SOARELE UMBRIT

A doua parte din seria VISE ÎNTUNECATE

N.K. JEMISIN

NAUTILUS
fantasy

N.K. Jemisin
Soarele umbrit

N. K. Jemisin s-a născut în 1972 în Iowa City, dar a crescut în Mobile, Alabama, și în New York, unde locuiește și acum. Este licențiată în psihologie la Tulane University și în prezent își câștigă existența din consiliere psihologică la New York. A participat la câteva ateliere de scriere creativă și a publicat romane care s-au bucurat de succes, cât și proză scurtă. Considerată una dintre cele mai puternice voci ale literaturii speculative din ultimii ani, autoarea figurează în mai multe antologii și volume colective. A debutat în 2010 cu romanul *The Hundred Thousand Kingdoms*, primul din seria *Inheritance*, nominalizat la premiile Nebula, Hugo și World Fantasy. În aceeași serie au apărut *The Broken Kingdoms* (2010) și *The Kingdom of Gods* (2011). Povestirile sale au fost publicate în diverse volume colective și nominalizate la premii prestigioase. În 2015 a apărut romanul *The Fifth Season*, urmat de *The Obelisk Gate* (2016).

În deșert văzut-am o ființă goală, o fiară.
care, stând așezată pe vine.
inima-n mâini și-o ținea.
Înfruptându-se din ea.
Am întrebat-o: „E bună, prietene?”
„Amară e, amară rău”, mi-a răspuns ea.
„Dar îmi place.
căci amară e și inima e a mea.”

Stephen Crane.
The Black Riders and Other Lines[1]

[1] Călăreții întunecați și alte versuri (n. tr.).

1 Încercarea Împărtășitorului

Existau 256 de locuri unde cineva s-ar fi putut ascunde în propria carne. Soldatul care-și dădea sufletul sub mâinile lui Hanani dispăruse iute, găsindu-și adăpost undeva în adânc. Ea-i scotocise inima, creierul și măruntaiele, deși sufletul poposea în acele organe mult mai rar decât își închipuiau muritorii de rând. Îi cercetase gura și ochii, pe aceștia din urmă cu mare grijă. Într-un târziu, în spatele unui lob al ficatului, îi descoperi urma sufletului și se luă după ea până când ajunse într-un vis cu ruine adumbrite.

Mormane de pietriș se iveau sumbre dintre cețurile amurgului, construcții sfărâmate, atât de masive, încât și o singură cărămidă ar fi depășit în înălțime un om, forme atât de stranii, încât nu le pricepea scopul. Un palat? Un templu? Orișicum, ascundeau ceva. Sub tălpile sale, praful sclipea mai ceva decât mica. Fiecare pas stârnea un milion de stele. Avu grijă să le așeze pe toate la loc în urma ei.

Pentru a-l găsi pe soldat, Hanani trebuia să se obișnuiască, înainte de toate, cu împrejurimile. Nu-i venea greu să-și folosească voința pentru a pune ruinele în ordine. Pur și simplu se ghemuise ca să atingă pământul. Firișoare de ichor de vise, de un galben-aprins, strălucitoare, se scurseră din vârful degetelor ei și plutiră pentru o clipă deasupra pământului, înainte de a dispărea în el. După numai o clipă, praful se înălță în aer pentru a sigila piatra crăpată: vestitorul schimbării. Apoi pământul se crăpă și solul se zgudui, în timp ce cărămizile uriașe se îndreptară și porniră să zboare spre cer, îmbinându-se zgomotos pentru a da naștere coloanelor și zidurilor. Pretutindeni în jurul ei, dacă s-ar fi hotărât să privească, se contura un oraș monstruos, profilându-se amenințător pe cerul înclinat. Însă când orașul se termină cu totul, ea se ridică și porni la drum fără a se uita în jur. Avea lucruri mult mai însemnate de făcut.

— Durează mai mult decât ar trebui.

— Rana este pe vindecate.

— Nu ne ajută cu nimic dacă el moare.

— Nu va muri. Se află în grija ei. Privește.

După ce trecu de o arcadă din piatră, Hanani se opri și se

răsuci pe călcâie ca s-o cerceteze. Arcada era cât un stat de om, singurul lucru cu proporții firești în peisajul de vis. Dincolo de ea se întindeau aceleași umbre care învăluiau totul ca într-un giulgiu… Nu. Umbrele deveneau mai întunecate aici.

Furișându-se cu grijă, tot mai aproape, Hanani încercă să treacă pe sub arcadă.

Umbrele o împinseră înapoi.

Își imagină iluminarea.

Umbrele se adânciră.

După ce chibzui o clipă, chemă în ajutor durerea, frica și furia, înconjurându-se cu ele. Încăpățânarea umbrelor se topi, iar sufletul soldatului își recunoscu perechea. Trecând pe sub arcadă, Hanani se trezi într-o grădină interioară, dintr-acelea care ar fi trebuit să răcorească inima oricărei case. Din nefericire, cea de aici era moartă. Privi împrejur, ferindu-se de palmierii îndoiți, cu frunza despicată, și de lacrima-lunii, ai cărei lujeri se uscaseră și se încruntă când văzu straturile de flori zdrobite. Observă imediat ceva dincolo de ele: în inima grădinii, ghemuit și doborât de durere, zăcea soldatul.

Oprindu-se o clipă, Hanani își îndreptă din nou atenția spre tărâmul deșteptării.

— Dayu? Voi avea nevoie, curând, de mai multă fiere de vise.

— Da, Hanani… Ăăă, adică Împărtășitor-Învățăcel.

Hanani reveni în grădina ascunsă din vis. Soldatul zăcea cu genunchii la gură. Își cuprinsese umerii cu brațele, parcă pentru a-și mai alina suferința. Din pântecul spintecat i se revărsau mațele. Nu zărea nimic dincolo de ele, afară de cordonul ombilical perfid, care-i lega pe amândoi.

Moartea, glăsui aerul din jurul lui.

— Nu aici, petiționarule, răspunse ea. Acesta-i tărâmul umbrelor. Există locuri mai bune în care să-ți dai sufletul.

El nu se urni, tânjind iarăși după moarte. Ea se împotrivi din nou. *Amintiri*, îi oferi ea, pentru a-l ademeni.

Neliniștea răbufni în rotocoale reci, alb-violet, învăluind locul și dând naștere unei noi siluete. Un alt bărbat, mai bătrân, cu o barbă ca a celor cu sânge nordic. Purta haine de soldat, dar se vedea clar că avea un rang mai înalt decât al soldatului lui Hanani. Să fi fost neam cu el? Poate un maestru? Un iubit? Oricum, cineva drag, nu încăpea îndoială.

— S-a dus, șopti soldatul. S-a dus fără mine.

— Fie ca Ea să-l odihnească în pacea Ei pe veci, rosti Hanani.
Întinzându-și mâinile de-o parte și de alta, își plimbă ușurel degetele prin inelul de ceață. În urma atingerii, fire roșu-aprins, delicate, se amestecau și fremătau, născând aburi albi.
— Dar ce face, folosește și mai multă fiere de vise? Curând o să rămână fără ea.
— Atunci îi vom mai da. Ticăloșii din deșert aproape că l-au tăiat în două, la ce te așteptai?
Soldatul lui Hanani gemu și se încovoie și mai tare, în timp ce firele roșii izvorau din pereți și piereau absorbite de pielea lui. Brusc, cețurile pâlpâiră, năluca soldatului bărbos topindu-se precum umbrele. Se iviră alte priveliști în loc, pătrunzând unele într-altele și pălind cu fiecare răsuflare. O cornișă însingurată pe un zid. Un antrenament cu spada. Un pat de cazarmă. O barjă pe râu.
Hanani îndemnă amintirile să continue, strecurând sugestii tainice și dirijându-le astfel pe alte căi. *Cei dragi. Viața*. Scenele se schimbară pentru a-i cuprinde pe soldatul bărbos, dar și pe alții, desigur, camarazii petiționarului sau cei din aceeași castă. Râdeau, vorbeau și-și vedeau de treburile lor zilnice. În vreme ce fantasmele curgeau lent una după alta, Hanani se întinse și-și vârî cu grijă mâna în rana care îl mistuia lacom pe bărbat. Prima atingere îi pricinui o durere năucitoare în tot brațul, ca o lovitură rece, îngrozitor de rece! icni și se luptă cu nevoia de a țipa, iar degetele îi înțepeniră, îi înghețară, apoi îi crăpară…
Nu. Rosti silabele numelui ei de suflet în minte și un val limpede trecu peste ea. Un semn că totul era doar un vis, iar ea, stăpâna lui. *Această durere nu-i a mea*. Când își trase mâna înapoi, o văzu nevătămată.
Însă bărbatul nu se simțea mai bine, suferința îl înghițea puțin câte puțin. Se concentră din nou asupra imaginilor și zări o tavernă. Petiționarul nu se afla acolo, deși cel îndrăgit și mort și alți camarazi se zăreau înăuntru, hohotind și îngânând un cântec desfrânat. O nălucă periculoasă, intui ea pe neașteptate. Petiționarul fusese rănit în timpul unui atac, iar bărbatul drag lui, ucis. Habar nu avea dacă și restul camarazilor căzuseră pradă morții. Dacă da, atunci ceea ce încerca să facă nu i-ar fi putut decât înteți pofta de moarte.
Nu avea încotro. Trebuia să încerce.
— De parcă ai vrea *dinadins* s-o vezi cum greșește,

Yehamwy.

— Bineînțeles că nu. Consiliul nu dorește decât să fie sigur de harurile ei.

— Iar în cazul în care *Consiliul* ar ști un lucru despre tămăduire, acela ar fi…

— Ce-i cu zgomotul ăsta?

— Nu sunt sigur. Vine dinspre alcovurile de zeciuială. Dayu? Este totul în ordine, băiete?

Neatenția poate fi primejdioasă, chiar fatală, în narcomanție. Călăuzindu-și gândurile spre datoria sa, Hanani reconstrui scena din tavernă în jurul soldatului. Camarazii lui încetară să mai cânte și se întoarseră spre el, întâmpinându-l cu salutări, aduceri aminte și pocale pline ochi cu băutură.

Berea strălucea roșiatică în lumina visului. În spatele lor, Hanani făcu în așa fel ca năluca soldatului bărbos să se risipească în liniște.

— Ascultă, îi zise ea petiționarului. Camarazii tăi te așteaptă. Nu te duci cu ei?

Bărbatul gemu, se săltă în picioare și porni spre tovarășii săi de arme. Un vânt puternic străbătu peisajul din vis, măturând orașul și umbrele. Hanani își uni voința cu a soldatului și grădina dispăru rotindu-se, umbrele sale fiind, dintr-odată, înlocuite cu lămpile strălucitoare și pereții tavernei. Însă locul unde zăcuse bărbatul rămase, fiindcă durerea încă îl mai lega cu putere de el. Nevoită, Hanani atinse marginea spațiului micșorându-l, prefăcându-l într-o sferă de sticlă mică, atât cât să încapă în palmă. Soldatul se uită cu jale la Hanani și strânse sfera micuță la piept, însă nu se împotrivi când Hanani îi reteză mațele, lăsându-le să cadă liber, distrugând astfel legătura dintre ei. Îi lipi capătul retezat ce atârna de burtă și acesta dispăru, la fel ca și rana însăși. În cele din urmă, invocă hainele, care se amestecaseră încețoșate înainte ca mintea lui să le dea forma unui guler cenușiu-agat și a unei fustanele purtate de gărzile orășenești gujaareene.

Soldatul o salută scurt din cap, apoi se întoarse la camarazii săi. Aceștia îl înconjurară, îmbrățișându-l și începură să plângă cu toții. Acum nu se mai afla în primejdie și *ei* trebuiau să îi mulțumească că-l făcuse din nou întreg, în trup și în suflet. *Sunt Împărtășitor acum!*

Dar nu, aceasta era doar o presupunere. Dacă trecuse peste

încercarea de a deveni un membru deplin al Căii Împărtășitorilor, asta era o chestiune hotărâtă de frații ei de cale, iar Consiliul o adeverea, fără a ține seama de cât de bine se descurcase. Ar fi fost o nebunie să-și scape emoțiile de sub control în timp ce rămânea în starea de vis. Nu avea de gând să se nenorocească făcând o greșeală copilărească. Așadar, cu un suspin adânc, se concentră și mai mult, descătușând visul soldatului și urmărind firul de un roșu-stins, care-i va aduce sufletul înapoi spre propriul locaș de carne…

…Însă ceva îi zdruncină gândurile conștiente.

Se opri, încruntându-se. Lumea plăsmuită din Ina-Karekh se afla în urma ei, de parcă asemenea lucruri ar fi avut vreo direcție. Hona-Karekh, tărâmul deșteptării, se găsea înainte. Forma sa din vis deschise ochii pentru a descoperi că se afla într-o imitație cu umbre cenușii a tărâmului real, unde încordarea și mișcările agitate care umpluseră Sala Binecuvântărilor cu doar câteva momente înainte încetaseră brusc. Stătea lângă podium, la picioarele marii statui din piatră-de-noapte a Hananjei, însă petiționarul ei plecase. Mni-inh și Învățătorul Yehamwy, care veniseră să supravegheze încercarea ei de foc, se retrăseseră la rândul lor. Sala era tăcută și pustie. Nimeni, în afară de ea.

Tărâmul dintre deșteptare și visare. Hanani se încruntă. Nu plănuise să se oprească aici. Concentrându-se, scotoci din nou umblikehul sufletului ei, pentru a termina călătoria înapoi spre lumea reală, apoi încremeni, auzind ceva. Acolo. Lângă alcovurile de zeciuială, unde Învățăceii-Împărtășitori și acoliții extrăgeau visele din mintea credincioșilor adormiți. Un sunet slab, grav, necunoscut. Piatră măcinată?

Ori răsuflarea vreunei fiare uriașe, grele.

— Hanani.

Nimic din ce apărea între cele două tărâmuri nu era adevărat. Spațiul dintre visare și deșteptare aparținea neantului. Acolo, sufletul putea pluti fără a avea de ce să se agațe, nici peisaje, nici senzații, nici măcar conturul unui gând. Un loc în care puteai foarte ușor să-ți pierzi mințile. Cu ajutorul numelui ei de suflet și al antrenamentului, Hanani se simțea în siguranță, pentru că învățase, cu mult timp în urmă, să ridice o pavăză în jurul ei – Sala-Umbrei în acest caz – ori de câte ori călătorea. Totuși, ocolea spațiul pe unde se făcea trecerea dacă reușea, pentru că

numai Colectorii puteau naviga prin el cu ușurință. O îngrijora că se trezise aici fără să vrea. Uitându-se printre gene spre alcovuri se întrebă dacă nu cumva uitase vreun pas atunci când îl vindecase pe soldat. Făcuse oare ceva rău când plecase din Ina-Karekh? Era la mijloc viața unui om, avea datoria să fie atentă la orice detaliu.

— Hanani. Tămăduirea s-a terminat. Arată-te.

Ceva se mișca în aerul încremenit de lângă deschiderea unui alcov. Din spatele uneia dintre coloanele împodobite cu flori ale Sălii, care o împiedica să vadă clar. Percepu hotărâre și forță, un val de răutate ce creștea lent și care mai întâi o necăji, pentru ca apoi s-o îngrozească…

— *Hanani.*

Sala-Umbrei se cutremură cu totul, după care deveni strălucitoare și se umplu de oameni, pălăvrăgeli și murmure. Hanani respiră profund, clipind când sufletul i se reîntoarse în propria carne. Tărâmul deșteptării. Mentorul, aflat lângă ea, o privea cu o expresie îngrijorată.

— Mni-inh-frate. A fost ceva…

Ea clătină nedumerită din cap.

— Nu terminasem.

— Ai făcut destul, Învățăcel, se auzi un glas tăios.

Yehamwy, un Învățător vânjos, ce începuse să chelească din pricina vârstei, stătea în picioare lângă zona de tămăduire, uitându-se la ea furios. În fața ei, pe unul dintre divanele de lemn pregătite pentru audiențele Împărtășitorului, soldatul lui Hanani zăcea cufundat în somnul adânc al celor care tocmai se vindecaseră. Hanani se grăbi să-i scoată feșele ca să-i verifice burta. Pielea părea neatinsă și fără cicatrici, deși încă murdară de sângele și mizeria scurse înainte de tămăduire.

— Petiționarul meu e bine, zise ea, ridicându-și privirea spre Yehamwy, nedumerită.

— Nu despre el e vorba, Hanani.

Mni-inh se lăsă pe vine lângă divan și-și puse două degete pe pleoapele soldatului, ca să cerceteze munca lui Hanani. Închise pentru o clipă ochii, care se mișcară rapid pe sub pleoape.

Apoi oftă și se întoarse.

— E bine, într-adevăr. Am să poruncesc să fie chemat cineva din casta lui ca să-l ducă acasă.

Mai puțin nedumerită acum, Hanani privi în jur, în Sala

Binecuvântărilor, și se încruntă. Când începuse să se ocupe de soldat, Sala era plină, zumzăind de vocile celor veniți să-și dăruiască zeciuiala lunară sau să ceară ajutorul Hetawei, ori doar să șadă pe așternuturile din paie, printre florile de lacrima-lunii, și să se roage. Razele de soare încă se mai strecurau prin ferestrele înalte, cu vitralii frumos colorate, însă acum, în sală, rămăseseră doar cei aflați pe podium, alături de Hanani și un grup de Împărtășitori și de Santinele, ce zăboveau chiar lângă un alcov de zeciuială.

Chiar în locul în care ea văzuse ceva, când se aflase în spațiul dintre tărâmuri. Foarte ciudat. Și era mult prea devreme ca orele pentru muritorii de rând ale Sălii să se fi încheiat.

— Hanani n-a avut nimic de-a face cu asta, zise Mni-inh.

Hanani tresări surprinsă când auzi tonul tăios din vocea mentorului ei. Mni-inh îl privea cu furie pe Învățătorul Yehamwy.

— Băiatul îi aducea zeciuieli, spuse Yehamwy. E limpede că-i implicată.

— Cum?

Era prea adâncită în vis ca să bage de seamă măcar ceva.

— Băiatul avea doar treisprezece ani. Îl fermecase să-i aducă umori, ca un Învățăcel adevărat.

— Și ce dacă? Știi și tu la fel de bine ca mine că permitem acoliților să care umori ori de câte ori dovedesc că au har!

Consilierul clătină din cap.

— Uneori nu sunt îndeajuns de pregătiți. Această întâmplare este urmarea de netăgăduit a folosirii fără de măsură a umorii de către învățăcelul tău…

Mni-inh se îmbățoșă.

— Nu-mi amintesc ca *tu* să fi trecut încercarea Împărtășitorilor de fiecare dată și în fiecare punct al lui, Yehamwy.

— Și dorința băiatului de a-i fi pe plac? Nu trebuie să fii Împărtășitor ca să înțelegi asta. A urmat-o pretutindeni ca un cățel îmblânzit, gata să facă orice pentru a-și spori îngâmfarea. Gata chiar și să încerce un ritual de narcomanție dincolo de priceperea lui.

Lui Hanani îi înțepeniseră genunchii în timpul tămăduirii, în pofida pernei pe care stătea. Se strădui, nesigură, să se ridice în picioare.

— Vă rog…

Cei doi bărbați tăcură, uitându-se la ea. Pe chipul lui Mni-inh apăru pe neașteptate o expresie miloasă. Asta o înspăimântă, pentru că exista un singur băiat despre care puteau vorbi ei.

— Te rog, Mni-inh-frate, spune-mi ce s-a întâmplat cu Dayu.

Mni-inh oftă și-și trecu mâna prin păr.

— În alcovurile de zeciuială s-a petrecut ceva neplăcut, Hanani. Nu știu… Nu-i…

Yehamwy îi reteză vorba cu un gest nerăbdător.

— Ar trebui să știe ce nenorocire a pricinuit. Dacă tu chiar socoți că e îndreptățită să ajungă Împărtășitor, n-o mai cocoloși.

Se întoarse spre ea și, pe chipul lui, Hanani citi amărăciune, dar și satisfacție.

— Un purtător de zeciuială e mort, Împărtășitor-Învățăcel. La fel și acolitul Dayuhotem, cel care te ajuta.

Hanani își ținu răsuflarea și privi spre Mni-inh, care încuviință sumbru cu o mișcare din cap.

— Dar…

Nu reușea să-și găsească cuvintele. Urechile-i țiuiau, ca și cum vorbele ar fi fost rostite prea tare, deși nimeni n-ar fi îndrăznit să strige în sala Hananjei, la picioarele statuii Ei. Hananja prețuia pacea.

— C… cum? A fost o procedură simplă. Dayu a mai făcut asta înainte, de multe ori, știa toți pașii, chiar dacă era doar un copil…

Un zvăpăiat de copil, un poznaș vesel, pe cât de sâcâitor, pe atât de încântător. Nu și-l putea închipui mort. După cum nu-și putea închipui Soarele încetând să mai strălucească.

— Nu știm ce s-a întâmplat, spuse Mni-inh.

Îi aruncă o privire strivitoare consilierului, care începuse să vorbească.

— *Nu știm*. L-am auzit țipând și, când ne-am dus la alcov, i-am găsit pe el și pe purtătorul de zeciuială fără suflare. Ceva trebuie să se fi întâmplat în timpul zeciuielii.

— Dar Dayu…

Glasul i se stinse după ce-i rosti numele. Mort. Vederea i se încețoșă. Își puse palma la gură, ca și cum ar fi încercat să alunge oroarea din mintea ei. *Mort*.

— Trupurile vor fi cercetate, rosti Mni-inh apăsat. Există narcomanții care pot fi făcute chiar și după ce umblikehul este retezat și care ar putea oferi unele răspunsuri. Până atunci…

— Deocamdată, zise Yehamwy, cu puterea dată de Consiliul Căilor, îi poruncesc Învățăcelului-Împărtășitor Hanani să nu mai încerce arta tămăduirii ori a narcomanției, până când nu aflăm rezultatele cercetării.

Se întoarse spre una dintre Santinelele îmbrăcate în negru, care păzeau ușa dinspre Hetawa. Santinela îi privi cu respect.

— Santinelă Mekhi, să-i lămurești și pe frații tăi în această privință.

Santinela, pe al cărui chip serios nu se putea citi nimic, încuviință scurt din cap.

Dayu murise. Hanani se holba la Yehamwy, nemaifiind în stare să gândească. Dayu murise și lumea se încovoiase, căpătând o formă de nerecunoscut. Hanani ar fi trebuit să se plece cu mâinile întinse pentru a-și exprima smerenia și pentru a arăta că acceptase hotărârea Consiliului. Știa că neputința ei de a se mișca îl va pune pe Mni-inh într-o lumină proastă. Ea însă continuă să se holbeze, împietrită, în pofida încruntăturii consilierului.

— E de datoria Împărtășitorilor să-i pedepsească pe ai lor, spuse Mni-inh.

Vorbise încet, cu blândețe, însă Hanani simțea mânia înăbușită din glasul mentorului ei.

— Atunci fă-ți datoria, se răsti Yehamwy.

Privind-o cu răceală pe Hanani, Yehamwy se răsuci pe călcâie și plecă.

Hanani se uită spre mentorul ei, care rămăsese nemișcat, clocotind de furie, aruncând o căutătură feroce în urma consilierului. Părea că pune la cale ceva primejdios. Mânia lui se mai potoli când își coborî ochii asupra ei. Hanani citi în lumina lor atât compătimire, cât și resemnare.

— Îmi pare rău, spuse el. Munca ta cu petiționarul a fost fără cusur. Nu-mi pot închipui că frații noștri de cale te vor respinge din această pricină, dar…

Chipul i se întunecă. Știa politica Hetawei mai bine decât Hanani.

Acesta nu e viitorul pe care mi l-am închipuit, cugetă o parte din ea, în vreme ce restul sufletului vibra, săltând zbuciumat între durere și neîncredere. *Nu se întâmplă așa ceva.* Se strădui să facă o plecăciune peste brațul întins, dar acesta îi tremură puternic.

— Da, Frate.

Îi atinse mâna din nou.

— L-ai îndrăgit pe băiat. Lasă-mă să chem un Colector.

Promisiunea păcii dăruită de un Colector o ademenea, însă povara amărăciunii copleși orice dorință. Își pierduse cel mai drag prieten din Hetawa și, după cum stăteau lucrurile, avea toate șansele să îl urmeze. Nu voia niciun fel de pace. *Vreau să fie totul ca înainte.*

— Nu, se împotrivi ea. Mulțumesc, Frate, dar aș prefera să rămân singură acum. Pot…

Se chinui să rostească următoarele cuvinte.

— Pot să-l văd pe Dayu?

Mni-inh șovăi o clipă înainte de a răspunde. Atunci Hanani pricepu că ceva rău se petrecuse cu trupul, lui Dayuhotem.

— E doar un înveliș, Hanani, rosti el blând, pe un ton cât mai convingător. Sufletul lui a plecat. Nu te mai chinui.

Dacă Mni-inh nu voia ca ea să vadă trupul însemna că Dayu nu murise în pace. Un suflet care pierea în durere sau teamă ajungea în tărâmurile umbrelor, în sălbăticia întunecată din Ina-Karekh, unde avea să sufere veșnic în mijlocul coșmarurilor nesfârșite. O soartă temută de toți cei ce I se închinau Zeiței Hananja.

Tremurând ca o frunză, Hanani se târî până la o bancă din apropiere, pe care se prăbuși. Simțea nevoia să se ghemuiască în Grădina Apei și să plângă în hohote o zi și o noapte.

Mni-inh îi desluși gândurile.

— Hanani, începu el, după care glasul i se frânse.

Împărtășitorii erau pregătiți să dăruiască alinare după un necaz mare, dar nu aveau harul Colectorilor. Alinarea se bizuia pe vorbe, adeseori lipsite de efect. Hanani nu mai simțise niciodată atât de clar neputința antrenamentului.

Și dacă Învățătorul Yehamwy avea dreptate? șopti un glas slab din mintea lui Hanani. Dacă moartea și osânda veșnică a lui Dayu fuseseră pricinuite de ea?

Statuia Hananjei, înaltă de 12 metri și a cărei piatră-de-noapte înspicată cu alb strălucea, se înălța deasupra ei amenințătoare. Poate dacă s-ar ruga, lucrurile s-ar îmbunătăți, cugetă ea rece. Dayu și purtătorul de zeciuială mort aveau nevoie de rugăciuni acolo unde plecaseră. Însă niciun cuvânt nu-i veni în cap, așa că, după un lung moment de tăcere, se

ridică în picioare.
— Voi fi în chilia mea, îl înștiință pe Mni-inh.
Atunci când se răsuci, îl zări pe Mni-inh ridicându-și mâna, și deschizând gura ca și cum ar fi vrut să o împiedice să plece, dar în cele din urmă bărbatul nu rosti nicio vorbă. Hanani plecă singură.

2 Testul vânătorului

Fumul călătorea în depărtări, pe aripile vânturilor uscate. Mireasma vagă pătrunse prin vălul lui Wanahomen, în vreme ce privea peste valea verde, spre orașul ce se zărea la orizont. Orașul *lui.* Firele de fum se ridicau din el.
— Wujjeg a fost, spuse Ezack, care stătea lângă el.
Vorbise în chakti, limba tribului banbarra.
— Știu, răspunse Wanahomen în aceeași limbă.
Cămila se smuci neliniștită sub strânsoarea picioarelor lui și scoase un sunet de nemulțumire. Wanahomen o mângâie pe gât, pierdut în gânduri, cu ochii ațintiți asupra firelor de fum.
— Nu cred că Wujjeg voia să ucidă, cel puțin nu la început. Dar când primul gujaareean a căzut la pământ, al doilea și-a ieșit din minți și s-a repezit spre el ca un nebun.
— N-ar fi trebuit să-l înjunghie pe primul.
— Ce-ai de gând să faci?
Wanahomen nu răspunse, întorcându-și cămila în loc și pornind în jos, din punctul de veghe înapoi spre tabără, coborând de unul singur pe o potecă îngustă, mai potrivită pentru animale decât pentru oameni. Aproape toate cămilele și toți caii fuseseră lăsați liberi să-și caute hrană pe drumurile abrupte de sub platoul înalt, deși în apropiere se strânsese destul nutreț pentru animale. Bărbații mai tineri din tabără deja aprinseseră focul de noapte. Aroma ademenitoare a ceaiului fierbinte alunga izul de oraș arzând din nările lui Wanahomen, dar nu și din mintea sa.
Ajuns pe platou, Wanahomen descălecă fără să dea drumul căpăstrului, scoțând un fluierat care îi poruncea animalului *să stea.* Cămila gemu parcă a încuviințare și Wanahomen porni cu pas apăsat spre tabără, prefăcându-se că nu vede privirile care îl urmăreau și încercau să-i pătrundă în suflet și nu catadicsi să

le răspundă celor care îl salutaseră printre dinți. Se uita țintă spre un tânăr care se lăsase pe vine lângă unul dintre focuri, râzând alături de câțiva camarazi. Cineva îi dădu un ghiont lui Wujjeg, căci așa se numea tânărul, atunci când Wanahomen se apropie. Șovăi o clipă, după care se săltă în picioare și se întoarse să-l înfrunte. Își lăsase vălul să alunece într-o parte. Fără femei sau străini prin preajmă, gestul lui nu aducea nicio înjosire celuilalt, dar celor din tabără nu le scăpă privirea obraznică pe care i-o aruncă lui Wanahomen.

— I-Dari, rosti el cuvântul plin de respect, pe un ton mai degrabă jignitor. Trebuie să recunoști că atacul s-a dovedit rodnic măcar.

— Întocmai, încuviință Wanahomen. Se cuvine ca tribul să-ți mulțumească atunci când se va ruga strămoșilor.

Își așeză mâna pe plăseaua de fildeș a pumnalului său și așteptă.

Zâmbetul lui Wujjeg pieri o clipă, la fel și aerul țanțoș. Își duse și el mâna la mânerul pumnalului, dar fără a-l scoate din teacă.

— I-Dari, începu el, dar până să mai adauge ceva, pumnalul ascuțit al lui Wanahomen îi seceră gâtul, desenându-i o gură nouă și roșie.

Unul dintre prietenii lui Wujjeg icni scurt. Nimeni nu scoase un cuvânt și nici nu se mișcă din loc. Fără o vorbă, Wujjeg își duse mâinile la gâtul potopit de sânge și se prăbuși lat la pământ.

Wanahomen își scutură pumnalul și se întoarse spre cel mai mic în ani din tabără.

— Pregătește-l pe Wujjeg de călătorie și împachetează-l alături de provizii. Se cuvine să îl ducem înapoi clanului său.

Băiețandrul își înghiți cu greu nodul din gât și dădu din cap că așa va face. Wanahomen își vârî pumnalul la loc în teacă și sări peste balta de sânge care se întindea, ca să se apropie de unul dintre focurile aprinse. Dincolo de cercul de pietre, îngenunche și își plecă umil fruntea.

— Unte, îmi îngădui să intru?

— Fii bine-venit, răspunse Unte, făcând un semn sclavului.

În timp ce acesta luă cleștele ca să îndepărteze un vas metalic pentru gătit din flăcări, bărbatul se uită lung la Wanahomen.

— Încerc să mă dumiresc dacă am ales un nebun sau un înțelept drept căpetenia vânătorilor mei.

Sclavul îi dădu un bol lui Wanahomen. Cartofi copți cu felii de carne condimentată, pesemne de kinpan, o orătanie nezburătoare, sau de vreun soi de șobolan, dintre cele care împânzeau deșertul. Ridicându-și vălul cu o mână, Wanahomen mâncă iute, fără să se murdărească și fără să-și îndrepte privirea spre Unte.

— Ai venit în călătoria aceasta ca să vezi cum mă descurc.

— Întocmai. Și acum am văzut.

— N-am făcut nimic împotriva obiceiurilor tribului.

— Adevăr grăiești. Întotdeauna te porți cum se cuvine și ești cu ochii în patru, Wana.

Wanahomen așeză bolul pe jos și se frecă la ochi. Era prea obosit pentru jocurile de cuvinte.

— Mă vei pedepsi?

— Încă nu m-am hotărât.

Nu! Sunt atât de aproape! Dar în loc să se împotrivească gălăgios, Wanahomen spuse:

— Dă-mi voie să-ți cer un hatâr, cât încă mai sunt căpetenia vânătorilor.

— Cere.

— Așteaptă!

— Ce anume? Să aștept până când clanul lui Wujjeg își va întărâta rubedeniile din tribul dzikeh-banbarra să se războiască între ei?

— Toți bărbații din această trupă mi-au jurat credință oarbă, Unte. Wujjeg nu mi-a ascultat ordinele. Nu există decât o singură pedeapsă pentru așa ceva când suntem plecați la vânătoare.

— A ucis un dușman.

Glasul lui Unte se auzi blând, însă privirea îi era rece și neîndurătoare.

Wanahomen își înăbuși un oftat.

— Te-am lămurit și pe tine, așa cum i-am lămurit și pe toți cei din trib. Numai kisuatienii sunt dușmanii noștri, nu toți orășenii.

— Iar eu ți-am explicat că cei mai mulți banbarra n-o să se împace cu acest gând și n-o să le pese de niciun fel de deosebiri, i-o întoarse Unte.

Ridurile din jurul ochilor se destinseră puțin în lumina focului. Părea că bărbatul se amuză în spatele vălului.

— Cu toate acestea, bănuiesc că vor înclina să fie mai atenți

de aici înainte.

Wanahomen se simți și el mai ușurat.

— Așadar, nebun sau înțelept?

— Mai e cale lungă până la înțelepciune.

— Dar nici nebun de legat, nu?

— Zeii să ne ajute, nu, nici nebun de legat. Viața mea ar fi mult mai ușoară, dacă ai fi smintit, fiindcă atunci aș termina iute cu tine.

Wanahomen puse deoparte bolul, mulțumindu-i sclavului din obișnuință, după care se ridică și-l cuprinse de umăr pe bărbatul mai în vârstă.

— Ți-am promis că o să te fac rege printre regi, Unte. Oare nu-i suficient să mă accepți?

Unte clătină din cap și răspunse:

— Numai dacă supraviețuiești ca să reușești, Wana. Să dormi tihnit în noaptea asta.

Pricepând îndemnul de a se retrage, Wanahomen plecă. Privi drept în față când trecu prin tabără, numai că acum se simțea mai degrabă sleit de puteri decât mânios. Fusese plecat la vânătoare cu oamenii lui de nădejde și doar câțiva îi purtau pică pentru moartea lui Wujjeg. Totuși, pesemne că voiau să stea de vorbă cu el, ca să afle ce are de gând pe mai departe ori ca să îi laude dârzenia sau ca să îl asigure de loialitatea lor. Unu sau doi dintre ei o să îl invite fără îndoială să împartă patul din scânduri cu ei, deși refuza de obicei asemenea daruri ca să nu fie acuzat că unii au parte de mai multe înlesniri decât alții. Nu voia decât să ajungă în patul lui, unde să se lase în pacea viselor, dar mai întâi trebuia să se îngrijească de animalul său. Niciun banbarra demn de respect nu s-ar duce la culcare înainte de a face asta. Chiar dacă nu se trăgea din neamul banbarra, era de mare însemnătate să se supună anumitor obiceiuri.

Când ajunse la poteca de sub platou, o găsi pe Laye-ka deja fără șa, cu părul gălbui frumos periat și curat. Mesteca leneș niște iarbă arsă și îl întâmpină cu un muget în semn de salut, zornăindu-și șiragul cu amulete pe care îl țesuse special pentru ea. Auzind sunetele scoase de animal, Ezack se aplecă din spatele ei și rânji.

— Știam că o să te întorci. Doamna de față n-a vrut să aștepte. A început să bată din copite și să zbiere după ce ai plecat.

Wanahomen chicoti și veni aproape de ea. Se ridică pe vârfuri și o frecă pe fruntea înaltă și tare. Ea se împinse în mâna lui, cerșind să fie scărpinată.

— Se poartă ca o muiere, nu-i așa? întrebă el, cedând rugăminților.

— Că bine zici! Așadar…

Ezack se uită de jur împrejur în căutare de urechi lacome.

— S-a mâniat bătrânul?

— Nici pomeneală. A înțeles cum stă treaba.

Ezack oftă ușurat și vălul i se ridică precum un cort mic din pricina răsuflării lungi.

— Așa bănuiam și eu, dar niciodată nu se știe.

— M-a prevenit să fiu grijuliu.

În timp ce o scărpina pe Laye-ka după urechi, Wanahomen își îndreptă privirea spre tabără. Bărbații strânși ciorchine ici și colo mai devreme se răspândiseră care încotro, ca și cum moartea lui Wujjeg și binecuvântarea lui Unte puseseră capăt oricăror discuții. Un singur grup, cei care fuseseră prietenii lui Wujjeg, rămăsese să șușotească în jurul unui foc. Wanahomen nu se simți defel tulburat. Wujjeg fusese cel mai isteț și cel mai curajos dintre ei, însă, fără el, nu păreau deloc amenințători. Totuși, va asculta de Unte și va avea grijă.

— Ajunge, ființă nesătulă, du-te!

O pocni cu palma pe Laye-ka, iar animalul, după ce îi aruncă o privire plină de tristețe, se întoarse și porni la pas spre celelalte cămile și cai.

— Să te odihnești bine, Ezack.

— Pacea fie cu tine, Wana!

Wana se opri, tresărind surprins când auzi salutul de despărțire gujaareean, atât de familiar. Ezack ridică din umeri când îi zări privirea.

— Noi, banbarra, găsim o întrebuințare pentru toate lucrurile ce ne ies în cale. Doar te avem *pe tine*, nu?

Cu aceste vorbe, Ezack începu să stivuiască coburii lângă o poliță de lângă perete, făcându-se că nu bagă de seamă vorbele de mulțumire ale lui Wana, murmurate ușor în gujaareeană. O clipă mult prea lipsită de asprime, după gustul celor din trib. Soiul de lucru pe care Wanahomen nu și l-ar fi îngăduit în fața celorlalți, căci aceștia l-ar fi luat drept un orășean moale. Însă Ezack învățase cu mulți ani înainte să treacă discret cu vederea

purtarea neobișnuită a căpeteniei sale. Tocmai de aceea, Wanahomen îi era recunoscător. Plecă iute, înainte ca nevoia de a-și arăta simțămintele să se întețească.

Locul său de înnoptat din tabără fusese pregătit deja, focul ardea vesel, iar patul de lemn aranjat de sclavul său îl aștepta. Aici nu exista niciun cerc despărțitor. O bună căpetenie de vânători nu trebuia să stea separat de oamenii săi. Wanahomen se apropie de foc și se așeză, lăsându-se într-o rână, apoi dădu scurt din cap către sclav.

— Mergem acasă mâine.

Stând pe patul său, Charris, pe vremuri general în armata din Gujaareh, îl răspunse la salut.

— Ai ieșit bine din încurcătură.

Vorbise în gujaareeană, pe de o parte că nu știa chakti foarte bine, pe de alta ca să nu priceapă nimeni altcineva. Numai Unte și Ezack cunoșteau oarecum limba. Unte se descurca binișor, Ezack ceva mai puțin.

Obrajii lui Wanahomen se înroșiră de plăcere.

— Tata m-a învățat să nu preget când cineva mă sfidează.

— Dacă te mai alină cu ceva, gujaareeanul rănit nu va muri. Dacă tovarășii lui îl încălzesc și îl duc neîntârziat în Hetawa, rana poate fi vindecată.

Wanahomen încuviință din cap, privind flăcările.

— Uitasem de tămăduire. Nemaipomenit, nu? Că am putut uita așa ceva.

Se adânci în tăcere, în vreme ce zidurile capitalei, aurite de soarele care apunea, străluceau în amintirile sale. Pentru o clipă, aproape că simți parfumul bobocilor de lacrima-lunii în adierea vântului și amintirile se risipiră. Jeli dispariția lor, căci amintirile apăreau arareori în mintea sa.

— Niciun bun gujaareean nu ar uita un astfel de lucru, Charris. Așa-i?

Charris răspunse cu blândețe în glas.

— Suntem plecați de vreme îndelungată, prințul meu, dar întotdeauna vom aparține orașului.

Da. Și Gujaareh va fi al lui din nou. Wanahomen repetă gândul în sinea sa o dată și, de trei ori, îl murmură încetișor. Patru repetări alcătuiau o rugăciune. *Al lui*, prin bunăvoința Hananjei.

— Întâlnirea cu shunha, rosti el. E aranjată?

Charris dădu din cap că da.

— Peste trei zile, la apus de soare. I-am zis în mesaj că eu voi veni.

Se uită neliniștit la Wanahomen.

— Charris, trebuie să-l văd eu neapărat. Poporul shunha este credincios orașului Gujaareh, însă rădăcinile lor kisuatiene sunt mult prea puternice. Trebuie să fiu sigur de omul ăsta.

Wanahomen își vârî mâna pe sub văl ca să-și frece ceafa înțepenită, tânjind amarnic după băile aromate ale poporului său.

— Voi fi atent, să nu te temi.

— Și cu cealaltă propunere cum rămâne?

Wanahomen se încruntă.

— Niciodată.

— Hetawa are tot atâta putere în Gujaareh, pe cât are nobilimea, prințul meu. Poate chiar mai multă.

— Și n-am de gând să le cer ajutorul nici măcar să îmi vindece un deget strivit.

Charris oftă.

— Pacea fie cu tine, atunci, prințul meu!

Se rostogoli pe spate, culcușindu-se mai bine în așternutul lui.

— Pacea cu tine, prieten vechi!

Wanahomen se descălță de cizme, se așeză pe pat și își aranjă vălul pentru somnul de noapte. Privind dansul umbrelor de pe ieșitura unui raft, închise ochii…

Îi deschise brusc și văzu cerul tulbure, amenințat de furtună.

Acolo unde ar fi trebuit să fie marginea protectoare, acolo unde Visătoarea și milionul de Sori Mai Mici ar fi trebuit să umple bolta cerească, nori groși și negri se vălătuceau într-o goană nebună. Fulgerul care sclipea printre ei nu prea dădea semne de putere, așa cum se aprindea subțire și bolnăvicios. Stăruia pe cer mai degrabă ca o venă ce străbate carnea, decât ca un amestec de lumină și foc. Wanahomen nu mai văzuse nicicând așa un cer, nici măcar în timpul celor mai rele inundații.

Se ridică în picioare. Lumea devenise cenușie și ciudată. Golite de culoare, umbrele se adânciseră și ochiul nu mai răzbătea prin beznă. Când mantia sa căzu într-o parte, Wanahomen băgă de seamă că toate hainele prăfuite de banbarra dispăruseră, fiind înlocuite de un acoperământ de șale frumos, croit din pânza cea mai fină, o tunică până în talie din

pene și un guler din lapis în formă de lacrimă. Straie demne de un prinț.

— Așa cum s-ar cuveni, șopti vocea tatălui său.

Se răsuci. Tabăra banbarra pierise. Charris dispăruse și el. Patul lui Wanahomen și focul se găseau pe cărămizile soioase ale unei străzi gujaareene, pe o alee umbrită de un zid înalt. În capătul ei, acolo unde umbrele se adânceau, o fiară hidoasă, care pe vremuri îi era atât de cunoscută, stătea la pândă. Zări strălucirea dinților. Și totuși...

— Wanahomen, șopti stihia.

Sări în picioare, fiind convins că visează.

— Tată!

— Fiul meu, moștenitorul meu.

Glasul se auzea moale, vag, dar Wanahomen l-ar fi recunoscut oriunde și oricând. Își mușcă limba și păși mai aproape, dorindu-și să scurteze depărtarea. Știind că, în pofida celor zece ani petrecuți departe de Gujaareh, dorința lui părea nebunie curată. Tărâmul visării era uluitor de mare. Ar trece o veșnicie până când sufletele celor morți l-ar umple. Cei mai mulți dintre cei văzuți în vis erau simple oglindiri ale gândurilor și ale temerilor celui care visa.

Însă...

— Sufletul meu renăscut.

Umbra tatălui său clătină din cap. Codițele împletite, murdare și linse se legănau dintr-o parte în alta.

— Unde este Aureola? Unde este regatul tău?

— În mâinile dușmanilor, tată.

Auzea ura din propria voce cum răsună cu ecou între zidurile aleii.

— Mi-au luat tot.

— Nu chiar totul. Nu speranța. Nu ajutorul Ei.

Wanahomen dădu din cap a împotrivire, zâmbind amar.

— Oare Ea măcar mă cunoaște, tată? Nu i-am adus nicio ofrandă și nici nu am mai primit vreo binecuvântare de mulți ani.

— Binecuvântările vor veni.

Ceva din glasul lui, deopotrivă hâtru și înveselit, suna mai puțin a promisiune și mai mult a prevenire. Silueta ridică un deget strâmb și înțepenit către cer.

— Au venit deja, vezi? Niște binecuvântări fără seamăn. Vor

zgudui din temelie Gujaarehul, pe cei care veghează, dar și pe cei care dorm și îi vor îneca pe cei slabi în propriile vise întunecate. Suferința ei nu cunoaște margine.

Wanahomen privi în sus, spre cerul mohorât și se cutremură, deși vântul nu bătea.

— Vrei să spui Zeița? Nu înțeleg, tată…

— Chiar nu înțelegi?

Umbrele se mișcară atunci când silueta își lăsă brațul în jos ca să arate spre Wanahomen, înaintând până când focul îi lumină, în sfârșit, trupul. Wanahomen simți cum fierea i se urcă în gât la vederea rănilor vineții ce îi pătau pielea, care pe vremuri fusese de culoarea nisipului auriu din deșert. Putregaiul morții să fie? Nu. Rănile păreau mai degrabă semne de boală.

Creatura care, odată, se numise tatăl său scoase un chicot înăbușit. Urmărindu-i degetul, Wanahomen se uită în jos, spre el, și icni când își zări propriul piept împestrițat cu aceleași răni. Înfuriat, se șterse cu palmele ca să le îndepărteze. Însă pielea lui era neatinsă. Boala venea de sub ea. *Dinlăuntrul lui.*

— Grăbește-te, șopti el. Doar vezi bine că deja a început.

Wanahomen deschise ochii din nou. Caverna și luptătorii banbarra se găseau la locul lor. Visul se risipise.

Nu. Spre deosebire de cei mai mulți dintre semenii lui, Wanahomen nu primise niciodată învățătură pentru a deprinde visarea corectă, tatăl lui nu îi dăduse voie. Cu toate acestea, unele lucruri sălășluiau în adâncul ființei sale, cu pregătire sau fără pregătire. Atâta lucru știa și el: unele vise erau ceva mai mult decât niște simple vise.

Închise ochii, dar în noaptea aceea nu mai adormi.

3 Încercarea fecioarei

Tiaanet, fiica lui Insurret, fecioară a castei shunha, devenise o legendă în Gujaareh. Poeții și cântărețele compuseseră ode care să o slăvească. Sculptorii și pictorii îi foloseau trăsăturile în cele mai bune lucrări ale lor. Cei care vorbeau cu ea se convingeau că istețimea și grația ei erau pe măsura frumuseții trupului și nimeni nu putea să nege că treburile gospodăriei mergeau ca unse de când mama ei îi încredințase mai multe sarcini. Banii familiei se duceau către negoțuri care se dovediseră bine alese

și avantajoase. Unii, dar mai ales cei orbiți de iubire, șopteau pe la colțuri că strămoșii sfinți ai castei shunha renăscuseră în perfecțiunea ei.

Și iată cum, pe la începutul celui de-al treilea sezon al recoltării, în al zecelea an al ocupației kisuatiene, se dusese vorba în rândurile castelor celor mai înalte despre un moment mult râvnit. Domnița Tiaanet, în sfârșit, își căuta un soț. Nimeni nu se așteptase la asemenea cumpătare din partea unei familii puternice. Cu toate că femeile shunha arareori se măritau de timpuriu, precum castele de jos ori agricultorii, totuși râul se revărsase de patru ori de când Tiaanet împlinise șaisprezece ani, vârsta pentru măritiș. Cu însușirile ei naturale și bogăția viitoare, căci, la fel ca și kisuatienii, în casta shunha averea trecea de la mamă la fiică, neîndoielnic că orice bărbat din cele două ținuturi vrednic de ea avea să fie de față la următoarea mare adunare a nobililor. Iar aceasta se întâmplă să fie înmormântarea lordului Khanwer, un văr al tatălui lui Tiaanet.

După cum se obișnuia, ritualurile de înmormântare ale lui Khanwer se ținură în casa celei mai apropiate rude și culminară cu o sărbătoare a Răsăritului și Apusului Lunii. Purtându-se cu nepăsare față de tradiția shunha, nu mama lui Tiaanet, ci Tiaanet însăși găzdui întreaga festivitate. O responsabilitate uriașă pentru o fată așa de tânără, dar și un scandal nemaipomenit. Shunha trebuiau să respecte tradițiile. Cu siguranță bătrânii castei îi vor trimite o misivă plină de reproșuri, iar ea o să-i viziteze ca să-și ceară iertare, după care va face așa cum o tăia capul.

Tiaanet se îngriji să păstreze o mișcare continuă, netulburată și plină de grație, în timp ce trecea de la un oaspete la altul, umplând cupele și însuflețind discuțiile. Și mai important, observă ochii bărbaților, care o urmăriseră toată noaptea. La cererea tatălui ei, se îmbrăcase cu cea mai atrăgătoare rochie lungă, dintr-o lână atât de fină, încât materialul părea transparent și cu niște cute atât de meticulos aranjate, încât îi mângâia fiecare rotunjime a trupului. Buzele bărbaților se depărtau pofticios la vederea sânilor liberi ce se legănau neîngrădiți pe sub veșmântul transparent. Privirile lor întârziau pe curba lină a pântecului, chinuindu-se să zărească triunghiul întunecat de dedesubt. Îi văzuse pe mulți dintre ei apropiindu-se de tatăl său, vorbind cu glasuri joase și uitându-se spre ea. Însă

tatăl ei clătinase politicos din cap de fiecare dată, zâmbetul de pe chip lărgindu-i-se cu fiecare nouă propunere, de parcă el ar fi fost curtat, și nu Tiaanet.

— Ce plictisitoare trebuie să fie pentru tine toată tevatura asta, exclamă un bărbat cu părul alb, când Tiaanet îi umplu cupa din nou.

Își ridică privirea spre el și tresări surprinsă când văzu că el zâmbește. Îi zâmbea simplu, cu drag, fără niciun fel de dorință trupească oglindită pe chipul lui.

— Nu atât de plictisitoare pe cât s-ar crede, lordul meu, răspunse ea.

Un servitor se apropie, oferindu-i o carafă plină cu vin. Îi mulțumi, cu un semn ușor din cap, și îi dădu carafa ei aproape goală.

— Sunt încântată să pot onora trecerea în neființă a unui om atât de respectat.

— Da, ultimul dintre cei mai apropiați vechilor tradiții a fost Khanwer. Gujaareh a pierdut un campion.

Bărbatul sorbi puțin vin și se opri o clipă să savureze gustul, ridicând din sprâncene a mulțumire.

— E o băutură din Sud? Nemaipomenită.

Tiaanet încuviință din cap.

— Vin Daropalm, făcut în Sitiswaya. Foarte rar și foarte greu de găsit, dar tatăl meu are mulți prieteni negustori din Kisuati.

— La îndemână, aș zice. Pe vremurile astea, cei mai mulți dintre nobili nu prea au trecere la marii lorzi.

Se opri o clipă, ca să mai soarbă puțin, închizând ochii a plăcere.

— Și totuși se zvonea că tatăl tău nu se avea bine cu răposatul înainte să treacă în lumea celor drepți. Doar nu pierduse și favorurile *tale*, nu?

Tiaanet îi aruncă o privire piezișă, întrebându-se ce urmărea bărbatul. Fără îndoială că voia să afle mai multe, dar pentru că nu-i știa statutul, nu putea ghici cu ce scop. Arămiu la față precum lemnul de nuc, nici prea palid, nici prea întunecat la piele, arăta mai degrabă ca un bărbat din castele de mijloc, decât ca un nobil. Iar cineva din castele de jos nu ar fi fost invitat. Pesemne un artist. Ceva din veșmântul lui, o robă simplă din hekeh albă, părea nelalocul lui în mijlocul hainelor care mai de care mai fine ale celorlalți oaspeți. Însă nu ar fi fost de față

aici, dacă nu ar fi avut vreo slujbă importantă în societatea gujaareeană. Tiaanet își cunoaște bine tatăl.

Răspunse cu grijă:

— Khanwer era de-un neam cu noi, lordul meu.

— Desigur. Doar n-o să-l vorbești de rău de față cu un străin. Să-mi ierți îndrăzneala.

Făcu o pauză și îi zâmbi din nou, în felul acela ciudat, drăgăstos.

— Nu e nevoie să-mi spui *lord*.

Pe neașteptate, fata își dădu seama cine e străinul.

— Veniți de la Hetawa.

Bărbatul ridică din sprâncene și chicoti.

— Vai de mine, mă simt onorat! Am început să mă obișnuiesc să fiu recunoscut în ultimii câțiva ani.

Vasăzică nu doar un simplu om al templului. Tiaanet se aplecă adânc peste brațele încrucișate și cu palmele în afară, cerându-și astfel iertare.

— Greșeala este numai a mea. Am crezut adesea că viața dusă aici, pe pământurile verzi și bogate ale moșiei noastre, ne ține familia departe de întâmplările și oamenii cu greutate ai orașului…

Superiorul Hetawei, conducătorul credinței în Hananja din toate regatele care O slăveau pe Ea, clătină scurt din cap.

— Ai fost o gazdă foarte grațioasă, domniță Tiaanet, mai ales în asemenea împrejurări. Cum se simte mama ta?

— Se odihnește, Superiorule.

— Mi s-a spus că e bolnavă de ceva vreme.

Se uită atent în jur, după care se aplecă spre ea cu o lipsă de grație, care nu scăpă oaspeților din preajmă.

— Pesemne că tatăl tău va fi destul de înțelept să primească vizita unui Împărtășitor, nu-i așa? întrebă el aproape în șoaptă. Suferințele îndelungate sunt adesea ușor de tămăduit. Se poate face totul în mare taină.

Tianeet îl răsplăti cu o privire rece, poruncindu-i parcă să înceteze a mai aduce vorba despre așa ceva.

— Noi suntem shunha, Superiorule.

Bărbatul oftă și se îndreptă de spate.

— Ei bine, fii bună și spune-le și lor despre propunerea mea. N-ar fi primul shunha care încalcă obiceiurile pe ascuns.

— Le voi spune.

Tatăl ei începuse să-i supravegheze atent din partea cealaltă a încăperii. Fata își înclină capul spre bărbat și se răsuci ca să plece.

— Să te bucuri de restul serii, Superiorule…

— Așteaptă.

Se uită din nou cu îndrăzneală în toate părțile. De data aceasta, Tianeet se încordă, simțind privirea intensă a tatălui ei ca un fior pe șira spinării.

— Mărturisește, fiică a lui Insurret. Ai auzit ceva despre *cum* a murit lordul Khanwer?

Ah! Un credincios al Hananjei nu prea avea gusturi la femei, dar secretele? Nici măcar sângele de vise nu putea șterge o asemenea aplecare spre lucruri tainice.

— A murit în somn, Superiorule, răspunse ea.

Îi zâmbi și el se retrase puțin, încruntându-se nemulțumit pentru o clipă. Fata nu zâmbea foarte des, tocmai din această pricină.

— Așa cum și-ar dori orice bun și cinstit credincios al Hananjei.

Se îndepărtă apoi, înainte ca el să-i mai pună și alte întrebări stânjenitoare și să o vâre în cine știe ce bucluc. Dar în timp ce îi turna vin unui oaspete, surprinse privirea rece a tatălui ei și bănui că deja era prea târziu.

Peste o vreme, ultima fâșie colorată a Visătoarei alunecă dincolo de orizont, lăsând în urma ei pe cer micuța Lună Deșteptată și Sorii Mai Mici. Odată tradiția respectată, oaspeții plecară unul câte unul. Tiaanet se îngriji de cei care nu voiau să se întoarcă în oraș sau la moșiile lor, conducându-i către camerele de oaspeți, în timp ce tatăl ei își lua la revedere de la restul. Unul dintre servitori se apropie de Tiaanet și îi șopti că mama ei avea nevoie de ajutor.

Aruncă o privire scurtă spre tatăl ei. Era adâncit într-o conversație cu doi lorzi shunha. Tiaanet încuviință din cap și se îndreptă spre camera nordică.

Niciun sunet nu răzbătea dinăuntru când se opri lângă draperia grea de la ușă și îi salută pe servitorii ce vegheau de-o parte și de alta.

— Mamă? Pot să intru?

Nu primi răspuns și nici nu se așteptase la unul. Trecu de draperii și găsi încăperea într-o harababură de neînchipuit.

Perne și haine aruncate alandala, un cufăr de lemn deschis și răsturnat, o tapiserie de pe peretele îndepărtat, atârnând jalnic. Jilțul de lângă fereastră, unde se odihnea de obicei mama ei, zăcea căzut într-o parte. În mijlocul neorânduielii, mama ei stătea în picioare nemișcată, strângând în pumn o mică statuetă de lemn a Hananjei, cu ochii ațintiți în depărtare, pe fereastră. Nu se întoarse când Tiaanet intră.

Fata se apleca să ridice o pernă.

— Las-o, îi porunci Insurret.

Tiaanet lăsă perna pe jos.

Cu un glas blând, Tiaanet o întrebă:

— Să-ți aduc ceva?

Văzut dintr-o parte, zâmbetul mamei ei părea ca o rază a Lunii Iernatice.

— Pe tatăl tău, după ce termini cu el.

— Este cu oaspeții noștri, mamă.

Insurret îi aruncă o privire peste umăr.

— Și-ai venit să te îngrijești de nevoile mele? Ce fiică bună ești! Pesemne că într-o zi și tu vei avea o fiică la fel ca tine.

Tiaanet nu rosti niciun cuvânt, așteptând. De obicei, încerca să nu plece înainte ca Insurret să-i facă semn. O fiică bună asculta întotdeauna de poruncile mamei.

— Oare tatăl tău o lasă pe sora ta să vină și ea să petreacă?

Zâmbetul lui Insurret deveni veninos.

— Cu așa de multă lumină și gălăgie, nu e primejdios, nu?

— Tantufi este în casa de la câmp, mamă.

După cum bine știa și Insurret.

— Da, da. Încă o fiică bună pentru mine.

Privirea lui Insurret se încețoșă pe neașteptate. Zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Așa fiice bune am!

Asemenea schimburi de vorbe nu aveau nicio noimă. Tiaanet oftă și dădu să plece.

— Servitorii vor strânge dimineață, dacă le dai voie. Noapte bună, mamă. Pacea fie cu tine...

Statuia Hananjei izbi peretele, trecând razant peste capul lui Tiaanet și se rupse în două. Fata se opri.

— Să nu-mi urezi tu mie pace, se răsti Insurret. Șarpe ce ești! Târfă lingușitoare! Să nu îndrăznești să mai rostești cuvântul *pace* în preajma mea. Ai priceput?

Tiaanet se lăsă pe vine ca să adune bucățile statuii. Le așeză pe un raft din apropiere, își încrucișă brațele și făcu o manuflecțiune, cerându-și iertare Zeiței.

— Da, mamă. Noapte bună.

Femeia nu zise nimic când Tiaanet ieși.

În fața camerei, aștepta tatăl ei. Se opri, căutând pe chipul lui semnele mâniei, dar el privea îngrijorat draperia de la camera lui Insurret.

— Te-ai purtat cum se cuvine, spuse el.

Tiaanet încuviință din cap. Era imposibil să te porți cum se cuvine cu Insurret, dar existau și momente mai bune.

— Oaspeții au fost aranjați?

— Da.

Bărbatul făcu un semn spre străjeri și îi oferi brațul fiicei sale, iar ea nu se împotrivi. Porniră spre camera ei.

— Ce voia Superiorul?

— Să știe cum a murit Khanwer, tată.

— Și ce i-ai zis?

— Că nobilul nostru văr a murit în somn, tată.

El izbucni în râs, mângâindu-i mâna.

— Ce fată isteață! Am primit multe complimente pentru tine în seara asta.

Văzându-i buna dispoziție, fata îndrăzni să întrebe:

— Și câte dintre complimente au venit și cu o propunere de măritiș?

Tatăl ei rânji.

— Patru numai în această seară. Semne bune, nu? Și vor mai veni multe, îndată ce bărbații se vor duce acasă și-și vor socoti averile ca să afle dacă sunt vrednici de tine. Pe unii o să-i țin pe jar o vreme, dar tu să nu-ți faci griji.

Îi mângâie din nou mâna.

— Nu te irosesc eu cu cine știe ce negustor sau slujbaș pârlit.

Pesemne vreun nobil kisuatian? se întrebă Tiaanet, dar își înfrână dorința de a rosti cuvintele cu voce tare. Ar fi părut că e prea dornică să plece. Nici nu avea cum.

Cotiră și intrară pe un coridor care ducea spre odaia ei.

— Superiorul ne-a propus să ne trimită un Împărtășitor pentru mama, spuse ea.

Poate așa îi va da ceva la care să se gândească.

— I-am reamintit că nu aceasta e calea noastră.

Tatăl ei pufni.

— Omul e nebun. Înaintașul lui, da, făcea lucrurile cum trebuie. Poate tocmai de aceea Colectorii i-au venit de hac. În zilele noastre, Hetawa e prea dornică să pară neprimejdioasă, înțelegătoare cu kisuatienii și cu ceilalți…

Ajunseră la ușa camerei lui Tiaanet. Se întoarse spre ea și îi apucă bărbia între degete.

— Gata cu politica. Ești obosită?

Fata se sili să zâmbească, nevrând ca surâsul ei să-l deranjeze, așa cum se mai întâmplase.

— Foarte obosită, tată. A fost o noapte lungă.

— Înțeleg.

Zâmbi și trase draperia pentru ca ea să treacă.

— O să ne mișcăm repede și în liniște, ca să nu trezim oaspeții. Da?

Pentru o clipă, dorința de a urla se strecură în mintea fetei. Casa gemea de oameni. Un singur țipăt îi va alerta pe toți. Oare Superiorul rămăsese aici? Dacă l-ar învinui pe tatăl ei de stricăciune în fața preotului, a oaspeților, neîndoielnic Hetawa ar cerceta cum stau lucrurile. Colectorii ar veni și ei. Iar ea le-ar arăta-o pe micuța și biata Tantufi drept dovadă. Poate chiar Insurret ar avea mintea suficient de limpede ca să îi sprijine învinuirile. Poate Colectorii ar omorî întreaga familie ca să scape Gujaarehul de o asemenea murdărie. Atunci Tiaanet și Tantufi ar fi, în sfârșit, libere, într-un fel sau altul.

Însă doința aceea, la fel ca altele de același fel, pieri tot atât de iute precum apăruse. Își pierduse speranța cu mulți ani în urmă. În cele mai multe zile – zilele bune – nu mai simțea nimic.

Tiaanet intră în cameră și se apropie de pat, uitându-se fix spre peretele îndepărtat. În urma ei, bărbatul trase perdeaua, apoi veni lângă ea.

— Te iubesc, Tiaanet, spuse el. Știi asta, nu?

— Da, tată.

— Fata mea cea bună, rosti el, aplecându-se să o sărute de noapte bună.

4 Nesomn

Sunandi Jeh Kalawe, Vocea protectoratului kisuatian și

guvernator al Gujaarehului în numele Protectorului însuși, nu dormea adânc de felul ei. Orice mișcare o trezea în timpul nopții. Până și adierea cea mai ușoară care mângâia perdelele patului prea des o putea ține trează până în zorii zilei. În anii de după căsătorie, se mai obișnuise cu acest fapt. Ținea o cană cu bere de miere pe noptieră și își alunga soțul pe divanurile din camera de zi, ori de câte ori sforăia sau se muta ea însăși acolo, pentru a nu-i tulbura somnul. Adormea în cele din urmă, iepurește, furând câteva clipe de odihnă, care nu se vădeau mulțumitoare. Uneori se trezea mai obosită decât atunci când se băgase în pat.

Firește că existau și nopți în care băuturile alinătoare și număratul până la patru erau fără folos. În astfel de momente, se ducea să lucreze în camera ei de zi, ca măcar să nu piardă timpul. Sau ieșea pe terasa locuinței lor din Yanya-iyan să privească Luna Visătoare, îmbătându-se cu lumina ei argintie, fără să se gândească la nimic.

Acum, se opri în loc uluită, când văzu că terasa e deja ocupată.

— Nu țipa, o rugă Colectorul Nijiri.

Stătea cu un picior pe balustradă, cu celălalt atârnat în gol, la opt caturi deasupra pământului, și o privea cu ochi veseli.

— Soțul tău războinic ar apărea valvârtej aici, cu armele scoase și pacea palatului ar fi stricată.

Sunandi răsuflă încet, înghițindu-și țipătul și porni spre el.

— Nimic de felul acesta nu s-ar petrece dacă nu ai sta cocoțat acolo ca un zburător-de-noapte, pândind după șoareci.

— Sunt un Colector, Jeh Kalawe. Credeai că vin pe porțile din față și cu mare tam-tam? De ce nu și cu o cântăreață care să ducă vestea despre mine și despre toți ai mei? Dar să lăsăm gluma, ar fi trebuit să mă aștepți.

Sunandi își dădu ochii peste cap și se apropie de el.

— Te așteptam *în zori*! Am trimis după tine imediat ce nenorociții de banbarra au terminat de sădit groaza în oraș azi-dimineață.

Nemulțumirea îi dispăru, copleșită de alte griji și spaime personale.

— Ești de mult aici?

Făcuse dragoste cu Anzi chiar înainte de miezul nopții.

Nijiri zâmbi și lumina Visătoarei îi întineri chipul. Semăna

acum cu băiatul pe care Sunandi îl întâlnise cu zece ani înainte. Crescuse înalt și frumusețea lui proaspătă căpătase nuanțe aspre, dar elegante. Totuși, rămânea tânăr în ochii celor din Kisua, unde oamenii nu trăiau așa de mult. Din pricina meseriei lui părea să arate mai bătrân.

— Dacă aș fi venit mai devreme, spuse el, ai fi visat cu ochii deschiși și plină de dor că trebuie să ieși pe terasă.

Ei îi luă un moment să înțeleagă semnificația vorbelor și când pricepu în sfârșit îi veni să-l omoare.

— *Keb-na!* Știi că nu-mi place să te amesteci în visele mele.

Bărbatul nu spuse nimic, se mulțumi să o privească îndelung și, după o vreme, oftă. Desigur că îi va călca visele după cum credea el de cuviință. Doar era un Colector.

— Să știi că aceste atacuri ale tribului banbarra trebuie să înceteze, schimbă ea subiectul.

Nijiri continuă să o privească în liniște, poate pentru că știa cât de mult o agasa calmul lui gujaareean sau pur și simplu pentru că nu știa ce să răspundă.

— Ne amenință pacea, continuă ea, neputând rezista nevoii de a umple tăcerea. Dacă nu ținem bine frâiele Gujaarehului, lucrurile o vor lua razna. Răscoale. Trădări și minciuni.

— De ce-mi spui toate astea?

— Hetawa este urechea poporului. Cineva, undeva, trebuie că are un văr sau o mătușă banbarra. Oamenii voștri se împerechează cu cine se nimerește.

Nijiri se mulțumi să ofteze la auzul unei asemenea defăimări. Sunandi rostise lucruri și mai rele în trecut. Își îngăduiau unul altuia vorbe pe care nu le-ar fi suportat din partea altora.

— Hetawa îi sprijină pe toți cei care aduc pace orașului. Acum, aceștia sunt kisuatienii. Ne-a costat scump și oamenii nu prea mai au încredere.

— Acum, a fost ucis un gujaareean! O gardă a orașului. Un altul a fost rănit grav, deși mi s-a spus că tămăduitorii voștri i-au salvat viața. Au omorât 20 dintre oamenii soțului meu. Ți se pare că sună a vremuri de pace?

Nijiri se încruntă.

— Într-adevăr, e neobișnuit. Opt atacuri, 20 de kisuatieni și un singur gujaareean mort? Ce-au jefuit?

Sunandi începu să înșire pe degete.

— Tot ce au găsit în magaziile folosite de trupele noastre,

inclusiv multe arme ascunse bine. Cai. Baloți cu orz gata de trimis în Kisua, pe care presupun că îl vor folosi drept hrană pentru cai. Numai Merik știe ce altceva ar putea face cu el în deșert. Apoi vin de lacrima-lunii. Piele și țesătură hekeh. Lapis și sare de mare.

Nijiri căzu pe gânduri.

— Mărfuri pentru negustorie, rosti el după o vreme. Ți se par niște mărfuri cu mare căutare în Kisua?

Sunandi se posomorî.

— Mare parte din ele s-ar vinde la preț bun în orice piață kisuatiană. Asemenea mărfuri mai micșorează din pierderile pe care ni le-a adus cucerirea Gujaarehului.

Oftă din toți rărunchii.

— Da, furtul cu pricina ne-a făcut mult rău deja. Unii negustori din Kisua ne cer să fim mult mai aspri și să controlăm mai bine capitala gujaareeană...

— N-au luat niciun om? Barbarilor din deșert le plac sclavii.

Sunandi se făcu că n-a auzit. Și kisuatienii aveau sclavi.

— Niciunul. N-au arătat niciun pic de milă față de cei care le-au stat în cale, dar nu au luat ostatici. Aș zice, noroc chior.

— Mă îndoiesc.

Pe fruntea femeii apăru o cută. Ceva în felul lui de a fi se schimbase. Ezită s-o numească înflăcărare, deoarece se știa că un Colector nu putea simți așa ceva. Cu toate acestea, trupul lui părea încordat.

— Lămurește-mă.

El încuviință încet din cap, în timp ce privea orașul, ochii săi alunecând de colo până colo peste acoperișuri și peste străzi. Din senin, Sunandi se pomeni întrebându-se dacă el dormea bine.

— Pentru triburile din deșert, începu el, oamenii de la oraș, fie ei gujaareeni, fie kisuatieni, sunt moi, desfrânați, lași și nevrednici de averile pe care le au. Până și shadounii, aliații voștri, s-au încurcat cu voi doar pentru că urăsc mai tare Gujaarehul. Așa că pentru banbarra să nu ia sclavi și să nu facă prăpăd de vieți omenești printre gujaareeni, dar să ucidă totuși patru kisuatieni...

Sunandi apucă strâns balustrada terasei, gemând încetișor. Ce prostie să nu priceapă până acum!

— Curtează Gujaarehul ca să le fie aliat!

Nijiri nu răspunse, dar nici nu era nevoie. Sunandi știa că are dreptate. Triburile Miei Goale se dușmăniseră între ele dintotdeauna. Războiul dintre banbarra și shadouni, cele mai puternice triburi, avea iz de legendă deja, chiar dacă în ultimele veacuri se așternuse o pace fragilă, pe măsură ce Gujaarehul căpătase tot mai multă putere. Niciun trib nu îndrăznea să-și slăbească forțele, luptându-se cu vechii dușmani, când în apropiere pândea o asemenea amenințare.

Atacurile erau doar o dovadă că ieșiseră din fundătura în care fuseseră prinși. Shadounii făceau negoț cu ei și se aliaseră cumva cu kisuatienii, iar acum Kisua stăpânea peste Gujaareh. Banbarra se găseau prinși la mijloc. Ținuturile lor se întindeau de la granița de sud a Gujaarehului, până la fortărețele sudice din munți ale shadounilor. Striviți de doi dușmani aliați. Nici nu era de mirare că se hotărâseră să facă ceva în această privință.

— Crezi că luptătorii banbarra au urmărit anume să ia mărfuri la mare căutare printre negustori? îl întrebă Sunandi pe un ton grav și cu o expresie întunecată pe chip. De ce? Să ne facă să credem că am cucerit Gujaarehul degeaba? Să stârnească un fel de discordie printre mai-marii kisuatieni?

— N-am zis asta. Însă tactica lor arată că au oareșce planuri, nu crezi?

Era prea mult! îl privi mânioasă.

— Niște nomazi fără carte și iubitori de cămile nu sunt în stare de așa ceva.

Nijiri tresări nemulțumit, dar după o clipă chipul i se îmblânzi.

— Nu sunt proști, Jeh Kalawe. E nevrednic din partea ta să spui asemenea lucruri.

— Până și cei din neamul tău îi numesc barbari!

— Dar negoțul cu barbarii ne-a îmbogățit, îți amintești? Spre deosebire de Kisua, nu ne-am lăsat orbiți de prejudecăți când am cugetat la câștigurile sau neajunsurile vreunui neam sălbatic.

Sunandi respinse mustrarea cu un gest, își încrucișă brațele la piept și începu să pășească agitată de colo până colo.

— Tribul banbarra s-a vădit a fi prea mândru ca să ceară ajutor împotriva shadounilor. De ce-ar face-o acum? Și tocmai de la Gujaareh, care e doar o vasală umilă a kisuatienilor? Oamenii deșertului respectă puterea. Gujaarehul duce lipsă de așa ceva.

— Dacă asta crezi, atunci *tu* ești cea proastă, se răsti el.
Sunandi își strânse pumnii și se repezi spre Nijiri.
— Armata gujaareeană…
— Era doar o parte a puterii Gujaarehului înainte să vină kisuatienii. Ai uitat legăturile noastre cu ținuturile de la nord și cele de la apus? După cum spuneai și tu, jumătate din neamul zhinha se înrudește cu vreun rege din sălbăticie. În acest ținut există o castă militară, cei mai mulți dintre ei *născuți* războinici, care au așteptat fără să facă mare lucru, dar chinuiți de mânie, din clipa în care armata a fost distrusă. A fost o greșeală din partea voastră. Habar n-ai cât de mult s-a străduit Hetawa să îi țină în frâu. Gărzile orașului… mercenarii năimiți de nobili ca să le protejeze pământurile… și chiar Hetawa însăși. Îți închipui ce-ar face semenii mei dacă s-ar ridica? Numai Santinelele singure și…
Clătină din cap, se apropie de balustradă și se aplecă în față. Sunandi se luptă cu dorința de a face un pas înapoi când îi zări expresia concentrată. Colectorii nu trebuiau să simtă emoții puternice, dar Nijiri fusese dintotdeauna mai iute la mânie.
— Știu ce părere are Kisua despre noi. Ne credeți niște oi care dorm liniștite, fără să le pese de necazuri. Dar când urgia Gujaarehului se trezește, arde la fel de tare ca în orice ținut. Chiar mai tare, deoarece o înăbușim mult prea adesea. Dacă scapă vreodată liberă, Kisua *va pierde* controlul.
Sunandi îl privi țintă și încercă să nu dea atenție neliniștii ce i se strecurase în suflet.
— Ai spus că Hetawa ne sprijină.
— Hetawa vă sprijină *deocamdată*. Dar dacă vreodată ni se ivește prilejul, Jeh Kalawe, dacă cea mai iute și cea mai sigură cale de a aduce pacea înseamnă să măcelărim fiecare kisuatian din oraș, atunci să nu te îndoiești că Hetawa va avea grijă ca totul să se întâmple așa.
Apoi, spre uimirea ei, mânia din ochii lui Nijiri lăsă loc amărăciunii.
— După atâția ani, tot niște străini am rămas pentru voi.
— Nu străini, rosti ea, pe un ton înțepat. Știu cât este de importantă pacea pentru voi.
— E mai mult decât importantă, Jeh Kalawe. Ea este Zeița noastră.
Nijiri sări în picioare și oftă.

— Eu atât am avut de zis. Bănuiala ta este corectă. S-a primit o solie din partea căpeteniei banbarra.

Sunandi își ținu răsuflarea.

— Nu știam că *au* și o căpetenie.

— Neamul banbarra este împărțit în multe triburi, e adevărat, și au căpeteniile lor mai mici. Însă în vreme de război se unesc și își aleg o mare căpetenie. Omul cu care am purtat discuții are toate șansele să devină *acea* căpetenie.

— Când v-au căutat?

— După primele atacuri asupra orașului. Ceea ce mi-ai spus adeverește bănuielile noastre. Să nu mă întrebi când sau dacă întâlnirea va avea loc. Treburile Hetawei n-au legătură cu Protectorii.

Iar ea oricum nu ar fi putut promite că își va ține gura, de vreme ce era Vocea Protectoratului, așa cum nici el nu putea să îi promită că se va bucura de sprijinul lui pe vecie. Amândoi trebuiau să-și servească stăpânii.

Sunandi puse o întrebare, care să-i lase destul spațiu cât să jongleze cu loialitățile amândurora.

— *Poți* să-mi spui totuși ceva?

Nijiri încuviință ușurel din cap.

— Solul trimis de neamul banbarra era un gujaareean din casta militară. Avea rang înalt. Pretindea că a fost general înainte de cucerire. Zhinha din naștere.

O privi cu atenție când rosti cuvintele.

— Zeița să ne apere, șopti Sunandi, simțind cum i se face pielea de găină și nu din pricina aerului răcoros de noapte.

Shunha și zhinha, cele două caste nobile ale Gujaarehului, rareori se alăturau armatei, fiind prea vanitoase să primească porunci de la cei din neamurile mai prejos de ele. Abia dacă-și îngăduiau să-i servească pe cei de același rang. Exista însă un neam pe care un general zhinha l-ar fi servit bucuros, chiar și în surghiun.

Nijiri ignoră blasfemia ei, poate fiindcă simțise, cel puțin pentru o clipă, că femeia fusese sinceră.

— Faci ce vrei, îi spuse. Acum întoarce-te la soțul tău înainte să-ți ducă dorul.

Nijiri dădu semn că vrea să plece, aruncându-și una dintre cele două codițe împletite pe spate. Gestul și pieptănătura îi erau atât de familiare, încât Sunandi se lăsă copleșită de

nostalgie.

— Ce mai faci tu, Nijiri? îl întrebă, accentuând ușor cuvântul *tu.*

Bărbatul se opri, dar nu se întoarse cu fața spre ea.

— Sunt bine, Jeh Kalawe.

— Eu…

Șovăi puțin, după care izbucni:

— Mi-e *dor* de el. Îți vine a crede? Nu am fost prieteni. Cu toate acestea…

Nijiri apucă balustrada.

— Îl vom reîntâlni amândoi într-o bună zi. Tu poate mai repede decât mine. Ești femeie, ai mai multă putere decât mine să-ți găsești drumul prin Ina-Karekh. Și încă poți visa.

Ea uitase asta. El era un Colector adevărat acum, plătind prețul suprem pentru puterea pe care o avea.

— Îmi pare rău, zise Sunandi.

Nu-și dădea seama dacă în vocea lui se auzea tristețe sau simplă resemnare. Însă durerea era acolo, în străfundurile lui. Ezitând, se întinse să-i atingă umărul, chiar dacă nu știa de ce. Degetele ei abia îi atinseră pielea, când el se întoarse și o apucă de mână.

— Să nu-ți pară rău, șopti el.

Nijiri își lipi obrazul de palma ei câteva clipe, închizând ochii și probabil închipuindu-și că e altcineva în locul ei. Lui Sunandi îi trecu prin minte în acel moment că el se simțea tare singur, pentru că nimeni nu atingea Colectorii, nu în mod voit, în orice caz. Ei le dăruiau altora pacea, dar își purtau singuri durerea.

Spre surprinderea ei, Nijiri deschise ochii și se încruntă.

— N-o să-l întâlnești în felul acesta. De ce n-ai venit la mine? Știi că te-aș fi ajutat.

Și înainte să apuce să-l întrebe despre ce vorbea, el întinse mâna spre chipul ei. Sunandi clipi din instinct și îi simți degetele pe pleoape o clipă, după care bărbatul se îndepărtă de ea. Când deschise ochii, el deja își trecuse un picior peste balustradă, sprinten ca o pasăre.

— Să nu mă mai chemi niciodată, îi strigă el peste umăr. Lucrurile se schimbă prea iute. Am greșit, Jeh Kalawe, atunci când am spus că nu ne înțelegi. Tu reușești s-o faci, atât cât poate un străin și mai bine decât orice kisuatian. De aceea te voi ierta, orice te-ar pune Protectorii să faci.

În timp ce Sunandi îl privea țintă, încercând să-i priceapă vorbele, el se săltă pe balustradă, legănându-se încetișor, fără să-i pese de înălțime. Se agăță de o cornișă de deasupra și își aruncă trupul înainte dintr-o singură mișcare lină. Apoi dispăru.

Abia când Sunandi ajunse din nou în pat, înțelese ce făcuse el. Mai precis, a înțeles dimineață, când s-a trezit în brațele lui Anzi, liniștită și mult mai odihnită decât oricând. Anzi o trăsese mai aproape de el în timpul nopții și sigur o înghiontise la un moment dat. Totuși, ea nu se trezise nici măcar o dată.

5 Purtătorul de zeciuială

— Nu! spuse Mni-inh.

Hanani își păstră capul plecat și brațele încrucișate în față, cu palmele în jos. Mni-inh, care stătea pe o pernă, masându-și un genunchi, se încruntă când își dădu limpede seama că ea nu avea de gând să se miște.

— Am zis nu, Hanani.

Se îndreptă de spate, aranjându-și la loc acoperământul roșu de șold.

— Hetawa și-a cerut deja iertăciune de la familia purtătorului de zeciuială. Va primi o înmormântare așa cum se cuvine, chiar în cripta Hetawei, o onoare oferită de obicei numai Slujitorilor Hananjei. Cred că ajunge.

— Moartea purtătorului de zeciuială nu a fost vina *Hetawei*, răspunse Hanani, ținându-și privirea în pământ.

În lumina delicată a zorilor, gulerul rubiniu al veșmântului lui semăna cu niște picături de sânge împrăștiate pe pielea sa palidă.

Mni-inh tresări și se ridică în picioare. Dar Sala Împărtășitorilor era aproape goală până la prânz. Cei care lucraseră în timpul nopții dormeau, iar restul erau ocupați cu îndatoririle zilnice din Sala Binecuvântărilor sau din camera cu ierburi și poțiuni. Puținii oameni care se odihneau pe băncuțele și în nișele sălii se adânciseră în studiu sau în discuții. Nimeni nu se uita la Hanani și la Mni-inh, însă Mni-inh cercetă în stânga și în dreapta îngrijorat, înainte să se aplece și să-i vorbească din nou.

— Dar nici vina *ta* nu e, fată nebună ce ești! Nu face munca lui Yehamwy în locul lui, Hanani. Cum te aștepți ca membrii

Consiliului să creadă că ești înzestrată, dacă tu însăți nu crezi în tine?

Fata își ridică fruntea și îl văzu cum se trage înapoi surprins.

— Nu cred că nu am har, Mni-inh-frate. Cum s-ar putea, când tu ai fost cel care m-a pregătit?

— Și-atunci de ce să vizitezi familia purtătorului de zeciuială?

Era o întrebare care o chinuise pe Hanani toată noaptea, în timpul orelor petrecute plângând în hohote, rostind rugăciuni fierbinți și, într-un final, legănându-se ca să adoarmă. Nu visase nimic. Iar rugăciunile ei pentru pace și înțelegere nu primiseră niciun răspuns. Dimineață se trezise cu un singur gând în minte: să afle *de ce* murise Dayu.

— Fiindcă inima mea e goală acum și fără pace, spuse ea.

Mni-inh se trase un pas înapoi, încruntându-se.

— Îndoiala a apărut în loc și a umplut pustiul din mine. L-am împins de la spate pe Dayu prea tare, prea iute? Oare purtătorul de zeciuială a murit pentru că m-am așteptat ca un copil să facă munca unui om mare? Știi doar cât atârnă îndoiala în narcomanție, Frate. Chiar dacă cei din Consiliu nu au rostuit nicio interdicție împotriva mea, voi refuza să mai tămăduiesc pe cineva acum.

Mni-inh oftă din toți rărunchii, neputincios.

— Te înțeleg. Pe de altă parte, cum ar putea oare îndoielile tale să slăbească doar pentru că îți vei cere iertare de la o văduvă care jelește și care ar putea să te învinovățească pentru moartea soțului ei, indiferent că ești vinovată ori ba.

Expresia de pe chip i se schimbă pe neașteptate.

— Stai! Știu despre ce e vorba. E prima dată când întâlnești moartea.

— Nici pomeneală, se împotrivi ea, cu toate că trebui să-și ferească privirea ca să nu-i mai zărească mila din ochi.

În lunile timpurii ale uceniciei ei, Hanani îl bănuise pe Mni-inh că ascunde în sufletul lui o aplecare către cruzime, pe care izbutise cumva să o tăinuiască de Împărtășitori, dar pe care o lăsa bucuros să iasă la iveală față de ucenicii mai puturoși, sub deghizarea îndatoririi de mentor. Se purtase de două ori mai rău cu ea decât o făceau Împărtășitorii cu băieții ucenici, spunându-i atunci când se plângea că trebuie să fie de două ori mai bună ca să învingă frica pe care le-o stârnea petiționarilor faptul că e femeie. Și ura *lui* pentru același lucru. Ar fi băgat mâna în foc

pentru asta.

Totuși, pe măsură ce anii au trecut, Hanani pricepuse, în cele din urmă, că asprimea lui Mni-inh e doar de ochii lumii. În adâncul sufletului, adevăratul său chip arăta mai multă blândețe. *Prea multă* blândețe chiar, credea acum Hanani, lipsindu-i dureros liniștea și echilibrul pe care credincioșii le așteptau de la Slujitorii Hananjei. Socotea că purtarea disprețuitoare a celorlalți față de ea este o jignire adusă propriei lui persoane. Se supăra adesea când vedea cât de încet se schimbă Hetawa. Uita de diplomație și rostea lucruri care îi puneau în pericol poziția printre ceilalți frați-de-cale. Firește că purtarea lui în afara rânduielilor făcuse din el cel mai bun învățător pentru ea, dar existau momente când Hanani l-ar fi vrut înapoi pe mentorul aspru din tinerețea ei, în locul fratelui mai mare nesăbuit și nespus de ocrotitor de acum.

— Dacă mă voi întâlni cu ea, mă voi simți mai bine, spuse Hanani hotărât. Am nevoie să aflu mai multe, Mni-inh-frate. Am nevoie să știu cine a fost bărbatul care a murit cu Dayu. Trebuie să pricep ce s-a petrecut sau cel puțin să încerc. Fără asta, pacea nu va mai exista pentru mine.

Mni-inh o privi țintă. Oftă din nou, trecându-și mâna prin părul său neobișnuit de ondulat, cu aspect lucios.

— Bine, du-te.

Ea sări în picioare și făcuse deja trei pași când el se repezi să strige:

— Doar nu pleci *acum*! Ah, bine, nu-ți face griji... Pleacă înainte să mă răzgândesc. Fii prudentă!

— Îți mulțumesc, Mni-inh-frate!

Mni-inh mai rosti câteva cuvinte printre dinți și ea bănui că nu spunea o rugăciune.

Hanani părăsi Sala Împărtășitorilor, traversând curtea uriașă din inima Hetawei, îndreptându-se spre Sala Binecuvântărilor. Trecu pe lângă un Învățător și doi Ucenici cu brațele pline de pergamente, care o priviră lung și se puseră pe șoptit când ea se îndepărtă. Pe un butuc stătea o Santinelă bătrână, care o măsură din ochi. Ea dădu din cap, în semn de salut, și bărbatul îi întoarse gestul.

Lui Hanani nu-i venea greu să ghicească ce se ascundea în spatele privirilor de care avusese parte întreaga dimineață. În zori, se alăturase unei rugăciuni dansante de grup și simțise de

multe ori cum nenumăratele perechi de ochi o străpung. În sălile de baie, o parte dintre ucenici își feriseră privirea, ca să nu cadă asupra goliciunii ei. Nu toți Slujitorii Hetawei o credeau răspunzătoare pentru cele două morți. Știa asta. Însă uităturile și șoaptele arătau că mulți o socoteau vinovată.

Dacă nu s-ar fi simțit deja cumplit de descumpănită, pesemne că privirile ar fi doborât-o într-un sfârșit. Dar nimic nu întrecea în suferință pierderea lui Dayu.

Sala Binecuvântărilor îi aduse puțină liniște, căci Împărtășitorii erau mult prea ocupați ca să se uite la ea. Rândul petiționarilor se lungea mai mult decât de obicei, întrecându-l binișor pe al purtătorilor de zeciuială. Aproape toți cei din rândul petiționarilor aveau câte o suferință evidentă: un braț rupt înfășurat în cârpe, piciorul sau capul bandajat. Cele mai multe răni fuseseră provocate de atacul barbarilor, își dădu ea seama, alături de accidentele obișnuite din timpul sezonului de recoltare și al vieții zilnice din oraș. Cei mai vătămați, precum soldatul tămăduit de Hanani cu o zi înainte, fuseseră primii îngrijiți, iar acum exista destul timp și magie pentru restul.

Ar merge mai repede, dacă aș fi aici, se gândi ea când trecu de podium. Însă nu avea vreme și nici liniște pentru asemenea gânduri, așa că își văzu de drum.

Ușile duble uriașe din bronz se deschiseseră pentru a primi oamenii. Ieși din umbra răcoroasă a Sălii în lumina orbitoare și în zarva de afară. Se opri pe trepte pentru ca ochii să se obișnuiască puțin cu strălucirea soarelui. Căldura groaznică de afară îi arse pielea. La început îi plăcu senzația, dar imediat începu să nădușească îngrozitor. Își puse palma streașină la ochi și scrută Piața Hetawei, unde oamenii se îmbulzeau. În apropiere, zări câțiva credincioși care stăteau pe trepte rugându-se. Dincolo de ei, negustorii se mișcau de colo până colo, vânzând trecătorilor apă și fructe feliate. De-a lungul pasajului principal, în capătul celălalt al pieței, zeci de oameni veneau spre piață ori se îndreptau spre râu sau cine știe unde altundeva. Prea multă lume, prea mult haos și prea mulți cei care s-ar fi holbat la sânii ei înfășurați strâns ori la acoperământul roșu bărbătesc prins în jurul coapselor largi de femeie. Nu-i plăcuse niciodată să se aventureze în oraș. Cu toate acestea...

Nimeni din mulțimea care forfotea nu se uita la ea. Și dacă

unii ar fi privit-o fix, pesemne că, odată ce Hanani avea să se amestece printre cei din piață, s-ar fi mulțumit să se întrebe ce e cu femeia aceea îmbrăcată în straie bărbătești. Ei nu știau ce făcuse ea și nici nu le păsa. Era un gând ciudat, dar și liniștitor.

— Ar trebui să mergi însoțită, Împărtășitor-Ucenic.

Hanani se uită în sus spre micile balcoane de deasupra treptelor. Cei doi bărbați care stăteau acolo aveau fustanele negre, gulere ca onixul și păreau muți și țepeni ca niște statui. Hanani îl recunoscu pe cel care îi vorbise. Era Anarim, un mai-mare al căii Santinelelor. Pe celălalt nu îl cunoștea. În timp ce Anarim o urmărea cu atenție, a doua Santinelă nu-și lua privirea de la trepte și de la străzile îndepărtate, căutând să observe orice semn de amenințare împotriva templului Zeiței sau a credincioșilor ei.

Hanani făcu totuși o plecăciune spre amândoi.

— Am mers în oraș ca să servesc petiționari de multe ori, Santinelă. Mă descurc și singură.

— Nu mă îndoiesc, Ucenic. Însă nu de aceea ți-am sugerat să mergi însoțită.

Anarim, ca mulți dintre frații săi de cale, arăta ca tras prin inel, datorită antrenamentului firește. Era foarte înalt, cu umeri înguști, degete lungi, o față colțuroasă și buze subțiri ca ale unui nordic. Buze pe care și le țuguia acum în semn de dezaprobare, deși chipul lui îi rămăsese lipsit de expresie. Fata simți brusc că nemulțumirea lui nu se îndrepta spre ea.

— Kisuatienii par neștiutori când vine vorba să împiedice atacurile sau alte nenorociri ce au loc între zidurile orașului în ultimele zile. Lucrurile nu mai sunt atât de liniștite pe cât ar trebui să fie. Eu sau orice alt frate de cale te poate însoți.

Hanani chibzui puțin, apoi refuză, clătinând din cap.

— Mă duc să cer iertare unui străin, Santinelă Anarim. Dacă apar însoțită de o gardă, cine știe ce ar crede lumea. Pe deasupra, adăugă Hanani, arătând către veșmintele ei, acest acoperământ îmi asigură suficientă protecție. Măcar atâta lucru nu s-a schimbat, cu kisuatieni sau fără ei.

— Foarte bine, Ucenic. Du-te și întoarce-te în pacea Ei.

Și, spre uimirea lui Hanani, Anarim își înclină capul spre ea. Fata se holbă nemișcată, căci ea era un biet ucenic, în vreme ce el era unul dintre cei mai respectați Slujitori ai Hetawei, un membru al Consiliului Căilor. Însă când Anarim își ridică fruntea,

deveni din nou garda țeapănă, care cerceta piața în căutarea unor amenințări, și ar fi fost o mare lipsă de respect din partea ei să-i distragă atenția, vorbindu-i de un lucru atât de neînsemnat.

Dar mesajul devenise limpede: el, cel puțin, nu o considera vinovată de morțile celor doi. Hanani plecă, neștiind ce să creadă, dar simțindu-se totuși mai bine.

Purtătorul de zeciuială se numea Bahenamin și făcea parte din casta bogată a negustorilor. Familia lui locuia la marginea cartierului nobililor, în apropiere de grădina Yafai, în jumătatea apuseană a orașului, dincolo de râu. Deși i-ar fi putut arăta unui purtător de lectică semnul cu lacrima-lunii a Hetawei, ca să fie dusă oriunde dorea, fata șovăi să procedeze astfel. Semnul trebuia folosit numai pentru treburile Hetawei. Oare să-ți ceri iertare pentru moartea pe care ai provocat-o se numea treaba Hetawei? Nu știa, dar nu avea nicio dorință să apară în fața Consiliului. Se hotărî să meargă pe jos.

Ca întotdeauna, zarva și puzderia de oameni contrastau puternic cu ordinea liniștită a clădirii Hetawei. Hanani se lăsă purtată de valul de trecători de pe strada principală, care o sili să se miște într-un ritm neîngăduit în Hetawa, cu excepția unei urgențe. Când ajunse într-o piață, agitația se mai potoli, însă mulțimea continuă să se îngroașe sufocant. Oamenii se îmbulzeau fără vreo pricină anume. Stă în firea lucrurilor să te miști neliniștit, când ești prins într-un fluviu de neocolit. Toate râurile au și vârtejuri. Tânăra se simți împinsă din toate părțile, lumea o călcă pe sandale și cineva îi vărsă bere pe mână. Când cei din jur îi vedeau acoperământul roșu, se trăgeau într-o parte, însă de multe ori nici nu se uitau la ea. Nu era pentru prima dată când Hanani își dori ca una dintre strămoașele sale să fi prins drag de un nobil *înalt* și chipeș, pentru o noapte sau două.

Îmbulzeala se mai subție în fața râului, slăvită fie Visătoarea, dar numai din pricina duhorii. Negustorii de pește se tocmeau de zor lângă podul cel mai nordic al orașului, vânzând ierburi de mare uscate și ceea ce prinseseră de dimineață din bărcile lor. Și captura din zilele trecute se afla acolo, putrezind în urne sigilate special, chiar sub pod. După ce stătea așa o vreme, pasta obținută îngrășa solul gospodăriilor de la marginile văii râului Sângele Zeiței. Valea se întindea dincolo de inundațiile ce înnoiau în fiecare an fertilitatea Gujaarehului. Cu toate că urnele

cu pastă erau sigilate cu smoală, ceară și pastă de semințe hekeh, mare parte din izul otrăvitor scăpa în aerul care o făcea pe Hanani să lăcrimeze. Își ținu răsuflarea și grăbi pasul când trecu podul, oprindu-se doar când un grup de caracali hoinari se repezi pe drum, urmărind un alt caracal ce ducea în dinți un cap de pește.

Într-un târziu, ajunse în cartierul Grădina Yafai. Casa lui Bahenamin era o construcție înaltă în stil kisuatian cu buiandrugi albaștri, așezată într-un colț, în partea opusă a grădinii. Șirul de strămoși ai familiei fusese sculptat pe un stâlp de lângă ușă. Fluturii cu aripi pestrițe zburau chiar pe deasupra cărămizilor aleii de la intrare, dansând prin aerul îngreunat de zăduf. Hanani păși cu grijă să nu calce creaturile încântătoare. Spre uimirea sa, ușa se deschise înainte să ajungă la ea și o servitoare micuță ieși afară, ținând în mână o fâșie de pânză indigo, culoarea doliului. Fata purta o rochie scurtă, subțire, cu model țesut albastru, ce îi acoperea sânii, pe care în mod obișnuit orice servitoare i-ar fi lăsat la vedere în asemenea zile călduroase. O familie îndoliată purta haine formale, pentru a întâmpina musafirii neașteptați.

Hanani zăbovi până când servitoarea termină de înfășurat pânza în jurul stâlpului cu șirul de strămoși. Fata o cercetă pe Hanani curioasă și se opri brusc, clipind surprinsă.

— Bine ai venit, străino. Ai treburi pe aici?

Hanani făcu o plecăciune, ținându-și mâinile cu palma în sus, în semn de salut.

— Vin de la Hetawa. Aș dori să vorbesc cu familia negustorului Bahenamin.

— Aceasta este casa, fie ca el să trăiască veșnic în pacea Ei.

Servitoarea continuă să se holbeze la Hanani, măsurând-o din cap până în picioare, cu o expresie nedumerită pe chip.

— De la Hetawa zici că vii?

— Da, răspunse Hanani așteptând.

Acoperământul de șold spunea sau ar fi trebuit să spună cine este. Ca să se asigure că îndepărtează orice îndoială, Hanani avea întotdeauna grijă să poarte și gulerul mic și neted de carneol pe care îl primise atunci când se alăturase căii Împărtășitorilor. Datorită veșmintelor și zvonurilor răspândite prin oraș, cei mai mulți oameni o recunoșteau de îndată. Era singura femeie căreia i se dăduse voie să urmeze una dintre

cele patru căi închinate Zeiței.

Servitoarei îi mai luă o vreme să se lămurească, însă apoi Hanani zări în ochii ei semne că o recunoaște. Abia atunci adăugă:

— Sunt Hanani, un ucenic al căii Împărtășitorilor.

Servitoarea își aminti într-un târziu că trebuie să se poarte cuviincios și își plecă fruntea.

— Te rog, intră, Împărtășitor-Ucenic.

Casa era mult mai răcoroasă și mai plăcută după arșița amiezii. Holul dădea direct în atriumul modest al familiei, unde tufișurile mici și plantele înconjurau un curmal înalt și frumos. Coroana cu frunze oferea atriumului puțină umbră. Sub copac, mai multe perne și pături alcătuiau un loc de odihnă mic. Aici stătea întinsă o femeie trupeșă, cu părul înspicat cu șuvițe argintii, înfășurată într-un șal kisuatian indigo. Când servitoarea se apropie să-i vorbească, Hanani băgă de seamă că are un chip ridat și umflat, iar ochii i se înroșiseră de atâta plâns. O privi fix pe Hanani, cât servitoarea îi șopti la ureche și, după un moment, îi făcu semn să se apropie.

Hanani intră în grădină și făcu o plecăciune peste brațele încrucișate.

— Îți mulțumesc pentru onoarea ospitalității tale.

Micuța servitoare se grăbi să mai aranjeze o pernă de șezut. Femeia încuviință din cap și spuse:

— Te rog, ia loc, Împărtășitor-Ucenic, și fii bine-venită. Numele meu este Danneh. Am fost prima soție a lui Bahenamin, în deșteptare.

Hanani se așeză, iar servitoarea se retrase la un semnal discret al lui Danneh.

— Am venit să-mi cer iertăciune, zise Hanani, după ce lăsă să se scurgă clipele cuvenite de tăcere.

Hanani rămase încordată, deși se hotărâse să accepte orice fel de vorbe i-ar fi aruncat femeia, să îndure orice fel de mânie.

— Simt că port o mare parte din vină pentru moartea soțului tău. Ajutorul meu a luat donația în ziua aceea.

Danneh se încruntă.

— Copilul care a murit cu el?

— Da. Era un acolit și visa la calea Împărtășitorilor. Fusese antrenat, ritualul a fost unul obișnuit, însă…

Scutură din cap, în căutarea unei explicații care să aibă sens.

Nimic nu-i veni în minte.
— Ceva nu a mers cum trebuie. Vina îmi aparține.
Încruntătura lui Danneh se adânci.
— Mi s-a spus că a fost o întâmplare nefericită.
— Ajutorul meu avea numai 13 ani, prea tânăr să ducă o asemenea sarcină de mare însemnătate…
— Nu.
Danneh clătină din cap.
— Vârsta când se face alegerea este de 12. La 13 ani, un copil poate să plătească pentru propriile fapte. Ai avut încredere în el? Nu te-ai așteptat ca el să dea greș?
— Eu…
Dintre toate reacțiile pe care Hanani se pregătise să le înfrunte, la aceasta nu se gândise nicio clipă.
— Aveam încredere în el, doamna mea.
— Era prima dată pentru el?
— Nu. O mai făcuse și înainte de multe ori. Toți acoliții învață cum să ia și să dăruiască umorile de vise, indiferent de calea pe care o aleg la sfârșit.
Danneh oftă.
— Atunci a fost o întâmplare nefericită. Sau…
Îi aruncă o privire vicleană lui Hanani.
— Te-a trimis cineva aici să-ți ceri iertare?
— N-nu.
La naiba cu bâlbâitul. Apărea ori de câte ori se simțea nervoasă.
— Nimeni nu m-a trimis. Însă…
— Dar ei te învinuiesc. Bineînțeles că te învinuiesc.
Danneh clătină din cap și schiță un zâmbet.
— Singura femeie a Hetawei. Te credeam mai înaltă.
Hanani se foi puțin pe pernă, nesigură de felul în care ar trebui să răspundă.
— Speram să pot afla mai multe despre soțul tău.
Schimbase prea brusc vorba, cu stângăcie. Zâmbetul lui Danneh păli pe loc și Hanani se ocărî în sinea ei pentru o asemenea greșeală grosolană. Însă Danneh trase aer în piept și continuă.
— Să știi mai multe despre el. Da. Asta mi-ar face plăcere. M-ar…
Spre groaza lui Hanani, ochii femeii se umplură de lacrimi.

Danneh își feri privirea și își duse mâna la gură, înăbușindu-și un suspin. Hanani se întinse să-i atingă cealaltă mână și deveni și mai agitată când femeia îi apucă mâna și o strânse cu putere. Atingerea păru totuși să o ajute pe Danneh, care-și veni iute în fire.

— Iartă-mă, spuse ea, după ce trase de mai multe ori aer în piept. Știu că ar trebui să merg la Hetawa, să cer pacea. Dar cred că e... *mai bine* dacă las durerea să mă cuprindă cu totul.

— Da, încuviință Hanani, gândindu-se la nopțile ei lungi de după moartea lui Dayu.

Ceva din neliniștea pe care o simțea i se strecurase în voce, căci Danneh păru să zâmbească firav.

— Spune-mi, atunci, ce vrei să știi despre Hena al meu?

Hanani chibzui puțin.

— A fost Bahenamin un om credincios?

Danneh nu-i dăduse drumul la mână, deși strânsoarea mai slăbise. Pierdută în gânduri, îi mângâia mâna lui Hanani, pesemne căutând liniște în atingerea fizică, de vreme ce lucrurile care nu pot fi atinse îi pricinuiseră atâta suferință.

— Nu foarte credincios. Își oferea donațiile în fiecare lună, aducea jertfe în Noaptea de Hamyan, dar cam atât. De data asta se dusese la Hetawa ca să se roage.

— De ce?

— Din pricina viselor.

Danneh oftă și își șterse ochii cu o pânză.

— Avea coșmaruri.

Hanani simți cum i se face pielea de găină, de parcă o adiere rece trecuse prin atrium. Totuși, ramurile curmalului rămăseseră nemișcate.

— Nu pricep, spuse ea. Fiecare copil gujaareean învață să se descurce cu visele rele.

— Hena a încercat, dar trucurile obișnuite nu au dat roade. Spunea că ceva îl așteaptă. Că îl urmărește, așa cum face o leoaică atunci când pândește prada. De aceea s-a dus la Hetawa. Se temea că zeii sunt mânioși pe el dintr-o pricină sau alta.

Ceva îl aștepta. O mișcare în întuneric. O prezență nefastă și tainică.

— Visa mult? o întrebă Hanani.

Mâna îi tremură, dar Danneh nu păru să bage de seamă. În

schimb, clătină din cap, zâmbind parcă pentru sine cu mult drag.

— Hetawa l-a verificat când împlinise patru inundații. Nici măcar nu i-au oferit un antrenament pentru somn. N-avea dram de aplecare pentru visare.

— Și visul i-a apărut o singură dată?

— De două ori, în nopți diferite. A treia noapte nu s-a mai dus la culcare. Frica l-a ținut treaz. În ziua următoare, l-am silit să se ducă la Hetawa și a acceptat.

Danneh oftă.

— Ca să fiu sinceră, nu mi-am bătut capul prea tare. Am crezut că Împărtășitorii îi vor lua coșmarurile și îi vor dărui un somn bun și așa se vor sfârși necazurile. Fusese la o înmormântare cu câteva zile înainte, la Khanwer, un lord shunha cu care făcuse tot felul de negoțuri. Moartea unui prieten poate împinge un om în tărâmul umbrelor pentru ceva vreme…

Tăcu din nou, dar Hanani zări în ochii ei înțelegerea. *Bărbatul murise din pricina acelui vis.*

Era un adevăr pe care și ea îl simțea acum, cu o siguranță de netăgăduit, dar nu scoase niciun cuvânt. Ce femeie și-ar fi dorit să știe că acel lucru mărunt la prima vedere, pentru care nu-și făcuse nicio grijă, făcuse din ea o văduvă? Ce femeie nu s-ar fi învinovățit într-o asemenea situație?

Și mai tulburător, ce însemna oare că Hanani simțise în ziua cu pricina cum, în spațiul dintre vise, ceva o aștepta, precum simțise și Bahenamin chiar înainte să moară?

— Mulțumesc, rosti Hanani. Poate că asta ne va ajuta pe mine și pe frații mei să descoperim ce anume s-a întâmplat.

Apoi, cu o îndrăzneală ce nu-i stătea în fire, o strânse pe Danneh de mână.

— Fie ca Hananja să-ți dăruiască pacea pentru tot restul vieții tale, până când o să-l revezi în Ina-Karekh.

Danneh zâmbi înainte să-i dea drumul la mână.

— Ești o copilă bună, spuse ea. Slujitorii Hananjei au ales cum se cuvine.

Simțind că întâlnirea lor e pe sfârșite, Hanani înclină timid capul și se ridică în picioare.

— Aș dori să mă întorc, zise ea. Să aud mai multe despre Bahenamin. Și dacă nu preferi să mergi la Hetawa pentru durerea ta, data viitoare când primesc sânge de vise de la un

Colector, aș putea să ți-l dăruiesc ție.

— Mi-ar plăcea, încuviință Danneh, dar nu pentru sângele de vise.

Zâmbetul femeii îi încălzi inima și Hanani zâmbi la rândul ei, când făcu o plecăciune de rămas-bun.

— Atunci negreșit mă voi întoarce. Rămâi în pace, negustoreasă Danneh.

— Pacea fie și cu tine, copilă.

Afară, Hanani coborî treptele încet, cu gândurile învălmășite precum norii în sezonul inundațiilor. Tocmai de aceea nu băgă de seamă când servitoarea cea mică se plecă adânc în semn de respect, înainte de a închide ușa casei.

6 Cucerirea

Atât de pierdut printre amintiri era Wanahomen, în timp ce se plimba din nou prin inima orașului Hananjei, de data aceasta fără jugul hainelor banbarra, încât nu observă soldații kisuatieni decât prea târziu. Se lăsase vrăjit de parfumul Grădinii Yafai, răspândit de lacrima-lunii și de iasomie. Își amintise de serile petrecute în Yanya-iyan, jucând zaruri cu tatăl său și cu Charris. Când își ridică privirea, văzu doi soldați care îl omorau în bătaie pe un gujaareean și aproape că se împiedică de ei.

Victima era un vânzător de fructe care întinsese o pătură lângă poarta grădinii și aranjase mici mormane de smochine, pepeni edaki și dyar-a-whe verzi și groși ca să ațâțe trecătorii. Legea orașului spunea că negustorii au voie să-și vândă marfa numai în piețe. Astfel, ordinea se păstra fără cusur. Însă în zile ca acestea, când cărămizile străzilor ardeau de s-ar fi copt pâinea pe ele și o mușcătură dintr-un fruct răcoritor ar fi fost bine-venită pentru oricine, cei mai mulți străjeri s-ar fi prefăcut că nu-l văd.

Însă soldații kisuatieni erau de altă părere. Negustorul se prăvăli în fața lor, urlând și implorându-i:

— E munca pe o săptămână!

Atât auzi Wanahomen din gura omului, înainte ca acesta să primească un picior în față.

— Familia mea va rămâne fără bani…

Împotrivirea lui gălăgioasă se schimbă într-un icnet când unul

dintre soldați îi strivi cu talpa movilița de smochine.

— O săptămână de lucru? Asta?

Soldatul glăsuia cu un puternic accent kisuatian.

— Sunt un biet țăran. Munca mea de o săptămână ar umple această grădină! Numai în Gujaareh leneșii se îmbogățesc.

Privi către însoțitorul său și rânji.

— Să-i dăm o lecție acestui *tingam* despre ce înseamnă munca grea?

Mai strivi un fruct, care se desfăcu, împrăștiind zeamă în toate părțile. Celălalt soldat începu să râdă.

Un gujaareean adevărat s-ar fi lăsat păgubaș în acel moment și ar fi îndurat în tăcere toate samavolniciile ce ar fi urmat. Era singurul lucru de bun-simț și aducător de pace. Pe chipul soldaților se citea plictiseala și orice urmă de împotrivire i-ar fi ațâțat și mai tare. Însă negustorul părea sincer îngrijorat pentru banii necesari familiei sale sau pesemne că nu se număra printre cei împăciuitori. Înainte ca soldatul să mai calce pe un edaki, negustorul acoperi grămăjoara de fructe cu propriul trup.

Ceea ce urmă nu uimi pe nimeni, dar tot rămânea o imagine sfâșietoare, chiar și pentru Wanahomen, care fusese martorul unor întâmplări mult mai rele de când părăsise Gujaarehul. Soldații începură să-l bată cu îndârjire pe bărbat, mai întâi călcându-l pe spate și pe umeri, apoi lovindu-l între coaste și în șale, fiindcă nu se mișca din loc.

Wanahomen se opri alături de scena înfricoșătoare. Pe stradă treceau câțiva oameni. Wanahomen îi văzu că arătau cu degetul și își șopteau îndemnuri unul altuia. Poate că unul dintre ei își va lua inima în dinți până la urmă… ori poate că vor sta împietriți, uitându-se cum bietul om e zvântat în bătaie. Wanahomen nu îndrăznea să intervină. Intrase în oraș deghizat: o pânză simplă de șold, un acoperământ pentru cap, sandale ponosite și un guler de bronz ieftin. Avea înfățișarea unui lucrător obișnuit. Pe sub pânza de șold, își simțea cuțitul banbarra, legat de coapsă cu o curea, iar în punga de la cingătoare avea bijuterii mici. Dacă îi înfrunta pe soldați, aceștia îl puteau aresta și fără îndoială i-ar fi descoperit cuțitul și bijuteriile. Întrebări primejdioase ar fi urmat.

Totuși, îi venea greu să-i întoarcă spatele sărmanului om, oricât de înțeleaptă ar fi fost alegerea…

— Ce *faceți* aici? se auzi o voce poruncitoare.

Wanahomen se răsuci imediat, uluit.

O femeie se proțăpise în fața soldaților. Aceștia se opriră ca să se holbeze la ea. Wanahomen făcu și el ochii mari. Femeia, o tânără de fapt, puțin trecută de vârsta majoratului, purta haine bărbătești, de la acoperământul de șold frumos tivit până la gulerul care se potrivea mai degrabă unor umeri mai largi. Pe sub guler, își strânsese sânii cu fâșii de pânză albă, precum cele folosite la corpurile ce urmau să fie arse. Rotunjimile lor nu puteau fi totuși ascunse, iar felul în care era îmbrăcată îi dădea un aer ciudat de atrăgător. Își strânsese bine coama de păr auriu într-un nod nordic, care nu-i înfrumuseța deloc chipul. Nu purta niciun fel de boială, nici măcar koholul răcoritor, care s-o ferească puțin de arșița soarelui.

Însă cel mai mult îl nedumerea pe Wanahomen gulerul din carneol și roșul-aprins ca sângele al acoperământului de șold. Arăta ca un Împărtășitor al Hananjei, dar femeile nu puteau deveni Împărtășitori ori alte feluri de Slujitori.

— De ce îl răniți pe acest bărbat? întrebă ea și Wanahomen îi auzi indignarea din voce.

Stătea chiar la capătul aleii, de unde începea grădina. Pesemne că venise din interiorul ei și nu văzuse bătaia din pricina frunzișului și a florilor până când nu ieșise dintre ele.

— Ce fel de... Cum de...

Se opri, aparent prea îngrozită ca să-și mai continue gândul.

Soldații se uitară unul la altul.

Pleacă, îi porunci Wanahomen în gând. Fără să vrea, își încetini pașii și își încleștă pumnii. *Întoarce-te și roagă-te să nu te urmărească.*

— Împărtășitorule...

Vocea era a negustorului, care începu să tușească atunci când își ridică privirea. Respira cu greutate, cu fața acoperită de stropi de sânge.

— Împărtășitorule, nu e nevoie... Nu-i băga în seamă pe acești domni. Da?

Se uită către soldați, chinuindu-se să zâmbească slab.

— Doar mă pedepseau cum se cuvine. Am încălcat Legea. Ar trebui să te întorci la Hetawa, totul e bine.

— *Ce se întâmplă aici* nu are nicio legătură cu Legea, spuse femeia și Wanahomen se întrebă dacă nu cumva o bătuse soarele în cap sau poate își ieșise din minți.

Kisuatienii pretindeau că respectă Legea Hananjei, însă Wanahomen mai vizitase pe furiș orașul de-a lungul anilor, vorbise cu negustorii și comercianții, care îi mărturisiseră cum stau lucrurile de fapt. Multe bătăi. Jecmăniri. Dispariții. Nimic prea bătător la ochi, dar destul cât gujaareenii înțelepți să priceapă că nu trebuie să se pună cu cei care ocupaseră orașul.

Poate tocmai de aceea, deși voia să-și continue drumul, Wanahomen se trezi că rămase locului.

— Ar trebui să asculți vorbele omului, spuse soldatul kisuatian mai vorbăreț, așezându-și talpa din nou pe spatele negustorului.

Omul gemu, însă soldatul nu făcu nimic care să îl rănească și mai rău.

— Noi păstrăm ordinea, da? Și pacea. Îți place pacea? Atunci vezi-ți de drum și mulțumește-i Hananjei că mai există oameni de nădejde care feresc orașul de primejdii, rosti bărbatul rânjind.

— Eu...

Încă șocată, femeia părea că înțelege, în sfârșit, situația primejdioasă în care se afla.

Înghiți în sec și aruncă o privire în jur. Dacă spera să primească ajutor, cugetă Wanahomen, slabă nădejde. Niciunul dintre cei care se opriseră nu se uita în ochii ei. Chiar atunci văzu că o femeie se apleacă spre fiul ei mai mic și îi șopti ceva la ureche. Băiatul se repezi în josul străzii, probabil ca să aducă pe cineva în ajutor. N-avea cum să se întoarcă la timp.

— Nu, nu, nu pot să plec, spuse tânăra.

Hanani își înghiți nodul din gât, ridicându-și sfidător bărbia, chiar dacă bâlbâitul și tremurul din voce îi trădau curajul fals.

— Sunt un Slujitor... Lăsați-l, lăsați-l pe acest negustor să vină cu mine. Păstrați-i marfa, banii, dacă doriți, dar dați-i drumul.

Pe chipul soldatului mai vorbăreț apăru iritarea. Se încruntă și, cu pumnul ridicat, făcu un pas către femeie. Ea se încordă, pregătindu-se să primească lovitura. Wanahomen se răsuci spre ei și traversase deja jumătate de stradă, când își dădu seama că începuse să meargă.

Oamenii de pe partea cealaltă urlau. Negustorul strigă și el.

— Nu!

Soldatul mai tăcut se uită în jur. Văzând că se adunaseră deja

vreo 20 de oameni, se întinse și apucă brațul celuilalt bărbat. Wanahomen se apropiase destul ca să îl audă murmurând în sua:

— *Așteaptă! Prea mulți oameni în jur. Generalul ar putea auzi.*

Îndemnul lui îl opri pe cel de-al doilea soldat, care îi aruncă o privire furioasă tinerei, dar, după o clipă de ezitare, își coborî pumnul. Se aplecă și îi șopti fetei ceva la ureche.

Aceasta încremeni și se holbă la el îngrozită. Soldatul rânji și se trase un pas în spate. Îi mai aruncă o uitătură aprigă negustorului și se răsuci pe călcâie. Atunci îl zări pe Wanahomen, care se găsea în mijlocul străzii, la nici doi pași de ei. Se oprise atunci când soldatul renunțase să o mai lovească pe fată, dar se afla mult prea aproape ca să pretindă că doar trecea pe acolo. Îngheță, neștiind dacă să fugă sau să lupte.

— *Nkua ke-a-te ananki, ebaa tingam?* întrebă celălalt soldat, care părea să știe numai sua. *Ce-aveai de gând să faci, oaie adormită? Să behăi?*

Cu toate că Wanahomen știa sua populară destul de bine ca să priceapă cuvintele, scârba din vocea soldatului se dovedi suficientă ca să-l scoată din minți. Totuși, își păstră calmul sau cel puțin încercă. Prea mulți ani petrecuți printre banbarra. Nevoia de a-și scoate pumnalul și de a răsplăti batjocura soldatului cu sânge îl chinuia într-atât, că mâna îi tremura.

Soldatul cel vorbăreț pufni.

— Uită-te la el! Face pe el de frică.

Clătină din cap și își apucă de umăr camaradul.

— Haide! Rondul nostru aproape s-a terminat. Măcar s-a scurs timpul mai repede.

Trecu pe lângă Wanahomen, lovindu-l dinadins cu umărul. Soldatul purta epoleți din bronz, iar umerii lui Wanahomen erau goi. Durerea îi tăie răsuflarea. Dar asta nu îl îndârji pe Wanahomen atât de tare pe cât o făcu soldatul ce vorbea numai sua și care își propti o mână în pieptul lui Wanahomen, împingându-l cât colo. Wanahomen aproape că pică pe spate, dar izbuti să se țină pe picioare.

Soldații își văzură de drum, râzând în hohote. În fața lui Wanahomen, fata în roșu răsuflă ușurată, după care îngenunche lângă negustor. Se apropiară și alții, îngrijorați, dornici să ajute, acum, că primejdia dispăruse. Pentru o clipă, Wanahomen își

țuguie buzele cu aceeași scârbă pe care o simțiseră pesemne soldații, numai că a lui se năștea din rușinea de a-și vedea oamenii atât de slabi.

Nu avea niciun drept să se înfurie pe ei, își spuse în sinea lui. Nici nu aveau arme și nici nu erau antrenați ca să lupte. Își petrecuseră întreaga viață servind pacea și cei mai mulți dintre ei nu cunoscuseră violența înainte de sosirea kisuatienilor. Fusese datoria armatei, a Gărzilor și a Hetawei să îi protejeze. Și totodată a prințului Gujaarehului. Nu avea de ce să îi învinovățească pentru slăbiciunea lor de acum.

Iar asta spori și mai tare amărăciunea lui Wanahomen, care se răsuci să plece.

— Așteaptă!

Încruntându-se, Wanahomen, întoarse capul. Fata în roșu. Hanani îl ocoli pe negustor și veni spre el. De aproape, văzu că, în pofida straielor bărbătești, era drăguță, ca o fată din casta de jos mai degrabă. Măruntică, dar bine făcută, avea fața lată, pomeți înalți și pielea precum ocrul perelor coapte.

— Ai încercat să mă ajuți, spuse ea. N-a fost un lucru tocmai înțelept, bănuiesc, dar îți mulțumesc.

Făcu o plecăciune peste o mână. Cealaltă era deja mânjită de sângele negustorului.

— Dacă aștepți o clipă, îți voi tămădui brațul. Acest bărbat are nevoie de ajutorul meu mai întâi, însă nu va dura mult.

Wanahomen o țintui cu privirea. Într-un târziu, se dumiri și izbuti să facă legătura între vorbele și nurii ei.

— Tu chiar ești Împărtășitor?

Fata clipi, apoi își plecă ochii.

— Ucenic-Împărtășitor. Da. Mă cheamă Hanani.

Asta era prea mult. Kisuatienii îi infectaseră deja pe gujaareeni cu felul lor de a fi violent. Acum le zăpăceau și pe femei cu asemenea nebunii, cât să nu mai știe care le e locul? Vremurile deveniseră cu adevărat cumplite, dacă Hetawa însăși fusese nevoită să-și strice vechile obiceiuri.

Însă dacă lucrurile sunt atât de groaznice în Gujaareh, cine e de vină? îi șopti inima lui Wanahomen din nou.

Se încruntă și dacă vorbi mai aspru decât s-ar fi cuvenit, o făcu din pricina vinovăției și a mâniei, care, împreună, nu erau de felul lor niște aliați de nădejde.

— Ești o smintită, se răsti el.

Fata tresări la auzul răcelii din glasul lui, arătându-se jignită. Însă lui Wanahomen nu-i păsă.

— Dacă tu chiar vii de la Hetawa, atunci mai bine te-ai repezi înapoi și n-ai mai îndrăzni să ieși pe ușile ei vreodată. Slujitorii Hananjei ar trebui să fie mai puternici decât tine.

Se întoarse și porni pe drumul lui, prefăcându-se că nu-și aude conștiința și ignorând privirea tinerei.

Până când Wanahomen intră în cartierul nobililor, mânia i se mai domolise. Ajunse la capătul călătoriei exact când soarele apunea, pictând zidurile orașului cu nuanțe bogate de roșu-auriu și chihlimbar. Înaintea sa, se ridica o casă lătăreață cu două caturi. În mare, semăna cu stilul gujaareean. Avea pereții din lut alb și alei pavate cu pietre rotunde de râu, dar ici și colo se vedeau și influențele străine: o verandă laterală cu acoperiș, unde familia întâmpina oaspeții, și cu buiandrugi din lemn întunecat din Sud. Elemente kisuatiene, căci era o casă shunha și cei din neamul lor nu uitau niciodată de unde plecaseră.

Un bărbat în vârstă de vreo 50 de inundații stătea la o masă, având în față o butelcă și două pocale și își făcea vânt sub acoperișul verandei pentru oaspeți. După câteva priviri în stânga și în dreapta ca să se asigure că nu erau soldați sau vreun martor nedorit, Wanahomen se apropie de casă și se îndreptă spre marginea verandei. Făcu o plecăciune peste brațul întins, ceea ce era mai mult decât merita rangul bărbatului și decât ar fi oferit un simplu lucrător.

Vorbi în sua oficială:

— Te salut, preacinstite domn.

— Bine ai venit, străine, răspunse bărbatul la fel de oficial, măsurându-l din cap până în picioare.

Îl privi printre gene.

— Or pesemne nu chiar un străin. Ca să vezi! Mă așteptam să vină vorbitorul tău.

Wanahomen înclină capul.

— Vorbitorul meu mi-a spus că ești de încredere, lord Sanfi. Prin urmare, am hotărât să vin chiar eu.

— Cam mare riscul.

— Înțelegerile dintre doi bărbați se fac cel mai bine față-n față. Așa m-a învățat tatăl meu când mai trăia.

Lordul Sanfi încuviință din cap, apoi îl pofti cu un semn să ia

loc la masă.

— Atunci așază-te, străine, care nu ești defel străin de noi, zise el, și să ne omenim împreună. Gâtlejul ți-o fi însetat după o călătorie așa de lungă.

Wanahomen se așeză și Sanfi turnă o licoare în cele două pocale.

— Iartă-mă, continuă Sanfi, în gujaareeană, acum că se prezentaseră unul altuia. Nu am adus niciun servitor de la moșia mea din ținuturile înverzite, așa că va trebui să te mulțumești cu serviciile mele umile.

— Am trăit mult timp printre barbari, răspunse Wanahomen. Curtoazia ta e suficientă pentru mine. Și dacă ar ști cum am trăit până acum, pesemne că servitorii tăi ar strâmba din nas și m-ar socoti prea decăzut ca să merit grija lor.

— Faptele rele, când sunt totuși cumpătate, reprezintă o necesitate a puterii, spuse Sanfi, împingând un pocal spre el. Până și Hetawa îngăduie asta, ori cel puțin îngăduia în zilele de demult, înainte ca stricăciunea să între și în rândurile lor.

Era cam neplăcut să poarte o asemenea discuție, afară, în aer liber. Strada din fața casei lui Sanfi nu era nici aglomerată, nici pustie. Trecătorii și vecinii apăreau când și când, unii dintre ei salutându-l pe Sanfi, pentru ca apoi să-și vadă de treburile lor. Însă niciun shunha demn de respect nu ar invita un străin în casa lui fără să împartă mai întâi cu el ceva de băut afară. Să încalce tradiția ar da naștere bănuielilor.

— Mă bucur să aud asta, spuse Wanahomen.

Și apoi, după cum o cereau obiceiurile, ridică pocalul și sorbi o gură. Berea, amară ca pelinul și groasă ca mierea, îi alunecă pe gâtlej. Închise ochii și oftă de plăcere.

Sanfi chicoti.

— Ai trăit prea mult fără ea, dacă scoți asemenea sunete.

— Mult prea mult timp. Însoțitorii mei de astăzi disprețuiesc micile plăceri care le sunt atât de dragi gujaareenilor. În ochii lor, suntem blegi și, ca să le câștig respectul, trebuie să le disprețuiesc la rândul meu.

— Semnul unei mari căpetenii.

— Ca să supraviețuiesc, a trebuit să mă prefac, nimic mai mult.

Wanahomen mai luă o înghițitură, bucurându-se de aroma plăcută de fructe a acesteia.

— Mama mea îți trimite salutările ei.
— Oh... Înseamnă că e bine?
— Îndeajuns de bine.
Wanahomen privi în interiorul pocalului. Era împotriva firii neamului shunha să vorbească despre boli. Sanfi auzi seriozitatea din glasul lui Wanahomen și înțelese.
— Îi e dor de tata.
Sanfi clătină din cap.
— Și nouă ne e dor. Dar văd forța și înțelepciunea lui în tine, prietene tânăr.
Nu rosti numele lui Wanahomen, de teama urechilor curioase.
— Mama ta ar trebui să fie liniștită.
— Așa sper și eu. Familia ta e bine? Treburile merg la moșia ta din ținuturile înverzite?
— Mulțumitor.
Wanahomen se încruntă și se uită spre bărbat, dar Sanfi privea un smochin din apropiere.
— Moșia înflorește, curmalii dau roade și a treia recoltă e pe sfârșite. Fiica mea e aici. O vei cunoaște în scurtă vreme.
Ceva nu era în regulă cu soția lui Sanfi. Părea ciudat că-și adusese fiica aici cu el. Wanahomen s-ar fi așteptat ca o fiică de shunha cuminte să stea acasă și să îngrijească de mama ei. Ori poate că mai avea o fată? Din câte auzise el, Sanfi nu avea decât un copil.
Mai bine să nu se bage.
— Și negustoria merge bine, sper.
— Așa și așa, date fiind împrejurările. Kisuatienii ne țin partea în negoțurile lor. Lucrurile nu merg atât de bine pentru nobilii zhinha, dar n-avem încotro. Kisuatienii îi disprețuiesc la fel de tare ca pe nordici.
— Într-adevăr.
Wanahomen puse pe masă pocalul și îi mângâie încet cu degetul marginea delicată. Pocalul părea simplu la prima vedere, lipsindu-i desenul sau alte culori în afara roșului natural, însă lutul ars era subțire, iar forma pocalului avea o eleganță deosebită. Olarul trebuie să fi fost mare meșteșugar și negreșit Sanfi plătise mult pentru un set care să-l facă să arate umil, dar plin de gust.
— Atunci se pune întrebarea de ce oare un lord shunha ar dori să mă vadă.

Sanfi îi aruncă o privire înveselită, dar își coborî glasul și se aplecă mai aproape de el ca să-i vorbească în șoaptă.

— Kisua are de gând să devină punctul de răscruce al negoțului din toată lumea în locul Gujaarehului. Acum avem acces neîngrădit la piețele și comercianții din Sud, un hatâr important ce-i drept. Însă Protectorii ne cer dări tot mai mari pe mărfurile din Nord și Est, mai ales dacă ele vin prin porturile noastre și nu ale kisuatienilor. Ne pun limite la cantitate și au pretenții tot mai mari în ceea ce privește calitatea lor și atunci prețurile cresc atât de mult, că nimeni nu le mai poate cumpăra. Unele mărfuri le interzic pe loc, pe motiv că ținutul nostru e deja prea decăzut din pricina influențelor barbare. Ca s-o spun p-a dreaptă, negustoria gujaareeană a fost împinsă spre ruină. Sub conducerea kisuatiană, am mai multe dureri de cap și mai puțin bani. Am obosit peste măsură.

Ridică din umeri și îi mai turnă bere lui Wanahomen.

— Iertare dacă îți dau senzația că am grijă numai de mine.

Wanahomen clătină din cap și vorbi cu același glas scăzut.

— Să ai grijă de tine e un lucru important într-o societate care iubește pacea. Dar câți dintre shunha simt ca tine?

Sanfi pufni.

— Oricine are minte și ochi. Ia gândește-te puțin. Zhinha au sărăcit deja. Shunha, ce-i drept, nu mai au mult nici ei. Negustorii aduc mărfurile pe furiș, ocolind dările, și cine știe ce alte matrapazlâcuri mai fac. Jumătate dintre cei din casta militară au devenit mercenari în Răsărit acum, oferindu-și trupurile la schimb pe bani. Cât timp va mai trece până când toate familiile vor începe să-și alunge servitorii și să le ia locul? Cât timp va mai trece până când Hetawa va fi prea săracă pentru a-i mai hrăni pe cei nevoiași? O să ajungem să ne vedem copiii flămânzind pe străzi, vom vedea crime pe aleile lăturalnice, deznădejdea, la fiecare colț... așa cum este Kisua însăși.

Sanfi luă o înghițitură zdravănă și puse pocalul pe masă, oftând din toți rărunchii.

— Nu, legea kisuatiană nu e bună pentru niciunul dintre noi.

Wanahomen se gândi la soldații kisuatieni și la femeia cu veșmânt de Împărtășitor.

— Nu, încuviință el blând. Nu e.

Sanfi schiță un zâmbet și acoperi gura butelcii cu un dop.

— Să intrăm în casă, unde putem continua vorbele noastre, departe de zăduful ăsta nenorocit.

Wanahomen se ridică în picioare și luă cu el pocalurile, iar Sanfi apucă el butelca.

Înăuntru era umbră și lumina scăzu și mai tare când Sanfi închise ușa grea de lemn în urma lor. Ochii lui Wanahomen se obișnuiră puțin câte puțin cu întunericul, pe măsură ce Sanfi îl conducea spre încăperea elegantă pentru oaspeți, unde obloanele pentru lumină din tavan fuseseră crăpate ușor pentru a lăsa aerul proaspăt să între.

Aici Wanahomen se opri când razele soarelui la apus căzură pe chipul celei mai frumoase femei pe care o văzuse vreodată în viața lui.

— Fiica mea, Tiaanet, rosti Sanfi.

Deși simțea cum ochii lui Sanfi îi sorb lacom reacția, nu se putu abține și continuă să se holbeze. Ea se uită la el cu îndrăzneală, așa cum se cuvenea unei femei din casta sa, însă în purtarea ei se întrezărea o oarecare reținere care îi stârni curiozitatea. Când străbătu încăperea în întâmpinarea lor, Wanahomen nu-și putu lua ochii de la ea, vrăjit de unduirea trupului, înveșmântat într-o rochie kisuatiană din brocart gros.

— Fii bine-venit, prinț al Apusului, Avatarul Zeiței noastre, spuse ea.

Avea un glas plăcut, grav și bogat, precum vinul dulce negru. Wanahomen încremeni, cuprins de o dorință arzătoare. Atunci fata îngenunche, iar el tresări, scuturându-se de vraja ce îl cuprinsese. Femeile gujaareene nu îngenuncheau. Ele erau zeițe. Fata făcea o greșeală. Wanahomen deschise gura ca să se împotrivească, dar se opri când Tiaanet își ridică brațele, încrucișându-le în față, cu pumnii strânși și întorși invers. O manuflecțiune, cel mai înalt semn de respect pe care cineva îl putea dărui unui muritor iubit de zei. Wanahomen văzuse ultima dată o manuflecțiune la Yanya-iyan, cu mult timp în urmă, când petiționarii se apropiau de tatăl său.

Dar eu sunt prințul acum, nu tatăl meu. Și oare când se cuvenea ca o zeiță să îngenuncheze, dacă nu în fața unui zeu și mai puternic?

Sanfi puse o mână pe umărul lui Wanahomen, care tresări din nou și încetă să se mai holbeze la tânăra fată.

— Zece familii shunha și 18 familii zhinha au hotărât să ne

sprijine cauza, adăugă el. Pentru fiul prințului, pentru *tine,* prințul meu, își vor aduna trupele și resursele. Împreună cu aliații tăi banbarra, ele nu înseamnă decât o mică forță, dar care poate fi de temut în împrejurările potrivite. Tronul Apusului ar putea fi din nou al tău.

Și atunci ai putea avea o asemenea femeie. Cuvintele nu fuseseră rostite, dar plutiră în aerul dintre ei, ca o promisiune de la sine înțeleasă. Când Wanahomen privi din nou capul plecat al lui Tiaanet, auzi glasul ei ca vinul întunecat numindu-l prinț și își închipui cum stă pe tronul masiv cu Aureola Soarelui la Apus în spatele său. Tiaanet ar fi alături de el ca primă soție, iar copiii lor ar sta pe treptele de dedesubt, ornamente vii ale gloriei și perfecțiunii. Era cea mai dulce viziune pe care o trăise vreodată dincolo de Ina-Karekh.

— Există o datină veche de când lumea în ospeție, prințul meu, rosti Sanfi blând peste umărul lui Wanahomen. Nu se mai respectă nici măcar în Kisua, dar mi se pare nimerit să o înviem acum. Pe vremuri, demult, o înțelegere între doi bărbați nu se încheia doar cu o strângere de mână.

Tiaanet își ridică ochii, uitându-se în ceea ce Wanahomen se temea că e chiar sufletul său. Ea se întinse ca să-l apuce de mână, finețea pielii ei făcându-l să tremure dureros și uluit, după care se săltă în picioare.

— Putem discuta detaliile mai târziu, spuse Sanfi.

Își luă mâna de pe umărul lui Wanahomen, iar Tiaanet făcu un pas înapoi, retrăgându-se.

— Ne vedem mâine-dimineață. Să te odihnești bine, prințul meu.

Ce naiba? Wanahomen mai găsi un rest de înțelepciune cât să arunce o privire spre Sanfi, convins că a înțeles greșit. Însă bărbatul îi zâmbea, iar mâna lui Tiaanet era deja pe obrazul lui, ademenindu-l ușurel spre ea. Când văzu că are parte de întreaga lui atenție, fata clătină din cap și continuă să se dea înapoi, trăgându-l după ea.

Ajunseră în camera ei și traseră zăvorul. În brațele ei, Wanahomen redeveni prinț din nou, fie și numai pentru o noapte.

7 Umbra

Hanani încă mai tremura când ajunse în Hetawa. Soarele apusese deja, căci tânăra ocolise, traversând două piețe, în loc să aleagă drumul mai scurt prin cartierul meșteșugarilor. Cei mai mulți dintre aceștia lucrau noaptea, când vremea se mai răcorea, așa că în cartier încă domnea liniștea. Oamenii abia dacă se treziseră. Totuși, soldații kisuatieni erau prezenți la datorie, se răspândiseră în tot orașul. Hanani se simțea mai în siguranță pe străzile pieței, unde lumea încă zăbovea în jurul tarabelor ce începeau să fie strânse pentru noapte.

Când urcă pe treptele Hetawei, se bucură că Anarim își terminase rondul. Înlocuitorul lui abia dacă îi aruncă o privire. Oare Anarim știa că soldații kisuatieni îi persecutau fără fereală pe locuitorii orașului? În niciun caz, altfel i-ar fi poruncit să plece însoțită, în loc să-i dea doar un sfat. Cu toții auziseră zvonurile, dar ea crezuse mereu că kisuatienii se străduiau să păstreze respectul față de Legea și de Înțelepciunea care conduceau societatea gujaareeană. Dacă Santinelele habar n-aveau că lucrurile se schimbaseră, atunci poate că nici Împărtășitorii nu știau.

Iar ei îi revenea datoria să le spună.

Se opri la umbra unui stâlp al Sălii, ducându-și mâna la piept, parcă pentru a-și domoli bătăile inimii. Nu voia să le spună nimic Împărtășitorilor. Șovăia, așa cum nu ar fi trebuit, renunțând parcă să-și facă datoria. Tot chibzuind, își aminti zgomotul loviturilor pe trupul negustorului, ochi nemiloși ai soldaților, gustul acru al propriei spaime. Fusese datoria ei să se bage între ei. Însă acum pricepea limpede că, dacă pe stradă ar fi fost mai puțini oameni, soldații ar fi lovit-o și pe ea sau chiar mai rău. Ce-ar fi putut să facă, ce-ar fi putut să spună ca să îi oprească? Nu-i trecea nimic prin minte și asta era lucrul cel mai rău cu putință. Jurase să respecte Legea și, cu toate acestea, nu se putea gândi la nicio soluție pașnică pentru a trece peste o asemenea situație grea. Un Împărtășitor ar fi găsit o cale.

Pesemne Învățătorul Yehamwy are dreptate în ceea ce mă privește. Pesemne bărbatul acela avea dreptate. Nu sunt îndeajuns de puternică să O slujesc.

Gândul o umplu de suferință și de rușine. Astfel de sentimente nu se cuveneau în apropierea Zeiței. Trase adânc

aer în piept și se îndreptă de spate, dorind să se retragă în chilia ei unde putea să se roage și să-și regăsească pacea.

— Soră?

Un acolit apăru de după stâlp și se uită chiorâș la ea, după care își ținu răsuflarea când o văzu mai bine.

— Iartă-mă, Împărtășitor-Ucenic. Am crezut că…

Își mută greutatea de pe un picior pe altul, stânjenit nevoie mare.

— Te căutau mai devreme.

Hanani clipi surprinsă.

— Cine?

— Superiorul și oaspeții lui. Ne-au trimis pe câțiva dintre noi după tine, însă nimeni n-a știut unde te-ai dus.

Hanani își simți stomacul cum se strânge din pricina unui val de greață.

— Când s-a întâmplat asta?

— Puțin după apus, nu cu mult timp în urmă.

Băiatul o privi printre gene, cercetându-i chipul mai bine.

— Ai pățit ceva?

Hanani își dădu seama că își ținea brațele încrucișate strâns peste piept, de parcă i-ar fi fost frig. Și le lăsă în jos pe lângă corp și se îndreptă de spate.

— Da. Da. Mă duc acum.

Se îndepărtă grăbită, dorind să scape de privirea curioasă a băiatului.

Camera de lucru a Superiorului se găsea la al patrulea cat al aripii administrative, care mărginea Sala Binecuvântărilor. Ajunse în fața încăperii, cotind după scări și avu o singură clipă să-și revină, înainte ca murmurele dinăuntru să se audă tot mai tare și draperia grea să fie dată la o parte.

— Ah, uite-o că a venit.

Superiorul stătea în fața ei, zâmbind. Făcu un pas lateral ca s-o lase să între. Ea se supuse iute, când văzu cine mai era acolo: două siluete cu pelerine și cu vălurile pictate într-un galben-pai, precum și un bărbat într-o robă cu glugă, dar fără mâneci. Primele două era Surori ale Hananjei, dar, din pricina vălului, Hanani nu desluși mare lucru. Una dintre ele o întrecea cu mult în înălțime pe cealaltă. Hanani îl recunoscu pe bărbatul cu glugă, dar nu după înfățișare, ci după tatuajul cu lotus albastru de pe umăr: Nijiri, al treilea în rang dintre Colectori. Pentru că se

găseau în camera de lucru privată a Superiorului, Nijiri își dăduse jos gluga, atunci când Hanani intrase, lăsând la vedere părul tuns scurt și un chip palid, ca al celor din castele de jos, dar frumos într-un fel delicat, pur. Se sprijinise de perete cu brațele încrucișate la piept, nelăsând să i se citească nimic pe față.

— Așază-te, Împărtășitor-Ucenic, spuse Superiorul, făcându-i un semn către masa oaspeților.

Hanani înghiți în sec și se așeză pe locul liber, unde încercă din greu să se concentreze asupra modelului cu mănunchiuri de fire de orz ce împodobea marginea mesei. De ce o chemase Superiorul aici? De ce veniseră cele două Surori și Colectorul? Nu îndrăznea să bănuiască.

Superiorul se lăsă și el cu greutate pe o altă pernă, gemând.

— Ei bine, Hanani, ele sunt Surorile Ni-imeh și Ahmanat. Și presupun că-l cunoști pe Colectorul Nijiri.

Hanani înghiți din nou în sec și înclină capul către Surori, apoi îi oferi Colectorului o plecăciune mai atentă, cu ambele brațe încrucișate. Nijiri îi răspunse la fel de solemn, alături de Ni-imeh, însă Ahmanat se întinse și o apucă pe Hanani de bărbie. Gestul o sperie atât de rău, încât îngheță, atunci când Sora îi răsuci capul cu blândețe dintr-o parte în alta.

— Drăguță, exclamă Sora cu un glas neașteptat de grav.

Înseamnă că era una dintre Surorile-bărbat. Hanani nu mai întâlnise niciodată una. Nu reușea să-i deslușească chipul din spatele vălului, dar avu senzația că-i zâmbește.

— Chiar dacă veșmântul de Împărtășitor nu ți se potrivește deloc. Vii din casta agricultorilor, nu? Și eu la fel, deși n-ai zice.

Înainte ca Hanani să apuce să răspundă, Superiorul țâțâi nemulțumit.

— Aici, în Hetawa nu vorbim despre trecut, Soră Ahmanat.

— Însă noi, Surorile, vorbim, Superiorule, rosti Ni-imeh.

Avea un glas feminin, cu un tremur din pricina vârstei, dar tăios ca sticla, spre deosebire de tonul prietenos al celeilalte. Se răsuci să o cerceteze la rândul ei pe Hanani.

— Dar vom ține predici despre părerile noastre altă dată. Trebuie să recunosc, sunt surprinsă de cât de bine s-a descurcat. Mă așteptam să ne-o trimiteți cu mult timp în urmă.

Hanani se stăpâni să nu se cutremure. Își coborî privirea spre bordura mesei, căci era cât se poate de limpede că Sora nu

vorbea cu ea.

— Da, s-a descurcat bine, dacă nu punem la socoteală ultima întâmplare nefericită, continuă Superiorul, și chiar și-așa, vina ei e mai degrabă o greșeală printre sarcinile îndeplinite fără cusur. Frăția Împărtășitorilor a căzut de acord că am crescut o tămăduitoare foarte bună, lucru destul de greu de recunoscut pentru mulți dintre ei.

Chicoti.

— Înseamnă totuși că a fost implicată.

Ni-imeh nu părea deloc uimită.

— Întrebarea e cât de mult?

— Cercetările ne vor dezvălui, răspunse Superiorul.

Se întinse după carafa cu apă și începu să umple paharele tuturor, servind-o prima pe Sora mai bătrână.

— Leșurile le-au spus Împărtășitorilor că atât purtătorul zeciuielii, cât și acolitul și-au dat sufletul într-o stare de mare tulburare a umorilor, mai precis înecați în fiere de vise. Acesta e doar unul dintre semne, firește. Nu știm ce anume din vis a stârnit o asemenea tulburare. Trupul n-a arătat că inima și creierul au încetat să mai lucreze pe neașteptate.

— Și semnele se potrivesc cu ceea ce vă împărtășisem noi deja?

Ahmanat ridicase puțin tonul, spre uimirea lui Hanani. Habar n-avea ce rang ocupa el printre Surori, dar fiindcă juca rolul unei femei, tinerei i se părea nepotrivit ca el să îi vorbească astfel Superiorului. Femeile aduceau pace, nu o tulburau.

— Cine poate adeveri?

Superiorul îi oferi un pahar Colectorului, care clătină tăcut din cap și la fel făcu și Ahmanat. Așeză cana în fața lui Hanani, fără să o întrebe nimic.

— Ne-ați spus prea puține ca să tragem concluzii. Oamenii Gujaarehului au suferit mult în ultimii ani, iar acum, cu atacurile banditilor din deșert…

Ridică din umeri.

— M-ar mira să nu fi mai apărut coșmaruri în ultimele zile.

— Dar nu e vorba doar de câteva coșmaruri, rosti Ahmanat aspru. Oamenii au murit *pe capete*, Superiorule.

— Morți despre care și tu spui că nu pot fi puse neapărat în legătură cu visele.

Hanani își ținu răsuflarea când, în sfârșit, începu să priceapă.

Mai fuseseră și alții ca Bahenamin? Dar asta însemna că…

— Împărtășitor-Ucenic Hanani.

Tânăra ridică privirea instinctiv și simți cum i se strânge inima când se uită în ochii Colectorului Nijiri. Aveau o culoare stranie, verzui, cu irizații căprui, ce păreau stacojii în lumina opaițelor din încăpere. Culoarea îi amintea de cărămizile cu margini ascuțite și ferme.

— Arăți de parcă ai vrea să ne povestești ceva, spuse Colectorul.

Ceilalți tăcură când vorbi el. Acum se uitau toți cu atenție la Hanani. Fata înghiți în sec.

— Ăăă… pu-purtătorul zeciuielii, începu ea.

La naiba cu bâlbâiala! Inspiră adânc și încercă din nou, rugându-se pentru liniște.

— Bahenamin, din casta negustorilor. M-am întâlnit cu văduva lui azi. Mi-a zis că…

I se uscase gura. Înghiți din nou în sec.

— Mi-a zis că soțul ei su-suferea de coșmaruri. În ziua aceea venise să le dăruiască Zeiței drept zeciuială.

Iar Dayu, dulcele ei Dayu, încercase să colecteze zeciuiala. Ochii i se umplură de lacrimi usturătoare, însă Zeița părea că îi auzise rugăciunile. Își încleștă pumnii pe sub masă și valul de durere trecu.

Surorile se uitară una la alta.

— La fel și ceilalți, spuse Superiorul.

Pentru prima dată de când începuse întâlnirea lor, bătrânul părea foarte nedumerit.

Colectorul Nijiri făcu brusc un pas înainte, ocoli masa și se așeză pe vine lângă Hanani. Fata se împotrivi nevoii de a se feri de privirea lui sfredelitoare.

El ridică o mână în fața ei, cu arătătorul și degetul mijlociu curbate grațios și depărtate ușor. Își strecură cealaltă mână în interiorul robei și de undeva de dedesubt se auzi zumzetul fin al jungissei sale de piatră.

— Îmi dai voie, Ucenic?

Hanani încuviință din cap, prea intimidată să ia la întrebări un Colector, chiar dacă nu știa ce voia el. Înainte ca ea să apuce să mai facă ceva, Nijiri întinse iute mâna și, doar pentru o clipită, Hanani se întrebă dacă îi înspăimânta la fel de rău și pe purtătorii de zeciuială. Un val de oboseală o copleși.

Magia lui nu avea niciun fel de blândețe. Îi găsi sufletul cât ai clipi din ochi, cu mult mai repede decât îi lua ei să facă același lucru, o sili să iasă din trup și o împinse în Ina-Karekh. O purtă pe acest tărâm cu asemenea putere și viteză, încât stârni un val de ceață în jurul ei, înainte de a ajunge pe o stradă scăldată în lumina aurie a soarelui de după-amiază. Fluturii dansau în aerul încărcat de parfumul unei grădini.

Un vis din amintiri. În pofida dorinței ei, Hanani băgă de seamă fascinată cum o altă Hanani, ea, dar totuși nu ea, apăru pe stradă. Apoi, cu o sclipire, reapăru în fața unei case înalte în stil nordic. Veni o servitoare și amândouă dispărură pe o ușă. Peisajul din vis se încețoșă și se treziră într-un atrium, unde văduva Danneh stătea așteptând sub un palmier.

Ceva nu era în regulă. În ciuda controlului Colectorului, elemente ale visului începuseră să scape din tărâmul deșteptării. Corpul masiv al lui Danneh se dubla în mod curios, suprapunându-se peste eul ei posibil și căpătând o altă formă, ca o umbră, deși această umbră părea cumva parte din ea și nu ceva separat.

Pe neașteptate, forma din vis a Colectorului se întrupă lângă Danneh. Aici, în Ina-Karekh, unde i se îngăduia să-și dezvăluie adevăratul eu, Nijiri era îmbrăcat cu un acoperământ simplu de șold, însă nu purta nici sandale, nici guler. Două codițe subțiri, scurte, îi atârnau într-o parte peste umăr, până la baza gâtului. Le aruncă pe spate, când se ghemui ca să cerceteze umbra.

Eliberată pentru o clipă de controlul Colectorului, Hanani se materializă și ea precaută în atrium.

— Ce se petrece, Colectorule?

— Nu știu, răspunse el. Dar nu-mi place deloc.

Nijiri se ridică și privi spre amintire, ascultând-o pe Danneh povestindu-i lui Hanani despre visele soțului ei. Când vorbi din nou, glasul său era serios.

— Umbra a ceea ce l-a omorât pe Bahenamin este pe această femeie. Îți dai seama că ajutorul tău a murit din aceeași pricină?

Hanani încuviință tăcută, luptându-se cu suferința ce începuse să-și arate colții. Ar fi fost mult prea periculos în Ina-Karekh, căci durerea avea formă și putere aici.

— Oare este...

Șovăi, datorită respectului, deoarece auzise poveștile despre încercările lui din timpul uceniciei, însă întrebarea trebuia pusă.

— Oare este un Secerător?

Spre marea ușurare a lui Hanani, Colectorul clătină scurt din cap.

— Slavă Zeiței, nu. Umbra e subtilă, iar monștrii aceia n-au nicio treabă cu subtilitatea.

Câteva momente se lăsă tăcerea, iar marginile visului se destrămară ușor. Acum, cealaltă Hanani părăsea casa lui Danneh, iar Hanani cea reală simți cum i se strânge inima, gândindu-se la ce va urma. Cealaltă Hanani tocmai cotea spre Grădina Yafai, voind să treacă direct prin ea, pentru a scurta drumul înapoi spre Hetawa. În partea opusă a grădinii…

Îndepărtează-te, își porunci ea în gând, sperând că Nijiri nu va băga de seamă intervenția ei. Cealaltă Hanani va ocoli grădina și nu va fi martoră la întâmplarea cu bătaia negustorului. Soldații nu o vor vedea, iar tânărul bărbat în veșminte de lucrător va trece pe lângă ea, fără să-i arunce nici măcar o privire.

Visul începu să se schimbe ca răspuns la sugestiile ei. Apoi îngheță, în mijlocul unor construcții oarecare, scăldate în lumina amiezii. Colectorul se răsuci să se uite la ea.

— Ce faci?

Avea un glas blând.

Surprinsă, Hanani căzu într-o tăcere neajutorată. Nu îndrăznea să mintă. El era un Colector. Și totuși, adevărul…

Nijiri își miji privirea o clipă, după care se concentră iarăși asupra visului. De data asta, Hanani nu mai putea face nimic. Voința lui părea de nezdruncinat și, când porunci minții ei să-și amintească întreaga după-amiază, Hanani se simți neputincioasă.

La fel de neputincioasă ca atunci când soldatul ridicase mâna să o lovească.

Se cutremură și își încrucișă brațele peste sâni, în vreme ce amintirea se înfiripă. Colectorul nu scoase niciun cuvânt cât timp cealaltă Hanani îi înfruntă pe soldați, deși ea îl simțea cum devine tot mai țeapăn. O parte din această stare se risipi când soldații se întoarseră să plece, însă Hanani îndrăzni să îl privească pe Nijiri și încremeni. Nu mai văzuse niciodată o asemenea mânie pe chipul unui Colector.

Când se răsuci cu fața spre ea, mânia dispăruse ca prin minune.

— Iartă-mă, îi zise.
Același glas blând ca și înainte, poate chiar mai liniștitor.
— Acum am înțeles cât de greu a fost pentru tine și nu te-am ajutat deloc silindu-te să îți amintești din nou. Nu ar fi trebuit să ne ascunzi așa ceva.
— Îmi cer iertare. Doar că…
Se chinui să-și înghită nodul din gât.
— Doar că ei, ei nu m-au rănit foarte tare.
— O minciună sfruntată, Ucenic. Să ne rugăm ca într-o bună zi Zeița să o adeverească.
Întoarse spatele peisajului din vis, care înghețase din nou și păși către soldați. După ce se uită cu atenție la fiecare bărbat, ca să le păstreze chipurile în memorie pe veci – înțelese Hanani cu un fior –, Colectorul clătină din cap ca pentru sine.
— Ce ți-a spus?
— Poftim, Colectorule?
— Soldatul. Ți-a șoptit ceva la ureche înainte să plece.
Hanani se cutremură. Nădăjduise că el nu o va întreba.
— Mi-a, mi-a zis că nu sunt la fel de drăguță precum alte femei din Hetawa. Dacă aș fi fost, m-ar fi dus la garnizoană și…
Îi vorbise într-un amestec de gujaareeană și sua, din care Hanani nu știa decât atât cât să poarte simple conversații. Nu putea tălmăci ultimele cuvinte ale soldatului, dar oare mai era nevoie?
Nijiri se încruntă.
— Alte femei din Hetawa?
Încruntătura se adânci brusc.
— Pricep. Surorile. Ar fi trebuit să ne spună… Dar sunt atât de vanitoase.
Oftă din toți rărunchii.
— Dacă te ajută cu ceva, Ucenic, ar trebui să știi că niciun soldat nu te va mai răni de aici înainte. Nici pe tine, nici pe alt gujaareean.
Hanani își dădu seama că promisiunea nu-i aducea pacea dorită.
Colectorul se întoarse, după care se opri, străpungându-l cu privirea pe tânărul lucrător care venise în ajutorul ei. Făcu ochii mari.
— Ia te uită! Așadar, *el* e.
Hanani se încruntă nedumerită.

— Îl cunoști, Colectorule?

— Da, deși nu l-am mai văzut de zece ani. Am presupus că a fugit în exil, într-un locșor călduț pentru el, undeva în Nord.

Păstră tăcerea, cercetând chipul lucrătorului. Gura i se strâmbă ușor.

— Ar fi trebuit să-mi închipui. Așa tată, așa fiu. Și așa nepot, totodată.

Hanani se apropie și ea să se uite, curioasă. Acum, când avea șansa de a-l privi de aproape, văzu că nu era un simplu lucrător. Înalt, zvelt, cu ochi înguști și trăsături ascuțite ca ale celor din casta înaltă, avea pielea doar cu puțin mai deschisă la culoare decât a celor din neamul shunha. Arătos, dacă n-ar fi fost falca încleștată și încruntătura aprigă.

— Cine e?

— Nimeni important. Totuși și-a pus viața în primejdie, încercând să te ajute…

Nijiri își încrucișă brațele, căzând pe gânduri.

— Poate că neamul lui încă mai merită salvat.

— Colectorule, nu pricep.

— Știu.

Spre stupoarea lui Hanani, el îi aruncă o privire prin care își cerea iertare. Expresia de pe chipul lui, atât de surprinzătoare după toată gravitatea aceea tainică, o sili să-și schimbe părerea despre el. Își dădu seama brusc că Nijiri abia dacă văzuse câteva inundații în plus față de ea.

— Ai încălcat una dintre interdicții, continuă el, venindu-și în fire. L-ai tămăduit pe negustor.

Hanani își ținu răsuflarea. Era ultimul lucru la care se gândise după plecarea soldaților, când negustorul rănit zăcea gemând la picioarele ei. Totuși, Nijiri făcea parte din Consiliul Căilor – niciunul dintre Colectorii mai vârstnici nu mai avea răbdare pentru așa ceva, cum umblau zvonurile – și avea tot dreptul să o judece drept decăzută pentru încălcarea interdicției lui Yehamwy.

— D-da. După o asemenea bătaie, oricine sângerează pe dinăuntru, are oase rupte…

I se năzări că, în ultima vreme, căuta tot mai multe scuze, așa că oftă și își feri privirea.

— Da, am încălcat interdicția.

— Ai fi putut veni la Hetawa să-i ceri unui frate să facă

vindecarea. Nu ți-a trecut prin cap?

Ar fi trebuit.

— Nu.

— Bineînțeles că nu.

Nu dădea semne de nemulțumire, spre fericirea lui Hanani. În ochii lui zărea căldură, încuviințare, lucruri la care nu se așteptase.

— Negustorul avea dureri și era îngrozit. Dacă ar fi murit în starea aceea, cât timp tu erai după ajutoare, sufletul lui ar fi fost condamant pe vecie să bântuie în ținuturile umbrelor. Ai procedat corect, fără să te gândești la pedeapsă, așa cum ar trebui să facă orice Slujitor al Hananjei.

Rămase pierdut în gânduri pentru câteva clipe, cu brațele încrucișate. Într-un târziu, parcă hotărându-se, clătină din cap și spuse:

— Ai vrea să te izbăvești, Ucenic?

Hanani se încruntă.

— Colectorule, nu înțeleg.

Nijiri gesticulă scurt și strada din oraș se topi în neant. În locul ei, apăru un peisaj cu dune ce se vălureau la nesfârșit sub un cer senin de cobalt. Crezu că are menirea să o liniștească, dar ea nu mai fusese niciodată în deșert. Împrejurimile i se păreau tulburătoare și singuratice.

— Trebuie să mai treci printr-un test de ucenicie, adăugă el. Deși e cât se poate de limpede acum că nu ai avut nicio vină în moartea acolitului Dayuhotem sau a negustorului Bahenamin, există câțiva în Hetawa care nu vor accepta niciodată nevinovăția ta. Te cred vinovată, deoarece se tem de tine.

— Teamă…

Hanani se holbă la el.

— *De mine?*

— Și de schimbările pe care le poți aduce în viitor, da.

Tot nu pricepu nimic, dar el era un Colector, știa mai bine, nu? Vorbeau în limba viselor.

— Singurul fel în care poți face vocile să tacă este să mai treci printr-un test, unul atât de dificil, încât niciunul dintre defăimători să nu fie dornic să te imite. Dar, dacă vei reuși, nimeni nu va mai pune la îndoială vreodată dreptul tău de a folosi magia în numele Zeiței.

Nijiri tăcu și o privi țintă, ascultând toate șoaptele pe care le

auzise ea despre el și care acum năvăleau în mintea fetei. Acestea spuneau că el învinsese un Secerător. Că ajutase ca ultimul prinț al Gujaarehului să-și primească pedeapsa binemeritată. Că fusese cel care mijlocise o cucerire pașnică a Gujaarehului, astfel încât pierderile de vieți omenești să fie cât mai mici. Mai fuseseră și alte zvonuri, mai puțin binevoitoare, dar mai picante. Că fusese ucenicul, dacă nu cumva chiar mai multe decât atât, al legendarului Colector Ehiru. Că el însuși îl colectase pe Ehiru, atunci când sosise clipa.

Cum te simți atunci când îți omori iubitul? se întrebă ea, uitându-se la Nijiri peste deșertul invocat de sufletul lui.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

— Nimeni nu m-a întrebat asta până acum, spuse el, ca și cum i-ar fi auzit gândurile.

Dar poate că i le auzise, asemenea lucruri deveneau posibile în timpul visării.

— M-am confruntat cu propria încercare. N-aveam încotro. Fie reușeam, fie dădeam greș. Tu ai de ales, Împărtășitor-Ucenic Hanani. Vei încuviința să treci prin testul pe care îl am în minte?

Ea înghiți în sec.

— Despre ce e vorba?

— Să eliberezi Gujaarehul.

Se holbă la el, iar Nijiri zâmbi.

— Am pus la cale un plan. Eu și frații mei ne-am gândit să ne folosim de mentorul tău. Are flexibilitatea care ne trebuie, dar, ca să fiu sincer, mă îngrijora firea lui aprigă. Însă acum cred că tu te-ai descurca mai bine în rolul pe care îl am în cap.

— Ce, ce…

Nu-și găsea cuvintele deloc.

— Ce rol?

— Asta încă nu-ți pot spune, altfel nu o să-l joci cum trebuie. E suficient să știi că va trebui să părăsești orașul și să treci prin unele primejdii. Dacă planul nu reușește, felul nostru de viață s-a sfârșit pentru totdeauna. Trebuie să acționăm imediat sau vom pierde totul.

Oftă, privind peste dunele vălurite.

— Ai dovedit că ești o vindecătoare bună, Hanani. Asta e mai presus de orice îndoială. Însă mă întreb dacă ești gata să respecți Legea Ei, cu trup și suflet. Îți vei primejdui viața pentru pace, atât în deșteptare, cât și în visare? Acesta este testul.

O adiere de vânt blândă ca un suspin trecu peste dune, stârnind vârtejuri de praf ca răspuns la tulburarea din mintea lui Hanani. Dacă acesta ar fi fost un vis de tămăduire, Hanani s-ar fi străduit să se liniștească, dar, fiind sub controlul Colectorului, era liberă să dea frâu groazei. Nu era o binefacere.

Cu toate acestea, nu se putea împotrivi adevărului din vorbele lui. Poate că urma să găsească destui susținători în Hetawa care să considere testul ei o reușită, însă bârfele o vor chinui veșnic. Tămăduitoarea care ucisese. Femeia în a cărei magie nu te puteai încrede. Preț de o clipă, teama îi pieri, lăsând loc ranchiunei. Nu era drept să înfrunte așa ceva. Niciunui bărbat nu i s-ar cere așa ceva.

Însă dacă lumea ar fi corectă, ea ar fi rămas în continuare o fată de agricultor fără școală și fără niciun viitor dincolo de recoltatul grânelor și de grija gospodăriei.

Ridică privirea spre el și își înghiți nodul din gât.

— Voi accepta noua încercare, Colectorule.

Nijiri zâmbi și, pentru o clipă, Hanani pricepu de ce Colectorul Ehiru îl iubise.

— Atunci, vino, rosti el și se întoarseră amândoi pe tărâmul deșteptării.

Două zile trecură fără să se întâmple nimic special, timp în care Hanani se întrebă dacă cel de-al doilea test va începe vreodată. Apoi, într-o seară târziu, după încă o zi de lucruri obișnuite și fără noimă, apăru o Santinelă la ușa chiliei sale ca să-i înmâneze un papirus mic, legat cu un sigiliu complicat și o fundă fină indigo. Hanani nu recunoscu sigiliul. Fiecare familie din casta înaltă avea propriul model, iar ea nu le învățase niciodată. Pe marginea papirusului se vedeau însemnele numelui lui Hanani. Împrumutând un cuțit de la Santinelă, fata tăie sigiliul, desfășură papirusul și citi:

Împărtășitorule.
Coșmarul a ajuns și la mine acum.

Danneh, Negustoreasă, Soția lui Bahenamin în visare

8 Otrava

Tiaanet era încă trează când Wanahomen gemu și începu să se zbată în somn. Ea nu dormise, căci nu făcea asta niciodată cu cineva în pat. Când se ridică în capul oaselor, lovi lampa și Wanahomen țipă, deschizând ochii. Fata trecu o mână prin fața lui, dar el nu reacționă. Își așeză palma pe pieptul lui și îi simți inima bătând nebunește. Brusc, el se rostogoli într-o parte.

Bărbaților nu le plăcea să fie treziți din coșmaruri. Tiaanet pricepuse asta din instinct. Printre gujaareeni, pierderea controlului în visare însemna slăbiciune, cu atât mai mult pentru războinici și pentru cei care se trăgeau din zei. Însă când Wanahomen țipă a doua oară, cu trupul chircit de durere, Tiaanet începu să se îngrijoreze că tatăl ei ar putea auzi. Îl scutură încet prima dată, apoi mai tare, dar el tot nu se trezi.

Atunci făcu singurul lucru cu putință și îi atinse mintea care visa cu propria minte.

Reuși, așa cum i se întâmpla câteodată cu Tantufi. El își recăpătă suflul și începu să se trezească.

— Ce se petrece?

— A fost doar un vis.

Tiaanet îi mângâie pieptul plin de sudoare.

— Doar un vis.

Wanahomen se încruntă, se ridică în șezut și-și trecu mâna prin claia încurcată de codițe.

— Tata. L-am văzut pe tata. Se afla pe treptele Hetawei. Totul era cenușiu, iar cerul…

Înghiți cu greu și cealaltă mână îi zvâcni.

— Ceva necurat se întâmplă în oraș.

Fata îi luă mâna și o duse la buze. După o clipă, Wanahomen își întoarse privirea spre ea. Îngrijorarea din ochii lui o surprinse, dar aceasta dispăru de îndată ce începu să-i muște încetișor vârfurile degetelor. În locul ei apăru o foame aproape dureroasă și bărbatul se întinse spre ea.

— Să te fac una dintre nevestele mele atunci când voi conduce?

În timp ce vorbea o împinse înapoi pe pat.

Ea îi mângâie părul și se sărutară. Își înăbuși un oftat atunci când el îi săltă capul.

— Tu ești prințul Apusului. Faci cum îți poftește inima.

Wanahomen o cercetă cu ochi tulburi câteva clipe.

— Mai ai un iubit?

— Nu unul pe care să-l vreau.

Tiaanet îi mângâie obrazul.

— Dar tu abia mă cunoști, prințe.

Ceva și mai tulburător apăru pe chipul lui: singurătatea. Ea încetase să mai simtă ceva cu mulți ani în urmă, dar o vedea în ochii lui Tantufi destul de des ca să știe despre ce e vorba. Fie și numai pentru asta, îl simpatiză pe Wanahomen pentru o clipă.

— Tata abia dacă o cunoștea pe mama atunci când s-au căsătorit, adăugă el. Abia după 15 ani a izbutit să îi câștige dragostea și dreptul de a se urca în patul ei. Aproape că îi trecuse vremea să mai poarte copii atunci când m-am născut eu.

Îi dărui un zâmbet strâmb.

— Nu sunt la fel de răbdător ca el, dar m-aș putea strădui.

— E mult prea devreme să vorbim de asemenea lucruri, prințe.

Se aplecă spre vintrele lui, un gest la care Wanahomen nu se așteptase. Ochii i se măriră și străluciră de dorință.

— Însă avem alte lucruri de care să ne ocupăm între timp.

Wanahomen încuviință din cap, amuțit de valul de plăcere și, din fericire, nu mai pomeni nimic despre iubire.

Se apropia amiaza când Tiaanet se ridică din pat și îmbrăcă o robă. Wanahomen, care dormise liniștit de data asta, deschise ochii în clipa în care ea se mișcă.

— La naiba, exclamă el, săltându-se în șezut. N-aveam de gând să rămân în oraș atât de mult.

Fata înclină capul.

— Pot să-ți pregătesc o baie și o masă înainte de a pleca?

El zâmbi încântat și încuviință.

— Femeile banbarra nu se pot asemui cu tine, spuse el. Se poartă ca niște regine, așteptându-se ca bărbații să le facă plăcere. Altfel, sunt ca niște scroafe ce urmăresc să se împerecheze. Uitasem cum sunt femeile gujaareene.

— Eu nu sunt ca orice femeie gujaareeană, prințul meu.

Wanahomen se fâstâci și plecă ochii.

— Bineînțeles, tu ești o domniță din neamul shunha. Iertăciune, nu am vrut să te jignesc.

Nu asta voise ea să spună, dar se mulțumi să clatine din cap.

După ce aduse vasul de îmbăiat, Tiaanet îi pregăti uleiuri și alte obiecte necesare spălatului, cerându-și iertare încă o dată pentru lipsa servitorilor. Wanahomen o liniști, zicându-i că baia însăși era o plăcere mai mare decât cele cu care se obișnuise el și se scufundă în apă. Pe fată o încântă că el nu sugerase și nici nu presupusese că ea o să-l spele. Nu-și putea sili inima să *îl* placă, fiindcă, la urma urmei, se folosise de ea, la fel ca și tatăl ei, iar faptul că se dovedise atent nu însemna nimic pentru ea.

Când Tiaanet intră în bucătărie să-i pregătească de-ale gurii, îl găsi pe tatăl ei la masă, mâncând pește și curmale uscate. Ridică o sprânceană când o văzu venind.

— Sper că noaptea a mers bine, nu?

Vorbea încet, dar pe Tiaanet nu o păcălea tonul lui. În ochii bărbatului licărea gelozia. Chiar dacă planul de a-l seduce pe Wanahomen fusese al lui, nu îi plăcuse niciodată să o împartă cu altcineva.

— Cât de bine se poate, îi răspunse.

Trecu pe lângă el ca să verifice focul din vatră și mai adăugă niște lemne. Se apucă să încălzească feliile de carne uscată pentru masa lui Wanahomen.

— A dormit prost. Coșmaruri.

Când se întoarse, își zări tatăl încordat.

— Coșmaruri.

— Tantufi nu e aici, îi aminti ea.

Din odaie răzbăteau sunetele îmbăiatului, ceea ce însemna că Wanahomen nu avea cum să îi audă.

Spre uimirea ei, vorbele sale nu-i potoliseră tatăl.

— Mi s-a spus, rosti el moale, că patru dintre oaspeții noștri care au fost la înmormântarea lui Khanwer sunt morți acum. Zanem, din neamul zhinha, și soțul ei, soldatul. Vărul mamei tale, lordul Tun și un negustor, Bahenamin.

Tiaanet păstră tăcerea, încruntându-se la auzul numelor. Tun era vârstnic și căsătorit, dar nu îndrăznise să-i arunce nici măcar o ocheadă. Zanem și soțul ei o trataseră cu politețe, dar o asemenea purtare era de așteptat de la un zhinha. Bahenamin totuși…

— Ultimul, negustorul, a murit chiar în Hetawa, continuă Sanfi, încercând să scape de un coșmar. Băiatul din Hetawa care a încercat să-i ia zeciuiala a murit și el.

Își încrucișă mâinile, privind-o cu ochi reci.

— Ai habar cum s-ar fi putut petrece așa ceva, fiica mea?

Gândurile îi zburară cu iuțeala vântului.

— Bahenamin. Cel care nu purta perucă peste capul chel, nu? A sosit mai devreme decât ceilalți.

Da, acum și-l amintea bine. Atât de mulți oameni veniseră la înmormântarea lui Khanwer doar ca să se bage în seamă cu frații lor de neam. Bahenamin plânsese cu lacrimi amare, jelind sincer pierderea unui prieten.

— Am mutat-o pe Tantufi în casa de la câmp la miezul zilei, dar i-am arătat camera lui Bahenamin înainte de asta. Suferea foarte tare. Probabil că s-a întins puțin ca să se odihnească, în pofida orei.

— Și ceilalți trei?

— Bahenamin și-a petrecut noaptea la noi după înmormântare. Dacă visul lui Tantufi era deja în el, atunci oricine ar fi dormit în camerele alăturate ar fi fost neprotejat.

Neîndrăznind să lase să i se ghicească vreo urmă de acuzație în glas sau în ochi, fata adăugă:

— Am fost ocupată în noaptea aceea și nu am putut merge pe holuri ca să opresc visările. Iar mama era sub pază în odaia ei.

Insurret putea și ea să alunge coșmarurile, dacă ar fi vrut neapărat.

Sanfi își mușcă buzele. După o clipă, se ridică și începu să străbată micuța încăpere cu pași apăsați.

— Mama ta. N-ar fi trebuit să mă însor niciodată cu ea, frumoasă sau nu. Am văzut primele semne ale smintelii ei când îi făceam curte, dar aveam nevoie de averea ei...

Se opri și oftă, cu pumnii încleștați.

— Iar Tantufi... În fiecare zi mă întreb de ce nu am sugrumat creatura atunci când s-a născut.

Tiaanet îl privi atent și nu-i plăcu deloc semnele pe care le văzu. Acum cocea ceva, știa precis. Așa făcea de fiecare dată când planurile îi erau date peste cap. Fierbea de mânie și punea la cale tot felul de nenorociri cât dura drumul până la moșia din ținuturile verzi, iar când ajungea acolo, își vărsa furia pe biata Tantufi. Trebuia să îi distragă atenția. Însă cum?

— Tată?

Prefăcându-se a curăța cu atenție o nucă shia, vorbi:

— Hetawa știe despre aceste morți? Și-au dat seama că cei patru ne-au vizitat casa?

— Încă nu.

Părea și mai nemulțumit. Fata se chinui să găsească altceva care să-i stârnească interesul.

— Dar dacă visele s-ar răspândi și la alții…

Sanfi se opri brusc. Tiaanet turnă vin dulce într-o cană, o așeză pe tavă și o ridică.

— Trebuie să mă îngrijesc de oaspetele nostru, tată.

— Da, rosti el cufundat în gânduri.

Avea privirea ațintită asupra mesei. Fata se întoarse să plece, dar se opri când își auzi numele.

— Da, tată?

— Tantufi, spuse el. Dacă am aduce-o în oraș, cât de repede s-ar răspândi visul ei?

Așadar, iată ce cocea. Nu o mira deloc cruzimea lui, ci felul în care urma să acționeze. O ura pe Tantufi.

— Nu știu, tată, răspunse ea sincer. Dar cu atât de mulți oameni trăind unul lângă altul, pesemne destul de iute.

Sanfi clătină din cap, iar privirea începu să-i strălucească pe măsură ce gândurile căpătau contur.

— Hetawa este o amenințare pentru planurile noastre, spuse el. Sunt de partea kisuatienilor acum. Însă visul lui Tantufi ar trebui să le dea de lucru, nu?

Zâmbi către ea.

— Într-un târziu, îi vor da de capăt, dar până atunci…

Cu ochii minții, Tiaanet zări chipul lui Tantufi. Copilul va plânge amarnic, știind că provoacă asemenea suferință. Dar o va face și își va răspândi magia ca o otravă prin venele orașului, deoarece nu se putea abține. Iar tatăl lor va fi mulțumit să vadă că blestemul lui Tantufi e bun de ceva până la urmă.

— Da, tată, adăugă Tiaanet. Voi trimite după ea, dacă așa dorești.

— Ești o copilă atât de cuminte. Fă-o imediat ce pleacă oaspetele nostru.

9 Curtarea

Călătoria de la Gujaareh până în deșert se vădi lungă și

plictisitoare. Pentru a-și păcăli posibilii urmăritori, Wanahomen alese să nu meargă direct spre vest. Porni spre sud, către unul dintre orașele din susul râului, unde se desfătă cu încă o baie fierbinte și o masă gujaareeană, înainte de a-și da la schimb calul și hainele de lucrător pentru cămila sa și veșminte potrivite în deșert. Fără văl, desigur, sau vreun alt semn al tribului banbarra. Băgase cămila într-un grajd și îndepărtase de pe Laye-ka până și frâul cu clopoței și celelalte ornamente, înainte de a pleca în călătoria sa. Cât încă se mai afla în ținuturile gujaareene, trecea drept un simplu om al deșertului, un membru al micilor triburi care-și duceau viața în umbra Gujaarehului. Abia când ajunse la poalele dealurilor, Wanahomen își puse pe el ultimele însemne ale tribului banbarra: vălul, acoperământul de cap și robele indigo-maronii.

Cât călători printre dealuri, își petrecu vremea într-un soi de cugetare adâncă. Gândurile curgeau în ritmul energic și sigur al lui Laye-ka, potrivindu-se parcă și cu peisajul searbăd, cu stânci arse de soare. Pusese la cale o sută de planuri de-a lungul drumului, dar acum gândurile sale erau ocupate de ceva cu totul diferit.

Ți-a făcut plăcere, prințul meu? Îmi dai voie să-ți mai arăt și altele?

Tiaanet. Zeilor, ce mai femeie! Bineînțeles că se va căsători cu ea. Asta fusese și intenția lui Sanfi, limpede precum cristalul, iar Wanahomen îi va face pe plac. În pofida zădufului de afară, se înfioră la amintirea buzelor ei, a mâinilor ce-i frământaseră carnea cu pricepere, a răbdării ei în așteptarea eliberării sevei iubirii, aducându-l pe culmi ce aproape că îl omorâseră de plăcere. De unde dobândise asemenea îndemânare? Nici nu mai conta. Trebuia să fie a lui din nou, chiar dacă asta însemna să-l urce în rang pe Sanfi, alăturându-l familiei regale.

Până la miezul zilei rămase pierdut în dulceața închipuirilor, fără să-i pese încotro tropăia Laye-ka, de-a lungul unei cărări dintre doi pereți stâncoși și abrupți. Când Kite-iyan va deveni a sa din nou, o va pune pe Tiaanet în camerele lui, așa cum tatăl lui o onorase pe mama lui. Oare mama lui nu va fi încântată că și-a ales o fecioară shunha drept primă soție? Neamul lui Sanfi era unul vechi, îndeajuns de respectat…

Câteva pietre se rostogoliră zgomotos pe o ieșitură deasupra.

Smuls din visare, Wanahomen se repezi să apuce pumnalul și

hățurile lui Laye-ka, cercetând cu atenție înălțimile. Nu se zărea nicio mișcare, însă nervii lui Wanahomen se încordaseră. Pantele pietroase erau prea apropiate, presărate cu mici caverne și cu bolovani. N-ar fi trebuit să uite de sine tocmai într-un asemenea loc perfect pentru o ambuscadă.

Ascultându-și instinctul, descălecă, o scoase pe Laye-ka de pe drumul principal și o duse într-un defileu îngust, săpat de ploile de primăvară. Se găsea aproape de aceeași pantă unde auzise pietrele, însă aici era mai ferit privirilor decât în partea cealaltă a potecii. Dibui chiar o mică grotă, când înaintă prin spatele câtorva bolovani de două ori mai înalți decât Laye-ka…

Chiar atunci, dădu cu ochii de un bărbat care stătea la pândă, lăsat pe vine.

Wanahomen ridică pumnalul.

— Cine…

Se opri uimit când străinul își duse degetul la buze, arătând spre cărarea pe unde venise Wanahomen. În aceeași clipă, se auziră ecourile unor glasuri peste dealuri, venind din locul arătat de bărbat.

Ce…

O lovi ușurel pe Laye-ka cu un semn banbarra care o îndemna să rămână nemișcată și tăcută. Animalul smuci scurt din cap, dar se supuse. Wanahomen se uită printre bolovani, încercând să vadă cine vine.

Iată, două dealuri mai în spate, strălucirea bronzului și a veșmintelor colorate într-un verde precum pădurile după ploaie. Patru soldați kisuatieni.

Wanahomen se uită la bărbatul din grotă, care clătină ușor din cap. Din poziția lui, bărbatul îi zărise cu mult mai devreme. Dacă Wanahomen nu ar fi auzit și nu ar fi reacționat la zgomotul pietrelor – acum bănuia că bărbatul le împinsese ca să îl avertizeze –, soldații l-ar fi văzut când ar fi ajuns în vârful ultimului deal.

Bărbatul îl privi pe Wanahomen cu o liniște ciudată, oarecum familiară. Ceva din calmul lui îl tulbură pe Wanahomen, deși nu atât de tare precum apropierea soldaților, așa că, deocamdată, alese să se concentreze pe amenințarea mai mare.

Faptul că soldații nu îl căutau pe el deveni îndată cât se poate de limpede. Caii mergeau la trap, copitele cu potcoave de fier răsunând mult mai zgomotos pe cărarea pietroasă decât

copitele unei cămile. Vorbeau tare într-o sua aspră, necioplită, pe care Wanahomen o înțelegea doar cât să-și dea seama că discutau despre un rămășag. Părea că unul dintre ei se laudă din cale-afară, iar hohotele de râs răgușite ale celorlalți îi susțineau într-un fel bănuiala. Încă hohotind, își văzură de drum, până când dispărură.

Wanahomen nu se mișcă minute bune, ascultând cum până și ultimele ecouri ale potcoavelor se risipiră. Apoi, într-un târziu, se răsuci și se cățără până la gura grotei, astfel încât el și bărbatul să stea de vorbă liniștiți.

— În numele Zeilor, cine ești?

— Anarim, răspunse bărbatul, care se ridică iute în picioare, precum un dansator.

Pânza de șale avea culoarea neagră, fără niciun fel de broderie și mai scurtă decât se purta de obicei. Nu avea guler, cu toate că pielea îi era mai palidă la gât și pe umeri. Prin urmare, clar purta unul. Senzația lui Wanahomen că îl cunoaște de undeva deveni tot mai puternică și mai înspăimântătoare, mai ales când văzu apărătorile din piele neagră ce-i înconjurau brațele până la cot, precum și mânerul unei săbii scurte ce se ițea de pe un umăr. Parcă simțind mânia lui Wanahomen, bărbatul adăugă:

— O Santinelă a Hananjei.

Wanahomen șuieră prin văl și apucă pumnalul mai strâns, pregătit să se lupte până la moarte. Însă rațiunea învinse furia roșie din mintea sa. Santinela ar fi putut să-i lase pe kisuatieni să-l găsească. Încă o mai putea face, ridicând vocea. Soldații l-ar prinde înainte să apuce să sară pe Laye-ka și să o ia la goană.

Încetișor, Wanahomen își descleștă degetele de pe pumnal.

Santinela își mută greutatea de pe un picior pe altul, pesemne uitând de apărarea pe care și-o pregătise.

— Nu te așteptam mai devreme de o zi. Tu ești Charris, fostul general al Gujaarehului?

— Cha…

Dintr-odată, Wanahomen pricepu. Furia se întoarse.

— Vasăzică Charris m-a trădat.

O clipă, pe chipul Santinelei se așternu uimirea, după care deveni nepăsător din nou.

— Oh! Înseamnă că tu ești Wanahomen, cel pe care Charris îl servește.

— Sunt Wanahomen și îl voi ucide pe Charris cu primul prilej, se răsti el.

Charris, care conspira cu Hetawa împotriva lui! Singurul lucru mai mare decât mânia lui Wanahomen în acel moment era suferința dinlăuntrul lui. *Charris, bătrân smintit și blestemat, ți-am încredințat viața!*

Santinela îl privi lung.

— De aceea m-a rugat să ne întâlnim în taină. Nu iubești deloc Hetawa.

Wanahomen se holbă la bărbat și abia reuși să-și stăpânească glasul când deschise gura, fierbând de furie.

— Hetawa *mi-a ucis tatăl!* Hetawa a deschis porțile capitalei și i-a lăsat pe străini să între și să o cucerească! După mine, întregul Gujaareh ar trebui să se ridice și să vă arunce în mare pe toți.

— Din câte îmi amintesc, tatăl tău a fost cel care a asmuțit Kisua împotriva Gujaarehului.

Tonul Santinelei, precum și expresia lui erau de o nepăsare aproape neomenească. Nu părea că-și înfrânează în vreun fel purtarea, totuși vorbele îl izbiră pe Wanahomen cu puterea unei palme peste față.

— Nu și-a dorit niciodată să fie cucerit Gujaarehul, se răsti el, răsucindu-se pe călcâie și pășind apăsat prin spațiul îngust al grotei. Indiferent de greșelile săvârșite, tatăl meu a acționat pentru bunăstarea Gujaarehului. Și nu trebuie să-l apăr în fața ta!

Deși exact asta făcea. Mânios pe sine însuși, Wanahomen se proțăpi în fața Santinelei și îndreptă vârful pumnalului spre chipul calm al acesteia.

— Mărturisește de ce te întâlnești cu omul meu aici.

Santinela aruncă o privire spre pumnal o clipă, înainte de a răspunde:

— Aduc un mesaj de la mai-marii mei.

Și cu mișcări încete arătă spre peretele grotei, unde un săculeț de umăr zăcea peste o pelerină de călătorie frumos împăturită.

— Pentru tine.

Încruntându-se pentru a-și ascunde surprinderea, Wanahomen se duse să ia săculețul, fără să-l scape pe bărbat din ochi. Desfăcu săculețul și din el alunecă un papirus sigilat cu

o fundă înnodată, însemnul general al slujbașilor orașului. Gravate pe marginea papirusului se zăreau însemnele strămoșilor lui Wanahomen, terminându-se cu cele care alcătuiau numele său.

— Generalul Charris a cerut o întâlnire în numele tău cu Superiorul, spuse Santinela și Wanahomen îi aruncă o privire bănuitoare. Răspunsul este acolo.

Wanahomen se uită țintă la papirus, după care izbucni în râs.

— O întâlnire cu Superiorul? Pe toți Zeii, dacă nu l-aș cunoaște așa de bine pe Charris, aș zice că s-a țăcănit. De ce m-aș întâlni cu *cineva* din Hetawa?

— Îți vrei tronul înapoi. Pentru asta, ai nevoie de ajutorul nostru.

Wanahomen aproape că scăpă pumnalul din mână.

— O alianță, spuse el, după câteva momente în care mai că nu respirase. Charris socotește că poate pune la cale o alianță între Hetawa și tribul banbarra?

Abia dacă îi venea să creadă că rostește asemenea vorbe.

— Alianța va fi cu *tine*, răspunse Santinela, chiar dacă îi poate include și pe alții, dacă așa vei găsi de cuviință.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Nu e ceva de neînțeles. La urma urmei, Hetawa a creat monarhia și a sprijinit-o veacuri la rând.

— Da.

Mâna i se strânse în jurul papirusului.

— Până când ai voștri i-au înrobit pe-ai mei cu sânge de vise. O alianță cere încredere, Slujitor al Hananjei, iar eu n-am să mă încred niciodată în tine sau în frații tăi ucigași. Charris ar fi trebuit să chibzuiască mai cu grijă.

Aruncă papirusul cât colo și se enervă peste măsură când Santinela nu arătă niciun semn că s-ar simți jignit. În schimb, omul întrebă:

— Așadar, te împotrivești alianței?

— N-am cum să mă împotrivesc unui lucru imposibil, se răsti Wanahomen.

Se întoarse și se uită din nou printre bolovani. Poteca era sigură acum. Va trebui să găsească un alt drum printre dealuri, de vreme ce pe cea mai ușoară cale mergeau soldații kisuatieni. Pesemne că începuseră să patruleze pe dealuri după ultimul atac al luptătorilor banbarra, nădăjduind să pună în gardă din

timp orașul sau să le strice socotelile atacatorilor data viitoare.

— Voi împărtăși consiliului hotărârea ta, spuse Santinela în spatele lui. Deși, fără îndoială, vor trimite cel puțin un alt om la locul desemnat, în caz că te răzgândești.

Se lăsă tăcerea.

— Ar trebui să știi că, dacă te aștepți ca aliații tăi să fie de încredere, atunci nu te poți încrede nici în lordul shunha Sanfi.

Wanahomen îi aruncă o privire aprigă peste umăr.

— M-ați urmărit?

— L-am urmărit pe Sanfi. Urzește de ceva vreme o alianță de nobili, cu mult înainte ca banbarra să-și înceapă atacurile. Ești folositor planurilor lui, dar numai pentru moment.

Pe chipurile celor doi nu se citea nimic. Wanahomen își încrucișă brațele și îi porunci:

— Lămurește-mă!

Santinela își înălță o sprânceană.

— Să nu ai încredere în ceea ce îți spune.

— Eu hotărăsc în ce să am încredere și în ce nu. Deocamdată vreau să aud tot.

— Știi că, pe vremuri, înainte de dinastia Apusului, și noi eram precum kisuatienii și triburile sudice, conduși de cei mai respectați dintre vârstnicii noștri.

Santinela ridică din umeri.

— Sub controlul Protectoratului kisuatian din ultimii zece ani, Gujaarehul și-a amintit de timpurile acelea. Sanfi are de gând să reinstaureze un nou Protectorat gujaareean.

Wanahomen îl privi printre gene.

— Oamenii simpli ai Gujaarehului își doresc un conducător ales de Zeiță care să stăpânească peste ei, nu un grup de vârstnici bogați care abia își târâie picioarele. Ei pricep cât de mult bine sau cât de puțin reușește să facă Protectoratul kisuatian pentru propriul ținut. Copiii orfani își oferă trupurile la colț de stradă, iar sclavii lor suferă de foame în mijlocul câmpurilor care gem de grâne.

Santinela își plecă privirea.

— Pentru păstrarea păcii vreme îndelungată, am ținut ascunse adevăratele țeluri ale tatălui tău. Nimeni din Gujaareh nu știe că regele Eninket voia să măcelărească mii de soldați ca să câștige nemurirea. Și totuși, tainele au ieșit la iveală... Uciderea ambasadorului kisuatian, tortura celor trei Colectori,

înțelegerile fățarnice cu nordicii, Secerătorul...

Clătină din cap.

— Lipsa de cumpătare a Protectoratului e din alte vremuri și pe jumătate uitată. Lipsa de cumpătare a prințului este încă o rană deschisă. Nu-i poți învinui pe oameni că gândesc astfel.

Aș putea, socoti Wanahomen înverșunat, dar la ce bun?

— Pricep.

— Și chiar și un Protectorat trebuie să aibă un lider. Sanfi este încă tânăr pentru asta, dar el își chibzuiește bine viitorul.

— Am luat legătura cu Sanfi acum un an. Firește că și-a făcut planuri înainte de asta, spuse Wanahomen.

Vorbele îi sunau ridicol până și lui. Își încleștă pumnii, îndârjit. Asemenea planuri! Cum să le mai schimbi acum? Cine ar renunța, după ce s-a dat peste cap și și-a făcut iluzii, doar pentru că adevăratul rege a apărut din senin?

Nu. Un astfel de om nu ar avea cum să renunțe.

Dacă m-aș căsători cu Tiaanet, Sanfi ar câștiga influență datorită mie. Atunci ar putea să mă omoare și să susțină că încuviințase venirea unui prinț pe tron, dar vai...

Santinela îl urmări în tăcere, citind tulburarea în încordarea trupului. Wanahomen auzise că cei din Hetawa puteau face și astfel de lucruri. Ca să încheie socotelile, se întoarse ca să-l înfrunte.

— Uneltirile mărunte ale nobililor nu înseamnă nimic pentru mine. Uiți că tata m-a crescut să mă descurc în astfel de situații.

Santinela clătină din cap.

— După cum ți-e voia.

Își ridică pelerina și săculețul, legându-l bine peste piept.

— Te rog să îi spui lui Charris că nu mai e nevoie să ne întâlnim. Fie pacea cu tine, Wanahomen, fiu al Regelui!

Lăsă papirusul pe podeaua grotei, acolo unde îl aruncase Wanahomen. Acesta îl privi mânios, dar Santinela ieși și începu să urce pe o cărare care ducea spre un platou mai înalt. Pesemne că avea vreun animal ascuns acolo.

Bine că am scăpat de el. „Fiu al Regelui!” Vorbește de alianțe și totuși nu îmi respectă rangul! Ignorând vocea firavă din mintea lui, care îi spunea că rangul său nu însemna nimic în prezent și că Slujitorii Hananjei spuneau întotdeauna adevărul, Wanahomen așteptă până când nu mai auzi pașii Santinelei. Abia atunci se aplecă și ridică papirusul. Nu îndrăznea să îl lase

în grotă unde cineva putea să-l găsească.

Fie ca sufletele lor să ajungă pe tărâmul umbrelor! N-am nevoie de ei. Mă voi folosi de Sanfi, așa cum a vrut el să se folosească de mine și îl voi ucide cu mâna mea.

Însă Tiaanet nu va mai fi o mireasă foarte dornică, dacă îi omora tatăl.

Străduindu-se să-și mai domolească vârtejul gândurilor, Wanahomen îndesă papirusul într-un buzunar. Apoi se duse la Laye-ka, făcându-i semn să îngenuncheze, ca să poată încăleca. Chibzui câteva clipe ce drum să aleagă și porni din nou prin deșert, copleșit de gânduri amare și întortocheate.

10 Sonta-i

O aduseră pe negustoreasa Danneh la Hetawa în dimineața sărbătorii Berea Nouă. Hanani asculta zaiafetul din piața exterioară, când ușile Sălii se deschiseră pentru intrarea celor patru Santinele-Ucenic care cărau palanchinul lui Danneh. Ucenicii au așezat palanchinul pe podium și au îndepărtat învelitoarea.

Negustoreasa dormea, agitat, cu fața acoperită de sudoare. Se zvârcolea întruna și scotea mici sunete febrile. Sub pleoape, ochii i se mișcau cu o repeziciune nebună, de parcă viziunile care o chinuiau în vis erau prea multe și apăreau prea repede ca ea să le poată urmări. Servitoarea lui Danneh, care venise cu ei, își acoperise gura cu palmele, străduindu-se să-și oprească lacrimile.

— Nu se trezește?

Nhen-ne-verra, Împărtășitorul care era la datorie, îngenunche lângă Danneh, iar Santinelele se traseră într-o parte. Fata își reveni brusc, amintindu-și că trebuie să se poarte cuviincios, semn că Danneh o învățase bine.

— Nu, Împărtășitorule, spuse ea. Când m-am întors azi-noapte, după ce lăsasem mesajul ei la Hetawa, adormise din nou. Am crezut că, în sfârșit, își găsise pacea ca să se odihnească, însă când a venit dimineața și ea nu a apărut, m-am dus în odaia ei de dormit și am găsit-o așa. Am încercat s-o trezesc de multe ori.

Nhen-ne-verra clătină din cap și-și țuguie buzele când îi ridică

pleoapele lui Danneh. Hanani zări ochii femeii rostogolindu-se sălbatic în orbite. Împărtășitorul îi deschise gura lui Danneh și îi adulmecă răsuflarea.

— Nu a mâncat și nu a băut de curând. Are dușmani?

Servitoarea îl privi îngrozită.

— Pe nimeni care să o otrăvească!

— Elimin explicațiile posibile, copilă.

Îi înclină capul lui Danneh într-o parte și îi masă gâtul, cercetându-i pulsul și glandele din interior care ar fi putut arăta vreo boală. Totul făcea parte din ritualul tradițional al examinării. Hanani știa asta, însă, în situația de față, nu se potrivea.

Urcă pe prima treaptă a podiumului.

— Nhen-ne-verra-frate.

Nhen-ne-verra nu-și mută privirea de la ceea ce făcea.

— Ucenic, ți s-a interzis să-ți dai cu părerea.

Hanani își mușcă limba la auzul vorbelor aspre, chiar dacă el folosise un ton blând.

— Această femeie...

Înghiți în sec.

— Am întâlnit-o acum patru zile. Mi-a trimis vorbă despre asta. Frate...

Se opri, strângând pumnii. Nu va cerși. În niciun caz.

Nhen-ne-verra îi aruncă o privire peste umăr. Era pe jumătate estic, cu pielea palidă și părul lung lipit de cap, ce albise aproape complet când mai îmbătrânise. Însă avea ochii negri și duri ca ai oricărui shunha.

— Foarte bine. Dar nu vei putea intra în somnul de tămăduire. Ai priceput?

— Da, Frate.

Iute, înainte ca el să se răzgândească, Hanani se așeză pe vine de partea cealaltă a palanchinului. Aruncă o privire către servitoare, apoi vorbi în șoaptă.

— Frate, umblă un vis...

— Da, Superiorul a împărtășit acest lucru celor din Calea Împărtășitorilor, printre care mă număr și eu.

Nhen-ne-verra schiță un zâmbet când văzu rușinea de pe chipul ei.

— Trebuie să recunoști că e ciudat, Ucenic. Nu mă pot abține să nu mă simt încântat la gândul că voi putea cerceta acest vis

misterios, în sfârșit.

Amintindu-și de senzația uleioasă a umbrei din vis pe care îl împărtășise cu Colectorul Nijiri, Hanani se înfioră.

— Frate…

Dar nu se simți în stare să spună ce-i trecea prin minte. *Să-i sugereze să aibă grijă* ar fi însemnat o jignire. El ar fi crezut că ea îl consideră prea bătrân sau prea neștiutor ca să-și facă datoria. *Să-i aducă aminte că Dayuhotem a murit din cauza visului* ar fi fost și mai rău, căci Nhen-ne-verra era un Împărtășitor cu o experiență de peste patruzeci de inundații. Nu puteai asemui îndemânarea lui cu a unui copil. Își mușcă limba din nou și nu mai scoase niciun cuvânt.

El păru să înțeleagă.

— Totul va fi bine, Hanani. Poate ar trebui totuși să-l aduci pe mentorul tău aici pentru mine, dacă nu doarme acum. Ar fi înțelept să mai existe un Împărtășitor, să preîntâmpinăm orice necaz.

Era de datoria unui acolit să îndeplinească asemenea sarcini și umilirea o izbi pe Hanani drept în pântec. Însă putea ajuta și, deocamdată, era mai bine decât nimic. Încuviințând din cap către Nhen-ne-verra, porni grăbită în căutarea lui Mni-inh.

Mentorul ei tocmai termina un antrenament despre legarea rănilor în Sala Santinelelor. O zări de îndată ce ieși din camera de odihnă, urmat de băieți somnoroși, care se târau spre noua lor lecție despre vise.

— Ah, Hanani. Dacă ești…

Citi pe chipul ei necazul.

— Ce se petrece?

După ce îi explică, Mni-inh deveni foarte încordat.

— Voi merge chiar acum. Găsește un acolit și spune-i să-l cheme pe Superior.

Asta o nedumeri terbil.

— Pe Superior, frate?

— Și pe Yehamwy, dacă nu are lecții acum.

Se uită la ea și oftă.

— Martori, Hanani. Dacă tămăduirea este grea, vreau ca ei să vadă și să priceapă că Dayu nu era neștiutor, ci că a avut de înfruntat ceva care ar pune la grea încercare chiar și îndemânarea unui Împărtășitor cu experiență. Știu că ai dori să nu-ți folosești prietenul ca să dovedim asta…

Hanani clătină din cap, îndepărtând simțământul nebunesc de vinovăție. Colectorul Nijiri spusese că asemenea mijloace nu vor ajuta la spălarea bunului nume al lui Hanani, dar înțelese dorința lui Mni-inh de a încerca. Și ea spera să dea roade acest plan.

— Așa ar fi vrut și Dayu, Frate.

Mni-inh încuviință, apoi o lăsă să plece și el se repezi spre Sala Binecuvântărilor. Hanani îl surprinse pe unul dintre acoliți ieșind din camera unde preda Mni-inh și îl trimise după Superior. Orele lui Yehamwy se țineau în apropierea Sălii Colectorilor, așa că mări pasul ca să traverseze curtea interioară până la cea mai mică clădire a Hetawei și să ducă mesajul chiar ea însăși.

Zidurile Sălii Colectorilor erau din marmură cenușie, spre deosebire de gresia gălbui-maronie a celorlalte clădiri ale Hetawei. Coridoarele erau mai răcoroase, mai întunecate și mai liniștite, dând senzația că aici poți medita mai lesne decât în alte săli. Hanani își încetini pasul, în pofida angoasei care o chinuia, însă lipăitul grăbit al sandalelor pe piatră făcea zgomot prea mare și tulbura pacea. Nu se temea că îi va deranja pe Colectori, ale căror chilii se găseau la al patrulea cat, departe de zarva și activitățile din partea de jos. Pur și simplu i se părea necuviincios, cât timp se află în casa Colectorilor, să nu se miște agale, așa cum o făceau ei, să nu vorbească blând, așa cum o făceau ei și să nu se poarte așa cum i-ar fi plăcut mai mult Hananjei.

Din păcate, nu mai știa drumul spre clase. Auzind ecourile unor glasuri undeva în față, se îndreptă spre ele.

— Mai periculos decât tatăl lui, spunea una dintre voci.

Îi amintea de marmura pereților întunecați, reci și cenușii.

— Viața lui a fost mai grea și are mai multe motive să urască.

— Ar trebui să îl cercetăm mai bine, adevărat, se auzi un alt glas, mai moale și cu o urmă de voioșie în el. Nu sunt convins că îmi place acest plan totuși. Oamenii din deșert nu cunosc purtarea pașnică.

— Dacă îngăduie ca vreunul dintre ei să fie rănit, vom ști ce fel de om e.

O altă voce, mai tânără, mai puțin sigură. Urmărind-o, Hanani coti și văzu o lumină înainte: raze palide de lumină ce pătrundeau în atriumul clădirii. Grădina de Piatră, unde Colectorii dansau rugându-se. Glasul mai tânăr continuă:

— Deși atunci răul va fi deja înfăptuit.

— N-avem încotro, rosti cea de-a patra voce și Hanani se opri îngrozită, deoarece îl recunoscu pe Colectorul Nijiri și asta însemna că n-ar fi trebuit deloc să tragă cu urechea.

— Niciodată n-o să se încreadă în noi. Însă cineva foarte tânăr, care nu avea cum să participe la judecata împotriva tatălui său, cineva care este înclinat să protejeze, să nu se teamă...

— Tăcere, interveni vocea rece pe neașteptate.

Intrarea în atrium se umbri când o siluetă înaltă, sfrijită păși în lumină.

— Împărtășitor-Ucenic.

Silueta purta o robă subțire cu glugă. Fata înghiți în sec și făcu o plecăciune adâncă, cu brațele întinse în față și palmele în jos, în semn de iertare.

— Iertăciune, Colectorule! Eu, eu... îl căutam pe Învățătorul Yehamwy. El, el... are lecții aici, în clădire.

— Într-acolo.

Colectorul arătă din cap spre drumul pe care venise ea.

— De ce îl cauți?

— Soția purtătorului de zeciuială care a murit a fost adusă la Sala Binecuvântărilor, Colectorule. Suferă de același vis care i-a ucis soțul.

Și pe Dayu.

— Împărtășitorul Nhen-ne-verra încearcă să o vindece. Mentorul meu a socotit că pesemne... martorii...

Colectorul privi într-o parte. Pe neașteptate, trei siluete apărură în jurul lui, aureolate de lumina din grădină. Una dintre ele se vădi a fi a lui Nijiri, care își trase gluga imediat peste cap, la fel ca și ceilalți.

— Vom veni și noi, hotărî Colectorul cel sfrijit. Cred că vom fi niște martori mai potriviți decât Învățătorul Yehamwy, căci putem vedea atât în somn, cât și în starea de veghe. Arată-ne drumul, Ucenic!

Tonul lui suna poruncitor. Hanani nu găsi nimic cu care să se împotrivească. Însă Colectorul avea dreptate că vor fi niște martori mult mai potriviți. Nimeni nu le putea pune la îndoială puterea. Nădăjduind că nu-și arată agitația care o stăpânea, Hanani îi conduse în Sala Binecuvântărilor.

Când ajunseră la podium, ea se opri uimită.

Nhen-ne-verra stătea în picioare, departe de palanchinul lui Danneh, gârbovit și dârdâind de parcă ar fi fost lovit de febră. Mni-inh îl ținea de umeri, sprijinindu-l și pe chipul lui se vedea ceva ce semăna cu îngrijorarea.

Colectorul sfrijit alunecă pe lângă Hanani ca un șarpe, grațios și fixându-și necontenit prada. Tatuajul de pe umărul lui era o floare de umbra-nopții, desenat cu indigo: Sonta-i, cel mai vârstnic Colector al Căii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Nhen-ne-verra clătină din cap amuțit. Mni-inh spuse:

— Nhen-ne-verra a încercat să găsească sufletul petiționarei, în prima parte a tămăduirii. Ceva l-a împiedicat.

Nhen-ne-verra se cutremură și dădu din nou din cap.

— Nu acolo. Ea era… Nu am găsit-o. Acolo era altceva. Zeiță sfântă!

Se trase de lângă Mni-inh și se uită în sus, spre marea statuie a Hananjei care copleșea cu înălțimea ei încăperea și care își întindea mâinile în semn de bun venit. Se întinse spre ea, de parcă ar fi vrut să se agațe de mâinile ei, tremurând din toate încheieturile.

— Nimic din Tine, șopti el.

Hanani deslușí în vocea lui ceva nesigur, febril, neștiut ei. Când se uită la Mni-inh, băgă de seamă îngrijorarea de pe chipul lui.

— Nimic din Tine nu se simte așa!

Colectorul Sonta-i se mișcă încet spre podium și atinse umărul bătrânului Împărtășitor. Nhen-ne-verra gemu încet și păru că se pierde cu firea. Mni-inh îl apucă iute de braț și îl împinse spre una dintre băncuțele din lateral.

Sonta-i se răsuci să o vadă pe servitoare, care se retrăsese într-un colț, cu ochii holbați. Apoi se concentră asupra lui Danneh.

Un alt Colector făcu un pas în față. Era cel mai înalt dintre toți și, după galbenul florii de șofrănaș, Hanani își dădu seama că este Inmu, cel mai tânăr frate al Căii.

— Sonta-i-frate, ești sigur că…

Însă Colectorul Rabbaneh îl strânse de umăr. Inmu se uită la el, apoi la Sonta-i, după care se resemnă. Sonta-i îngenunche lângă Danneh, așezându-și degetele pe pleoapele închise.

Chiar atunci pe Hanani o copleși o frică împotriva firii, căci de

ce s-ar teme un Colector de vreun vis? Cu toate acestea, se dădu mai aproape.

— Colectorule.

Cele patru chipuri ascunse de glugi se răsuciră spre ea, deși ea i se adresase numai lui Sonta-i. Îi spuse acestuia din urmă:

— S-a întâmplat în tărâmul din mijloc. Nici în Ina-Karekh, nici aici în Hona-Karekh. *Între ele.*

Bărbatul o privi printre gene. Colectorul Nijiri se uită lung la ea, parcă pătrunzându-i în suflet. Ferindu-se de ochii lor, Hanani se închise în sine, întrebându-se de ce, în numele Zeilor, se apucase să spună asemenea lucruri. Înainte să poată bâlbâi o scuză, Nijiri se întoarse spre Sonta-i. Niciunul dintre bărbați nu vorbi, dar ceva se petrecu între ei. Oricine cu puțin dar al visării ar fi simțit asta. Sonta-i încuviință din cap către Nijiri și se concentră din nou asupra la Danneh. Închise ochii.

Totul va merge prost, șoptea un glas în mintea lui Hanani.

Înainte de a mai apuca să spună ceva, Sonta-i scoase un sunet gâtuit. Hanani își ținu răsuflarea și dădu să alerge spre podium, dar Nijiri o împiedică, întinzând mâna și strângând-o de umăr. Când se răsuci ca să se uite la el, îi văzu chipul lui întunecat și în suferință. Avea ochii ațintiți asupra lui Sonta-i. Fata privi spre Rabbaneh, care la rândul lui părea foarte necăjit. Ce se petrecea cu ei? Doar simțeau și ei pericolul, de ce nu îl opreau? Numai Inmu arăta îngrijorat, însă își feri privirea, strângând din dinți.

Sonta-i icni brusc și deschise larg gura și ochii. O sumedenie de expresii trecură ca un val peste chipul lui, mai multe decât văzuse Hanani vreodată și prea iuți ca să le înțeleagă.

— Așa de multă mânie. N-am cunoscut sentimentele înainte. Ce ironie!

Se cutremură, mâna îi alunecă de pe fața lui Danneh și se lovi de podea. Era prima mișcare neîndemânatică pe care o observase vreodată la un Colector. Sonta-i se concentra asupra mâinii cu mare greutate.

— Tărâmul dintre ele. Puterea nu este suficientă. Un copil, Nijiri. Visătorul Sălbatic este un copil.

Sonta-i se prăvăli fără niciun avertisment peste Danneh. Mni-inh se apropie și-l săltă în capul oaselor. Colectorul Rabbaneh se lăsă pe vine încet ca să îi vină în ajutor. Însă trupul moale al lui Sonta-i și căderea nu o răniseră pe Danneh. Amândoi își

dăduseră sufletul.

11 Trădarea

Fluieratul străjilor, care se lovea cu ecou de zidurile canionului, chemându-l pe Merik-ren-aferu, imita atât de bine strigătul zburătoarelor de noapte, încât acestea răspunseră cu un sunet ascuțit, gata să-și apere teritoriul. Străjile îl urmăriseră pe Wanahomen mile întregi, cu ochi ageri. Știa și el că fusese zărit pesemne încă de când Laye-ka apăruse ca un punct la orizontul deșertului. Dacă ar fi fost un punct neașteptat sau, și mai rău, mai multe puncte, tribul ar fi părăsit canionul cu mult înainte ca el să se apropie de marginea lui. Ar fi lăsat în urmă doar străjile care să-l întâmpine cu o săgeată între sprâncene. Ospitalitatea banbarra avea o faimă proastă.

Dar pentru că Wanahomen era cunoscut și așteptat, de îndată ce intră în canion, zări semne că cineva ar locui aici. Printre despărțiturile din tufișurile înalte se vedeau livezile ascunse și petice de teren cultivat, îngrijite de sclavii din triburile cu aplecare către lucrul pământului, căci banbarra nu s-ar umili niciodată să lucreze în praf și mizerie.

În sfârșit, apărură și străjile, furișându-se de-a lungul crestelor, înveșmântate în haine de culoarea stâncilor, privindu-l atenți din locurile unde se ascundeau cu grijă. Cei pe care îi putea vedea îl salutară serioși când trecu pe lângă ei. Știa că mai sunt și alții pe care nu-i zărea. Laye-ka șuieră fericită când țarcul se ivi în zare, acolo unde cămilele tribului și caii se odihneau, atunci când animalele nu erau folosite sau când erau lăsate libere să caute hrană.

Wanahomen descălecă și o îngriji pe Laye-ka, înainte de a-i da drumul în țarc.

— Îți mulțumesc că m-ai adus în siguranță acasă, șopti el, îndepărtându-i căpăstrul.

Animalul gemu de parcă ar fi înțeles cuvintele ritualice, după care intră tropăind în țarc și se alătură celorlalte trei cămile pentru a ajunge la troaca în care se găsea hrana. Se lăsară în genunchi cu un pufnet de suferință care îl făcu pe Wanahomen să izbucnească în râs.

Ca urmare a zarvei, de după un bolovan, se ĭţi un cap

înfășurat pieziș cu un turban. Pe chipul băiatului se vedeau urmele de somn.

— Wana!

Băiatul se înveseli brusc, sărind în picioare și repezindu-se spre el.

— N-am auzit când ai venit.

— Întocmai. Și dacă aș fi fost un hoț, lucrurile noastre ar fi dispărut de mult, spuse Wanahomen.

Aruncă peste umăr coburii și-și puse mâinile în șold, privindu-l aspru.

— Ce fel de paznic ești tu dacă dormi la datorie, Tassa?

Băiatul își plecă ochii rușinat.

— Am dormit puțin. Noaptea trecută am stat treaz pentru tine.

— Am întârziat, se strâmbă Wanahomen.

Ocolise, alegând un drum mai puțin folosit de la poalele dealurilor, ca să nu dea nas în nas cu soldații kisuatieni.

— Răspunde-mi totuși. A cerut Charris un cal astăzi?

— Sclavul tău?

Tonul lui Tassa nu putea fi mai jignitor.

— Nu încă. Îl lași să călărească de capul lui?

L-aș fi lăsat, dacă nu m-ar fi trădat.

— Ai grijă să nu ceară unul astăzi. Nu înainte să mă vadă. Și să nu mai adormi de data asta.

Ciufulind părul băiatului, Wanahomen îi răspunse la zâmbetul somnoros cu un rânjet și ieși din țarc, îndreptându-se spre una dintre scările de sfoară ce atârnau de marginile înalte. O alese pe cea care ducea cel mai sus.

Tabăra banbarra, un labirint de corturi și cercuri de foc aranjate în modele complicate, se întindea de-a lungul celor mai înalte și mai late margini ale canionului. Toate corturile puteau fi împachetate și mutate în doar câteva minute, în caz de primejdie. Acum însă, tribul se odihnea, pregătindu-se pentru următoarea bătălie din războiul lor tainic cu Kisua. Wanahomen salută din cap când trecu pe lângă bărbații care bârfeau în timp ce își șlefuiau săgețile sau își ascuțeau săbiile. Femeile stăteau ciorchine și coseau apărători de piele și ghete. Cu toate că Wanahomen le salută și pe femei, un obicei gujaareean de care nu reușise niciodată să scape, acestea nu-i răspunseră, iar câteva dintre ele nici măcar nu se uitaseră spre el. Le simțea

privirea arzându-i spatele.

În cele din urmă, ajunse la un cort mare și arătos, de culoare închisă, maronie a pielii de cămilă. Stâlpii înfipți la intrare fuseseră sculptați cu pictograme gujaareene, iar deasupra pânzei ce folosea drept ușă se zărea un blazon: soarele și razele Aureolei Soarelui la Apus, simbolul familiei lui Wanahomen. Adevărata Aureolă, ținută undeva în Gujaarehul ocupat de kisuatieni, era un semicerc din aur bătut, înconjurat de discuri precum chihlimbarul roșu-gălbui. Cea de aici fusese dăltuită în marmură cu raze de lemn lustruit, în tonuri închise și deschise. Deși plin de gust și încă valoros pentru felul banbarra de a vedea lucrurile, lui Wanahomen i se părea, chiar și după zece ani, că blazonul este doar o imitație jalnică.

— Ai de gând să intri? se auzi vocea mamei lui din cort.

Wanahomen tresări surprins, și nu numai, la auzul vocii ei. Luându-și inima în dinți, ridica pânza de la intrare și păși înăuntru.

— Iertare, mamă. Căzusem pe gânduri.

Hendet, soția fostului Rege al Gujaarehului, zăcea pe un strat gros de blănuri și preșuri țesute, acoperite cu două perne împodobite cu ciucuri și aranjate să îi sprijine spatele. Când traversă podeaua încărcată de carpete, ea lăsă jos un sul gros și își deschise brațele.

— La fel ca tatăl tău, spuse ea, când el îngenunche să o îmbrățișeze. Mereu gânduri, gânduri și iarăși gânduri. De data asta, ce se petrece?

Îi simțise deja slăbiciunea din voce. În mod obișnuit, avea o voce gravă pentru o femeie, răgușită și puternică, însă acum rostea cuvintele de parcă ar fi avut gura plină cu lână. Era imposibil să nu bagi de seamă, atunci când o țineai în brațe, cât era de slabă sau cât de uscată îi era pielea.

— Multe lucruri, spuse el, silindu-se să zâmbească. Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna.

— Te-am învățat să minți mai bine, rosti Hendet cu seriozitate prefăcută.

Wanahomen izbucni într-un râs sincer și temerile i se mai domoliră, căci dacă ea se simțea destul de bine ca să glumească, încă mai aveau speranță.

— Unte mi-a povestit că atacul a mers bine.

El încuviință din cap, recăpătându-și gravitatea și își ridică

vălul și acoperământul de cap pentru ea.

— Spune-mi unde e Charris, mamă.

Ea deschise gura să vorbească, dar îl mai privi o dată cu viclenie.

— Se pregătește să plece cu o însărcinare de-a mea, îi răspunse într-un târziu.

— Pentru…

Se opri înainte să explodeze de mânie. Ea era gujaareeană și nu ar fi acceptat așa ceva. Se mulțumi să-și încleșteze pumnii deasupra genunchilor.

— Mamă, tu l-ai trimis să negocieze o alianță cu Hetawa?

Hendet îl privi rece și Wanahomen îi simți înțepătura.

— L-am trimis *să încheie* o alianță cu Hetawa, da. Unte a încuviințat condițiile Hetawei, deși una dintre ele era să te întâlnească înainte să bată palma.

— Unte! Și tu…

Sărind în picioare, începu să se agite de colo până colo prin cortul strâmt, inspirând adânc și chinuindu-se să-și încetinească bubuitul din tâmple. Când, în sfârșit, se simți în stare să vorbească pe un ton mai blând, se opri în dreptul ei.

— *L-au ucis pe bărbatul pe care l-ai iubit,* mamă! L-au folosit, l-au chinuit și au stricat magia Zeiței pentru putere…

Se opri când văzu că Hendet se uită la el cu un amestec de exasperare și durere, de parcă ar fi dezamăgit-o într-un fel sau altul.

— Semeni atât de mult cu tatăl tău, șopti ea, făcându-l pe Wanahomen să-și înghită vorbele. Te-ai descurcat bine, în pofida a tot ceea ce s-a întâmplat. Așa de bine. Mă mândresc cu tine și cred în tine. Însă în felul acesta…

Vocea ei deveni rece ca apa oceanului.

— Ești atât de nătărău câteodată, Wanahomen!

Bărbatul tresări.

— Poftim?

— Gujaareh e construit pe patru forțe.

Privirea lui Hendet se întunecă. Într-un colț al minții sale, Wanahomen se bucură că ferocitatea ei nu se micșorase din pricina bolii. Încă mai avea sufletul unei regine, oricât de rău o trădase carnea propriului trup. Însă vorbele ei…

— Râul, castelele, armata și *Hetawa.* Preoții pe care îi urăști atât de mult îi învață pe cei tineri, îi țin sănătoși și fericiți pe ai

noștri, împart dreptatea… Și au magie, Wanahomen. O putere fără seamăn pe tărâmul deșteptării. Fără sprijinul lor, chiar dacă vei recâștiga tronul, Gujaarehul *nu* va fi al tău.

— Casta militară a promis să mă sprijine în bătălia finală, rosti Wanahomen, încăpățânat, iar nobilii sunt de partea mea. Am încheiat o înțelegere cu lordul shunha Sanfi. Oamenii simpli îmi vor sărbători întoarcerea.

— Nici pomeneală de așa ceva! Nu fără sprijinul Hetawei. Wanahomen, ești prea isteț ca să nu pricepi.

Oftă și întinse mâna spre el. După un lung moment de pufnituri mânioase, el îngenunche alături și îi apucă mâna. Ea i-o mângâie și adăugă:

— Tatăl tău te-a crescut să fii înțelept. Să ignori Hetawa nu e un semn de înțelepciune. Nu ai încredere în ei și nici nu ar trebui. Și eu îmi amintesc crimele lor.

Rămase pierdută în gânduri, mânia ei concentrându-se pe altceva acum.

— Dar până și eu văd că este necesar.

El își feri privirea, împotrivindu-se. Femeia oftă din nou.

— Când îți vei recăpăta tronul, vei face niște înțelegeri cu Kisua, nu? Oricât de mult i-ai urî. Pentru a-i recompensa eforturile, vei dărui tribului banbarra privilegii pentru negoț pe care niciun alt popor nu le va avea, un lucru care va înfuria casta negustorilor, dar o vei face oricum, deoarece Gujaarehul este prea slăbit să poarte un alt război. Adevăr am grăit?

Wanahomen scrâșni din dinți.

— Asta e altă poveste.

— Cum adică? Colectorul care l-a distrus pe tatăl tău a colaborat cu Kisua. Iar nobilii de a căror alianță te bucuri așa de tare și-au oferit sprijinul pentru ca tatăl tău să moară și noi să ajungem nevolnici. Ne-au lăsat să murim!

Oftă, întinzându-se să-l mângâie pe păr.

— Adevărul crunt e că nu te poți încrede în *niciunul* dintre aliații tăi, fiule. Un rege nu-și permite să aibă încredere. Dar nici nu ai voie să lași ura să-ți controleze bunul-simț.

Se împotrivi adevărului din cuvintele ei. Simpla idee de a lucra împreună cu Hetawa îi lăsa în gură un gust amar de vinovăție și trădare. Ce-ar crede tatăl său, dacă ar afla că s-a aliat cu ucigașii lui?

Că fac ceea ce trebuie, îi răsări de îndată răspunsul în minte

și, în sfârșit, își plecă fruntea în fața lui Hendet, în semn de încuviințare.

Ea continuă să îi mângâie codițele.

— Spune-mi cum ai aflat.

— Am întâlnit un om al templului, o Santinelă, sus, pe dealuri. Mi-a dat asta.

Scoase sulul de sub un fald al robei.

— Și nici măcar nu l-ai desfăcut? Măcar nu l-ai aruncat. Ce spune?

Wanahomen își scoase pumnalul, tăie sigiliul și desfășură sulul ca să citească pictogramele cu glas tare.

Către Wanahomen, moștenitorul ales al Regelui Eninket (fie ca el să trăiască în pacea Ei veșnic), salutări îi aducem.

Cererea ta pentru o întâlnire a fost acceptată. Un sol va veni în locul respectiv pentru înmânarea acestui sul, în cea de-a patra zi a celei de-a opta luni a recoltatului, la apusul soarelui.

Vi se cere ca tu și aliații tăi să nu mai lansați niciun atac asupra dușmanului nostru comun, până când nu are loc întâlnirea.

Nu se zărea nicio pictogramă-semnătură. Wanahomen se încruntă și zvârli sulul cât colo, ridicându-se din nou agitat.

Hendet se întinse să ia sulul. O parte din furia lui Wanahomen se mai domoli când văzu cât de rău tremură mâna mamei lui, până când aceasta o ascunse sub sulul așezat în poală ca să îl poată citi de aproape.

— Trebuie să îi povestești lui Unte de îndată.

— Nu mai avem niciun atac în plan din pricina întâlnirii de la solstițiu, spuse Wanahomen încruntat. Așa s-a nimerit, dar când vor auzi de această *cerere*, celelalte căpetenii de trib vor crede că sunt supusul Hetawei.

Se opri cugetând.

— Aș putea să mă prefac că nu știu de ea…

— Nu vei face așa ceva, se răsti Hendet. Știi la fel de bine ca și mine că aceasta nu e *o cerere*, ci o condiție a alianței. Unte va înțelege.

— Nu Unte e problema, spuse el și îi povesti de soldatul gujaareean ucis și de hotărârea lui de a-l omorî pe Wujjeg după aceea.

— M-a sfidat, termină el. Poruncisem ca niciun gujaareean să nu fie omorât, iar el a făcut-o dinadins.

— Atunci ai avut dreptate să-i iei zilele, spuse Hendet. Deși e păcat. Clanul lui Wujjegg…

Amuți brusc, vizibil obosită, și se sprijini de perne ca să-și recapete răsuflarea.

— Au mare influență asupra tribului banbarra-dzikeh. Vor încerca… să ridice acel trib împotriva ta.

— Știu, răspunse el posomorât.

Brusc, totul deveni prea greu de suportat: banbarra, boala mamei sale, blestemata de Hetawa. Numai preoții erau de vină, gândi el cu tristețe. Dacă nu ar fi existat Colectorii, tatăl lui ar trăi și Kisua ar fi cel mai nou ținut al Gujaarehului, iar Wanahomen n-ar avea altă treabă mai însemnată decât să o farmece pe Tiaanet.

Oare m-ar mai dori dacă tata ar mai fi prinț? îi trecu prin cap un gând urât.

N-avea rost să se mai chinuie acum cu astfel de gânduri.

— Trebuie să te odihnești, o îndemnă el.

— Mă simt bine, zise ea, dar nu se împotrivi când o ajută să se întindă.

Supunerea ei era încă o dovadă a stării ei proaste. Îl asculta numai când avea dureri. Stomacul i se făcu ghem, gândindu-se la ce se va întâmpla dacă ea nu se va întrema curând. Tribul banbarra călătorea de colo până colo cea mai mare parte a anului și oamenii nu aveau de gând să stea prea mult în Merik-ren-aferu. După solstițiu, cele șase căpetenii de triburi urmau să se adune și să decidă dacă vor sprijini războiul lui Wanahomen sau nu. Însă, război sau nu, învinși sau învingători, tribul își va începe lunga călătorie prin O Mie de Pustietăți către coasta apuseană a continentului, pentru a face negoț și a-și spori averea din obiectele meșteșugite de ei sau furate în timpul anului. Wanahomen trecuse deșertul de multe ori primăvara de-a lungul anilor petrecuți în mijlocul tribului banbarra și fusese martorul crudei realități: vârstnicii și neputincioșii arareori supraviețuiau călătoriei.

Trebuie să câștig Gujaarehul înainte de primăvară.

Trăgând păturile până sub bărbia mamei lui, Wanahomen se aplecă și-și lipi buzele de fruntea ei.

— Să visezi frumos, mamă, șopti el. Rămâi în pacea Ei.

— Și tu la fel, fiule, spuse ea și coborî pleoapele.

Nu-i povestise de imaginile care îi bântuiau visele în ultimele săptămâni: tatăl lui mâncat de putreziciune, bubele care îi amenințau propria carne și potopul îngrozitor care dădea să înghită Gujaarehul. Mama lui ar fi găsit înțelesuri în asemenea vise și pesemne că așa era și firesc.

Dar la ce bun, când zarurile fuseseră aruncate? De ce să se mai îngrijoreze din pricina fantomelor din vis când avea destule temeri pentru o mie de coșmaruri pe tărâmul deșteptării?

Se așeză între blănuri, lângă mama lui și o veghe până când adormi. De îndată ce femeia păși în Ina-Karekh, se ridică în picioare și plecă să pună la cale următorul pas din războiul lui.

12 Al doilea test

Prin Înțelepciune și Lege, cadavrele erau păstrate o vreme așa. Nimeni nu știa cât va dura călătoria până în Ina-Karekh fără ajutorul unui Colector. Învățătorii cei mai străluciți ai Gujaarehului discutaseră chestiunea secole de-a rândul, fără să tragă vreo concluzie. Căzuseră la pace totuși că exista posibilitatea, destul de rară, ca distrugerea prea timpurie a trupului să supere sufletul și să-l trimită cu repeziciune în tărâmurile umbrelor. Femeile nu trebuiau să treacă prin așa ceva, fiind zeițe care-și găseau singure drumul prin Ina-Karekh. Trupurile lor se păstrau o zi, în semn de respect, deși fetițele înainte de soroc primeau două zile, de vreme ce puterea lor feminină încă nu se dezvoltase îndeajuns. Bărbații erau ființe obișnuite și Legea cerea ca trupurile lor să fie ținute cel puțin patru zile după moarte și abia după aceea se îngăduia îmbălsămarea și așezarea în sarcofag. Singurele abateri de la datini aveau legătură cu trupurile ce purtau semnul Colectorilor și cu cei despre care se știa neîndoielnic că trecuseră în siguranță dincolo de tărâmul deșteptării.

L-au ars pe Colectorul Sonta-i la două zile după moartea lui. Nu dăruise nicio Zeciuială Finală. Nimeni nu știa starea sufletului său ori dacă mai sălășluia înlăuntrul lui. Cu toate acestea, fusese ars, ca și cum moartea lui se petrecuse așa cum trebuie. Dacă s-ar fi procedat altfel, s-ar fi iscat o mulțime de întrebări și Hetawa nu avea răspunsuri deocamdată. *Cum a murit?* ar fi fost

cea mai simplă dintre ele. Următoarele ar fi înrăutățit lucrurile. *Ce este acest vis îngrozitor care l-a ucis? Ce face Hetawa ca să-l oprească?* Și răspunsul la ultima întrebare, *Nimic, nu putem face nimic*, ar fi zguduit și mai tare pacea întregului oraș.

Acum mai existau cel puțin cinci victime noi.

Hanani stătea la intrarea Sălii Răgazului, una dintre clădirile ce aparțineau Căii Împărtășitorilor. Aici aveau loc cele mai tulburătoare și mai grele magii de tămăduire. Deși se credea că vederea magiei întărește credința adoratorilor, unele tămăduiri cereau ca brațele sau picioarele să fie retezate sau rupte, bebelușii să fie smulși din pântecul mamelor sau și mai rău. Nu se întâmpla așa ceva acum, dar imaginea celor cinci visători neputincioși îți tulbura simțurile, deoarece puține se puteau face pentru ei.

Mai mulți Împărtășitori vârstnici se mișcau printre paturile Sălii, cercetând și îngrijind visătorii pe cât de bine puteau. Dincolo de ei, Mni-inh vorbea încet cu un grup de oameni, familiile victimelor, presupuse Hanani. Se întrebă ce găsea el de spus.

Întorcându-se cu fața spre curtea centrală, zări rugul lui Sonta-i care se prăbușise în el însuși. Luna Deșteptată se înălța tot mai sus pe cer. Aprinseseră rugul la apus. O mână de oameni îndurerați zăboviseră cât rugul arsese, dar acum plecaseră câte unul, câte doi, de parcă prăbușirea rugului le-ar fi dat semnalul. Niciunul nu vorbea, îndepărtându-se, observă Hanani. Nimeni nu plângea. Pesemne din pricina stării sufletului Colectorului, despre a cărui soartă nu se cunoștea mare lucru, nimeni nu știa cum să jelească.

— Împărtășitor-Ucenic!

Glasul Învățătorului Yehamwy. Era un semn al stării de spirit proaste în care se găsea Hanani, dacă nu se temea să îl înfrunte. Dar poate că și el simțea la fel. Nimic din dezgustul obișnuit nu se zărea în ochii lui.

— Învățătorule!

Își aplecă fruntea, apoi privi spre perdeaua trasă în lături a Sălii Răgazului.

— Nu am intrat, Învățătorule!

Privi și el în aceeași direcție ca și cum era ultimul lucru la care se gândise și oftă.

— Ei bine, date fiind împrejurările, e limpede că moartea

băiatului nu a putut fi prevăzută. Mâine-dimineață voi informa consiliul că interdicția e ridicată. Sunt sigur că nu se vor împotrivi.

Pur și simplu. Hanani se holbă la el, prea uimită ca să mai vorbească. Chiar atunci adierea vântului își schimbă direcția, aducând un fuior de fum din rug, tămâie, aromă de rășină și izul de neconfundat al cărnii arse. Mica bucurie pe care o resimțise pierise înainte de vreme. Curând va putea vindeca din nou. Dar ce folos, dacă visele se transformaseră în otravă? Nu reușea să se adune să-i mulțumească lui Yehamwy.

Yehamwy părea că nici nu o vede, privind peste curtea interioară către rug. Purta roba oficială maronie a unui Învățător, ceea ce însemna că probabil participase și el la înmormântarea lui Sonta-i.

— A fost o vreme când am crezut că ești cea mai mare amenințare a felului nostru de viață, spuse Yehamwy, fără să-și ia ochii de la rug.

— *Eu*, Învățătorule?

— Tu. Căile noastre, capitularea în fața kisuatienilor și a modului lor de viață „superior”.

Oftă.

— Femeile lor nu sunt zeițe, ci doar niște biete creaturi care fac aceeași treabă ca și bărbații și care pot suferi aceleași chinuri. Servitorii lor sunt cumpărați și vânduți precum carnea, bătrânii lor respinși ca o povară. Nu voi accepta așa ceva pentru Gujaareh.

Clătină încet din cap, în ochii săi reflectându-se lumina strălucitoare a rugului.

— Una peste alta, ești doar o copilă naivă care nu va cunoaște niciodată ce înseamnă să fii femeie. Dacă vrei să tămăduiești, de ce te-aș opri? Dacă te asemuiesc cu primejdiile adevărate ale lumii, atunci ești un nimic.

Întoarse spatele rugului, dar și lui Hanani.

— Presupun că Zeița a vrut să ne reamintească toate acestea.

Apoi plecă. Hanani privi lung în urma lui, până când roba maronie se contopi cu întunericul.

Nu va cunoaște niciodată ce înseamnă să fii femeie.

Ce voise să spună cu asta?

— Hanani?

Ești un nimic.

Se simțea rănită. Sunetele numelui ei îi răsunară cu ecou în minte, dar se întoarse cu fața spre Mni-inh, care apăruse în pragul sălii. Arăta foarte obosit.

— Ar trebui să pleci, o îndemnă el. Nu mai e nimic de făcut aici.

Pentru o clipă, o parte din ea așteptându-se la și mai multă durere, Hanani crezu că auzise ultimele cuvinte ale lui Yehamwy și le acceptă fără împotrivire. Atunci bărbatul oftă din toți rărunchii.

— Nimeni nu mai poate face nimic.

Fata se scutură de gânduri și reveni cu picioarele pe pământ.

— Sonta-i. De aceea a făcut-o, nu?

Mni-inh încuviință din cap.

— Cineva trebuia să încerce. Colectorii sunt cei mai puternici narcomanți ai Hetawei. Dacă ceva poate fi învins prin magie…

Oftă.

— Acum știm că nu e adevărat.

Poate că visez, cugetă Hanani.

Ultimele zile trecuseră ca prin vis, o nălucire a cărei prezență permanentă mintea ei trează nu o pricepea. În starea de veghe, coșmarurile nu treceau de la un suflet la altul ca o molimă și Colectorii nu mureau din pricina lor. Acoliții nu mureau defel, mai ales când erau isteți, frumoși și îndrăgiți.

În starea de veghe, femeile erau zeițe în sinea lor, nu servitoarele Zeițelor.

Se sili să se concentreze. Mni-inh părea la fel de epuizat, pe cât se simțea. Grija pentru el îi alungă din nefericire.

— Ar trebui să te odihnești, Frate.

— Știu. Doar că… Nu am mai fost niciodată așa neputincios. Nu sunt obișnuit cu așa ceva.

Se frecă la ochi și oftă.

— La naiba, aproape că am uitat. Colectorul Nijiri mi-a zis mai devreme că vom pleca mâine.

— Vom pleca?

— Da. Într-un loc din deșert, așa că pune-ți roba oficială peste veșmintele obișnuite. Te va proteja de soare. Animalele și merindele au fost deja pregătite pentru noi. Plecăm la amiază de la poarta Casei Copiilor.

În starea de veghe, Împărtășitorii nu părăseau Gujaarehul.

Hanani se încruntă.

— Din ce pricină, Frate?

— Nijiri mi-a spus că știi.

Oboseala de pe chipul lui Mni-inh se mai risipi, făcând loc curiozității.

Încercarea lui Nijiri. Acum? Cu Sonta-i mort și magie periculoasă care amenința orașul?

— Mi-a vorbit de o însărcinare pe care vrea ca eu să o duc la bun sfârșit, spuse ea, dar nu mi-a oferit detalii. La început voia ca însărcinarea să fie a ta, dar s-a răzgândit.

Mni-inh se încruntă.

— În numele viselor, ce mai pune la cale acum?

Oftă.

— Băiatul e mai băgăcios decât oricare alt Colector cunoscut de mine. Pesemne că Ehiru nu a avut timp să-i bage mințile în cap.

Mni-inh închise ușa de la Sala Răgazului și veni lângă Hanani. Ceva mai încolo de ei, rugul se prăbuși încă puțin. Priviră amândoi cum un vârtej de scântei începu să danseze în aerul nopții. Apoi Mni-inh atinse umărul lui Hanani și se întoarseră tăcuți în Sala Împărtășitorilor.

Se vedeau mai mulți oameni decât se așteptase Hanani când sosi în curtea Casei Copiilor, în următoarea dimineață. Superiorul stătea pe treptele din apropiere, privind pregătirea grupului. Santinela Anarim se consulta cu tânărul său ucenic, la fel de serios ca și el, și cu alte trei santinele, pe care Hanani nu le știa. Mni-inh ascultă cu teamă când unul dintre lucrătorii Hetawei încercă să-i explice cum se suie în șa. Colectorul Nijiri era deja călare, chipul de sub glugă părând că privește în zare. Nu se mișcă nici măcar când Hanani sosi. Fără ezitare, fata se duse la el și îi atinse mâna. El clipi și o privi cu atenție.

— Îl jelești pe Sonta-i?

Cu patru zile în urmă nu ar fi îndrăznit să-i pună o întrebare atât de personală unui Colector. Dar asta se petrecea înainte să-i cunoască adevăratul eu în starea de vis și să-l privească trimițându-și un Frate la moarte. În ziua aceea, zărise pe chipul lui prețul plătit.

Nijiri îi zâmbi îndurerat.

— Cred că ar fi trebuit să devii Colector.

Fata își feri privirea, care se umpluse de o plăcere vinovată, deși, având în vedere felul în care Yehamwy și cei de-o potrivă cu el se purtaseră când ea devenise Împărtășitor, nici nu-și putea închipui bârfele iscate, oricât ar fi fost ele de nevinovate, dacă ar fi ales calea Colectorilor.

— Nu am forța ta, Colectorule.

— Nu sunt puternic.

Înainte ca ea să se încrunte la auzul vorbelor lui, Nijiri oftă, întinzându-se să mângâie grumazul calului.

— O altă călătorie în deșert. Ultima dată…

Tăcu o clipă, apoi ridică din umeri.

— Ei bine, amintirile pot fi dulci, dar și dureroase.

Hanani nu-și putea imagina de ce un Colector trebuia să meargă în deșert. Nu apucă să găsească un fel plin de tact prin care să-l întrebe despre asta, că Mni-inh o zări și o strigă.

— Lasă-l pe băiat să te învețe cum să încaleci bestiile, spuse el, arătând din cap spre lucrător și chinuindu-se pentru a nu știu câta oară să se urce pe cal. Animalul fornăi și sări în lateral, iar Mni-inh căzu pe spate. Enervat, lovi șaua cu palma.

— Nici eu nu vreau să te călăresc!

Lucrătorul, silindu-se să nu zâmbească, spuse:

— Mai încercați, lord-Împărtășitor.

Întorcându-se spre Hanani, o privi lung. Hanani așteptă, răbdătoare. După câteva clipe, lucrătorul își veni în fire și făcu iute o plecăciune adâncă.

— Pe aici, doamnă-Împărtășitor.

— Lord, îl corectă ea zâmbind. Cu toate că, sincer vorbind, nici așa nu s-ar cuveni. Sunt doar un ucenic.

— Înțeleg, se repezi el, arătând și mai uluit decât înainte, dar reușind să schițeze un zâmbet.

— Ați mai călărit vreodată?

— Da, zise ea, spre surprinderea lui Mni-inh. Dar cu mulți ani în urmă.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, doa… Ucenicule. Vă mai amintiți cum?

Ea încuviință, zâmbind când el îi aduse calul deja înșeuat pentru ea. Era un animal frumos, de culoarea pielii tăbăcite, mai mic decât un cal obișnuit, dar cu privire inteligentă.

— Care îi e numele?

— Dakha, spuse lucrătorul, vădit încântat. Are sânge

banbarra în ea, dar o veți ierta când veți vedea cum se descurcă pe la poalele dealurilor.

Hanani dădu din cap, mângâind iapa și ocolind-o ca să ajungă pe partea cealaltă. Scările fuseseră lăsate să atârne cât mai jos pentru a-i ajuta pe călăreții mai puțin pricepuți, un lucru pentru care ea se simți recunoscătoare, dat fiind vârsta ei și lipsa practicii. Într-adevăr, unele lucruri nu se schimbau niciodată, căci se săltă cu îndemânare, de parcă nu trecuseră 14 ani de când călărise ultima dată. Lucrătorul fluieră uimit, atunci când ea se așeză în șa.

— În deșert, un animal bun înseamnă diferența dintre viață și moarte, rosti el zâmbindu-i. Banbarra își tratează animalele ca pe cei din familie. Le dau numele copiilor morți, îi împodobesc cu bijuterii și tot felul de lucruri. Să ai grijă de această domniță.

Hanani zâmbi bucuroasă și o scărpină pe Dakha pe coamă. Iapa se cabră sub atingerea ei.

— Sigur așa voi face, domnule.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Superior apropiindu-se de calul lui Nijiri.

— Ești sigur de asta? îl întrebă pe Colector.

Vorbise încet. Hanani îl auzise doar pentru că se afla foarte aproape.

— Nu, deloc.

Tristețea, pe care o deslușise Hanani în vocea lui mai devreme, fusese înlocuită de calmul Colectorului.

— Dar sunt sigur că, dacă nu facem nimic, suntem blestemați.

Superiorul se mulțumi să ofteze. Hanani nu îndrăzni să-i privească. În schimb, se uită la Santinela Anarim, care ridicase mâna.

— Vom părăsi orașul prin poarta de răsărit, hotărî el. E mai puțin folosită, fapt care se potrivește țelului nostru de a scăpa de ochii kisuatienilor, chiar dacă ne silește să ocolim tot orașul înainte de a merge spre sud-vest. Avem nevoie de două zile până la dealuri și de încă o zi să le traversăm.

Se uită la Nijiri.

— Vom ajunge la timp.

Nijiri încuviință și Hanani se întrebă din nou ce plănuiseră el și ceilalți Colectori.

— Vom călători câte doi, continuă Anarim. Trebuie să stăm cu

ochii în patru chiar și în ținuturile gujaareene. Cu cât ne vom îndepărta mai mult de oraș, cu atât vom întâmpina mai multe primejdii. Eu și Dwi vom merge în față.

Făcu un semn din cap spre ucenicul său, care îi răspunse la rândul lui cu o vioiciune ce nu se potrivea cu calmul aparent de pe chipul lui.

— Santinela Kherkhan și Colectorul Nijiri vor merge în spate, iar Santinela Emije și Lemuneb ne vor flanca. Împărtășitori, stați între noi dacă avem necazuri.

Hanani îi aruncă o privire scurtă, îngrijorată, lui Mni-inh și băgă de seamă că și mentorul ei părea la fel de neliniștit. Se născuse în ținuturile verzi, însă nu pusese piciorul dincolo de porțile orașului de când se alăturase Hetawei. Știa că Mni-inh e orășean get-beget. Nu părăsise orașul niciodată în viața lui.

Mni-inh oftă aproape scos din minți.

— La naiba, Nijiri. Am încercat să fiu răbdător, dar mi-a ajuns. Când ai de gând să ne spui și nouă ce se petrece?

Nijiri zâmbi de parcă ar fi așteptat întrebarea.

— Ne vom întâlni cu prieteni, Mni-inh. Cel puțin, sper că ne sunt prieteni.

— *Speri...*

— Vom ști dacă nu ne vor ucide. Să sperăm că vor apărea în primul rând.

Mni-inh se holbă la el. Încă zâmbind, Nijiri dădu din cap spre Anarim, care trase de hățuri și porni spre poarta curții, pe care patru acoliți o deschiseră pentru ei.

— După tine, îi spuse Nijiri lui Mni-inh.

Suduind printre dinți, Mni-inh își îndemnă cu grijă calul să înainteze, tresărind puternic atunci când animalul începu să se miște.

Urmă Hanani, și Dakha începu să tropăie, ca și cum ar fi fost nerăbdătoare să întâmpine soarta ce îi aștepta pe ei toți.

13 Răgazul

În grădina lui Kite-iyan trăia un leopard. Nu-l vedea, dar știa că este acolo. Ca moștenitor al prințului, îi revenea datoria să-l vâneze și să-l omoare înainte să-i rănească mamele sau frații.

— Wana!

Pândind prin grădină, pe cât putea de tăcut – avea picioarele mai scurte, întotdeauna fusese un copil liniștit –, înălță sulița și...

— Wana! Trezește-te, omule! N-avem timp să visăm cu ochii deschiși.

Wanahomen ridică privirea și observă că leopardul are chip de om. Unte.

Trebuie să te ucid, *cugetă el.*

Apoi Unte redeveni Unte și Wanahomen îi urmări brațul ca să vadă care e necazul.

Un grup de opt călăreți se apropiau de-a lungul potecii stâncoase care ducea spre locul de la poalele dealurilor. De pe lespedea înaltă unde el și restul luptătorilor banbarra așteptau pe caii lor, Wanahomen întrezări robele umflate cu glugi, purtate de toți cei din grup: cinci negre, două roșii ca sângele și una de culoarea osului albit de soare. Ultimul călăreț îl făcu să se încrunte.

— Hetawa? întrebă Unte.

Wanahomen încuviință.

— Cei negri sunt Santinele, preoții războinici, periculoși fără arme, un adevărat coșmar înarmați. Cel palid este un Colector.

Își țuguie buzele fără să vrea. Nu se așteptase ca Hetawa să trimită un Colector. Să-l judece pesemne? Și să-l ucidă pe loc, dacă îi aflau dorințele? își încleștă mâinile pe hățuri, iar calul fornăi.

— Se pot lupta la fel de bine ca și Santinelele, însă magia lor e amenințarea mai mare. Să nu-l lași să te atingă niciodată. Îi domină pe ceilalți. Bănuiesc că el e conducătorul. Cei roșii...

Se încruntă.

— Aceia sunt Împărtășitori. Tămăduitori. De ce au venit aici, habar n-am.

Unte își vârî degetele pe sub văl și își scărpină bărbia.

— Cum să îi întâmpinăm pe acești oaspeți, căpetenia noastră?

Wanahomen îi auzi veselia din glas și zâmbi în sinea lui. Mama lui s-ar împotrivi strașnic, dar...

— Dacă ne vor fi aliați, spuse el, ar fi înțelept să le arătăm cât suntem de puternici, nu?

Unte chicoti și încuviință din cap, iar Wanahomen ridică mâna, dând semnalul. În jurul lui, auzi călăreții mișcându-se agil. Făcu un cerc cu mâna, după care strânse pumnul, dându-și

capul pe spate ca să scoată strigătul de luptă al tribului banbarra: *Bi-yu-eh!*

Veniți și năpustiți-vă asupra noastră.

Luptătorii se repeziră înainte, coborând pe cărări diferite către partea de jos a canionului. De partea cealaltă, alte două șiruri de călăreți veneau, urletele lor lovindu-se de pereții stâncoși. Cei din Hetawa se opriră imediat și se aranjară spate în spate, păstrându-i pe cei doi tămăduitori în mijlocul lor. Două cercuri cu barbari îi înconjurară, fiecare călărind în altă direcție, pentru a face numărătoarea lor imposibilă.

Wanahomen coborî împreună cu ei, răcnind și fluturându-și sabia, râzând pe sub văl. Oamenii templului nu se vor lăsa impresionați, Wanahomen știa asta, nici de numărul oamenilor înarmați care veniseră să-i întâmpine, nici de zgomotul infernal. Pacea era calea gujaareeană, însă tribul banbarra nu cunoștea liniștea, în orice caz nu tinerii războinici și puternici ai lui Wana.

Da, uitați-vă la noi, se gândi el, privindu-i furioși pe oamenii templului. *Vedeți dară cu cine veți fi aliați. Dacă simțurile voastre sunt prea neputincioase ca să ne sufere, atunci nu avem nevoie de ajutorul vostru.*

Însă după mișcarea inițială de apărare, oaspeții de la Hetawa nu se mai clintiră, așa că Wanahomen începu să se plictisească. Dădu semnalul retragerii și călăreții care făceau cercuri se opriră și se întoarseră cu fața la cei prinși în capcană. Se despărțiră când Wanahomen trecu printre rânduri și se proțăpi în fața Colectorului în robă deschisă la culoare.

— Arată-ți chipul, îi porunci el. Aș vrea să-mi cunosc dușmanul.

Cei mai mulți banbarra nu vobeau gujaareeana, însă puținii care o știau se aplecară ca să le șoptească și celorlalți. Acum știau toți că Wanahomen îi ceruse conducătorului de la Hetawa să-și arate chipul, un semn de supunere în ochii barbarilor.

Colectorul își duse mâinile la glugă, dar se opri o clipă, pesemne băgând de seamă șoaptele celorlalți. Dar își continuă gestul și când îi văzu fața, Wanahomen tresări uluit peste poate.

— Tu!

Zece ani se scurseră într-o singură secundă și se trezi din nou în Kite-iyan, privind cum tatăl său îi înfruntă pe cei doi Colectori ai Hananjei care veniseră să-l omoare. Unul dintre Colectori fusese fratele tatălui său, avea semnul Apusului de Soare pe

chip. Celălalt, mai tânăr…

— *Tu!*

Colectorul încuviință din cap, cu o liniște enervantă. Era mai înalt acum și mai lat în umeri. Nu mai avea înfățișarea dulce a tinereții, dar neîndoielnic se uita la același bărbat.

— Eu. Îmi amintesc de tine, fiu al lui Eninket. Salutări.

Ar trebui să te ucid. Acum și aici. Gândul îl atrăgea cu putere, deși știa că e o prostie. Dar chiar și după ce își vârî sabia în teacă, își îndemnă calul, Iho, să înainteze, până când ajunse lângă Colector. Ar fi putut să-l ucidă cu mâinile goale.

— Ți-e foame, Colectorule?

Vorbise aproape în șoaptă și îl văzu pe celălalt cum îl privește printre gene.

— Îi știu pe cei de soiul tău, să nu uiți. L-am văzut pe tata frângându-l pe unul ca voi. Dacă vrei să mă pedepsești pentru asta, atunci nu mai pregeta. Căci altă șansă n-o să mai ai.

Ceva licări preț de o clipă în ochii Colectorului. Nu foamea lipsită de rațiune la care se așteptase Wanahomen, ci o mânie rece care părea mult mai tulburătoare.

— A fost o cruzime din partea tatălui tău că te-a lăsat să privești în timp ce îl distrugea pe Una-une, rosti blând Colectorul, dar răutăcios. Un ton pe care Wanahomen nu îl mai întâlnise niciodată. Ce urme îngrozitoare trebuie să fi lăsat în sufletul tău! Îmi pare rău că nu l-am ucis mai devreme, de dragul tău.

Wanahomen își dezveli dinții, mârâind și se abținu cu greu să nu-și apuce cuțitul. Avu nevoie de un efort uriaș de voință.

— N-am să mă încred niciodată în tine, demonule băutor de viață!

Trăgând hățurile lui Iho, se îndepărtă câțiva pași ca să se liniștească, după care se răsuci din nou cu fața spre ei.

— Așadar, vreți să ne propuneți o alianță. Pricep că alungarea kisuatienilor vă *va* ajuta, dar *nouă* ce ne oferiți, Preotule? Ultima oară mergea vorba că Hetawa nu are nicio armată.

Colectorul încuviință din cap.

— Lupta nu ne-a stat niciodată în fire, după cum bine știi. Ne-am bătut doar atunci când a trebuit să ne apărăm pe noi și pe ceilalți.

Aruncă un zâmbet timid către preotul cu robă neagră din apropiere, care dădu din cap la rândul lui.

— Știi totuși că sprijinul nostru a contat mult pentru prinți în trecut.

— Oh, da, știu foarte bine, răspunse Wanahomen. Dar întotdeauna ne-ați cerut un preț pentru sprijinul vostru, un preț pe care eu refuz să îl plătesc acum. Nu voi fi sclavul vostru, așa cum s-a întâmplat cu strămoșii mei.

— Nici nu-ți vom cere așa ceva.

Vocea Colectorului se îmblânzi. Oare se simțea rușinat?

— Hetawa a fost curățată de stricăciune. Eu și frații mei am avut grijă de asta cu propriile noastre mâini. Vom fi corecți cu tine. Ai cuvântul meu, în numele Ei.

Candoarea Colectorului îl surprinse pe Wanahomen. Auzise despre procesul de curățare și se minunase în sinea lui, dar să audă cuvintele, rostite tare, deschis, era cu totul și cu totul altceva. Un lucru care îl ungea pe suflet.

Aruncându-i o privire lui Unte, care coborâse și el în canion, iscodind tăcut pe toată lumea, de undeva din spate, Wanahomen vorbi către Colector:

— Ne dăruiți influența pe care o aveți asupra oamenilor și mă sprijiniți să-mi recapăt tronul de drept. Lucruri bune, de îndată ce voi cuceri orașul, iar eu și oamenii mei ne vom vărsa sângele pentru asta. Însă aliații împart atât riscurile, cât și câștigurile, preotule. Ce puteți face pentru noi *acum*?

— Socoți că noi nu riscăm nimic? Dacă vei da greș, kisuatienii ne vor distruge.

— Și totuși vă puteți retrage din alianță în orice moment înainte de asaltul final, pretinzând că voi n-ați avut nimic de-a face cu noi.

Wanahomen gesticulă către răsărit, acolo unde era Gujaarehul.

— Întotdeauna ați făcut așa, v-ați ascuns în umbre, furișându-vă noaptea pe ferestre. Acum este război însă. Jurați-vă că veți lupta alături de noi sau rămâneți în templele voastre și rugați-vă. Și așteptați-mă pe *mine* să vă distrug, atunci când voi fi învingător!

Colectorul își aplecă fruntea, ca și cum Wanahomen îl poftise să împartă o cupă de vin.

— Vă putem oferi provizii și bani…

Wanahomen izbucni în râs.

— Am furat deja de la kisuatieni mai mult decât ne trebuie.

Oferă-ne ceva *folositor*, om al templului. Ce-ar fi să-i Colectezi pe Sunandi Jeh Kalawe și pe soțul ei, generalul?

Expresia de pe chipul Colectorului se înăspri.

— Nu au fost judecați drept decăzuți.

Wanahomen nu se așteptase, bineînțeles, la un acord.

— Atunci ce?

Colectorul păstră tăcerea o vreme, după care oftă adânc.

— Așa să fie.

Își îndemnă calul câțiva pași mai într-o parte, se opri și se întoarse să-i privească pe cei doi preoți în roșu, care se aflau în spatele lui.

— Aceștia doi îți aparțin până când îți vei recăpăta tronul.

Preoții încremeniră. La fel și Wanahomen. Ignoră murmurele oamenilor săi și se încruntă spre Colector.

— Ăsta e vreun truc?

— Cea mai mare avere a Hetawei și a Gujaarehului este magia noastră, răspunse Colectorul. Un Colector v-ar fi de puțin folos, dar Împărtășitorii pot salva viața oamenilor care altfel ar muri în luptele viitoare.

Doi Împărtășitori. Wanahomen se holba la cei doi preoți, sfâșiat de două sentimente potrivnice: încântare și disperare. Colectorul avea dreptate. Doi Împărtășitori ar micșora numărul pierderilor. Cu o repeziciune nerușinată, mintea lui făcu un salt către o altă posibilitate. *Un Împărtășitor ar salva-o pe mama.*

Cu toate acestea…

Doi Împărtășitori, aruncați la picioarele lui ca niște trofee. Doi spioni ai Hetawei, în inima taberei sale.

Se întoarse spre Unte, încercând să pară indiferent și sperând că, astfel, dezamăgirea va durea mai puțin.

Unte își împinse calul înainte, privindu-i atent pe preoți. Wanahomen îl învățase suficientă gujaareeană de-a lungul anilor. Probabil că urmărise cu ușurință schimbul de vorbe. Îi vorbi totuși în chakti lui Wanahomen.

— Am auzit eu bine? Oare neamul tău a priceput brusc ce foloase aduce negoțul cu sclavi?

Wanahomen, care nu-l scăpase din ochi pe Colector, clătină din cap. Preotul îl privi printre gene când Unte vorbi. Aparent, și el știa îndeajuns de multă chakti cât să recunoască cuvântul *sclav*.

— Nu sclavi, ci ostatici care să pecetluiască alianța noastră.

Vor fi eliberați când ne vom atinge țelul.

Unte se foi în șa, nemulțumit.

— Nu prea m-am dat niciodată în vânt după luarea de ostatici. Prea multă bătaie de cap și prea puține foloase. Dar dacă sunt buni la magie, după cum se zvonește, atunci sunt valoroși.

Wanahomen se sili să vorbească:

— Ar putea să dezvăluie tainele noastre când se vor întoarce în Hetawa. Va trebui să-i ținem în tabăra noastră și mai târziu le-ar putea spune despre ascunzătorile folosite de noi.

Unte zâmbi.

— N-am cunoscut niciun orășean care să fie în stare să se descurce în pustiu fără ajutorul unui om al deșertului. Ce motiv ar avea să facă pe iscoadele? Doar avem același dușman.

Adevărat grăia. Wanahomen pricepuse imediat de fapt că acesta era singurul motiv pentru care Colectorul adusese doi Împărtășitori cu el: în pofida încercării lui de a se preface, Colectorul intenționase să-i ofere drept ofrande pe cei doi, încă de la început.

— Nu am încredere în ei, Unte.

— Nu ai încredere în nimeni, fiul meu de suflet. Spune-i flăcăului cu chip frumos că îi vom lua.

Wanahomen începu:

— Ești…

Se opri brusc și își plecă fruntea în semn de supunere când Unte îl mustră din priviri.

— Da, Unte.

Le făcu un semn oamenilor săi să înainteze și să-i flancheze pe Împărtășitori. Unul dintre cei îmbrăcați în negru sări de pe cal și se puse între banbarra și ei. Trupul se profila amenințător și unul dintre preoții roșii își trase gluga pe spate și strigă ascuțit:

— Nijiri!

Colectorul Nijiri, își aminti Wanahomen și oftă.

— Iertare, Mni-inh. Dar nu voi permite ca ucenicul tău să meargă singur cu ei, chiar dacă ea a încuviințat.

— Ea a încuviințat…

Împărtășitorul se uită neîncrezător spre însoțitorul lui.

— Hanani, e adevărat?

Celălalt Împărtășitor părea prea înlemnit ca să vorbească. La fel ca Wanahomen, ale cărui gânduri luară foc. *Ea?*

Fără îndoială se auzi un glas de femeie, tremurând de frică, atunci când răspunse.

— Eu… Da, Frate. Dar nu mi-am dat seama că…

Încheieturile oricum palide ale mâinilor ei, ce strângeau hățurile cu putere, se albiră și mai tare.

— Am crezut că…

— Ți-am spus că vor fi riscuri, Ucenic.

Chipul Colectorului nu arăta niciun fel de emoție.

— Prințul crede că ești iscoadă. Pesemne că se va gândi de două ori acum, când a văzut că nu erai pregătită pentru așa ceva.

Colectorul privi spre Wanahomen.

La naiba! Wanahomen rămăsese cu gura căscată de uimire și acum îl ura pe Colector și mai mult. Bărbatul știa foarte bine ce înseamnă să trimiți o femeie gujaareeană într-o tabără banbarra. Chiar dacă mai trimitea un Împărtășitor cu ea, nu rezolva mare lucru. Împărtășitorii nu se luptau. Wanahomen era nevoit s-o protejeze. *Suntem în mijlocul unui război, găsi-v-ar umbrele! N-am timp să cocoloșesc o orășeancă neputincioasă!*

Însă n-avea încotro. Unte poruncise și sprijinul Hetawei se bizuia pe cât de bine urmau să fie tratați ostaticii.

Oftând iritat, Wanahomen înaintă, oprindu-se în fața Santinelei sau a Santinelei-Ucenic. Bărbatul părea atât de tânăr, încât nu putea să fi trecut mult timp de când se alăturase Căii. Abia dacă îi zărea ochii pe sub glugă, dar îl țintui cu privirea și, după o tăcere lungă, tânărul oftă și se trase într-o parte.

Apropiindu-și calul de al femeii, se întinse și îi dădu gluga jos. Ea era – Împărtășitorul-fată pe care o întâlnise în oraș. Îl privi plină de teamă. Cu vălul pe față, pesemne că arăta la fel de fioros ca orice alt banbarra.

— Du-te cu ei, porunci el în gujaareeană, arătând din cap spre oamenii lui.

Fata porni, speriată de moarte. Pentru o clipă, el crezu că o să fugă. Apoi însă ea inspiră adânc și își luă o expresie liniștită, care ar fi putut păcăli pe oricine, dacă nu ar fi fost strălucirea din ochii ei. Încuviință din cap și merse la trap să se alăture oamenilor. Însoțitorul ei, un bărbat trecut de vârsta a doua, cu părul lucios, aproape drept ca al nordicilor, se încruntă spre Wanahomen, dar călări alături de ea, protejând-o.

— Alianța este încheiată, da?

Colectorul îi vorbise lui Unte, însă ochii lui se îndreptară spre Wanahomen.

— Între Hetawa gujaareeană și tribul yusir-banbarra, da, este, spuse Unte într-o gujaareeană grosolană.

Wanahomen încuviință și el, amintindu-și vorbele Santinelei din ziua aceea de pe dealuri: *alianța va fi spre câștigul tău.*

Colectorul își plecă fruntea.

— Vom aștepta atacul vostru, atunci. Când va veni vremea, luptătorii noștri și magia vă vor sprijini în bătăliile ce vor urma. Va fi curând?

— Da, răspunse Wanahomen.

— Imediat după solstițiu, adăugă Unte, în ciuda lui Wanahomen.

— Mergeți în pacea Ei până atunci, spuse Colectorul, dând din cap spre Santinele.

Acestea strânseră rândurile și cei șase își întoarseră caii, ca să plece pe unde au venit. Unte făcu un semn iute și călăreții banbarra se traseră în lături, lăsându-i pe cei din Hetawa să treacă.

După ce dispărură peste dealul cel mai îndepărtat, Unte se răsuci spre Wanahomen și oftă.

— Ei bine, am făcut-o și p-asta.

— A mai rămas hotărârea triburilor, Unte.

Unte îl privi surprins și în ochi îi apăru un licăr vesel.

— Nu crezi că vom avea sorți de izbândă? Nu mi-am închipuit niciodată că încrederea în forțele tale e atât de slabă.

— Sunt la fel de încrezător ca întotdeauna, Unte, dar nu aș îndrăzni niciodată să prezic acțiunile căpeteniilor celor șase triburi. Dacă votul nu merge așa cum sper…

Se uită spre siluetele tot mai mici ale celor din grupul Hetawei, cuprins de neliniște.

Unte zâmbi.

— Trebuie să sperăm că așa va fi. Această alianță ne va ajuta. Mergem acasă?

Supunându-se, Wanahomen dădu semnalul plecării spre Merik-ren-aferu, cu ostaticii în mijlocul grupului.

14 Merik-ren-aferu

Se afla printre barbari.

Colectorul Nijiri *o lăsase* printre barbari.

Se afla printre barbari, care o vor tortura, o vor ucide și îi vor trimite sufletul să bântuie printre ororile din tărâmurile umbrelor.

Cam la asta se gândise Hanani de-a lungul celor patru zile cât a durat călătoria până în tabăra banbarra. Călăriseră într-un ritm nebunesc, de la prima geană de lumină până la prânz, oprindu-se doar cât să treacă orele cele mai arzătoare ale zilei, apoi din nou, până după apusul soarelui. Mușchii lui Hanani, deja încordați din pricina călătoriei anterioare, din oraș în deșert, încetară să mai protesteze încă din a doua zi, iar în a treia zi deja nu îi mai simțea. Își vindecă propriile răni, dar acestea reveneau mereu.

Gazdele lor nu arătau deloc prietenoase. Toți războinicii banbarra purtau o tunică largă și robe de diferite culori, acoperământuri de cap foarte complicate și văluri de pânză, care le acopereau partea de jos a feței, chiar și când dormeau. Rareori le spuneau cum îi cheamă, așa că lui Hanani îi venea greu să-i recunoască. Cel pe care Nijiri îl numise „prințul” abia dacă le vorbea, iar când o făcea împărțea răstit tot felul de porunci. Părea cel mai deranjat de prezența lor. Ceilalți banbarra îi imitau purtarea în schimbul de vorbe cu Hanani și Mni-inh, deși fata îi surprinsese aruncându-i de mai multe ori ocheade cercetătoare. Habar nu avea și nici nu voia să afle ce îi interesa atât de mult la ea.

Numai căpetenia tribului, Unte, le vorbea mai des, punându-le tot soiul de întrebări într-o gujaareeană fluentă, dar greu de priceput. El și prințul purtau robe și văluri indigo. Unte era mai mic de înălțime, așa că măcar îl recunoșteau mai repede și se puteau pregăti înainte ca el să înceapă asaltul. Le plăcea deșertul? Mni-inh, care încă mai rumega hotărârea lui Nijiri, răspunsese cu mai puțină diplomație decât ar fi trebuit:

— Nu ne place.

Tonul lui posomorât păru să-l distreze pe bărbat. De când slujeau în Hetawa? Era adevărat că ei puteau visa în starea de veghe sau că pot adormi pe cineva în mijlocul zilei? Cum îi tămăduiau pe ceilalți?

Mni-inh se chinui să răspundă cât putu el de bine, însă Hanani nu se simțise în stare să accepte prietenia bărbatului. Mintea și

inima îi înghețaseră, de când Colectorul îi reamintise că fusese de acord să înfrunte un nou test. Se așteptase… Ei bine, habar n-avusese la ce să se aștepte. Însă așa ceva…

Unte părea să se simtă în largul lui, în pofida tăcerii fetei. Totuși, din când în când, îi oferea câte o plecăciune respectuoasă. Mni-inh, observă Hanani, nu primea același semn de respect.

În cea de-a patra seară, chiar când soarele ardea așa de tare, încât lui Hanani îi bubuiau tâmplele, zări cum pământul nisipos se curbează lent, spre o crăpătură uriașă în pământ. Au continuat să meargă înainte, cu scopul vădit de a trece direct prin canion, fără a-l ocoli pe deasupra. Chiar când coborau pe cărarea ce ducea printre pereții stâncoși, Hanani simți apropierea unei surse de apă. O aromă delicată. Nu mirosul gros, reavăn, de râu, al Gujaarehului, însă după atâtea zile în nisip și soare, nasul ei se trezise la primele adieri de umezeală. Dakha, despre care Hanani bănuia acum că prinsese mirosul cu mult timp în urmă, încerca să-i împingă pe caii din fața ei să se miște mai repde. Însă animalele, obișnuite cu asemenea călătorii, păstrau același ritm al trapului de pe tot parcursul drumului.

Împrejurimile se schimbară semnificativ. În loc de tufele lipsite de culoare ale deșertului, începu să se vadă iarbă proaspătă, ba chiar și copaci, atunci când se adânciră în canion. Pereții stâncoși se înălțau drepți, de parcă ar fi fost retezați cu un pumnal uriaș. Totul avea nuanțe de roșu-aprins, o schimbare bine-venită după cenușiul-gălbui al deșertului. Vegetația, deși mai deschisă la culoare decât cea de pe solul bogat și inundat de ape al Gujaarehului, strălucea de-ți lua ochii.

Înveselită, privi spre însoțitorii săi și constată că și luptătorii banbarra păreau mai binedispuși, unii dintre ei râzând în hohote atunci când vorbeau. Unul arătă cu degetul în sus și Hanani își pierdu răsuflarea când zări pe cineva stând pe marginea cea mai înaltă a canionului.

Înainte să strige îngrijorată, Mni-inh îi dădu un cot și îi făcu un semn cu mâna. Printre copaci se vedea sclipirea unui râu șerpuitor. Era atât de subțire, încât Sângele Zeiței l-ar fi putut înghiți fără să crească nici măcar de un deget. Însă neîndoielnic era apă curgătoare și proaspătă. De unde venea oare în mijlocul deșertului?

Unte, chicotind la vederea nedumeririi ei, o atinse pe braț și îi arătă de unde. În depărtare, dincolo de pereții stâncoși ai canionului, zări un pâlc de creste muntoase, acoperite de zăpadă, ce se profilau pe cer.

— Aici cade zăpadă iarna, spuse el. Știi ce e zăpada, nu?

— Am citit despre ea, răspunse Hanani. Ploaia și roua se întăresc din cauza frigului?

— Iarna e zăpadă acolo. Se topește cam pe la solstițiul de primăvară... Voi îi ziceți sezonul inundațiilor. Și noi avem inundații aici. Mici, ce-i drept.

Zâmbi și dădu ușor din mână, parcă pentru a recunoaște că sezonul lor de inundații nici nu se compară cu potopurile anuale din Gujaareh. Arătă spre râu, apoi spre drumul pe care veniseră și care se pierdea în deșert.

— Intră în pământ aici, sub deșert și de aceea totul e verde în jur. Seacă toamna și iarna, până la solstițiul următor. Acum abia a început.

Hanani încuviință din cap, uimirea învingând neliniștea de a vorbi cu un străin. Simțindu-se plină de îndrăzneală, arătă spre marginea înaltă de piatră unde văzuse un copil alergând.

— Și acolo?

Nu-i vedea chipul din pricina vălului, însă pielea din jurul ochilor se încreți ca și cum ar fi zâmbit larg.

— Vei înțelege, o asigură el.

Merseră de-a lungul râului, trecând peste câteva pârâiașe ce se desprindeau din el, după care se opriră, în sfârșit, în fața unei mari câmpii acoperite cu iarbă. Un țarc gemând de cămile și de cai se ridica lângă peretele de nord. Animalele tropăiau agitate, salutându-i pe cei nou-sosiți și scuturându-și cozile fericite. Aici așteptau câțiva copii banbarra fără văl, fluturând mâna către grup. Bărbații din jurul lui Hanani se puseră pe urlat într-o chakti de neînțeles, iar glasurile care răspundeau păreau să vină de pretutindeni, inclusiv de deasupra, își dădu seama Hanani. Se uită în sus și pesemne că s-ar fi oprit uluită, dacă Dakha nu ar fi fost hotărâtă să-i urmeze pe ceilalți cai.

Sus, pe margini, se găsea un sat întreg. Cele mai multe corturi erau de formă rotundă, prinse cu blănuri și alte podoabe, de culoarea pământului. Existau și câteva structuri ridicate din cărămizi de nisip: case permanente și locuri de depozitare și Zeița mai știe ce, chiar acolo pe margini! La sute de metri

deasupra potecii din canion.

Grupul se opri lângă țarcul cu animale. Hanani își dezlipi cu greu privirea de la înălțimile amețitoare și se lăsă condusă de cal. Descălecă și încercă să dezlege coburii. Spre surprinderea ei, Unte scoase un șuierat și veni s-o ajute. După ce îi desfăcu, îi aruncă peste un umăr și se înclină în fața ei, înainte de a pleca. Nu merse prea mult, ci până în apropierea prințului, căruia îi dădu coburii. Departe de a se înfuria, așa cum se așteptase, prințul se încruntă nedumerit. Unte smuci din cap spre Hanani, arătând că sunt ai ei.

Wanahomen, și mai surprinzător, păru că se întristează. Înhăță coburii, murmurându-i ceva lui Unte și veni lângă Hanani și Mni-inh.

— Copiii vor avea grijă de caii voștri, acum că am ajuns în…

Rosti iute ceva în chakti, însă Hanani nu prinse decât cuvântul *Merik.* Era numele unuia dintre zei, făuritorul munților și al văilor.

— Acesta este căminul tribului yusir. Veniți cu mine.

Le vorbise mai mult decât în timpul călătoriei. Se grăbiră să-l urmeze, amândoi strâmbându-se din când în când din pricina durerilor din trupurile lor înțepenite. Prințul porni spre o costișă cu pas lung și apăsat. Când deveni limpede că se duce spre una dintre scările din frânghie și lemn care atârnau pieziș pe costișă, Hanani aproape că se împiedică.

Prințul se opri lângă scară. Mni-inh privi în sus și oftă.

— Bănuiesc că altă cale nu există, nu?

— Bănuiești bine, spuse prințul și, pentru prima dată, Hanani auzi un strop de veselie în glasul lui. Însă ați putea rămâne aici toată noaptea, dacă urcușul vă necăjește. Nu avem animale mai periculoase decât scorpionii și câteva feluri de șerpi…

— Vom merge sus, rosti iute Mni-inh.

Prințul îi făcu semn cu capul lui Hanani s-o ia înainte. Fata înghiți în sec, se apropie de capătul scării și privi în sus. O înălțime amețitoare.

— Urcă, o îndemnă prințul. Nu te uita în jos. Prima dată e bine să ajungi repede sus.

Cuvintele lui o mai liniștiră puțin, pentru că își dădu seama că și el trecuse odată prin asta. Se uită la Mni-inh și văzu că și el era la fel de înspăimântat. Bărbatul reuși totuși să zâmbească.

— Haide, o îndemnă el, aranjându-și coburii pe umeri, așa

cum făcuseră cei din tribul banbarra. Voi fi în spatele tău. Să nu uiți că numai unul dintre noi poate să cadă. Celălalt va trebui să tămăduiască.

Hanani nu-și putu ascunde un zâmbet.

— Da, Frate.

Simțindu-se mai împăcată cu sine, se prinse de o treaptă și începu să se cațere, mișcându-se pe cât de repede putea. Odată început urcușul, lucrurile nu mai păreau așa de îngrozitoare. Scara era bine făcută și fusese întărită cu tot felul de cârlige. Nici nu-și dădu seama când ajunse pe marginea platoului și simți pământ tare din nou sub picioare. Se întoarse… și încremeni, cu răsuflarea tăiată.

Înaintea ei se întindea canionul, scăldat în lumină orbitoare și umbre cu unghiuri abrupte, sub un cer nesfârșit și albastru, precum Marea Gloriei. Animalele din țarcul de dedesubt păreau niște jucării pentru copii. Pe câmpurile din apropiere plantele străbăteau valurile de iarbă arsă de vânt. Râul din canion era un simplu fir, strălucind printre copaci și oglindind razele soarelui. Mai fusese și înainte la înălțime, la etajele cele mai de sus ale Hetawei, dar niciodată așa.

Mută de uimire și copleșită de frumusețea canionului, rămase nemișcată până când Mni-inh ajunse și el. Acesta urmări privirea lui Hanani, apoi se uită în josul costișei pe unde tocmai urcaseră. Se înfioră și făcu repede trei pași înapoi.

— *Indethe a etun'a Hananja…*

— *Enube an'nethe*, răspunse prințul, făcându-i pe amândoi să tresară speriați.

Urcase în spatele lor, încă purtând coburii lui Hanani. Când se răsuciră, îl găsiră admirând priveliștea.

— Ea își întoarce privirea spre cei care merită, preotule, haide!

Îi conduse prin tabăra banbarra. În pofida ciudățeniei locului, semăna cu orice sat gujaareean din susul râului, având însă case, nu corturi. Acestea se ridicau în grupuri de câte patru, alcătuind un cerc, fiecare grup fiind separat printr-un spațiu sau un teren de lucru de celelalte din jurul său. Câteva clădiri solide cu ziduri din cărămizi păreau să aibă un scop mai practic. Hanani întrezări flăcările unui cuptor printr-o ușă deschisă, iar în altă parte simți izul acru al metalului topit: o fierărie. Apoi zări un vas mare cu apă și un hambar cu grâne. Deloc diferit de un

sat gujaareean.

Însă oamenii erau diferiți. Hanani nu cunoștea originile tribului banbarra. Aceștia trăiau deja în deșert când Gujaarehul fusese întemeiat. Se amestecaseră cu alte neamuri mult mai rar decât o făcuseră semenii lui Hanani. Deși surprinse din când în când câte o pereche de ochi căprui sau o piele mai închisă sau mai deschisă la culoare, cei mai mulți dintre banbarra erau precum marmura roșcată, cu trăsături ascuțite ce-i aminteau lui Hanani de oamenii născuți în casta militară gujaareeană. Bărbații purtau robe la fel cu cele folosite de trupe în deșert, deși hainele de aici aveau un stil mai complicat, cu pânză mai fină, cu podoabe de mărgele, dantelă în culori mai vii și cu văluri mai lungi.

Toți o priveau bănuitor, ridicându-și vălurile și mai sus, observă fata când trecu împreună cu Mni-inh pe lângă ei.

Femeile se vădiră a fi complet diferite. Le zări pe primele strânse lângă un foc de gătit și ele o priviră deschis, curioase. Spre deosebire de bărbați, ele nu purtau nimic pe cap și niciun văl nu le acoperea fața. Podoabele lor și împletiturile din păr erau atât de elaborate, încât l-ar fi lăsat cu gura căscată pe cel mai rafinat gujaareean din casta înaltă. Hanani nu se putu abține și se holbă la femeile cu lănțișoare de aur ce le atârnau dintr-o nară, cu părul aranjat în codițe ce gemeau de mărgele, cu pleoape vopsite în verde, albastru și alb strălucitor. Veșmintele lor se lipeau de trupuri și erau mai viu colorate decât ale bărbaților, încinse în talie sau pe șolduri, cu mâneci uriașe ce se strângeau la încheieturi cu și mai multe ornamente.

Când se opri să le studieze mai atent, le observă și chipurile. Mai puțin bănuitoare, dar la fel de neprietenoase.

Când gazda lor ajunse lângă un cort încăpător, Hanani se uită o clipă la emblema cu soarele și razele lui de deasupra ușii. Colectorul Nijiri îl numise pe acest bărbat *prinț,* dar ce însemna oare? Niciun prinț nu mai condusese Gujaarehul de când Regele Eninket ocupase Tronul Viselor. Deși avea mulți copii...

Îl privi pe bărbatul numit prinț și văzu că și el o privea posomorât și obosit.

— Mama mea stă aici, în...

Rosti ceva în banbarra, ce suna a *an-sherrat*.

— Căminul ei, teritoriul ei. Să-i arătați respect.

Hanani clipi, căci era ultimul lucru care-i trecea prin cap. Se

mai uită o dată la emblemă, nevenindu-i a-și crede ochilor.

— Mama ta coboară din neamul Soarelui la Apus?

— Este prima soție a regelui care acum conduce în Ina-Karekh.

Mni-inh își ținu răsuflarea și se holbă la Wanahomen, de parcă acum îl vedea pentru prima dată.

— Tu ești Wanahomen! Cel despre care toată lumea credea că o să devină prinț.

Supărarea lui Wanahomen dispăru în parte din ochii lui, deși Hanani nu pricepu emoția care se vedea acum în ei. Ceva amestecat cu amărăciune.

— Așa credea? Înseamnă că nimeni nu l-a cunoscut pe tata.

Mni-inh îl privi nedumerit. Hanani se aventură în locul lui:

— Atunci tu ești moștenitorul ales de el?

— Prinții Apusului de Soare își numesc moștenitorii doar de formă. Ajunge să conducă la sfârșit cel care are puterea de a câștiga și de a păstra tronul. Eu vreau să fiu acela.

— Atunci…

Șovăi să-i mai pună și alte întrebări. Învățase de-a lungul călătoriei că el nu prea avea răbdare. Însă la Hetawa numai asta auzise: castele și oamenii simpli din societate contribuiau la pacea Hananjei.

— Atunci se cuvine să-ți spun *prințe*?

Wanahomen răsuflă ușor amuzat, umflând pânza vălului.

— Chiar ești una de-a lor, nu-i așa, femeie? De parcă buna-cuviință ar mai conta, date fiind împrejurările…

Oftă.

— Spune-mi cum poftești.

Bătu darabana cu degetele pe suprafața îngrijită a cortului. Dinăuntru, o voce răgușită strigă în gujaareeană:

— Intră!

Hanani văzu că gazda lor se încordează puțin înainte să ridice pânza de la intrare și să pășească înăuntru. O ținu ridicată ca să între și ei, iar Hanani își urmă mentorul.

Aproape imediat mirosul bolii o izbi. Se opri foarte surprinsă. Cortul era foarte încăpător și mult mai bogat decât se așteptase, cu podele acoperite de carpete și lămpi de alamă frumoase ce atârnau de stâlpi și în punctele de îmbinare. O femeie zăcea pe un strat gros de blănuri, chiar în mijlocul cortului, uitându-se la ei curioasă. Prințul legă la loc pânza de la

intrare, după care se îndreptă de spate, uitându-se la ei intens și făcând un gest către femeie.

— Mama mea, Hendet, din neamul Hinba și din casta shunha, prima soție a Regelui Eninket.

Mni-inh făcu iute o plecăciune cu brațele întinse și Hanani îl imită. Hendet nu scoase niciun cuvânt și se holbă la ei, dar mai ales la Hanani. Lângă ea, un băiat de vreo șase sau șapte inundații ținea un vas cu apă în mâini. Băiatul păru înfricoșat la vederea străinilor, dar când îl zări pe prinț se lumină la față.

— Wana?

— Tassa!

Rostind ceva în chakti, prințul întinse mâna și copilul veni spre el. La fel ca restul copiilor banbarra, nici el nu purta văl sau acoperământ de cap. Prințul îi cuprinse obrazul cu un gest afectuos și Hanani văzu de îndată asemănarea dintre ochii lor. Părul cârlionțat al băiatului și culoarea lui, mult prea întunecat pentru un banbarra, reprezentau semne și mai clare. Copilul era fiul lui.

Prințul îi vorbi celui mic în chakti, dându-i câteva porunci.

— *Două* corturi, spuse brusc Hendet în gujaareeană și băiatul se opri, privind-o surprins.

Prințul, la fel.

— Mamă?

— O femeie de onoare nu are cum să-și împartă cortul, îi lămuri Hendet.

Cu un efort supraomenesc, se ridică într-un cot. Wanahomen se repezi să o ajute. Femeia respiră anevoie și îi mulțumi cu un zâmbet.

— Poruncește să se pregătească două corturi, Wana. Și spune-i lui Nefri că *eu* le cumpăr pe amândouă.

Prințul se încordă.

— Mama, ea vine de la Hetawa, nu contează…

— Trebuie protejată.

În ciuda bolii, se vedea cât de colo că Hendet fusese soția unui rege. Vocea ei poruncea.

— Pentru tribul banbarra, o persoană fără avere sau vreo rudă este doar o sclavă. Hetawa este aliata noastră, iar ei…

Glasul i se frânse, vădind o mare slăbiciune a trupului.

— Amândoi trebuie protejați…

Tăcu și Prințul își ținu răsuflarea, înfricoșat.

— Mamă!
Lui Hanani îi venea să se repeadă spre femeie, dar se abținu, lăsându-l pe Mni-inh să acționeze ca Împărtășitor cu experiență. Mni-inh se apropie și îngenunche lângă femeie, atingându-i fruntea, înainte ca Prințul să apuce să-l privească mânios.
— A leșinat. Boala îi macină forțele. Întinde-o pe spate și voi vedea ce se petrece cu ea.
Prințul nu se clinti, însă Mni-inh pur și simplu așteptă, uitându-se la el cu acea privire blândă, pe care Hanani o găsea chiar mai rea decât un reproș, în timpul antrenamentului ei. Într-un târziu, suduind ușor printre dinți, Wanahomen așeză trupul femeii cum ceruse tămăduitorul, apoi se ridică în picioare, îndepărtându-se câțiva pași și întorcându-le spatele. Își ținea pumnii încleștați, dar nu zise nimic. Băiatul, care nu plecase încă, se apropie de el și îi atinse îngrijorat mâna.
— Hanani.
Mni-inh se ridică să-și scoată roba, pentru ca mânecile largi să nu-l împiedice.
— Am mai văzut așa ceva înainte și cred că vom avea nevoie de multă fiere de vise. Ai destule rezerve?
Tonul lui aspru, același pe care ea îl folosise în timpul sutelor de lecții și tămăduiri, o liniști cu totul pe fată.
— De când mi-ați interzis să mai lucrez, Frate? Am puțin din toate, dar fiere de vise din belșug.
Avea multă datorită propriilor vise, care fuseseră destul de urâte în ultima vreme.
— Foarte bine.
O mustră din priviri, când văzu că ea nu vine să-l ajute imediat.
— Interdicția urma să fie ridicată, Hanani, știi foarte bine asta. Jurământul tău trebuie să treacă peste îndoieli. Această femeie are nevoie de tine.
Vorbele o unseră pe suflet, încurajând-o atât de tare, încât răsuflă cu putere și se grăbi să i se alăture. Își scoase la rândul ei roba și se așeză în genunchi lângă femeie, punându-și mâna pe pieptul ei în poziție secundară de vindecare. Mni-inh îngenunche lângă capul femeii și îi atinse ochii cu vârfurile degetelor.
— Este o formă a bolii tumorilor, spuse el, închizând ochii și pornind să-i caute sufletul. Boala se află în sânge, mai precis, în

oasele care fac sângele. Seamănă foarte bine cu alte forme ale bolii, așa că urmează-mă atent și vom merge în căutarea ei.

— Da, Frate.

Închise și ea ochii și intră în transa tămăduirii odată cu el, eul ei visător căutându-și partenerul în carnea femeii. Mni-inh găsi sufletul bolnavei înaintea lui Hanani. Se ascundea între două coaste mijlocii de lângă inimă. Se contopi cu el și Hanani procedă la fel. Împreună făcură un salt în Ina-Karekh.

După atâta vreme, tămăduirea fără restricții și lipsită de sentimentul vinovăției îi aduse o bucurie nesfârșită fetei, deși visul pe care îl trăia Hendet era departe de a fi unul vesel. Tărâmurile de vis ale femeii gemeau de monstruozități: cărăbuși, gâze cu nenumărate picioare și cenușă fierbinte care ardea tot ce atingea. Mni-inh o însărcină pe Hanani să curețe imaginile și boala pe care o reprezentau, în timp ce el săpa în tărâmul din vis, folosind sămânță de vise ca să încurajeze trupul să înlocuiască osul bolnav cu unul sănătos. Era o muncă înceată, dar cu doi Împărtășitori lucrând în același timp, totul a mers ca uns.

Mni-inh se întinse, rânjind fericit când terminară visul și se întoarseră în Hona-Karekh.

— *Mi-a fost dor* de asta, Hanani. Într-adevăr, Împărtășim atunci când lucrăm împreună.

Hanani zâmbi timidă. Îl iscodi pe prinț, care stătea în partea opusă a cortului, privindu-i. Trecuseră câteva ore bune de când începuse tămăduirea, fiindcă în cort era întuneric. Abia dacă îi zărea în penumbră vălul și strălucirea ochilor.

— Acum ar trebui să fie bine, zise Hanani, dornică să-l liniștească. Am curățat stricăciunea. Mentorul meu a crescut o nouă parte, înlocuind-o pe cea bolnavă, astfel încât să creeze sânge bun pe mai departe.

Mni-inh încuviință din cap, terminând și cercetarea bolnavei, după care se așeză pe vine.

— Apă, odihnă și mâncare, mai ales carne roșie, o vor ajuta să-și recapete iute puterile.

Prințul abia dacă dădu din cap.

— Felicitări, spuse el. Ați dovedit că viețile voastre merită păstrate.

Răceala din glasul lui veni ca o palmă. Hanani se feri instinctiv și privi spre Mni-inh, care arăta la fel de nedumerit de reacția

prințului. Nu se așteptase ca omul să sară în sus de bucurie. Fericirea părea un lucru dincolo de el. Dar recunoștință, da, la asta se așteptase.

Dar înainte ca vreunul dintre ei să găsească o explicație, prințul se ridică.

— Servitorul meu e afară, spuse el.

Nu se uita la niciunul dintre ei, ochii lui nedezlipindu-se de chipul mamei sale.

— Vă va arăta unde sunt corturile voastre.

Hanani se uită la Mni-inh din nou, dar mentorul ei se mulțumi să încuviințeze din cap și să se salte în picioare. Hanani făcu la fel și porni în spatele lui Mni-inh spre ieșirea din cort.

— Așa suntem chit, femeie a templului, rosti Wanahomen cu un glas care o țintui locului. Nimic în plus de aici înainte.

— Suntem chit?

Se întoarse spre ea, își trase vălul și-și descoperi fața. Fata își ținu răsuflarea, recunoscându-l pe bărbatul care încercase s-o salveze de soldații kisuatieni. Expresia lui nu avea nimic din disprețul pe care i-l arătase în ziua aceea, dar nici prietenie nu văzu pe chipul lui. Ar fi dăruit unui dușman sau unui gândac aceeași privire rece.

— Acum ieși afară, o îndemnă el, întorcându-i spatele.

Amuțită, Hanani se supuse.

15 O chemare la arme

Cele opt zile dinaintea solstițiului de iarnă erau vremuri de mare pace și meditație în Gujaareh. Într-o lună, sau chiar mai mult, marele râu numit Sângele Zeiței avea să iasă din matcă și să se reverse pe maluri, umplând întreaga vale. Când apele se retrăgeau, lăsau în urmă un nămol gros și negru, a cărui bogăție făcea să înflorească Gujaarehul chiar în inima deșertului. Odată ce norii de furtună se risipeau și fertilitatea pământului se reînnoia, copiii născuți în anul anterior puteau primi, în sfârșit, un nume.

Dar până când nu începeau inundațiile, Gujaarehul supraviețuia într-un cuptor secetos, așteptând. Agricultorii stăteau fără să facă nimic, a patra și ultima recoltă fiind culeasă. Meșteșugarii și artizanii își terminau lucrările și

închideau tarabele pe anul acesta. Cei care aveau mijloace plecau în călătorii la moșiile în afara văii, ca să ocolească necazurile aduse de inundații. Familiile din Gujaareh se strângeau la un loc și sărbătoreau iubirea, norocul, moartea și micile bucurii zilnice.

Surorile Hananjei aveau cea mai multă treabă în timpul zilelor de solstițiu. Nu exista stradă, din cartierele bogate ale castelor de sus, care să nu cunoască sunetul clopotelor ritmice și bătăile fine ale tobelor ce anunțau procesiunea unei Surori și a însoțitoarelor ei. Cortul galben al Surorilor, în interiorul căruia slujitoarele Zeiței îi adormeau pe purtătorii de zeciuială și invocau vise de extaz pur, era o prezență obișnuită în timpul zilelor scurte și ale nopților lungi de iarnă.

Întâmplător, când doi soldați kisuatieni au silit o Soră să între într-un hambar vechi, prin preajmă se aflau multe Surori și mulți oameni care au văzut ce se petrece. Cu o repeziciune uluitoare, un grup mare se strânse, salvându-le pe Soră și pe ucenica ei, care fusese luată și ea ostatică pentru a se asigura că Sora va coopera. Orășenii furioși se adunară în jurul soldaților, intențiile lor nefiind deloc pașnice. Însă când soldații începură să-i amenințe și să-și scoată armele pentru a se apăra, mulțimea se răsfiră, lăsând loc unui bărbat cu umeri lați, calm, cu un tatuaj pe umăr, un mac roșu.

— V-am urmărit, le-a spus el soldaților zâmbind. Nu credeam că sunteți atât de nătângi, încât să mai încercați un asemenea asalt, fără să vă pese de ceilalți, dar... Ei bine, iată.

Unul dintre soldați, simțind intențiile bărbatului, urlă și se repezi să-l taie cu sabia. Mulțimea icni. Iute ca un șarpe veninos, bărbatul se feri de lovitură și prinse încheietura soldatului, făcându-l să-și piardă echilibrul. Soldatul se împiedică, aproape că scăpă sabia din mână, dar, înainte să-și revină, bărbatul tatuat îi atinsese deja pleoapele cu două degete. Soldatul se prăbuși, adormit, iar bărbatul îi puse ceva mic pe frunte, care zumzăia încetișor.

În sfârșit, celălalt soldat înțelese. Intrând în panică, bâjbâi după propria sabie, dar nu apucă să o scoată din teacă. Bărbatul îl prinsese deja de mână.

— Pace, rosti el.

Cel de-al doilea soldat se prăbuși la pământ.

Bărbatul tatuat se întoarse la primul soldat și își lipi degetele

pe pleoapele lui. Când soldatul scoase un oftat adânc și încetă să mai respire, mulțimea murmură aprobator. Repetă același ritual și cu cel de-al doilea soldat și, când și acesta își dădu ultima suflare, mulțimea oftă ușurată. Se lăsă o tăcere aproape respectuoasă, câtă vreme bărbatul aranjă trupurile soldaților într-o poziție demnă, după care își lăsă simbolul pe ambele frunți. Un mac roșu, la fel ca tatuajul de pe umărul lui.

Tocmai când termină, mai mulți soldați kisuatieni sosiră în goană, auzind rumoarea mulțimii. Comandantul își croi drum printre oameni cu sabia scoasă și apoi se opri nevenindu-i să-și creadă ochilor când zări cadavrele. Bărbatul cu tatuaj se întoarse cu fața spre el.

— Acești bărbați au înfăptuit acte violente împotriva cetățenilor Gujaarehului, rosti el. Și cele mai oribile fapte împotriva celor care O servesc pe Zeiță. Au fost judecați drept decăzuți și li s-a dăruit pacea potrivit Legii Hananjei.

— *Noi* nu ne supunem Legii tale blestemate, nenorocitule, începu comandantul, îndreptându-și sabia către bărbat.

Se opri când unul dintre oamenii săi îi atinse umărul. Mulțimea murmură din nou, de data asta cu o furie limpede. Comandantul șovăi, apoi își coborî sabia.

— Orașul Hananjei se supune Legii Hananjei, zise bărbatul.

— Orașul Hananjei se supune Legii Hananjei, repetă mulțimea, blând și neabătut.

Soldații se uitară în jur, alarmați.

— Oamenii voștri au fost cuviincioși până acum, continuă bărbatul, și v-am primit călduros datorită acestui lucru. Vă înrudiți cu noi, la urma urmei. Însă dacă nu mai puteți accepta ospitalitatea noastră fără să abuzați de ea, atunci poate a venit vremea să plecați.

Comandantul aproape că se înecă de furie la auzul jignirii, dar observă că din mulțimea care își îngroșase rândurile se ridicau strigăte de încurajare. Urletele se potoliră totuși când bărbatul tatuat îi mustră blând pe oameni cu privirea. Acest lucru, chiar mai mult decât agitația mulțimii, îi aduse în suflet comandantului o spaimă nemărginită, rece ca fierul. Își dădu seama că, dacă bărbatul tatuat ar fi poruncit, orășenii s-ar fi aruncat asupra lor și i-ar fi sfâșiat.

— Vă îndemn să părăsiți măcar această stradă, spuse bărbatul tatuat.

Vocea îi era blândă și privirea caldă. Comandantul avea să-și amintească acest lucru mai târziu, cu multă nedumerire. Nu mai fusese niciodată amenințat atât de politicos.

— Pacea este o credință greu de urmat chiar și în cele mai bune timpuri și anumite provocări îl pot face până și pe cel mai pios să-și piardă controlul. Voi chema câțiva dintre frații mei Împărtășitori care să ajute la împărțirea păcii soldaților în mijlocul mulțimii, iar acest lucru îi va potoli pe orășeni. Ar trebui să plecați și să le povestiți mai-marilor voștri ce s-a petrecut aici.

Soldații își priviră cu neliniște comandantul, sperând ca el să fie de acord. Acesta continua să se uite bănuitor la bărbatul tatuat.

— *Vrei* să povestesc ce s-a întâmplat aici?

Bărbatul părea amuzat.

— Bineînțeles. Hetawa nu are nimic de ascuns.

Și atunci comandantul pricepu: plănuiseră totul.

— Trebuie să îi luăm pe tovarășii noștri căzuți, spuse el.

Făcea un efort pentru a salva aparențele. Era prea agitat ca să arate curaj. Spre surprinderea lui, bărbatul tatuat încuviință din cap. Apoi, spre uluirea tuturor, bărbatul își întinse și-și încrucișă brațele, îngenunche și-și plecă fruntea. Oamenii din mulțime și până și Surorile care fuseseră atacate îl imitară. Tăcerea și încremenirea, lăsând deoparte agitația kisuatienilor, domneau în jur.

Arată respect unor violatori? se întrebă comandantul la început. Însă imediat îi trecu prin cap ce se întâmplă. *Chiar le arată respect violatorilor. Deoarece sunt morți.*

Iar în Gujaareh, moartea era un lucru care se sărbătorea, câtă vreme aducea pace.

Iute, comandantul le porunci oamenilor săi să ridice cele două trupuri și să le ducă înapoi în cazarmă. Niciun gujaareean nu-și săltă fruntea până când soldații nu plecară cu povara lor. Când bărbatul tatuat se ridică în picioare, la fel făcu și mulțimea.

— Ești sigur că ai procedat înțelept, Colectorule? întrebă una dintre Surori.

Încă arăta foarte tulburată. Bărbatul o cercetă o clipă, apoi îi atinse obrazul. Femeia se înfioră când pacea soldaților trecu prin ea, înapoindu-i liniștea ce-i fusese răpită.

— Înțelept sau nu, s-a terminat, spuse Colectorul. Ne

așteaptă vremuri grele. Gujaarehul trebuie să rămână unit, dacă vrea să supraviețuiască.

— Dacă kisuatienii vor pedepsi Hetawa pentru omorârea acelor netrebnici, se răsti un om din apropiere, îi vom pedepsi la rândul nostru.

Mulțimea îi aprobă cuvintele cu un murmur ce se răspândi în valuri. Colectorul îi privi câteva secunde, după care rosti solemn:

— Dacă așa e voia Hananjei, așa să fie.

Scoase un strigăt de bucurie și mulțimea i se alătură, unii oameni îmbrățișându-se sau izbucnind în râs, simțindu-se fericiți. Îi provocaseră pe kisuatieni, o provocare mică ce-i drept, dar o victorie fără doar și poate. Hetawa ieșise din starea de lâncezeală și din tăcerea complice, pentru a-i sprijini pe oamenii Hananjei în fața cuceritorilor. În zilele care vor urma, povestea Colectării se va răspândi și va înflori, aducând speranță și dorința de a acționa, înlocuind frustrările care clocoteau la foc mic. Nu peste mult timp, orașul va fi pregătit și dornic de schimbare. Gata să lupte pentru libertatea lui.

În toiul sărbătorii neașteptate, Colectorul Rabbaneh se strecură afară din mulțime.

16 Prețul unui Împărtășitor

Hanani se trezi odată cu răsăritul soarelui, înfometată, cu mâncărimi pe tot corpul și cu nevoia urgentă să se ușureze. De-a lungul călătoriei din Gujaareh se obișnuise cu traiul aspru, dar ducea dorul camerelor și al vaselor elegante ale Hetawei, care răspundeau într-un mod atât de comod nevoilor zilnice. Habar nu avea care erau obiceiurile tribului banbarra în această privință, dar devenise necesar să întrebe.

Săltându-se într-un cot, se uită prin cortul mare și gol, care i se oferise cu o seară înainte. Charris, un gujaareean de vârsta lui Mni-inh, care spunea că îl servește pe prinț, îi dăduse un singur așternut de paie pe care să doarmă și îi poruncise să nu rătăcească prin tabăra banbarra de capul ei. Nici nu avea de gând să facă asta, dar cum se va descurca dacă el nu se afla prin preajmă? Înțepenită, se ridică în picioare, se duse la intrarea cortului și aruncă o privire afară.

Numai câțiva banbarra se treziseră așa de devreme. Scrută în continuare mănunchiul de corturi ce se găsea în fața ei, unde un bărbat subțirel cu trăsături răsăritene pregătea de-ale gurii. Mirosul îi atrase atenția, așa că se furișă afară din cort, ca să se uite de jur împrejur. În cercul de foc așezat între cortul ei, al lui Hendet, al lui Mni-inh și al unui al patrulea cort, pesemne al prințului, Charris învârtea niște carne pe frigare.

Tremurând în răcoarea dimineții, Hanani păși în interiorul cercului și făcu o plecăciune.

— Bună dimineața, domnule. Ați visat frumos azi-noapte?

Bărbarul tresări la auzul vocii ei, apoi o privi amuzat.

— Nu-mi amintesc niciodată visele, micuțo.

Nu zâmbea, dar ceva din purtarea lui îi amintea foarte mult fetei de Mni-inh. Simți cum se liniștește brusc.

— Hetawa m-a respins, numindu-mă neajutorat chiar înainte să împlinesc trei inundații.

Hanani zâmbi și se așeză pe vine lângă foc, deși poziția îi chinuia vezica și mai tare.

— Aș putea să te ajut cu asta, dacă vrei, spuse ea. Însă între timp, domnule, sper că mă veți îndruma cum să mă ocup de anumite nevoi.

El încuviință din cap, de parcă s-ar fi așteptat la o asemenea cerere.

— Veșminte, da. Nu poți merge îmbrăcată așa pe aici.

Nedumerită, Hanani privi în jos spre ea. Purta hainele de fiecare zi: gulerul din mărgele de carneol, acoperământul roșu de șold, pânzeturile pentru sâni.

— Ce e în neregulă cu veșmintele mele?

— Femeile poartă mai multe haine aici decât în Gujaareh. Și nu se îmbracă precum bărbații.

— Dar eu, ca Slujitoare a Hananjei...

— *Eu* înțeleg, spuse Charris cu un zâmbet ușor, însă banbarra nu. O femeie care se îmbracă precum un bărbat va fi tratată ca un bărbat. Aici, bărbații puternici pot trata cu asprime sau chiar ucide bărbații mai slabi, fără să pățească mare lucru. Acești bărbați nu cred în pace așa cum o facem noi. Trebuie să le respectăm felul de a fi.

Fata oftă.

— Foarte bine. Îmi voi pune o robă. Înainte de toate însă, există vreun loc unde aș putea să mă ușurez? Și să mă spăl? Au

trecut multe zile.

Își coborî fruntea rușinată.

El păru surprins, apoi chicoti, deși în râsul lui se simțea un pic de nostalgie.

— Unde sunt zilele când lipsa îmbăiatului mă necăjea așa de tare? Ei bine, pentru moment, te voi duce jos. Însoțitorul tău urmează să se trezească și el curând?

— Da, răspunse Mni-inh, apărând de după cortul lui.

Arăta la fel de nedumerit și de înțepenit ca și Hanani, dar îi salută politicos pe amândoi.

— Am dormit mai bine pe nisip și pe pietriș, atunci când am călătorit. Erau mai moi decât bolovanii. Ospitalitatea acestor oameni lasă mult de dorit.

— Încă nu te-au omorât, răspunse Charris, ridicând din umeri.

Mni-inh zâmbi, dar Hanani băgă de seamă că bărbatul vorbise serios. Lăsă frigarea departe de foc, scoase mai multe vase de lut care se încălziseră și se ridică în picioare.

— Veniți cu mine.

Îi duse la scările pe care le urcaseră cu o zi înainte. Aici, Hanani uită brusc de orice nevoie, deoarece părea mult mai înfricoșător să le cobori decât să le urci. Reuși abia după ce închise ochii, prinse scara cât mai strâns în brațe și încercă să nu dea atenție adierii răcoroase a dimineții care i se strecură pe spate, în timp ce piciorul ei căuta următoarea treaptă. Se simți încurajată când îl văzu pe Mni-inh coborând constant și fără frică, așa că teama i se mai risipi.

Într-un târziu, ajunseră pe pământ, fără să pățească nimic, dar cu nervii întinși bine. Charris îi conduse lângă un pâlc de copaci din apropierea râului, unde fusese săpată o latrină. Asta foloseau sclavii tribului, le explică Charris, dar fără să le spună cum se descurcau cei mai norocoși. După aceea, îi duse pe un drum printre copaci până la malul plin de iarbă al râului, chiar lângă o cotitură a canionului. Râul formase acolo o baltă mică și deloc adâncă.

— Mai există una chiar acolo, spuse el, arătând peste deal și uitându-se la Hanani. Pentru tine.

— Voi rămâne cu mentorul meu, îl lămuri Hanani.

Mni-inh își scosese deja veșmintele și intrase în apă. Hanani începu să facă la fel. Charris păru surprins, întorcându-se iute cu spatele când Hanani se dezbrăcă. Fata rămase ușor nedumerită

de reacția lui și își luă hainele cu ea în apă, ca să le spele. Charris era gujaareean, la urma urmei. În Gujaareh nu era neobișnuit ca bărbații și femeile să stea împreună dezbrăcați, mai ales în zilele cu arșiță. Iar acum erau goi ca să facă baie, nimic ademenitor. Dar după ce ieși și se așeză pe o stâncă să-și pieptene părul cu degetele, cât hainele ei se uscau, Charris scoase un sunet ce aducea a enervare și se pierdu printre copaci.

Mni-inh se așeză lângă ea, privind spre locul în care dispăruse Charris. Ud și eliberat din obișnuitele codițe împletite, părul lui devenise o mare de cârlionți cu aspect uleios, presărați pe ici, pe colo cu fire albe. După ce-și uscă părul, Hanani se mută în spatele lui ca să îl ajute să i-l descâlcească.

— Cred, începu el, în timp ce ea își vedea de treabă, că va trebui să devii femeie din nou, Hanani.

Fata se opri, cu mâinile afundate în părul lui, și se întrebă dacă nu cumva glumește.

— Ciclul meu fertil a ajuns deja la culme luna aceasta, Frate, dar sunt foarte sigură că încă sunt femeie.

— Nu o femeie adevărată, spuse el. Am descurajat asta în tine, făcându-te să te îmbraci ca noi și să trăiești așa cum o facem noi în Hetawa. Pentru ca tu să devii una dintre noi și pentru ca unii dintre noi să te accepte a fost necesar. Aici însă cred că va trebui să te porți taman pe dos.

Hanani reluă pieptănarea cu degetele, ușor tulburată. Întotdeauna se simțise femeie, orice ar fi însemnat acest lucru. Viața ei ca Slujitoare a Hananjei părea naturală și în firea lucrurilor. Nu însemna asta că e potrivită atât pentru ea, cât și pentru oricare altă femeie? Totuși, nu o deranjase niciodată să se îmbrace ca un bărbat sau lumea să i se adreseze ca unui bărbat în momente oficiale, deoarece toate aceste aspecte o făceau Slujitoare a Hananjei în ochii fraților ei și ai poporului. Fără acele aspecte ale bărbaților…

…nu vei ști niciodată ce înseamnă să fii femeie…

…oare ar mai putea să fie o Slujitoare?

Mâinile i se opriră în părul lui Mni-inh.

Mni-inh oftă, înțelegând greșit nemișcarea ei.

— Măcar dacă blestematul acela de Nijiri mi-ar fi spus ce pune la cale. Nu-mi vine să cred că ne-a lăsat în mijlocul unei asemenea primejdii.

Se întinse în spate și o luă pe Hanani de mână.

— Mă voi strădui cât pot de tare să te protejez, Hanani. Dar trebuie să înțelegi că, indiferent de ceea ce se va întâmpla, amândoi vom face tot ce ne stă în putință ca să supraviețuim și să ne întoarcem la Gujaareh.

Vorbele lui despre supraviețuire o tulburară adânc.

— Colectorul Nijiri nu ne-ar fi lăsat în mijlocul acestor oameni, dacă ar fi crezut că ne-ar putea răni, Frate.

Glasul lui Mni-inh se aspri.

— Colectorul Nijiri ar fi procedat exact așa, dacă i-ar fi folosit țelului său. Moartea e doar un alt fel de pace pentru un Colector, îți amintești? Ei nu gândesc precum Împărtășitorii. Ascultă-mă!

Îi strânse mâna.

— Nu ești lipsită de apărare, Hanani, nici măcar acum. Ai ghicit, nu-i așa? Cei mai mulți ucenici la nivelul tău pricep cum stau lucrurile. Cei care vindecă pot *răni* la fel de ușor. Procedeul este același, doar intenția este diferită. Și rezultatul.

Se trase de lângă el și mai tulburată decât înainte, înțelegând ce voia să spună cu vorbele lui. Era mentorul ei, fratele ei mai mare, tatăl ei în toate, mai puțin în sânge. Mereu o învățase să deosebească binele de rău. Vorbele lui contraziceau tot ceea ce o învățase. Totul părea atât de greșit, încât nu găsea cuvinte să descrie ce se întâmpla acum.

— Dar jur… jurământul nostru, Frate, se bâlbâi ea. Noi, noi nu trebuie să rănim niciodată.

— Dacă cineva încearcă să te rănească, ai face bine să îl rănești la rândul tău, Hanani.

Se întoarse cu fața spre ea. Când fata încercă să-și ferească privirea, el o strânse din nou de mână.

— Nu există pace fără siguranță. De aceea Gujaarehul are o armată și de aceea îți spun, *îți poruncesc* să te protejezi, dacă se ajunge la așa ceva. Datoria ta este să-i vindeci pe cei în nevoie și nu vei fi în stare să-ți faci datoria dacă te lași omorâtă de vreun sălbatic sau de vreun decăzut aflat printre oamenii noștri.

Își miji privirea spre costișă și Hanani înțelese că se gândea la prinț.

— Jură-mi că vei face tot ce trebuie ca să supraviețuiești.

Un foșnet de frunze o scuti de un răspuns. Charris se întorsese. Amândoi se ridicară în picioare, Mni-inh legându-și

iute părul, iar Hanani întinzându-se după haine. Încă mai erau umede, dar foarte curând aveau să se usuce fiindcă soarele se înălțase pe cer.

Charris își coborî privirea cât timp ea se îmbrăcă.

— Doamna Hendet e trează și a cerut să vă vadă.

Hanani, care își trecea fâșiile de pânză pentru sâni peste umăr, se opri. Mni-inh se întinse după robă și spuse:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Vrea să te vadă. *Pe tine*, adăugă el, ridicându-și privirea și uitându-se în ochii lui Hanani. Nu pe amândoi.

Hanani clipi surprinsă, apoi se uită la Mni-inh, care încuviință din cap. Terminară de îmbrăcat în liniște, după care îl urmară pe Charris în tabără.

La cortul lui Hendet, Charris bătu cu degetele în pânza groasă de la intrare, apoi își vârî capul înăuntru, când auzi murmurul unei voci. După un schimb de vorbe, se dădu într-o parte, făcându-i semn lui Hanani să între.

Înăuntru, mirosul de boală abia dacă se mai simțea. Hendet stătea în șezut, sprijinită de perne, cu poala și covorașul de alături acoperite cu suluri. Nu se uită la Hanani când aceasta intră, fiind ocupată să deslușească o coloană de numerații. Neobișnuit de agitată, Hanani se opri pe covorul din mijlocul cortului și așteptă, neștiind cum să-și arate respectul mai bine, în picioare sau în genunchi.

— Așază-te, o îndemnă Hendet, spre ușurarea ei.

Fata se lăsă în genunchi, așa cum obișnuia în timpul lecțiilor din Sala Împărtășitorilor.

Strângând sulul pe care îl citise, Hendet îi aruncă, în sfârșit, o privire lungă. Acum se vedea limpede că fusese frumoasă în tinerețe, deoarece, în pofida bolii, gâtul subțire și trăsăturile feței încă erau grațioase. La fel de limpede era și faptul că prințul îi moștenise firea, deoarece aceeași răceală se zărea și în ochii ei.

— Așadar, Hetawa a inițiat și o femeie, rosti ea. Ca să-i împăciuiască pe kisuatieni, presupun.

Hanani își plecă privirea.

— Da, doamnă.

— Să-i văd atât de slăbiți… ar trebui să mă încânte. O răzbunare pe măsură pentru ceea ce i-au făcut soțului meu.

Hendet oftă și o sfredeli cu privirea pe Hanani, care nu reușise

să-și ascundă destul de iute mânia. Spre surprinderea ei, Hendet deveni nostalgică.

— Iartă-mă, ei sunt familia ta. De acum înainte nu îi voi mai vorbi de rău în fața ta.

Hanani șovăi, se încruntă, după care spuse ceea ce îi veni în minte:

— Aș prefera să aud vorbele, decât să nu aud nimic și să știu că în spatele ochilor tăi se află gânduri rele.

Hendet se uită lung la ea în tăcere, înainte să vorbească din nou:

— Foarte bine. Vom discuta deschis una cu cealaltă.

Lăsă deoparte sulul și îi făcu semn lui Hanani să se apropie. Hanani ezită o clipă, apoi se mută lângă bătrână.

Hendet întinse mâna și atinse gulerul lui Hanani, cercetându-i pietrele.

— Ești ucenic. Păcat. Dacă ai fi Împărtășitor, acestea ar fi rubine, nu carneol.

— Ce însemnătate are, doamnă?

— Pentru că ai nevoie de avere. Pentru tribul banbarra, o femeie are valoarea moștenirii lăsate de mama ei, iar asta depinde de averea pe care o adună de-a lungul unei vieți de schimburi istețe. Un bărbat își găsește norocul cu jafurile din timpul atacurilor sau al războaielor ori păcălind o femeie bogată să se mărite cu el și să-l aducă în clanul ei. Femeilor nu le rămâne decât istețimea.

Lăsă gulerul lui Hanani și o apucă de bărbie, întorcându-i capul dintr-o parte în alta.

Hanani se supuse cercetării oarecum mirată, amintindu-și că și Sora Ahmanat făcuse la fel. Ce căutau oare oamenii pe chipul ei? Ar fi frumos să-i spună și ei, nu?

— Nu sunt o femeie banbarra, rosti Hanani, chinuindu-se să păstreze un ton neutru. Sunt o slujitoare a Zeiței. Nu am nimic. Doar harul cu care Ea m-a înzestrat și îndemânările deprinse de la frații mei care m-au antrenat.

— Așa e. Însă nu uita să ceri o plată pe măsură atunci când vindeci, copilă. Generozitatea nu-ți va câștiga respectul în acest trib.

Hanani își smuci fața dintre degetele lui Hendet, fără să-și mai poată ascunde jignirea.

— Eu nu cer niciun fel de *plată* pentru ceea ce fac.

Hendet o privi înveselită.

— Cine îți cumpără pânzeturile roșii pe care le porți?

Hanani se uită instinctiv în jos. Pânzeturile o înconjurau până la genunchi, fiind legate în jurul șoldurilor. Întotdeauna îi fuseseră prea lungi.

— Vopseaua e scumpă, continuă Hendet, mai ales pentru culorile întunecate, care sunt aduse de la Răsărit. Știu, pentru că soțul meu Eninket îmi cumpăra țesături fine atunci când trăia și puțini nobili ai Gujaarehului și le puteau permite. Cu toate acestea, Hetawa își împodobește mai bine de zece Împărtășitori cu straie ce valorează o mică avere. Mă întreb oare cum e posibil așa ceva.

Hanani atinse pânza moale a acoperământului, mai tulburată ca niciodată.

— Din donații, răspunse ea. Am văzut mulți oameni în sălile de zeciuială. Întreabă dacă Hetawa are nevoie de brațe de muncă sau oferă bani, mâncare și tot felul de obiecte...

— Destul ca să plătească vopseaua din aceste pânzeturi și pietrele din gulerul tău? Și mâncarea cu care v-a hrănit ani întregi și paturile pe care dormiți și meșteșugarii care au construit vasele și canalele pentru îmbăierile voastre zilnice?

Hendet scutură din cap.

— Nobilii plătesc...

— Nu mai e așa!

Hanani își prinse acoperământul de șold între degete.

— Colectorii au curățat Hetawa de toți cei care vindeau sânge de vise pentru câștiguri.

Hendet oftă din toți rărunchii și își masă rădăcina nasului cu două degete. Abia își revenise dintr-o boală nemiloasă. Hanani știa că ar fi trebuit să o roage să nu mai vorbească și să se odihnească. Dar nu se simțea în stare să deschidă gura și Hendet își recăpătă suflul.

— Tribul banbarra nu venerează niciun zeu, continuă ea. Știai asta? Sau, mai degrabă, se roagă la toți în mod egal, dar la niciunul în mod special. I-am auzit rugându-se Hananjei, jurând pe Shirloa, Zeul Morții, dansând ca să cheme spiritele nopții ale lui Vatswane. I-am văzut arzând ofrande pentru strămoșii lor și i-am văzut posedați de zei-animale, iar din când în când se pictează în dungi, precum Visătoarea. Crezi că sunt lipsiți de credință?

Hanani o privea țintă, înfiorându-se. Hendet râse încetișor. Nu cu răutate. Ci cu milă. Ceea ce era și mai rău.

— Banbarra îi venerează pe cei care au creat lumea, în orice și în toate formele pe care le ia, continuă Hendet. Dar nu venerează *oameni*. Sau, mai degrabă, știu că oamenii sunt doar oameni, chiar și aceia care se numesc sfinți. Uneori mă întreb dacă nu cumva au dreptate acești sălbatici. Cel puțin nu se păcălesc singuri.

— Dar nu m-am păcălit, rosti grav Hanani.

— N-ai fost nevoită. *Crezi*, fără să pui la îndoială nimic. E îndeajuns.

Mila ei se transformase în exasperare. Își clătină capul, nemulțumită de atitudinea neînduplecată a lui Hanani.

— Gândește-te, Împărtășitor-Ucenic. Ce s-a întâmplat cu nobilii care nu mai puteau trăi fără sânge de vise? Dacă se opresc, înnebunesc sau mor. Ori cu cei care vin și cer de bunăvoie, știind riscurile? Sângele de vise îți dă o plăcere mai dulce decât pasta de timbalin. Este mai puternic decât orice vin sau fum. Dacă cei care își permit îl vor, de ce s-ar împotrivi Hetawa?

Hanani nu-și lua ochii de la ea, fără să poată vorbi, fără să poată alunga grozăviile care îi torturau mintea. Și totuși, în spatele ororii se ascundea rușinea față de propria naivitate. Era atât de limpede. Ar fi trebuit să știe.

— Hetawa face lucruri bune în Gujaareh, adăugă Hendet, de data asta mai blândă. Fără ea, orfanii și suferinzii ar trebui să se apere singuri și cei mai mulți dintre oameni ar fi la fel de ignoranți precum cei din celelalte ținuturi, fără carte, superstițioși sau chiar mai rău. Viețile noastre sunt mai lungi și mai sănătoase datorită magiei preoților. De aceea Gujaarehul nu poartă pică Hetawei pentru micile ei aranjamente și aere, atâta timp cât superiorii tăi nu depășesc limitele. Iar ăsta, copilă prostuță, este și motivul pentru care ar trebui să ceri plată de la banbarra. Întotdeauna ai fost plătită pentru munca ta, fie că ți-ai dat seama, fie că nu.

Ridică din umeri.

— Faci cum vrei. Eu nu ți-am dat decât un sfat.

— Mulțumesc, spuse Hanani, mai mult din politețe.

Îi venea foarte greu acum să nu o urască pe Hendet.

Femeia dădu din cap și zâmbi strâmb, ca și cum ar fi ghicit

ura lui Hanani.

— Și încă un sfat, dacă mai vrei... Vinde-ți gulerul.

Hanani tresări și își duse mâna la gât.

— Să-l *vând*?

— Ai nevoie de lucruri. De straie potrivite. O oală de cameră, un pat cuviincios. Ți-e foame, nu? Nimeni nu mănâncă pe gratis aici. Dă-i gulerul lui Charris și roagă-l să-l ducă celui care se numește Nefri. Îți va da o plată corectă pentru el. Spune-i mentorului tău să facă la fel. V-am dăruit câte un cort din averea mea. În ochii celor din trib, sunteți înrudiți cu mine. Asta îi va sili să vă trateze cu un oarecare respect, cu condiția să nu faceți nimic care să îi jignească.

Fă ceea ce trebuie ca să supraviețuiești. Hanani mângâie pietrele din guler și își plecă fruntea, urându-se chiar și pentru gândul de a urma sfatul lui Hendet. Însă Hendet îi cunoștea pe acești oameni, spre deosebire de ea.

— De ce? întrebă Hanani. De ce ne ajuți dacă urăști Hetawa așa de mult?

Hendet zâmbi.

— Pentru că sunteți aliații fiului meu. Și pentru că și eu am făcut alegeri dificile ca să supraviețuiesc și ca să mă îngrijesc de viitorul fiului meu.

Se uită la Hanani de sus în jos, apoi adăugă:

— Și pentru că, în ciuda tuturor celor petrecute, mă bucură să văd o femeie în Hetawa. Acum du-te. Am mult de lucru.

Supusă, Hanani se ridică în picioare. După un alt moment de șovăială, făcu o plecăciune în fața lui Hendet. Femeia își înclină și ea capul într-un semn regal de acceptare. Cu mintea plină de întrebări, Hanani plecă.

17 O negociere la sânge

Wanahomen îi găsi pe trei dintre oamenii săi stând ghemuiți în postul de veghe de la nord-est, trecându-și unul altuia un ochi-lung și rânjind ca niște feciori care nu cunoscuseră trupește femeia.

— I-Dari, îl strigă unul dintre ei, cercetându-l, vino să vezi!

— Ce prostii mai puneți la cale acum? întrebă el, apropiindu-se.

Ezack chicoti și îi dădu ochiul-lung, arătându-i cu degetul una dintre bălțile de jos. Wana potrivi obiectul, îndreptându-l spre locul cu pricina și se uită curios. Bărbații izbucniră în râs, când îi văzură expresia de pe chip.

— Ar putea să dea naștere unei armate cu șoldurile alea, spuse Ezack.

— Și să-i și hrănească pe toți cu țâțele alea, adăugă un altul.

Cât se poate de adevărat, cugetă Wanahomen, schițând un zâmbet, în timp ce femeia Împărtășitor, goală și proaspăt îmbăiată, se ridică în picioare ca să-și ia hainele, dându-i ocazia să îi admire cum se cuvine nurii. Nu avea o înfățișare, o culoare sau trăsături nemaipomenite, dar casta de jos din Gujaareh se vădea destul de chipeșă.

— Am auzit că femeile din Gujaareh nu au pic de rușine, spuse Ezack, apucând ochiul-lung ca să mai arunce o privire, dar habar n-aveam că e adevărat. Uită-te la ea cum se îmbăiază cu omul acela al ei, fără niciun fel de stânjeneală. Sunt iubiți?

Wanahomen scutură din cap că nu.

— Bărbații din Hetawa folosesc magia pentru a-și înăbuși poftele. Nici măcar nu se pot numi bărbați. Îmi închipui că și fata e la fel.

— Mie mi se pare cât se poate de femeie!

— Abia aștept să-mi pun mâinile pe ea, zise unul dintre bărbați și veselia lui Wanahomen se stinse pe loc.

— Unte a poruncit foarte limpede să nu fie răniți în niciun fel, rosti el pe un ton voit nepăsător.

— Dar nu vreau s-o rănesc, răspunse bărbatul.

Până și Ezack se alătură hohotelor de râs, dar încetă îndată ce văzu chipul lui Wanahomen.

— Mama a luat-o drept membru al clanului nostru, întări Wanahomen, după care zâmbi, când cei trei bărbați se holbară spre el uluiți. Întotdeauna a zis că vrea o fiică. Bănuiesc că nu e prea fericită cu mine.

Se răsuci pe călcâie ca să plece, înainte să fie luat la întrebări, deoarece nu găsea niciun răspuns. Habar n-avea de ce Hendet alesese să le dea corturi celor doi Împărtășitori. Înțelegea motivul, le aducea un nivel în plus statutului lor și, implicit, siguranță în mijlocul tribului, dar faptul în sine încă îl scotea din sărite. Niciodată nu îi va putea ierta pe cei din Hetawa. Preoții ar fi trebuit să-și poarte singuri de grijă, așa cum el și mama lui

fuseseră siliți să o facă.

— Frumoasă purtare, se auzi un glas, atunci când sări de pe marginea postului de veghe.

Încremeni, apoi se întoarse cu fața spre femeia banbarra care îi vorbise.

— Yanassa, rosti el cu o seriozitate controlată. Dimineața pălește în fața strălucirii tale.

Femeia zâmbi, făcându-i un semn cu mâna să vină lângă ea. Wanahomen oftă în sinea lui și se supuse.

— Mi-a zis Tassa că cei doi străini au făcut un fel de magie azi-noapte asupra mamei tale. E adevărat?

Întrebarea îi mai îmblânzi starea de spirit. Hendet se trezise în zori, simțindu-se mai bine ca oricând. Wanahomen o ajutase să se spele și să se îmbrace, redescoperind în Hendet puterea, o poftă de mâncare uriașă, dar și strălucirea din ochi.

— Magia Hetawei este un dar de la Zeița noastră, îi răspunse el. În această privință, ne putem bizui pe ei.

— Mă bucur să aud asta, adăugă Yanassa. Am auzit tot felul de zvonuri despre cei doi, dar mai ales despre femeie. Umblă vorba că merge aproape dezbrăcată și că face tot ce îi poruncește însoțitorul ei sau orice alt bărbat.

Dădu din cap oftând:

— Cred că una dintre noi trebuie să se ocupe de ea, înainte ca bărbaților să le treacă vreo prostie prin cap.

Wanahomen se opri, încruntându-se bănuitor. I-ar ușura mult povara ce-i picase pe umeri dacă Yanassa se îngrijea de fata din Hetawa. Dar asta l-ar îndatora foarte mult în fața ei și învățase, cu mulți ani în urmă, că Yanassa nu făcea nimic din care să nu-i iasă un câștig.

— Ce vrei? întrebă el, lăsând la o parte politețea.

Femeia îl privi îmbufnată.

— Când vei învăța oare să te porți cuviincios? După zece ani în mijlocul nostru, te porți tot ca un orășean.

— Nu voi veni în patul tău din nou, Yanassa. Ți-am spus asta acum doi ani. A fost pentru ultima oară.

— Nici nu te vreau în patul meu. Am un alt iubit acum, dacă nu ai băgat de seamă.

Pentru o clipă, deveni foarte serioasă, iar ochii i se umplură de tristețe.

— Tassa întreabă uneori de ce nu mai vii pe la noi.

— Va înțelege atunci când va fi mare și va afla ce înseamnă unirea trupească. Spune-mi ce vrei, dacă vei avea grijă de femeie.

Yanassa oftă și clătină din cap.

— Nimic, Wana. Fata mă interesează, atâta tot. Mi-ar prinde bine să am o vrăjitoare printre prietenele mele.

Wanahomen îi aruncă un zâmbet pieziș.

— Un șacal ți-ar fi mai bun prieten. Nimeni crescut de Hetawa nu e de încredere.

Yanassa își arcui grațios sprâncenele.

— Există cineva pe care îl urăști mai mult decât pe mine? Sunt aproape încântată că aud așa ceva.

Nu o ura, iar ea știa asta. Wana se opri și oftă.

— Ai grijă de femeie, spuse el. Și de bărbat. Nu am timp să-i dădăcesc. Trupele de vânătoare ale celorlalte triburi vor fi curând aici și vreau ca oamenii mei să se antreneze bine.

Femeia îi aruncă o privire exasperată.

— Este solstițiul, Wanahomen. În seara asta începe sărbătoarea lui ori poate că ai uitat?

Mii de blesteme! Uitase.

— Nu văd niciun motiv pentru care nu ne-am putea antrena și sărbători în același timp. Un război ne așteaptă.

— Războinicii trebuie să se mai distreze și ei.

Yanassa îl privi pătrunzător și se opri, întinzându-se să-i atingă pomeții cu degetele prin vălul ce-i acoperea fața.

— Chiar și tu, mare rege.

Pesemne că necazurile din ultimele zile îl sleiseră de puteri sau poate că Tiaanet îl făcuse să tânjească după dezmierdarea blândă a unei femei. Oftă și o lăsă pe Yanassa să-l atingă, chiar și atunci când degetele ei îndepărtară vălul atât cât să-i vadă buzele și să i le mângâie încetișor. Wanahomen schiță un zâmbet, iar femeia îi răspunse cu un surâs larg. Întotdeauna îi admirase îndrăzneala.

Momentul trecu și Wanahomen îi luă mâna și i-o sărută înainte de a i-o respinge ușurel. Fără să scoată un cuvânt – căci atât de puține își puteau spune unul altuia în zilele acestea, legătura pașnică dintre ei fiind prea fragilă ca să o primejduiască și mai mult –, își ridică la loc vălul, își plecă fruntea și se îndepărtă.

Coborî în vale, unde, la fel ca și oamenii templului, se bucură

de șansa de a se îmbăia după o călătorie atât de lungă. Când tribul venea în Merik-ren-aferu, nu se putea împotrivi vechiului său obicei gujaareean de a se spăla înainte de a merge la culcare. Își păstrase o parte din banii prețioși ca să își cumpere săpunuri fine și uleiuri parfumate din Gujaareh, pe care le prefera amestecului simplu de cenușă și grăsime folosit de cei din trib. Banbarra clătinau nemulțumiți din cap la vederea obiceiurilor sale proaste cu care venise de la oraș, deoarece ei se spălau mult mai rar și, urând să consume apa prețioasă, scăpau de pielea moartă și de sudoare cu ajutorul nisipului uscat. Când se afla în deșert sau la poalele dunelor, făcea și el la fel, dar când apa se găsea din belșug, nu pricepea de ce nu ar trebui să se bucure de ea.

Poate tocmai de aceea, cufundat în plăcerea ritualului său zilnic, nu auzi când atacatorul se apropie.

Tocmai ieșise din iaz, aruncând o privire în sus, pe costișă, ca să se asigure că nu zărește strălucirea vreunui ochi-lung, când o mișcare neașteptată la marginea copacilor îi atrase atenția. Se întoarse la timp, ca să prindă de mijloc un bărbat mai vârstnic, cu ochii plini de ură. Pumnalul din mâna lui se oprise la doar câteva degete de pântecele lui Wanahomen, tremurând din pricina efortului.

Wanahomen încercă să gândească limpede, cu toate că șocul atacului îl copleșise. Părea să recunoască ochii, dar... Bărbatul mârâi și se lăsă cu toată greutatea, apropiindu-se destul ca vârful pumnalului să sfâșie carnea lui Wanahomen. Prințul sâsâi din cauza durerii, dar se răsuci brusc și împinse brațul atacatorului într-o parte. Își îndreptă umerii și începu să îl împingă cu putere. Bărbatul se împletici și căzu pe spate. Wanahomen continua să țină ca într-o menghină încheietura bărbatului, înconjurându-i brațul cu un picior și lăsându-se la pământ cu o bufnitură, într-o mișcare de luptă corp la corp pe care o învățase demult de la gărzile Palatului Kite-iyan. Atacatorul rămase țintuit sub piciorul lui Wanahomen, care îi apăsa pieptul. Prințul îi răsuci brațul fără milă. Bărbatul urlă, dând drumul pumnalului, dar Wanahomen nu îl eliberă.

— Cine ești? întrebă poruncitor.

Bărbatul sudui și se luptă să se ridice, dar fără folos. Wanahomen îl apăsă cu putere pe braț, făcându-l să urle. Un pic mai lipsea să îi rupă brațul din cot.

— Cine ești, lașule?

— Wutir, icni bărbatul într-un târziu. Unchiul lui Wujjeg.

Deci asta era. Scârbit, Wanahomen îl împinse cât colo, înhățând pumnalul când se ridică în picioare. Se murdărise de noroi și sângera strașnic la mijloc, dar nimic nu-l necăjea mai tare decât faptul că era gol. Banbarra nu se arătau celorlalți cu ușurință și să rămâi gol în fața dușmanului însemna cea mai mare umilire posibilă. Fără îndoială că Wutir se bizuise pe asta, crezând că Wana o să fie mai stângaci, în caz că s-ar fi apărat.

Însă el era gujaareean, nu banbarra. Iar când Wutir se săltă în picioare, Wanahomen se apropie de el și îi puse vârful pumnalului la gât. Wutir încremeni, făcând ochii mari.

— Sus mâinile, îi porunci Wanahomen și Wutir se supuse, șovăind.

Wanahomen îl controlă la cingătoare să vadă dacă mai are și alte arme, după care se lăsă pe vine și îl căută de vreo teacă ascunsă la picior și la gleznă. Nu găsi nimic. Mulțumit, se îndreptă din nou de spate și îi înconjură mijlocul lui Wutir într-un gest care ar fi putut părea prietenos, dacă nu ar fi fost lama pumnalului lipită de grumazul bărbatului și petele de sânge de pe straiele lui.

— Acum, zise el, cred că nu ai priceput cum se cuvine că Wujjeg mi-a greșit. Mi-a încălcat poruncile, iar eu sunt căpetenia vânătorilor. Și-a pricinuit singur moartea.

— Tu…

Chipul lui Wutir se întunecă de mânie și scârbă și încercă să se smulgă din strânsoare.

— Ești un demon nenorocit. Ar fi trebuit să te jugănim și să te vindem la târg…

Wanahomen izbucni într-un râs veninos și eliberă mijlocul lui Wutir ca să își coboare mâna. Nu îi luă mult să tragă într-o parte robele lui Wutir și să îi găsească șnurul pantalonilor. Îi luă și mai puțin să-i rupă șnurul și să-i sfâșie pantalonii în dreptul vintrelor. Wutir icni și încercă să scape, dar Wanahomen îi apăsă lama pumnalului de gât până când sângele țâșni. Wutir se potoli, scrâșnind din dinți. Ca să-i ia viața, Wanahomen nu trebuia decât să miște lama dintr-o parte în alta.

— Dar nu m-ai jugănit, rosti el rânjind.

Spre surprinderea lui uriașă, mădularul lui Wutir se ridicase semeț. Agitația luptei ori pesemne…

— Se pare că mă dorești, în schimb! Pe mine, un demon născut la oraș. Te-ai strecurat până aici, când eram gol după îmbăiere și m-ai atacat, vrând să-mi iei carnea drept răzbunare pentru moartea nepotului tău. Din păcate, bărbații sluți nu sunt pe gustul meu, așa că…

Îl apucă pe Wutir de mădular și îl răsuci apoi cu toată puterea.

Urletul bărbatului îl unse pe suflet. Wanahomen îl împinse la pământ, ținându-i în continuare lama la gât, dar dându-i voie să se ghemuiască și să hohotească de plâns. Ca să îl jignească și mai tare, îi smulse vălul de pe față și îl aruncă în râu.

— Îi datorez lui Yanassa ceva care să o binedispună.

Wanahomen îl privi zâmbind, așteptând să vorbească, până când bărbatul răgușí de atâta țipat.

— Poate am să-i povestesc ce ai încercat să faci și ce ți-am făcut eu drept răsplată. Iar diseară la sărbătoare, când femeile te vor pofti la ele în cort și tu va trebui să le refuzi, tot tribul o să râdă de umilința ta.

Wutir izbuti să-i arunce o privire furioasă, deși avea chipul asudat și puterile îl părăseau. Wanahomen izbucni în râs și îl lăsă în pace. Se trase în spate și se spălă în râu, îngrijindu-și rana cu nisip. N-avea de unde să știe prin ce murdărie umblase Wutir cu mâinile sale. Lăsă pumnalul pe un bolovan din apropiere, își luă hainele uscate și se îmbrăcă iute, fără să-l piardă din ochi pe Wutir.

— N-nu, bolborosi Wutir într-un târziu.

Încă mai stătea ghemuit cu mâinile între coapse.

— Să… Să nu le spui… femeilor.

Wanahomen își puse sandalele și ridică din nou cuțitul, așezându-se pe bolovan ca să-l cerceteze. Surprinzător, lama pumnalului era frumos lucrată. Nici mai mult, nici mai puțin decât oțel Hujoa, de la un trib din Sud, vestit pentru asemenea obiecte. Nu mai mare de o palmă, dar bine făcut. Pe luciul lamei nu se zărea nicio pată, care ar fi putut însemna otravă și mulțumi tuturor copiilor Visătoarei pentru asta. Ca să fie sigur de reușită, un bărbat mai isteț sau mai prudent ar fi folosit-o. Era limpede că soarta nu-l înzestrase pe Wutir cu prea multă deșteptăciune.

— Făgăduiești că nu mai vii după mine? Te pui chezaș că niciun membru molâu sau laș al clanului tău nu va porni să mă vâneze ca să răzbune moartea neghiobului tău de nepot? Mama

ta te-a trimis?

Wutir clătină din cap.

— Nu ș-știa.

— Foarte bine. Întotdeauna am crezut despre Shatyrria că e o femeie întreagă la minte, în pofida necazurilor pe care ni le-a pricinuit mie și mamei mele. Oare cum ar fi să afle că prostia ta o va face de râs în fața tuturor prietenilor ei puternici?

Își vârî mâna în pungă și scoase o mână de curmale, o mică parte din merindele pe care le adusese din Gujaareh. Mestecând una, înfășură pumnalul într-o bucată de piele, apoi îl privi gânditor pe Wutir.

— Mă întreb dacă te va dezmoșteni.

Wutir gemu drept răspuns. Wanahomen chicoti și sări în picioare, punând deoparte pumnalul și curmalele. Se apropie de Wutir și se așeză pe vine. Bărbatul își ridică privirea și se crispă, fiindcă Wanahomen nu mai zâmbea deloc. Își dorea atât de aprig să-l omoare pe Wutir, încât îl mâncau degetele să apuce pumnalul și să îl acopere de sânge. Neghiobul fusese mai aproape decât orice dușman să îl ucidă. Tocmai acum, când planurile lui aveau să dea roade în sfârșit!

Cu toate acestea…

Să nu te grăbești niciodată să ucizi, Wanahomen. Glasul tatălui său birui pofta de sânge. *Păcătuiești împotriva Hananjei și există alte căi, mai bune, să-ți distrugi un dușman.*

— Să-ţi între bine în cap, îi spuse Wanahomen.

Nu-și ridică glasul, pentru ca Wutir să nu mai scâncească și să fie atent.

— Toată lumea te va vedea mergând împiedicat atunci când te vei întoarce în tabără mai târziu. Se vor întreba ce s-a întâmplat. Gândește-te la o explicație, cât mai zaci aici. Desigur că nimeni nu te va crede. Vor vedea sângele de pe straiele tale și sângele de pe hainele mele și vor ști *cine* ți-a făcut asta, chiar dacă nu și ce sau de ce. Dar eu pot alege să nu zic nimic… deocamdată.

Se dădu mai aproape de el, riscând și mai mult. Dacă Wutir ar avea o altă armă asupra lui, ascunsă bine… Însă unele mesaje trebuiau spuse așa, ochi în ochi.

— Mama ta speră să convingă celelalte triburi banbarra să nu vină alături de mine. Având în vedere că unchiul ei conduce tribul dzikeh, pesemne că va reuși. Am nevoie de orice războinic

sub comanda mea, dacă vrem să luăm Gujaarehul din mâna kisuatienilor. Așa că îmi vei mărturisi toate planurile ei.

Lui Wutir aproape că-i ieșiră ochii din orbite.

— Să-mi trădez clanul? Ești țicnit?

— Ți-am spus ce se va petrece dacă nu faci cum zic eu. Te va mai ține clanul în mijlocul lui după aceea?

Wutir gemu și începu să suspine. Printre banbarra, un bărbat nu făcea doi bani fără puterea de a zămisli copii. Fertilitatea era averea lor, iar trupurile, sfinte. Lucruri care nu însemnau nimic în Gujaareh, aici erau viață și moarte. Nicio femeie nu l-ar mai primi ca iubit. Nicio căpetenie de vânători nu l-ar mai lua în trupele sale. Va deveni nefolositor, un animal de casă în cea mai bună situație, un sclav în cel mai rău caz, blestemat să trăiască în întuneric și în mizerie.

— Arată-mi că ai priceput, spuse Wanahomen.

Wutir încuviință din cap, întorcându-și fața ca să nu i se vadă lacrimile ce-i curgeau șiroaie. Wanahomen se ridică și se întoarse la bolovan, simțind un început de milă, dincolo de dezgustul uriaș.

— Fă-mi pe plac, spuse el, și poate, peste câteva zile, o să-i las pe tămăduitorii Gujaarehului să vadă de tine. Bărbatul, nu femeia, de dragul demnității tale. S-ar putea să-ți îndrepte blestematul de mădular, oricât ar fi el de rănit.

Wutir dădu iarăși din cap, trupul său acceptând înfrângerea.

— Vorbește atunci, îl îndemnă Wanahomen și Wutir vorbi.

Când, în sfârșit, Wanahomen află tot ce era de aflat, porni spre tabără, acoperindu-și fața cu vălul pentru a-și ascunde gândurile tulburate. Shatyrria se mișcase mai repede decât se așteptase el și asta însemna că tribul banbarra dizkeh va fi o mare problemă atunci când avea să sosească. Trebuia să găsească iute un mijloc prin care să se ocupe de ei.

Și-l scoase din minte pe Wutir, care rămăsese întins pe pământ, tremurând.

18 O negociere a tăcerii

Printre neamurile care mai de care mai ciudate ale societății gujaareene – caste prin naștere, caste alese, familii cu obârșie veche de când lumea, bastarzi, servitori care nu erau sclavi și

femei care își ofereau trupul pentru plăceri, dar care nu erau târfe – shunha alcătuiau un grup care i se părea la locul potrivit lui Sunandi Jeh Kalawe. Gujaarehul gemea de influențe străine, de la arhitectura nordică până la muzica de la Apus și țesăturile de la Răsărit. Limba orașului era un amestec atât de pestriț, încărcat de aromele celorlalte limbi, încât abia dacă mai aducea acum cu sua vorbită de oameni pe vremuri. Jumătate din timp, Sunandi nu putea deosebi un gujaareean de alt neam. Se amestecaseră atât de mult cu străinii, încât numai ei puteau spune cine, ce și cum.

Shunha reprezentau miezul în jurul căruia acest râu învolburat curgea. În vreme ce frații lor nobili, zhinha, duceau negoțul și puterea Gujaarehului în toate colțurile lumii, ei îi împiedicau să înainteze mult prea departe și mult prea repede, consumând resursele pământului. Iar dacă uneori erau luați peste picior și numiți bătrânicioși sau adormiți, asta nu schimba faptul că Gujaarehul n-ar fi putut deveni atât de măreț fără cumpătarea lor statornică și practică.

Dar Sunandi nu-și îngăduise niciodată să uite că, în pofida deschiderii lor față de tradiția kisuatiană, shunha erau în continuare, fără putință de tăgăduială, gujaareeni până în vârful unghiilor.

Lordul Sanfi și fiica lui, Tiaanet, veniseră la Palatul Yanya-iyan la invitația lui Sunandi, deoarece ea continua obiceiul vechi de ani întregi ca ambasadoarea să ia cina cu toți nobilii de seamă ai orașului. Masa mersese foarte bine și oaspeții se purtaseră cum nu se poate mai cuviincios. Totuși, încă de la început, perechea i se păru bizară. Era ceva nedeslușit, care o deranja și până la sfârșitul mesei Sunandi deveni sigură de un singur lucru. Nu-l plăcea pe Sanfi. Deloc.

— Ți-ar fi mai ușor, spuse Sanfi, dacă l-ai păstra pe unul dintre copiii bătrânului prinț aproape de voi.

Sunandi, sorbind din vinul proaspăt de palmier și relaxându-se pe una din pernele mari, nu zise nimic. Învățase de-a lungul serii că Sanfi se înțelege mai bine cu Anzi decât cu ea, atunci când venea vorba de lucruri care ridicau semne de întrebare de-o parte și de alta. Devenea prudent când Sunandi îi punea la îndoială afirmațiile și se înfuria atunci când ea îi arăta unde greșește. Cel mai probabil, avea ceva împotriva femeilor. Un cusur obișnuit al bărbaților gujaareeni. Pesemne, cugetă ea,

acesta era și motivul pentru care fiica lui Sanfi, Tiaanet, păstrase tăcerea până acum.

Anzi al ei, care nu avea o asemenea problemă, preluase conducerea discuției. Se obișnuise să-i ghicească și cele mai subtile aluzii.

— Mai sunt câțiva copii ai Apusului de Soare aici, în capitală, spuse Anzi.

Trase adânc din pipă. Sunandi îi dădea voie să fumeze în casă numai după ospețe ca acestea. Se lăsase seara. Era multă umezeală, dar se răcorise și în curtea palatului, și dedesubt, o cântăreață tocmită îngâna un cântec de bucurie ritmat, închinat amurgului.

— Dacă ar jura că renunță la orice drept asupra tronului gujaareean și ne-ar făgădui credință, i-am lăsa în viață.

— Dar nu aceștia, spuse Sanfi cu un glas plin de dispreț. Cei din oraș sunt fiice sau fii prea mici sau prea proști ca să aibă putere. Nimeni nu i-ar urma.

— În trecut au existat și prințese în Gujaareh, îl mustră Sunandi, răsucindu-și pocalul între degete.

— Adevărat. Dar toate au fost nevoite să muncească din greu ca să câștige respect și putere. Mult mai mult decât un bărbat.

Sanfi se aplecă pentru a-i mai turna vin lui Sunandi, pe chipul lui zărindu-se numai amabilitate.

— Un fiu ce se trage din prinț ar fi mult mai ușor de adorat. Îmbracă-l în straie fine, pune-i Aureola în spate și oamenii vor fi fericiți să-și aibă Avatarul înapoi, pe locul lui. Multe dintre tulburările din ultima vreme s-ar risipi. Chiar dacă, de fapt, kisuatienii ar rămâne cei care conduc.

Oare omul îi lua de proști, se întrebă Sunandi, mulțumind din cap și sorbind din vin, de credea că ei nu se gândiseră la asta cu mult timp în urmă? Chiar ea însăși sugerase Consiliului Protectoratului kisuatian să se folosească de unul dintre fiii prințului. Din păcate, după procesul de purificare a Hetawei și după consolidarea necesară a puterii, moștenitorii mai mari și mai isteți ai prințului fugiseră cu toții în nord sau în vest, în exil, sau se protejaseră prin căsătorii și alianțe cu nobilimea kisuatiană. Cei care rămăseseră erau neputincioși: copii, risipitori sau chiar mai rău.

Iar cel care le-ar fi servit cel mai bine și care avea o descendență respectabilă, acceptul tatălui și, după toate

descrierile, isteţimea şi purtarea unui prinţ adevărat… nu mai fusese văzut de nimeni şi nu se mai auzise nimic de el din ziua în care bătrânul prinţ murise. Cu toate acestea, după discuţia cu Nijiri, Sunandi avea acum o bănuială despre ce pusese la cale băiatul în tot acest timp.

Cum nu se poate mai potrivit. Dacă ar fi rămas în oraş, probabil că aş fi fost nevoită să-l ucid.

— Aveţi pe cineva în minte? întrebă Anzi cu veselie.

— Nu, deloc.

Sanfi izbucni în râs, deşi din glasul lui răzbătea lipsa de sinceritate. Lângă Sanfi, fiica lui nu zâmbi defel.

— Ca să spun lucrurilor pe nume, e prea târziu pentru Kisua să mai împingă în faţă pe cineva care să nu fie luat peste picior. Oamenii voştri, mi-e teamă, şi-au pierdut din credibilitate în ultimii ani. Dările acelea pentru negoţul cu Nordul, de pildă…

— O necesitate, se băgă Sunandi în vorbă, zâmbind, deşi ar fi preferat să nu facă asta.

În primul rând, pentru că era o neruşinare din partea lui Sanfi să aducă vorba despre aşa ceva, iar în al doilea rând, pentru că Protectoratul insistase să se pună aceste dări, deşi Sunandi se împotrivise cu toată puterea, gândindu-se că alianţele lor cu familiile mai bogate ale ţinutului se vor şubrezi şi mai tare. Ocuparea Gujaarehului devenise tot mai nepopulară în Kisua, iar Protectoratul căuta acum să-şi crească profiturile, ca să le mai închidă gura cetăţenilor furioşi. Dar chiar şi cu aceste dări noi, Gujaarehul nu le adusese bogăţia la care se aşteptase Protectoratul. Lipsiţi de obiectele luxoase din Nord, gujaareenii nu voiau mărfurile din Sud, oferite de kisuatieni în schimb. Se descurcau şi fără ele. Siliţi să cumpere cherestea pentru construcţii de la kisuatieni, au încetat să mai construiască. Împinşi de la spate să lege casta servitorilor printr-o înţelegere scrisă, ce aducea foarte tare cu sclavia kisuatiană, o afacere avantajoasă în Kisua, blestemaţii de gujaareeni se apucaseră să-şi trimită servitorii la rudele de peste mări. Costurile lucrătorilor din capitală şi din oraşele mai mari se triplaseră şi era doar o chestiune de timp până când vor apărea lipsurile de mâncare, haine şi toate celelalte.

Sunandi fusese surprinsă de aceste lucruri, deoarece nimic nu anunţase o asemenea stare de lucruri. Iscoadele ei ar fi aflat dacă ar fi fost vorba de o înţelegere tainică, de un efort comun

al negustorilor și al agricultorilor sau de o revoltă printre servitori. Din câte putea vedea ea, întregul regat hotărâse spontan și pe neașteptate să acționeze exact pe dos. Nu se luptau cu ei. Nu se împotriveau. Dar nici nu se supuneau.

Cu cât rămânea mai mult în Gujaareh, cu atât Sunandi începea să-și dea seama că ceva foarte important, ceva din balanța delicată care ținea Gujaarehul stabil și sigur se stricase. Însă nu avea de gând să se apuce să-i explice lui Sanfi.

În schimb, adăugă:

— Am văzut deja ce se petrece când oamenilor din Nord li se îngăduie să cumpere arme puternice și mărfuri. Anzi îmi spune că, după război, când trupele nordice erau înconjurate, aveau mai multe arcuri gujaareene decât cele făcute de ei! Au adus arcurile pe țărmurile noastre ca să sugă sânge kisuatian.

— Arcurile gujaareene sunt cunoscute în toată lumea, ridică din umeri Sanfi. Negustorii noștri sunt fericiți să le vândă atât kisuatienilor, cât și nordicilor. Haide, Ambasadorule, cu toții știm că nu acesta e motivul dărilor.

— Poate că nu, răspunse Sunandi, încă zâmbind, dar lăsând o urmă de asprime să-i pătrundă în glas.

Bărbatul o obosise cu nerușinarea lui de a crede că avea un farmec ce justifica orice obrăznicie.

— Dar este singurul motiv care ar trebui să conteze pentru *voi*.

Zâmbetul lui Sanfi păli. Pentru o clipă, în ochi îi străluci mânia, alături de un alt sentiment care ar fi tulburat-o adânc pe Sunandi, dacă ar fi fost singură cu el. Mai văzuse aceeași privire și în ochii altor oameni și știa exact ce e. Ură.

Dar înainte ca Sanfi să-și arate ura și mai bine ori să acționeze în numele ei, Tiaanet rupse tăcerea, spre surprinderea tuturor.

— Ar trebui să conteze pentru noi toți, Ambasadorule, spuse ea.

Avea o voce mult prea gravă pentru o femeie, aproape răgușită. Sunandi își închipui câte inimi a frânt numai cu glasul ei.

— Am auzit că Protectorii nu sunt deloc mulțumiți de pierderile pricinuite de Gujaareh, mai ales de când au început atacurile tribului banbarra. Nu e oare un semn rău pentru cei care conduc Gujaarehul?

Peste încăpere se lăsă tăcerea. Anzi se holba la Tiaanet, surprins de îndrăzneala ei, în timp ce Sanfi se răsuci ca să-i arunce o privire mânioasă. Sunandi, după o clipă de uluială, băgă de seamă că seara devenise brusc interesantă.

Ce panteră mică și isteață! Tatăl tău e un neghiob că te ține în lesă.

Sunandi își înclină capul spre Tiaanet, arătându-i că nu-i respinge cuvintele. Fata o imită, la fel de serioasă ca și înainte.

— Fiica ta e bine informată, lord Sanfi, spuse Sunandi.

Nu se putu abține să nu zâmbească. Sanfi se uită temător spre ea, dar când observă că nu se simte jignită, se mai liniști.

— Așa cum orice moștenitoare a familiei mamei ei ar trebui să fie, răspunse el, aruncându-i lui Tiaanet o privire goală.

Iar Tiaanet, din nou o ciudățenie nemăsurată, își plecă ochii, de parcă s-ar fi rușinat.

Poate că fata tocmai își scăpase tatăl de la o sinucidere politică. Ar trebui să fie mândru de ea. Ar trebui să se umfle în pene. Aceasta e purtarea kisuatiană, felul shunha. În numele Zeilor, ce se petrecea oare cu ei doi?

Lăsându-și pocalul jos, Sunandi respinse politicoasă gestul lui Anzi de a i-l umple din nou.

— Are dreptate, în esență. Dar fii sigur, lord Sanfi, că, dacă Protectorii devin prea nemulțumiți, siguranța poziției mele va fi cea mai mică dintre grijile Gujaarehului.

— Ce s-ar putea întâmpla?

Sanfi sorbi din pocal, ca să pară cât mai puțin afectat. Dar era foarte încordat. Sunandi vedea că ascultă cu cea mai mare atenție.

— Sunt aici din curtoazie, lord Sanfi. Sunt cunoscută în Gujaareh și, mai mult sau mai puțin, respectată. Iar eu îi respect pe oamenii tăi la rândul meu. Datorită acestui lucru, ocupația a fost mult mai ușoară decât ar fi putut să fie.

Făcu să se învârtă lichidul din pocal, privindu-l cu coada ochiului pe Sanfi cum o urmărește.

— Dar dacă Protectorii mă vor îndepărta înseamnă că și-au pierdut interesul pentru blândețe. Vor controla direct capitala și orașele mai mari. Vor lua măsuri mai aspre ca să mențină controlul. Vor pune biruri și mai grele. Execuții rapide și sclavie obligatorie. Recrutări pentru armata kisuatiană. Vor pune limite la mâncare.

Sanfi se încruntă.

— Și cu Hetawa cum va rămâne?

Sunandi ridică o sprânceană, întrebându-se de ce adusese vorba despre ea.

— Protectorii știu foarte limpede de la mine că Hetawa a cooperat cu noi până acum. În semn de prețuire pentru asta și pentru ce a făcut Colectorul Ehiru cu Eninket, cred că Protectorii vor îngădui Hetawei să viețuiască la fel, cel puțin pentru o vreme.

Sanfi pufni.

— Ați face mai bine să-i vegheați îndeaproape, Ambasadorule. La urma urmei, au condus Gujaarehul pe vremuri și au îngenuncheat orice altă putere din ținut cu voința lor. Oamenii voștri habar n-au de magie. Poate fi o armă nemaipomenită în anumite mâini.

— O armă!

Anzi părea că se îndoiește, deși Sunandi știa că se prefăcea. Amândoi fuseseră pe platoul de la Soijaro cu zece ani în urmă și văzuseră grozăviile Secerătorului lui Eninket.

— Vrăji pentru somn și tămăduiri? Ce vor face? Îmi vor ataca oamenii și îi vor lăsa sănătoși și bine odihniți?

Sanfi zâmbi, dar ridică din umeri.

— Magia are multe forme și nu toate sunt din cele bune. Cine suntem noi să spunem ce ar putea face Hetawa, dacă ar vrea?

Anzi se uită la Sunandi. Era la fel de nedumerit ca și ea. De ce vorbeau despre asta? Sunandi se încruntă și se întoarse spre Sanfi.

— Voi ține minte cele ce mi-ai spus, rosti ea, pe deplin sinceră.

Restul serii trecu iute. Nu se mai vorbi despre politică. După ce le aruncase avertismentul despre Hetawa, Sanfi păru mai dornic să treacă la alte lucruri mai puțin sensibile, precum bârfele despre nobilii din capitală. Sunandi îl lăsă bucuroasă. După ce și ultima butelcă de vin se goli, Sanfi le oferi laudele cuvenite gazdelor, rosti o rugăciune către strămoșii lui și plecă, în sfârșit, însoțit de fiica sa. După plecarea lor, Sunandi se trezi holbându-se la pernele pe care șezuseră oaspeții, întorcând pe toate fețele cele discutate.

Anzi, fericit că-și poate arunca de pe el mantia de general, fiindcă ura să stea în straie oficiale mai mult decât era nevoie,

se apropie și-și rezemă capul de coapsa ei.

— Ai terminat să mai fi Vocea Protectorilor?

Ea zâmbi și îl mângâie pe frunte, amuzată. Pe el nu-l interesase niciodată politica. Sunandi se minuna adesea cum de ajunsese la un rang atât de înalt. Pesemne pentru că își juca foarte bine rolul ori de câte ori era nevoie. Doar de dragul ei se supunea unor asemenea seri.

— Întotdeauna sunt Vocea lor, dragul meu. Pentru tine pot fi mai puțin din când în când.

Bărbatul se încruntă, fruntea lui lată încrețindu-se sub vârfurile degetelor ei.

— O pereche ciudată, cei doi. N-am mai văzut niciodată o fiică shunha atât de... Nici nu știu cum să zic. *Speriată.*

Sunandi încuviință din cap. Și de ce i se păruse că singurul țel al lui Sanfi toată seara fusese să-i stârnească suspiciuni în privința Hetawei?

Dar chiar atunci Anzi se ridică în șezut și o sărută. Voia atenție acum. Deși era un războinic cu un chip ca de cremene, putea fi enervant ca un animal de casă care are toane și cerșește atenție. Așa cum îi promisese, Sunandi lăsă la o parte responsabilitățile și grijile pentru a deveni, tot restul nopții, soția lui.

19 Sălbaticii

În luciul fin al unei fâșii subțiri de metal se oglindea o femeie. De înălțime potrivită, cu părul ca mierea și piele măslinie, cu buze moi precum câmpurile scăldate de apele râului Sângelui. Avea ochii conturați cu kohol și buzele, cu boială maronie. Își prinsese jumătate din păr într-un coc la spate cu șiraguri de scoici albe aduse de Nesfârșitul. Cealaltă jumătate fusese împletită în 12 sau mai multe codițe, fiecare dintre ele având la capăt o podoabă grea din aur în formă de lacrimă. Scoteau un clinchet ușor, atrăgând atenția, ori de câte ori întorcea capul.

— E bine așa, spuse femeia banbarra din spatele lui Hanani, cu un puternic accent gujaareean.

Își plimbă degetul de-a lungul cingătorilor încrucișate care îi țineau acum nenumăratele straturi de fuste ce-i cădeau peste coapse. Hanani tresări când simți atingerea, mutându-și privirea

din oglindă, pentru ca un moment mai târziu ochii să îi alunece înapoi. Nu-și putea desprinde privirea de pe chipul străinei pe care o vedea.

Yanassa scoase un sunet plin de plăcere când băgă de seamă reacția ei.

— Cât de curând vei deveni vanitoasă!

Hanani se întoarse spre femeie, mișcându-se ușurel între fustele cu care încă nu se obișnuise. Cum reușeai oare să nu te împiedici în ele? Va trebui să învețe.

— Yanassa, eu… niciodată…

Se uită în jos.

— Nici nu știu cum să mă port cu așa ceva pe mine. Această femeie e altcineva, nu eu.

Ridică brațele, care erau înfășurate în brățări și țesături cu ciucuri. Brațele ei ar fi trebuit să fie goale, libere de orice piedică, pentru a se mișca iute, dacă avea de gând să salveze vieți. Și totuși erau aceleași brațe, aceleași mâini.

Yanassa zâmbi. Femeia venise la Hanani în dimineața aceea, după ce Charris dusese gulerul ei și al lui Mni-inh la mai-marele socotelilor din trib, sau cum s-o fi numit el. Împreună cu Yanassa, venise un mic grup de femei vorbărețe, care îi invadaseră cortul și o atacaseră cu veșminte, boieli și podoabe. Când Hanani întrebă ce e cu atâta atenție dintr-odată, Yanassa o lămuri.

— Ai adus valoare tribului, spuse ea, arătându-i gâtul, acolo unde fusese gulerul. Preotul tău a zis ca avuția ta și a lui să fie împărțite în mod egal. Iar Hendet te-a făcut una de-a ei. Acum ești o femeie bogată dintr-un clan bogat și, printre oamenii mei, asta schimbă totul.

Era limpede că așa stăteau lucrurile. Cât au gătit-o, bărbați și copii banbarra se perindară prin cortul lui Hanani, aducând paturi, perne, lămpi, covoare, vase pentru mâncare și un vas pentru nevoile de peste noapte. Exact ce îi lipsea înainte ca să se simtă bine. La porunca Yanassei, femeile plecaseră să aducă și mai multe haine de felul celor purtate de Hanani acum, printre care și lenjerie, sandale și bijuterii cum nu mai văzuse în viața ei.

— Valoare pentru valoare, declară brusc Yanassa, cu accentul ei aspru.

Cercetase fiecare pachet care sosise, refuzându-le unele cu

glas ridicat, în timp ce Hanani rămăsese mută de uimire.

— Nu prea știm noi să ne purtăm cu oaspeții, dar nu vreau să se ducă vorba că banbarra te păcălesc, atunci când fac schimburi.

Datorită acestor afirmații dure, rostite precum judecățile Hetawei, Hanani începu, în sfârșit, să priceapă rostul unora dintre trăsăturile bizare ale purtării banbarra. Obiceiul bărbaților de a purta văl, de pildă. Nu însemna că sunt neprietenoși. Yanassa îi explicase că un bărbat putea să aducă numai stricăciuni și porcării de la vânătoare sau din timpul atacurilor, așa că era de datoria femeilor din familia sa, care riscau mai puțin să fie recunoscute, arestate sau omorâte, să negocieze în orașe bunurile respective contra unor lucruri folositoare. Bărbații obișnuiau să se ascundă de străini, în timp ce femeile învățaseră să se descurce și să negocieze la sânge pentru nevoile tribului.

— Mama m-a învățat gujaareeană și alte patru limbi. Știu să scriu, să socotesc și să investesc, îi spusese Yanassa mândră. Nu-i păsa de frații mei. Dar de mine s-a ocupat cu îndârjire, căci știa că într-o zi voi aduce bunăstare clanului meu.

Părea că se întâmplase chiar așa, deoarece toți banbarra pe care îi văzuse Hanani până acum și chiar și celelalte femei se purtau cu Yanassa după regulile unei ierarhii de neînțeles.

— Acum, șoricelule… începu Yanassa.

Lui Hanani nu-i prea plăcea cuvântul, dar cel puțin părea plin de afecțiune.

— La sărbătoarea de diseară, trebuie să ai grijă să nu umbli țanțoș. Așa fac femeile de la oraș și bărbații noștri nu au respect pentru asemenea purtări. Valoarea ta nu are nevoie de spectacol. Nu e nevoie să te dai mare.

Hanani se încruntă nedumerită.

— Nu aș umbla niciodată țanțoș, spuse ea încet, în caz că nu înțelesese prea bine. Nici măcar nu pricep ce vrei să zici cu asta.

— Atunci va fi floare la ureche pentru tine. Bărbații nu se vor da la tine, cel puțin nu acum, când se vede că ești o femeie cum se cuvine. Dar dacă vreunul încearcă, dă-mi de știre.

Se strâmbă.

— Unii dintre ei sunt niște prostovani. Cei cu mintea la cap îți vor da de înțeles pe ocolite că sunt interesați de tine. Vei vedea îndată. O atingere, o privire, un gest neașteptat de bunăvoință.

Dacă și tu îl vei dori, nu trebuie decât să lași un fleac sau o eșarfă lângă el.

— *Să îl doresc?*

Yanassa agăța saci viu colorați cu noile veșminte ale lui Hanani de-a lungul cadrului cortului. Nu avea cum să vadă groaza de pe chipul fetei.

— Așa e obiceiul. Dacă sunt mai mulți bărbați prin preajmă, privește-l pe cel pe care îl vrei direct în ochi, înainte să dai drumul obiectului. Apoi te întorci în cortul tău și aștepți. Dacă și el te dorește, va veni în cortul tău să îți aducă lucrul *pierdut*. Uneori vin și cu un alt dar.

Îi aruncă un zâmbet peste umăr.

— Îi dai voie să între. Dar ai grijă, dimineață trebuie să plece.

Se opri îngândurată.

— Ar fi bine să nu-ți pierzi vremea cu Wana, dacă el e pe gustul tău. L-am văzut aruncând lucrurile înapoi la picioarele femeilor, dacă e într-o stare proastă. E foarte pretențios și nu are purtări cuviincioase. Cele mai multe dintre femei îl lasă în pace și bănuiesc că îi convine.

— Eu...

Hanani încerca să-și găsească vorbele, mult prea uluită de cele auzite. În Gujaareh, oamenii știau pur și simplu că Slujitoarele Hananjei juraseră să rămână fecioare. Nu fusese niciodată nevoită să explice așa ceva.

— Yanassa, eu nu pot.

— Poftim?

Yanassa se opri din trebăluit și se încruntă.

— Eu nu pot fi cu un bărbat. Nu în felul acesta. Îmi este interzis.

Yanassa se holbă la ea cu gura deschisă.

— *Niciodată?*

— Niciodată, întări Hanani. Noi, cei care urmăm această Cale, tămăduitorii adică, împărtășim magia Ei cu alții. Uneori, împărtășim și bucăți din sufletul nostru. Asta este tot ce marea Hananja ne permite. Restul Îi aparține în întregime.

— Câți ani ai?

— Am văzut douăzeci de inundații ale râului.

— Pe toți zeii norilor și ai vânturilor reci!

Yanassa părea îngrozită.

— Dar nu simți niciodată foamea de a fi cu un bărbat? Ți se

dă voie măcar să îți provoci plăceri?

Hanani se înroși ca focul. Nimeni din Gujaareh n-o întrebase direct asemenea lucruri.

— Am... simțit... foamea, da. Dar este o măsură a forței noastre și a disciplinei să o ocolim, rosti ea, repetând vorbele lui Mni-inh. Și... și... dacă dorința devine prea puternică, pot să-l rog pe unul dintre frații mei sau un Colector să împărtășească sânge de vise cu mine. Asta domolește toate pasiunile. Dar n-am avut niciodată nevoie de așa ceva. Cel puțin nu încă.

Stătu pe gânduri puțin.

— Pesemne pentru că sunt femeie și pasiunile mă lasă rece.

Yanassa rosti ceva în chakti. Hanani nu înțelese, dar părea a fi ceva jignitor.

— Așa prostii vă învață în Gujaareh?

Yanassa clătină din cap.

— Nici nu-i de mirare că orășencele nu au nicio mândrie! Și tu? Niciun bărbat? Măcar femei, atunci. Ar trebui să te lase să-ți găsești plăcerea cu alte femei.

— Nu, nu mai există alte femei în Hetawa.

— Înseamnă că nu ai prietene cu care să vorbești despre necazurile tale? Ce cruzime!

Hanani se foia neliniștită, dorindu-și nespus de tare să sfârșească această discuție.

— Îl am pe mentorul meu și... și niciodată nu mi-am regretat alegerea.

— *Unu-vi*. Cum poți spune așa ceva când habar nu ai ce pierzi?

Yanassa oftă și se apropie ca să îi aranjeze părul.

— Ce păcat! Dar dacă așa e felul tău, atunci așa să rămână.

Se opri și căzu pe gânduri.

— Să le spun tuturor de legământul tău? Altfel, bărbații vor fi curioși să te cunoască mai bine. Iar cele care îl vor pe preot s-ar simți jigniți de refuzul lui.

— Da, te rog, spuse Hanani ușurată. Nu vreau să supăr pe nimeni.

Mai bine ca Yanassa să fie mijlocitorul lor decât să mai suporte încă o dată o asemenea discuție.

Yanassa zâmbi și o bătu pe umăr.

— Nu-i nicio nenorocire. Biata de tine, pesemne că îți e tare greu. Noi, banbarra, suntem pasionali, iar pasiunea pare a fi

lucrul de care vă temeți cel mai tare. Îmi pare rău că nu semeni mai mult cu Wanahomen, însă el m-a avertizat oricum cu mult timp în urmă că nu e un orășean obișnuit.

O șansă să schimbe subiectul. Hanani o însfăcă imediat, străduindu-se ca Yanassa să nu bage de seamă. Învățase deja că atunci când te oprești din vorbit înseamnă că îl lași pe celălalt să vorbească.

— Îl cunoști bine pe prinț?

— Atât de bine cât poate un banbarra.

În glasul femeii se simțea un amestec de tristețe și afecțiune. Yanassa se privi în oglinda lui Hanani și își cercetă părul, care era împletit într-un coc înalt și întortocheat.

— Am fost apropiați în trecut, dar l-am judecat greșit într-o chestiune care mie mi s-a părut măruntă și nu m-a iertat niciodată pentru asta. Omul știe să poarte ranchiună, nu glumă.

Brusc, Hanani intui despre ce e vorba.

— Copilul care avea grijă de mama lui aseară.

Cum îi spunea prințul oare?

— Tassa.

— E al meu, rosti drăgăstos Yanassa. A îngrijit-o pe Hendet. Copil cu suflet bun. Atât de diferit de tatăl lui. Nu știu dacă să fiu recunoscătoare pentru asta.

Dacă fiul nu moștenise firea aprigă și capricioasă a tatălui, Hanani știa că era numai datorită binecuvântărilor Zeiței.

— Alianța de care Colectorul Nijiri a vorbit.

Aproape că uitase de ea din pricina șocului din ultimele zile.

— Hetawa îl sprijină, dar atunci prințul... Kisuatienii nu vor pleca niciodată în pace.

Yanassa o privi ciudat.

— Bineînțeles că nu. Prințul tău a cerut tuturor triburilor banbarra să i se alăture într-o bătălie mare, care să-i alunge pe kisuatieni înapoi în ținuturile lor. Au căzut de acord ca războiul să aibă loc la sfârșitul solstițiului.

Hanani își ținu răsuflarea. I se făcu pielea de găină. *Războiul.* De neînchipuit pentru Hetawa. Războiul transforma tărâmul deșteptării în cel mai întunecat dintre coșmaruri. Osândea victimele să trăiască în umbră pe vecie. Oare putea Hetawa să sprijine un asemenea lucru?

— Nu cred așa ceva, șopti ea.

— Ce anume? întrebă Yanassa.

Înainte ca Hanani să răspundă, Yanassa clipi și se încruntă la auzul strigătelor și al zarvei de afară.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

Ieși din cort și Hanani o urmă. Tribul începuse să se strângă la marginea nordică a costișei principale. Peste capetele oamenilor strânși ciorchine, zări un bărbat care stătea în picioare, ținând în mână un obiect lung și conic foarte ciudat. La început, Hanani crezu că e un corn, dar bărbatul îl duse la ochi.

— Hanani!

Se răsuci și îl privi șocată pe Mni-inh. Mentorul ei rânji timid, îmbrăcat din cap până în picioare în straie banbarra. Îi dăduseră chiar și un văl, care îi atârna peste bărbie. Bărbatul o țintuia la rândul lui cu privirea și un zâmbet îi lumină trăsăturile.

— Știam că tu trebuie să fii, spuse el. Nimeni altcineva aici nu are păr ca al tău. Dar restul… Măi să fie!

Își puse mâinile în șold, zâmbi larg, iar ea își plecă ochii ca să nu o vadă cât e de stânjenită. Yanassa scoase un sunet amuzat.

Alături, murmurele tribului se mai domoliră când prințul apăru în mijlocul mulțimii, împreună cu Unte. Hanani abia dacă îl băgă în seamă pe conducătorul tribului, căci furia arzătoare pe care o radia prințul îi făcu inima să se strângă neliniștită. Pe hainele lui se zărea sânge, iar în ochii lui, moartea.

Prințul se opri, înclină capul spre Yanassa și, după un moment de ezitare, spre Hanani. Se întoarse și porni spre postul de veghe. Unte mai zăbovi puțin, și după ochi se vedea fără urmă de îndoială că zâmbește larg. Porni și el spre postul de veghe.

— Încep să pun la îndoială serios judecata Colectorului, murmură Mni-inh, privindu-l pe prinț. Dacă el este cel pe care l-au ales…

Hanani își aminti gândul de mai devreme. *Hetawa sprijină un război.* Păstră tăcerea, simțindu-se mult prea tulburată.

Yanassa strigă ceva în chakti către niște membri ai tribului. Un bărbat răspunse iute și cei din jurul lui tresăriră surprinși și îngrijorați. Yanassa părea la rândul ei foarte surprinsă.

— A apărut o caravană, zise ea în gujaareeană. Au trimis semnalele corecte de salut. Dar niciunul dintre trimișii celorlalte triburi nu ar fi trebuit să ajungă aici mai devreme de patru zile.

Unte ridică mâna și oamenii strigară bucuroși.

— Poftim? Trimiși?

— Sunt șase triburi banbarra, răspunse Yanassa. De obicei, se

strâng numai la Adunarea de Primăvară din Apus, dar Unte i-a chemat pe toți să vină aici și să hotărască dacă se alătură războiului lui Wana. Se pare că primii dintre ei au ajuns mai devreme.

Mni-inh tresări, la fel ca și Hanani mai devreme, când auzi cuvântul *război.* Se încruntă, mijndu-și ochii spre orizont. Abia atunci băgă de seamă încordarea ce se simțea în aer. Tribul aștepta ceva. Dar ce anume?

Bărbatul care ținea obiectul acela ciudat îi spuse ceva lui Unte, care zâmbi și se întoarse cu fața spre mulțime.

— Dzike! strigă el și mulțimea izbucni în urale.

Însă Yanassa, observă Hanani, nu mai zâmbea.

— Banbarra dzike se împotrivesc alianței, spuse ea încet. Dar dacă sosesc atât de devreme… atunci înseamnă că vor să lupte.

— Ce înseamnă asta pentru prinț? întrebă Mni-inh.

Yanassa clătină din cap.

— Nimeni nu știe sigur. Dar nu are cum să-și recâștige orașul fără să aibă mai mulți războinici decât acum.

În timp ce Unte îi îndepărtă pe oamenii tribului pentru a începe pregătirile pentru sosirea oaspeților, Hanani îl văzu pe prinț, întorcându-se cu fața spre ea. Era imposibil să fie sigură de la o asemenea distanță și din pricina vălului lăsat, însă acolo unde vederea ei dădea greș, intuiția își spuse cuvântul. Zâmbea în sinea lui. Nu știa cum, dar putea să jure că zâmbește.

Atunci privirea lui o întâlni pe a ei, peste mulțime, și zâmbetul i se adânci, dar fără să anunțe ceva bun.

20 Momeala

Va trebui să fie femeia templului, hotărî Wanahomen.

Nu avea altă soluție. Nu acum, când tribul dzike se zărea la orizont, cu patru zile mai devreme, mulțumită urzelilor Shatyrriei. Nici măcar cu mărfurile strânse de el de-a lungul anului – partea lui din atacurile asupra Gujaarehului și a altor așezări kisuatiene. Unte îi garantase cel puțin două voturi: al lui și al căpeteniei banbarra, Issayir, fratele lui Unte. Celelalte triburi încă mai șovăiau să se alăture, mai ales sub conducerea unui străin născut la oraș. Wanahomen le reamintise de puterea pe care o au mulțumită atacurilor încununate de succes asupra

Gujaarehului și păreau nerăbdători să-și sporească averea printr-o asemenea campanie, însă o piedică uriașă îi făcea să refuze în lumina mândriei și a solidarității. Această piedică era căpetenia tribului dzikeh, Tajedd.

Dar poate datorită lui Hanani, Wanahomen urma să-l convingă și pe el.

— Pune-ți alte haine, îl îndemnă Unte, întorcându-se pentru a coborî din postul de veghe.

Se strâmbă, deoarece mișcarea îi înrăutăți durerea din genunchi.

— Tajedd va căuta orice semn de slăbiciune. Nu ar trebui să-ți vadă sângele atât de ușor.

— Da, Unte.

Cu multă delicatețe, îl apucă pe bătrân de cot.

— La fel să faci și tu. Să aduc unul dintre Împărtășitori ca să-ți aline durerile?

— Pot să facă asta? Uimitor.

Unte chicoti.

— Mă tentează, Wana, dar nu ar trebui să-și cheltuiască magia. Nimic nu poate vindeca bătrânețea.

Sângele de vise ar putea. Gândul acesta îi stârni prea multe amintiri întunecate și Wanahomen alungă cât putu de repede asemenea idei.

Când se întoarse în *ansherrat*, mama lui îl aștepta și ochii lui se umplură de bucurie când o văzu stând în picioare la intrarea în cort, privind pregătirile. Se apropie de ea, îi luă mâinile și o sărută pe frunte. Ea chicoti fără să se ferească.

— Le faci pe celelalte femei să creadă că te alint prea mult, spuse ea, apoi se încruntă, trăgându-se un pas în spate, când zări petele de sânge din dreptul stomacului.

— Ce s-a întâmplat?

— Prea multe ca să-ți povestesc acum.

Îi strânse mâinile.

— Nu te îngrijora. Ar trebui să te odihnești. Preoții au spus că ai nevoie de timp ca să-ți revii.

— Da, da, bine.

Femeia pufni, ușor enervată de grija lui.

— Mai târziu, vreau să-mi povestești tot.

— Bineînțeles.

Făcu o plecăciune și se grăbi spre cortul lui ca să se schimbe.

Se asigură că îmbracă cele mai fine robe indigo, culoarea nobilă printre banbarra. Unte îi îngăduise să le poarte cu câțiva ani în urmă. Își prinse la brâu și o frumoasă sabie de bronz dăruită tradițional moștenitorului Tronului Apusului, numită și Mwet-zu-anyan, Soarele de Dimineață. Nu o purta prea des, deoarece nu semăna deloc cu armele tribului – ei preferau lamele curbate – și, pe deasupra, se temea să n-o piardă. Acum era important să le arate ce putere puteau câștiga banbarra din alianțele cu străinii. Iar mâinile lui de orășean puteau vărsa sânge.

Până când Wanahomen îl găsi pe Unte din nou, trimișii dzikeh intraseră în canion. Era greu de spus de la depărtare, dar lui Wanahomen i se păru că-l zărește pe Tassa printre cei care primeau oaspeții. Băiatul se dădea în vânt să fie în mijlocul agitației. Pentru o clipă se temu că trimișii dzikeh îl vor certa pe Tassa când o să-l vadă. Cei mai mulți yusiri nu se sinchiseau de asta, dar banbarra, de regulă, nu suportau corciturile. Yanassa încercase să-l avertizeze pentru a-l proteja pe băiat, acum mulți ani. *Trebuie să-și găsească singur drumul, iar dacă tu stai tot timpul pe capul lui, nu-l va ajuta,* îi spusese ea și se dovedise a avea dreptate. Își încleștase pumnii, dar nu făcuse nimic atunci când băiatul venise acasă cu nasul plin de sânge și cu pumnii învinețiți, deși îl învățase cum să se bată, folosind toate trucurile desprinse de la tatăl lui, cu mult timp în urmă. Nici acum nu va face nimic, câtă vreme Tassa va îndura. Dar dacă depășeau limitele…

Dar mai bine să nu cheme Colectorii prea devreme, după cum se spunea în Gujaareh. Avea și-așa destule probleme.

Se stârni oarecare agitație lângă scări și, câteva clipe mai târziu, trimișii dzikeh începură să urce. Mai întâi, apăru căpetenia tribului, Tajedd, bănui Wanahomen, căci bărbatul părea în vârstă, dar nu așa de bătrân precum Unte. Asta îi oferea lui Unte avantajul vârstei, un lucru foarte bun. Tajedd era înalt, slab și cu o căutătură mohorâtă, iar umerii începuseră să i se cocârjeze. Se opri în fața lui Unte, care îl aștepta și cele două căpetenii schimbară saluturi.

Bărbatul care urcă în continuare aproape că-l scoase din fire pe Wanahomen, chiar dacă Wutir îl prevenise: *Tajedd vine cu o armă specială pentru tine.* Bărbatul nu era la fel de înalt ca Tajedd, dar compensa prin statura cu pieptul lat și brațe cât jugul, goale până la cot, lucru rar printre banbarra obsedați să

nu-și arate corpul. Părea îndeajuns de musculos să arunce bolovani imenși. Nu una, ci două săbii îi atârnau de-o parte și de alta. Tecile fuseseră împodobite cu amulete și talismane. Din felul în care stătea omul, Wanahomen nu se îndoia câtuși de puțin că știa cum să le folosească.

Acesta era căpetenia vânătorilor din tribul banbarra-dzikeh, nu încăpea îndoială. După privirea aprigă ce se zărea pe deasupra vălului, Wanahomen știa că bărbatul îl ochise la rândul lui.

Va căuta un motiv să te provoace, apoi te va omorî. Cu toate că Wanahomen izbucnise în râs la auzul unor asemenea vorbe, abia acum vedea cât sunt de adevărate. Wanahomen era un luptător înnăscut, antrenat de Charris și de gărzile formidabile ale Palatului Kite-iyan, dar acest dzikeh era altă poveste. O armă în toată regula.

Însă armele puteau fi întotdeauna întoarse împotriva stăpânilor săi.

— Așadar, el e pricina adunării noastre, spuse Tajedd, uitându-se lung la Wanahomen. Am auzit multe despre tine, Wanahomen din Gujaareh.

Clanul Shatyrriei îi trimisese neîndoielnic misive ori de câte ori Luna Deșteptată apărea pe cer, așa că Wanahomen nu era deloc surprins.

— Și eu, despre tine, vere, răspunse el.

Tajedd ridică din sprâncene la auzul cuvântului „văr”. Căpetenia vânătorilor se încruntă și el.

— Mama lui Wanahomen a consimțit să devină cea de-a patra soție a mea, chiar după ce s-au alăturat tribului nostru, interveni Unte, cu glasul lui înșelător de blând. Wanahomen este fiul clanului meu acum.

— Pricep.

Tajedd îl privi pe Unte de parcă ar fi vrut să îi spună ceva despre asta, dar în cele din urmă preferă diplomația.

— Nădăjduiesc că oamenii mei vor fi bine primiți în tribul yusir în următoarele zile, Unte. Am făcut un drum greu ca să ajungem la timp pentru festivalul solstițiului.

Unte își duse mâna la inimă, în semn de uimire batjocoritoare.

— De aceea ați ajuns devreme? Să faceți curte femeilor noastre și să ne mâncați mâncarea? Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Oaspeții izbucniră în râs și, după un timp, li se alătură și Tajedd. Mare parte din încordare se risipi. Wanahomen admirase dintotdeauna priceperea lui Unte în astfel de situații.

— Veniți atunci, spuse Unte, poftindu-i cu gesturi largi pe cei din tribul dzikeh să-l urmeze.

Restul bărbaților, Wanahomen numără aproape 80 de luptători, terminaseră de urcat și erau întâmpinați cu bucurie de ceilalți, primeau de băut, mâncare și pânzeturi cu care să se spele pe față și pe mâini. Wanahomen cercetă poziția oamenilor săi: câțiva se amestecaseră printre banbarra ca să primească oaspeții, dar cei mai mulți așteptau tăcuți în jurul taberei, atenți la orice urmă de agitație. Ezack rămăsese sus, în postul de veghe. Când Wana îi întâlni privirea, el clătină ușurel din cap. Totul decurgea cum trebuie. Mulțumit, Wanahomen se răsuci pe călcâie, ca să-l urmeze pe Unte.

Cortul lui Unte era mai mare decât al celorlalți, deoarece acolo se țineau adesea întâlniri. Înăuntru, cei trei sclavi ai săi munciseră pesemne pe brânci, ca să pregătească totul atât de repede pentru sosirea oaspeților.

Lucrurile veșnic împrăștiate ale lui Unte, suluri cu poezii pe jumătate scrise sau pipe fumate doar pe jumătate dispăruseră, lăsând cortul curat și primitor. O masă joasă fusese aranjată, încărcată cu mâncare și ceaiuri. Într-un colț, un opaiț frumos împodobit răspândea aroma unor ierburi ce ardeau mocnit.

Tajedd se așeză pe pernele dintr-o parte a mesei, gemând mulțumit și întinzându-se după o butelcă în care se găsea vin din fruct de cactus. O băutură tradițională pentru călătorii care traversaseră deșertul. Căpetenia vânătorilor se așeză lângă el, așteptând ca mai-marele tribului să se răcorească primul, după cum o cerea datina.

Wanahomen luă loc în fața căpeteniei vânătorilor dzikeh.

— Ai avantajul de a ști numele meu, rosti el politicos.

— Așa e, spuse bărbatul cel musculos, fără să mai adauge nimic.

Wanahomen avu senzația că bărbatul zâmbește la adăpostul vălului.

Unte ridică o sprânceană.

— Ne aflăm cumva în război, de numele nu sunt rostite liber? Ne temem unii de ceilalți, de vreme ce continuăm să ne ținem chipurile acoperite?

Își trase vălul și îi privi cu îndrăzneală pe cei doi dzikeh.

— Dacă-i pe-așa, eu habar n-aveam.

Tajedd își coborî iute vălul, scoțând la iveală un chip mohorât cu obraji supți. Totuși, le zâmbi larg. Îi lipseau câțiva dinți.

— Nu suntem în război, vere, desigur că nu. Și niciunul dintre noi n-a venit aici temător. Nu-i așa, Azima?

Căpetenia vânătorilor dzikeh se încruntă când își auzi numele, apoi ridică o mână spre văl. Wanahomen îi imită gestul, ca să-și descopere chipurile în același timp. Azima avea o față cu trăsături ascuțite, neplăcute, dar cu ochi mari ca ai unui apusean. Wanahomen mustăci în sinea lui, mândru nevoie mare. Celălalt bărbat era tot o corcitură.

— Nu văd nimic de care să mă tem aici, îi spuse Azima lui Wanahomen și zâmbi.

Wanahomen îi întoarse zâmbetul, zicându-și în gând: *Mi-ar plăcea atât de mult să te omor!* Dar nu putea face asta. Azima îi era de folos viu.

În timp ce Tajedd gustă vinul și, așa cum se cuvenea, recită un poem în care își lăudă gazdele, Wanahomen îi făcu semn unuia dintre sclavii lui Unte, care stătea pe vine acolo. Când bărbatul se apropie, Wanahomen îi murmură la ureche:

— Adu-o pe femeia tămăduitoare. Spune-i că cineva din cortul lui Unte are o rană măruntă care are nevoie de îngrijire.

Sclavul încuviință din cap și se strecură afară.

După ce Tajedd termină, Wanahomen își înclină capul pentru a-și arăta aprobarea.

— A fost o călătorie lungă de la *an-sherrat*-ul tribului vostru până aici? întrebă el.

Unte își turnă puțin vin. Wanahomen își plecă fruntea grațios către Azima, arătându-i că el trebuie să bea următorul, în calitatea sa de oaspete. Azima strâmbă din buze. Nu întinse mâna spre butelcă. Nu avea de gând să bea și asta însemna că nici Wanahomen nu putea s-o facă. Wanahomen era uimit peste măsură. Oare bărbatul chiar credea că o asemenea meschinărie îl va înfuria?

Pe de altă parte, banbarra se purtaseră corect față de el în toți acești zece ani de când trăia în mijlocul lor. Crescuse privindu-i pe nobilii gujaareeni jignind pe cineva doar cu o schimbare a tonului sau cu o plecăciune aiurea. Banbarra erau atât de direcți, încât aproape că îi plăceau, chiar și când se

purtau ca niște mojici.

— Aproape o lună, mai mult sau mai puțin, spuse Tajedd.

Părea că nu băgase de seamă purtarea lui Azima, dar Wanahomen știa mai bine.

— Asta pentru că am venit cu luptători antrenați, care s-au mișcat în ritm de vânătoare.

— O călătorie grea, încuviință Unte.

Wanahomen chicoti.

— Ei bine, femeile noastre îi vor ajuta pe bărbații voștri să uite de greutățile călătoriei.

Își turnă o cană cu ceai, dejucând intențiile prostești ale lui Azima.

— Le plac chipurile noi. Deși s-ar putea să fiți nevoiți să vă întreceți pentru grațiile lor. O mulțime de fețe noi au apărut în tabără în ultimele zile.

Unte îl privea gânditor pe Wanahomen, fără îndoială simțind că pune ceva la cale. Ajunsese să aibă încredere în Wanahomen de-a lungul celor zece ani, lăsându-i mână liberă și implicându-l în hotărârile importante, dar Wanahomen știa că nu ar tolera o jignire pe față adusă tribului dzikeh. Banbarra nu se purtau prietenos cu străinii, dar față de cei de-un neam cu ei respectau cu sfințenie relația dintre oaspeți și gazde. Wanahomen se bizuia pe asta.

— Te referi la tine? întrebă Tajedd, îndulcind apoi jignirea subînțeleasă. Deși acum, dacă faci parte din clanul lui Unte…

— Nu, nu e vorba de mine, spuse Wanahome.

Le zâmbi disprețuitor.

— Eu nu mai sunt un nou-venit de mult timp. Avem doi preoți gujaareeni printre noi. Ne-au fost dăruiți de Hetawa pentru a pecetlui alianța noastră. O să-i recunoașteți. Palizi, blânzi, orășeni get-beget. A trebuit să le dăm straie banbarra, pentru că ale lor erau nerușinate.

Tajedd făcu ochii mari. Triburile banbarra păstrau legătura între ele cu ajutorul solilor și al păsărilor, însă cei din tribul dzikeh pesemne că plecaseră din tabăra lor înainte ca vestea alianței să ajungă la ei.

Azima păru mai puțin impresionat.

— Un dar. Preoți?

Izbucni în râs.

— Avem nevoie de rugăciuni în plus ca să ne ajute în luptă?

— Au foarte multe haruri, spuse Wanahomen.

Zâmbi spre Azima, care își arătă supărarea. Sorbi din ceai și chiar atunci auzi că sclavul se întorsese cu femeia Împărtășitor. Pânza de la intrarea în cort se trase într-o parte și sclavul o lăsă pe femeie să pătrundă înăuntru.

Unte se încruntă, uitându-se nedumerit spre sclav.

— Ce se petrece?

Femeia templului vorbi iute. Sclavia încălca Legea Hananjei. Se temea că sclavul va fi pedepsit.

— Îmi cer iertăciune pentru întrerupere, rosti ea în gujaareeană. Mi s-a spus că cineva are o rană ce trebuie îngrijită.

Wanahomen nu ar fi putut plănui mai bine. Atât Tajedd, cât și Azima se holbară la ea, uluiți de vocea ei blândă și de purtarea ei politicoasă. Era îmbrăcată cum se cuvine. Yanassa făcuse o treabă grozavă cu ea. Wanahomen rămăsese foarte impresionat. Cu toate acestea, nicio altă femeie care își cunoștea valoarea nu ar fi stat așa, bâlbâindu-se ca un copil.

— Aici, spuse Wanahomen, invitând-o elegant.

Ea se apropie de îndată, un alt lucru pe care nicio altă femeie banbarra nu l-ar fi făcut, având în vedere lipsa de politețe a gestului, și se lăsă în genunchi pe o pernă chiar lângă el.

— Unde este rana? întrebă ea.

Hanani deja se concentra asupra sarcinii ei, ignorând privirile celor doi bărbați dzikeh. Unte se încruntă, dar hotărî să-l lase pe Wanahomen să continue.

Prințul se întinse pe perne, cât mai comod, după care își săltă robele pentru a scoate la iveală tăietura de pe pântece făcută de Wutir. Bărbații dzikeh deveniră atenți, deoarece banbarra își arătau părțile vulnerabile ale corpului numai rudelor, altor bărbați sau femei cu care se culcaseră sau cu care intenționau să se culce.

— Aici, spuse el.

Înlătură bucata de material pe care o pusese peste rană ca să nu sângereze și să-i păteze robele.

Femeia din Hetawa se aplecă să cerceteze rana cu degetele, atingându-i marginile cu blândețe.

— Nu e adâncă, rosti ea brusc, aproape distrugând atmosfera pe care el voise să o creeze. Concentrată asupra sarcinii, fata devenise încrezătoare, calmă. Va trebui să facă ceva în această

privință.

— Dar având în vedere unde se află, se va deschide întruna și se poate infecta.

— Da, așa m-am gândit și eu, încuviință Wanahomen.

Apoi, cu un gest care se voi firesc, ridică mâna și mângâie părul împodobit al fetei. Hanani tresări, privindu-l nedumerită, dar, așa cum sperase el, nu protestă și nici nu se trase înapoi. De fapt... Se îmbujorase toată. Pielea ei palidă se încălzise precum o torță.

În alte împrejurări, ar fi râs. Însă acum era vital să pară afectuos cu ea, drăgăstos, blând. Oaspeții habar n-aveau ce-și spuneau unul altuia, date fiind cunoștințele lor sărace în gujaareeană, însă le urmăreau cu atenție gesturile și intonația. Wanahomen voia ca ei să vadă un bărbat plin de pofte trupești și o fată timidă, care nu se putea împotrivi atenției lui.

Vorbind prea repede, ea zise:

— Da, bineînțeles. Vindecarea nu va dura mult. Îți amintești cum se face?

Mai văzuse vindecarea unuia dintre frații lui, după ce o aventură prostească din Kite-iyan luase o întorsătură urâtă. Drept răspuns, își lăsă capul pe spate, închizând ochii. O clipă mai târziu, fata îi atinse pleoapele cu vârfurile degetelor, ușoare ca niște pene. Apoi…

Deschise ochii speriat, visul destrămându-se înainte să și-l amintească. Pântecul începuse să îl mănânce. Își săltă capul și văzu că rana se vindecase, iar sângele vărsat se uscase. Îl șterse cu pânza ce îi acoperise rana și abia atunci băgă de seamă că femeia templului stătea palidă și nemișcată lângă el, cu o expresie de frică. Dar pentru că se afla cu spatele la oaspeți, Wanahomen o ignoră.

Se ridică în picioare, astfel încât Tajedd și Azima să-i vadă pântecul vindecat.

— Vedeți?

Tajedd își ținu răsuflarea. Azima se încruntă.

— Magie, spuse Tajedd uluit. Auzisem că preoții din Gujaareh au asemenea puteri.

— Sunt și ucigași, se răsti Azima. Precum demonii, se furișează în miezul nopții și îți varsă otravă în somn.

— Acela e un alt fel de preot, spuse Wanahomen, pe un ton disprețuitor care voia să arate că nu îi e teamă de ei.

Își strânse robele și clătină din cap spre Hanani.

— Ei nu pot face nimic altceva în afara tămăduirii. Ne vor vindeca oamenii după bătălie, lăsându-ne puternici și gata de luptă, în timp ce dușmanii noștri își vor îngriji răniții. Înțelegeți valoarea prieteniei cu Hetawa?

Tajedd părea gânditor. Azima se aplecă iute și îi șopti ceva la ureche. Unte nu se mai încrunta, chipul lui devenind lipsit de expresie ca al unei statui, cu toate că și el îi urmărea atent pe cei din tribul dzikeh. Hanani reușise să-și revină, deși arăta în continuare tulburată. Își plecă fruntea și își luă la revedere, dând să se ridice. Wanahomen se întinse și o apucă de bărbie, iar ea se sperie atât de tare, că încremeni.

— Mulțumesc, spuse el și se aplecă să o sărute.

Dacă Hanani ar fi stat în picioare, probabil că i s-ar fi înmuiat genunchii. O sărută ușurel, ca un iubit, chiar dacă ea nu i se împotrivi. Wanahomen ar fi putut să exagereze și situația să fie și mai rea pentru ea. Fata avu nevoie de trei încercări să se ridice în picioare, când el îi dădu drumul, dar chiar și atunci se dezechilibră, vădit năucită. Wanahomen continuă să zâmbească, în vreme ce ea se îndreptă spre ușă și salută din cap pe toată lumea, chiar și pe sclavi, *pe toți Zeii*. Nici măcar în Gujaareh nu se proceda așa. În sfârșit, ieși.

Se mai vorbiră vrute și nevrute pentru un timp. Potrivit datinilor banbarra, nimeni nu discuta chestiuni importante după o călătorie. Se credea a fi o nedreptate față de cei mai obosiți. După apusul soarelui, Wanahomen auzi muzicanții tribului încălzindu-și lăutele și tamburinele. A opta zi a solstițiului începea și se termina întotdeauna cu o petrecere mare, iar oaspeții se bucurau de adevărate orgii. Noaptea aceasta urma să fie de pomină, chiar și după standardele tribului.

Unte îi porunci unui sclav să îi conducă pe Tajedd și pe Azima la un cort al oaspeților. După ce aceștia plecară, oftă din toți rărunchii, apoi se întoarse către Wanahomen.

— Dacă dai greș și nu cucerești Gujaarehul, îi spuse, va trebui să părăsești tribul.

Wanahomen se încordă mirat, simțindu-se rănit.

— Unte?

— Nu pentru că ți-ar lipsi calitățile, Wana.

Pe chipul bătrânului se citi preț de o clipă afecțiunea și Wanahomen se mai liniști.

— De fapt, știu că, dacă m-ai urma la conducerea tribului, oamenii mei ar prospera.

— Și atunci de ce trebuie să plec?

— Pentru că te iubesc de parcă ai fi sânge din sângele meu, dar mă înspăimânți, Wana. Știu că te vei folosi de oricine, vei distruge orice, ca să-ți potolești mânia ce-ți arde în inimă precum focul soarelui. Chiar și tribul tău. Ne iubești, dar nu îndeajuns. Nu îndeajuns cât să ai grijă de noi, dacă vei începe vreodată să ne urăști.

— Eu…

Se holbă la Unte, fără să mai poată gândi limpede. Încercă să găsească un răspuns. Orice, numai să deschidă gura.

— Vrei să zici că nu e adevărat? întrebă bărbatul.

Cu inima strânsă, Wanahomen își feri privirea și nu răspunse.

Unte clătină din cap, de parcă nici nu s-ar fi așteptat la altceva, apoi oftă.

— Unul dintre sclavii tăi să o vegheze pe fata gujaareeană de aici încolo. Ai plantat o sământă periculoasă azi.

Un semnal că trebuia să plece. Wanahomen se ridică în picioare, la fel de tulburat precum femeia templului și se îndreptă spre ușă. Când atinse pânza groasă de la ieșire, ceva se schimbă în el și văzu…

Tatăl lui își întindea brațul mort spre el, cu pielea pătată de bube…

Aceeași mizerie se răspândise pe întregul trup…

Închipuirea, visul în stare de veghe sau orice o fi fost pieri.

— Wana? se auzi vocea lui Unte în spatele lui, plină de tristețe, de grijă, dar și de iubire.

Dragostea adânci suferința provocată de vorbele lui Unte, căci însemna că Unte credea cu tărie în ele.

Ce norocos era să aibă doi tați, amândoi regi, cărora să le pese de el atât de mult și care nu l-ar fi lăsat niciodată de bunăvoie să le conducă regatele.

— Noapte bună, Unte, murmură Wanahomen.

Își ridică vălul până sub ochi și se întoarse în cortul lui.

21 Capcana

Hanani îl găsi pe Mni-inh în cortul său, așezat pe un morman

de saltele aduse de banbarra, cu ochii închiși și capul căzut într-o parte. Pesemne că dormea adânc, dar mai degrabă se ruga. Hanani își aminti că nu se mai rugase de multe zile. Când se așeză pe carpeta din fața mentorului ei ca să-i privească chipul, își dădu seama că nu are nicio dorință să încerce acum. Ca să găsești pace în Ina-Karekh, trebuia să faci pace cu tine însuți mai întâi. Nu mai știa când simțise pacea ultima oară.

Totuși, îi plăcea să stea lângă corpul lui Mni-inh, chiar dacă sufletul lui se găsea în altă parte. Se ghemui lângă el, odihnindu-și capul pe coapsa lui, așa cum nu mai făcuse de când devenise acolit. El începuse să-i respingă îmbrățișările și alte gesturi copilărești de afecțiune când ciclurile fertile își făcuseră loc în trupul ei. Dar nu pentru că îi displăceau, o liniștise el, ci pentru că, fiind prima femeie trecută de copilărie din Hetawa, fata trebuia să-și apere integritatea și să păstreze aparențele.

— Ești ca o fiică pentru mine, îi spusese el, dar în orașele din susul râului nu e nimic nelalocul lui ca un bărbat de vârsta mea să-și ia o nevastă tânără ca tine. Ceilalți își vor aminti acest lucru, chiar dacă noi nu ne vom gândi la așa ceva niciodată.

Nu se gândise la el în felul acesta. Nu îi trecuseră prin cap asemenea gânduri nici legate de ceilalți frați ai ei din Hetawa, nici măcar o singură dată de când venise să locuiască alături de ei.

Însă acum gustul prințului îi rămăsese pe buze.

Hanani se înfioră, urând amintirea sărutului și totuși văzându-l cu ochii minții, simțindu-l din nou și din nou. Prințul o folosea. Bătea la ochi chiar și pentru cei mai puțin pregătiți. O ura atât pe ea, cât și tot ceea ce avea valoare pentru ea. Și totuși, nu uitase senzația stârnită de degetele lui când îi dăduse o șuviță de păr după ureche.

Închise ochii și-și dori din toată inima să nu fi acceptat testul lui Nijiri. Își dori să poată merge înapoi în chilia ei micuță din Hetawa, unde se simțise protejată de haosul lumii.

O mână îi atinse părul și o mângâie încetișor, zornăind podoabele aurii.

— Curând o să mergem acasă, spuse Mni-inh.

Întotdeauna îi intuise perfect starea de spirit. Închise ochii și se luptă cu lacrimile. Nu se cădea ca o Slujitoare a Hananjei să plângă.

Bărbatul oftă, mângâindu-i părul.

— Te-ar ajuta dacă ți-aș spune că am vorbit cu Nijiri?

— Poftim?

— În vise, spuse el. E un ritual simplu. Alegem un loc de întâlnire în Ina-Karekh, o imagine unică, puternică, de mare însemnătate și pentru unul, și pentru celălalt din motive asemănătoare, apoi stabilim un timp anume când vom călători amândoi. În acest caz, Sala Binecuvântărilor. Când se ridică Visătoarea, chiar înainte de apariția Lunii Deșteptate.

Hanani se încruntă.

— Colectorul Nijiri ți-a spus din vreme să vă întâlniți?

— Da.

Mni-inh se posomorî.

— Nu mi-a spus *de ce* trebuia să ne întâlnim. Doar că va fi necesar. L-am certat bine când am ajuns acolo. Măcar atât.

Hanani se ridică, dar cu grijă să nu-i lovească mâna.

— De ce ne-a făcut așa ceva, Mni-inh-frate? Am putea fi omorâți. Nu au niciun fel de pace în ei.

— Știu, spuse el. Dar ne-am descurcat bine până acum, nu? Cinstind vorbind, s-ar putea să fim mai în siguranță aici decât în Gujaareh.

Hanani se încruntă.

— Coșmarul a îmbolnăvit și alți oameni?

— Da, acum sunt 30 de bolnavi. Sala Răgazului este plină de ei, dar nu asta am vrut să spun. Ieri, Colectorii s-au întrunit și au colectat zeciuiala celor doi soldați kisuatieni care te-au amenințat.

Hanani își ținu răsuflarea, mintea ei umplându-se cu imagini ale Hetawei în flăcări.

— Kisuatienii, șopti ea. Au amenințat că dacă soldații lor pățesc ceva răzbunarea va fi de patru ori mai rea. Dacă atacă Hetawa…

— Nu, Hanani. Nu sunt atât de nebuni, încât să pună în pericol ocupația Gujaarehului pentru doi bărbați decăzuți. Soldații au atacat o Soră, înainte să fie judecați de Colectori. Drept rezultat, frământările sunt intense în oraș. Nijiri crede că kisuatienii vor aștepta până când oamenii se vor liniști puțin înainte să acționeze.

Oftă, frecându-și ochii cu mâna.

— Când vor acționa, cine știe ce se poate întâmpla? Mă rog la

zeii tânărului prinț să fie pregătit să recâștige orașul curând și să iasă victorios atunci când va veni momentul.

Hanani își aminti din nou tămăduirea de după-amiază și ce urmase apoi. Își plecă ochii și alungă iute gândurile, concentrându-se asupra unor chestiuni mai importante.

— Frate, ar trebui să știi ceva. L-am vindecat pe prinț azi. Avea o rană puțin adâncă la abdomen. Pesemne din pricina unui cuțit. Dar nu asta m-a tulburat.

Scutură din cap.

— Mni-inh-frate, are harul visării.

— Poftim?

Brusc, Mni-inh căzu pe gânduri.

— Moștenire de familie. Colectorul Ehiru a fost unchiul lui. Cât de puternic e, după părerea ta?

Hanani înghiți în sec, amintindu-și visul tămăduitor. Încercase să-i sugereze să alcătuiască în vis un peisaj simplu. Un cort banbarra din piele de cămilă, rupt pe o latură. Dar înainte să îi poată convinge mintea să repare ruptura, el preluase controlul visului, aruncând-o într-un Gujaareh umbrit, peste care atârna un nor monstruos, precum o gură devoratoare.

— N-am reușit să îi controlez visarea, spuse ea. M-a dus unde a vrut el în Ina-Karekh. Nu părea să aibă măsură. Nu cred că a vrut asta. Dar, dacă ar fi fost antrenat, dacă *ar fi încercat*, cred că m-ar fi ținut acolo cât de mult ar fi vrut.

Dar ea simțise în clipa în care se manifestase Gujaarehul întunecat că nici prințul nu dorise să fie acolo. Ceva din peisajul de vis îl înspăimântase. Un bărbat atât de plin de mânie, încât se minunase că în sufletul lui se mai găsea loc și pentru frică. Dar tocmai din cauza acelei spaime o lăsase să-l tragă spre ea cu blândețe, într-un vis mai simplu, în deșertul luminat de un cer senin de dimineață și în cortul sfâșiat. Îl reparase aproape imediat.

— Niciodată nu am mai simțit o asemenea forță. Poate doar la Colectorul Nijiri, spuse ea într-un final.

Și ca să fie sinceră până la capăt, credea că nici Nijiri nu avea atâta forță.

— Un asemenea har. Pe Zeița cea Sfântă! Întotdeauna am fost grijulii cu cei din familia Apusului de Soare. Prea mulți nebuni printre ei. Nu-mi vine să cred că am ratat unul.

Mni-inh se dezmetici brusc.

— Dar prințul, adică regele, tatăl lui Wanahomen, a uneltit împotriva Hetawei decenii întregi. Dacă Wanahomen a fost testat, fără îndoială că prințul a reușit să găsească o cale prin care i-a mituit sau i-a silit pe cei care l-au testat să-și țină gura.

Hanani se mulțumi să clatine din cap, prea sleită de evenimentele zilei ca să mai gândească. Se lăsase noaptea. Cortul lui Mni-inh era aproape învăluit în beznă, luminat de o singură torță pe care o aprinsese probabil înainte de rugăciune. Undeva afară, un muzicant cânta un cântec vesel la un fel de lăută. Se auzeau oamenii bătând din palme și îngânând melodia odată cu el. Sărbătoarea banbarra închinată solstițiului începuse.

— Nu e nebun, spuse ea.

— Nu, nu-mi imaginez că barbarii l-ar fi primit în sânul lor, dacă ar fi fost așa. Dar dacă harul lui e atât de puternic, va fi doar o chestiune de timp.

Hanani dădu din cap și se ridică în picioare, luptându-se puțin cu fustele cu care încă nu se obișnuise.

— Trebuie să mă odihnesc, Frate.

Ciudățenia barbarilor, haosul fără limite al obiceiurilor lor și al modului lor de gândire o epuizase. N-avea de gând să-i spună lui Mni-inh despre sărut. Nu-și înțelegea motivele. Prințul se purtase așa probabil ca să o chinuie.

Mni-inh o privi cum se ridică și pe frunte îi apăru o cută adâncă de îngrijorare.

— În regulă. Dar nu uita că totul se va termina curând. Nu va trece mult timp până când vei spune în Casa Copiilor povești despre aventurile tale și îi vei convinge să se alăture Împărtășitorilor în număr cât mai mare.

Hanani încuviință din cap, răsplătindu-l cu un zâmbet pentru încercarea lui de a o înveseli.

— Odihnă plăcută, Frate.

— Du-te în pacea Ei, Hanani.

Își adună tot curajul ca să iasă din cort, dar nu se pregătise îndeajuns pentru explozia de senzații care o întâmpină. În apropiere, mai mulți oameni stăteau în picioare în jurul unui foc strălucitor, bucurându-se de dansatorii care săreau și băteau din picioare lângă flăcările înalte. Un grup de copii trecu în goană pe lângă ea, trei dintre ei purtând un fel de jucărie din pânze cu funde lungi. Trebui să se oprească ca să nu o dărâme. În aer

pluteau arome pătrunzătoare și plăcute: fum de lemn, carne friptă, tămâie, ceai. Mult mai departe, o mulțime mai mică se strânsese în jurul unui foc, unde doi muzicanți cântau lălăit și fără niciun fel de armonie. După chipurile lor încântate, se părea că le place muzica, dar urechea gujaareeană a lui Hanani nu auzea decât zgomote.

Se întoarse spre cortul ei și se opri când cineva îi ieși înainte, cu pas hotărât. Charris.

— Unde ai fost? o întrebă el, pe un ton poruncitor.

Auzise că e sclavul prințului și ideea că un gujaareean avea sclavi i se părea îngrozitoare. Însă nu era prima dată când vedea semne că, înainte să trăiască printre barbari, Charris ar fi deținut un statut mai înalt. Poate era chiar un zhinha, ceea ce însemna că trebuie să fie mai respectuoasă cu el. Dar acum se simțea mult prea obosită ca să îi pese.

Hanani arătă, fără să scoată un cuvânt, către cortul mentorului său. Bărbatul se holbă la ea. O luă de braț și o trase brusc într-o parte.

— În acest trib, bărbații și femeile care nu sunt rude nu se amestecă unii cu ceilalți, îi șopti el la ureche, decât cu un singur scop. Dacă vrei ca tribul să te trateze ca pe o târfă, care este dornică să primească orice bărbat ce o dorește, atunci continuă să-ți petreci timpul cu prietenul tău preot!

Deja era prea mult. Își smulse brațul din strânsoarea lui.

— Oamenii aceștia nu se gândesc și la alte lucruri? Femeile nu au și alte îndatoriri? Oare întreaga lume din afara Gujaarehului nu vrea decât violență, plăceri, bani și…

Fata scutură din cap.

— Nici nu e de mirare că Regele Eninket voia să o cucerească pe toată. Aproape că-mi doresc să fi reușit!

Plecă de lângă el și, spre marea ei ușurare, nu veni după ea.

Cortul ei, din fericire, se găsea în partea opusă cortului lui Mni-inh, departe de muzica tare și de dansatori. Înăuntru era întuneric. Se împiedică de carpetele și pernele ce-i rămăseseră încă străine, apoi se prăbuși, în sfârșit, pe mormanul de pături și saltele ce-i aparținea. Cumpărate și plătite cu gulerul de ucenic pe care îl purtase toată viața. Izbucni într-un râs amar și luă o pernă în brațe, ca să găsească puțină liniște.

Când pânza de la intrare se ridică, strălucirea focului îi lumină chipul și ridică perna pentru a-și feri ochii de strălucirea

orbitoare.

— Te rog, lasă-mă în pace.

— *Elin aanta*?

Era o voce gravă, dar nu a lui Charris. Hanani ridică fruntea, încruntându-se, când bărbatul înșiră mai multe cuvinte în chakti. Din toată bolboroseala, reuși să distingă doar numele lui Wanahomen.

— Nu te înțeleg, spuse ea. Ai un mesaj de la prinț?

I se părea greșit să-i folosească numele cu care îl strigau toți ceilalți. Câtă vreme prințul Gujaarehului se găsea pe tărâmul deșteptării, el nu avea nume. Abia după moarte putea fi privit ca un simplu om. Și totuși acesta era numele după care îl știau barbarii.

— De la Wanahomen?

Zări silueta unui bărbat solid. Acesta o privi câteva clipe, apoi clătină din cap. Dar, dacă nu vorbea gujaareeana, atunci cum ar fi putut s-o înțeleagă? De ce…

Bărbatul intră în cort, lăsând pânza grea de la intrare să cadă în spatele lui.

Hanani se săltă în șezut, alarmată.

— Ce faci?

Îl auzi apropiindu-se prin întuneric. Umbrele din cort deveniră tot mai întunecate, împiedicând-o să vadă ceva.

— Charris a spus că bărbații de aici nu…

Auzi brusc un trosnet, atât de aproape, încât icni de frică. Se afla chiar în fața ei. Cu inima bubuindu-i în piept, încercă să se îndepărteze, dar o mână butucănoasă o apucă de gleznă. Bărbatul o trase spre el, trântind-o pe spate. Începu să țipe, dar o altă mână îi acoperi gura. Pentru o clipă, degetele bâjbâiră nesigure, după care o strânseră și mai tare. Necunoscutul își lăsă toată greutatea peste trupul ei, tăindu-i răsuflarea.

Se trezi înapoi în Gujaareh, stând în fața soldaților kisuatieni. Unul dintre ei se aplecase spre ea, împrăștiind amenințări. „Dacă ai fi mai drăguță, știi ce ți-aș face?”

Bărbatul încercă să-i smulgă hainele. Auzi sfâșierea unei bucăți de pânză și, brusc, își eliberă un picior. Lovi cu el, orbește, panicată, dar parcă ar fi dat într-o piatră. Bărbatul gemu și se așeză mai bine, până când nimeri între picioarele ei…

Nu ești lipsită de apărare, Hanani, nici acum, îi șopti Mni-inh

în minte.

Se prinse de brațele groase precum stâlpii din Sala Binecuvântărilor, zgâriindu-l. Bărbatul mârâi și se săltă în genunchi. Pe neașteptate, strălucirea cortului o orbi, lovitura pe care o primise aproape că îi tăie răsuflarea. Pentru cât timp rămase neclintită, nu știa. Când își veni în simțiri, descoperi că legătura dintre picioare dispăruse, iar bărbatul se pregătea să scape de pantaloni. O împinse la loc.

Scânci neajutorată când își dădu seama că îi lipsea puterea de a-l opri…

Cei care vindecă pot răni la fel de ușor.

În mintea ei, corturile se sfâșiară. Insectele bâzâiră înnebunite. Stâlpii se cutremurară.

Răsucindu-se, Hanani își așeză o mână pe pieptul bărbatului. Toată teama, groaza, durerea și mânia pe care le simțise – da, mânie – și toate lucrurile oribile pe care le simțise vreodată în viața ei se adunară într-un singur nod în interiorul ei și apoi… *se cutremură.*

Bărbatul zbură în spate, de parcă mâna zeiței Însăși i-ar fi dat o lovitură strașnică.

După un timp, care dură o veșnicie, pânza de la intrarea în cortul lui Hanani se ridică din nou, lăsând loc unui bărbat care ducea o lampă. Îi vorbi, dar cuvintele se goliseră de sens. Auzea niște bolboroseli pe care mintea ei nu le putea desluși. Își aținti privirea asupra formei nemișcate din întuneric, care se dovedi a fi un banbarra necunoscut, când lumina se apropie. Acoperământul de cap și vălul îi căzuseră. Robele atârnau mototolite într-o parte, iar pantalonii îi erau căzuți în vine. Ochii și limba se umflaseră, gata să se desprindă de trup.

Bărbatul care intrase, Charris – oare Charris îl chema? – se holbă spre ea, apoi privi lung spre cadavrul de pe jos. Fără să scoată o vorbă, scoase un cuțit dintr-un fald bine ascuns al robei sale, îngenunche și-l înfipse în pieptul celui mort.

Hanani urlă.

22 Retragerea

Wanahomen râdea, privindu-l pe Tassa cum încerca să-i întreacă pe ceilalți copii în jonglerii, stând în cap, atunci când

Charris veni și îi atinse cotul.

— Azima a dispărut, îi murmură la ureche. Ultima oară l-am văzut dând târcoale *an-sherrat*-ului mamei tale.

Așadar capcana atrăsese prada deja. Wanahomen continuă să zâmbească, deși se ridică și îi făcu șmecherește cu ochiul lui Tassa, în loc de rămas-bun. Tassa se rostogoli, se îndreptă de spate și îi făcu amețit cu mâna lui Wanahomen, înainte ca un alt băiat să-l tragă într-o luptă corp la corp.

— Am crezut că va trimite pe altcineva, spuse Wananhomen în timp ce se îndepărtau.

Un alt copil, mai mare, se apropie cu o tavă plină cu frigărui și legume condimentate. Wanahomen acceptă una, mulțumind politicos și copilul plecă mai departe. Își ridică vălul să mănânce.

— Ca să-și păstreze mâinile curate.

— Atunci va fi unul dintre ceilalți bărbați care va câștiga provocarea ta și pesemne va avea și onoarea să te omoare.

Charris aruncă o privire spre *an-sherrat*-ul mamei lui Wanahomen, unde se găseau corturile Împărtășitorilor.

— Ar trebui să văd ce e cu ea…

— Da, da, du-te.

Charris se furișă în noapte și Wanahomen își continuă plimbarea prin tabără, dând din cap ori de câte ori prietenii sau luptătorii îl salutau în trecere. După cum se așteptase, oamenii lui Unte se distrau grozav, privind sosirea timpurie a celor din tribul dzikeh drept un semn bun pentru restul anului. Îl zări pe Unte în mijlocul luptătorilor dzikeh, gesticulând larg, în timp ce le povestea despre aventurile sale din tinerețe. Wanahomen nu se miră când văzu patru femei yusir zăbovind pe lângă ei, una dintre ele prefăcându-se că aranjează un instrument, iar restul cercetându-i fără rușine pe nou-veniți cu priviri lacome. Își înăbuși un hohot de râs, când văzu cât de ușor era să le prevezi purtarea. Se opri apoi, când ochii îi picară pe o imagine și mai atrăgătoare.

Hendet stătea într-un grup mic lângă unul dintre focuri, ascultând cântecul altei femei. Își ridică privirea și zâmbi când Wanahomen se apropie și îi atinse umărul.

— Să nu mă certi, îl rugă ea în chakti.

Femeile din jurul ei zâmbiră.

— Nici prin cap nu mi-ar trece așa ceva, o liniști el.

Mirosea mult mai bine, ca o persoană sănătoasă. Trebui să se

lupte cu dorința de a o îmbrățișa în fața celorlalți.

— Atâta timp cât te simți bine.

Deschise gura ca să îl asigure că așa e și amândoi tresăriră când se auzi urletul femeii templului.

Chiar dacă se pregătise pentru asta, țipătul îl surprinse pe Wanahomen, pentru că părea să nu se mai termine, un urlet mai lung decât ar fi putut scoate orice femeie. Din glasul ei nu răzbătea teama sau furia, așa cum era de așteptat. Dar nu era nici glasul unei persoane întregi la minte.

Cântăreața se poticni și se opri din cântat, dansatorii încremeniră, iar Unte nu-și mai continuă povestea.

Pe toți demonii! Trăgându-și pumnalul, Wanahomen alergă în direcția sunetului, băgând de seamă cu coada ochiului cum alți câțiva luptători reacționară la fel. Trei dintre ei ajunseră la cort când urletul se stinse și Charris îndepărtă pânza de la intrare. Se opriră cu toții, iar Wanahomen își trase răsuflarea înmărmurit.

Femeia stătea în mijlocul pernelor împrăștiate, ținându-se cu mâinile de cap, înnebunită de groază, cu ochii holbați. Cel puțin cu unul, întrucât celălalt era atât de umflat, încât părea închis. Fața i se învinețise. Avea fustele sfâșiate, iar cea lipită de piele tăiată aproape pe toată lungimea, dezvelindu-i picioarele de la coapse în jos. Pe jos, răsturnat și cât se poate de mort, zăcea căpetenia vânătorilor tribului dzikeh, Azima. Un cuțit banbarra înfipt până la plăsele îi ieșea din piept.

— Ce…

În niciunul dintre planurile sale, Wanahomen nu se așteptase la un asemenea sfârșit.

Vocea i se stinse, așa că încercă din nou.

— În numele zeilor…

Charris se lăsă într-un genunchi în fața lui. Nu era un gest pe care un sclav îl făcea de regulă printre banbarra, însă Charris le spusese limpede că el nu se consideră decât sclavul lui Wanahomen.

— Prințe, am intrat în cort, pentru că l-am văzut pe bărbat sosind, spuse el în gujaareeană, și am crezut că aud o luptă când m-am apropiat. Femeia este venită de la Hetawa. Ea nu l-ar fi poftit niciodată.

Mai mulți oameni veniră în spatele lor și glasurile se ridicară într-un murmur de întrebări, oroare, mânie. Încetară brusc atunci când sosi și Unte, croindu-și drum prin mulțime. Se opri și

se holbă la Azima, aruncându-i lui Wanahomen o privire aspră.

Wanahomen clătină din cap viguros, rugându-se ca Unte să observe că și el era șocat. *Nicio clipă nu mi-am dorit așa ceva.* Se așteptase să o găsească pe fată tulburată și furioasă, iar pe Azima să-l prindă în fapt. Să atingi o femeie împotriva voinței ei, orice femeie, cu excepția unei sclave sau a unei dușmance a tribului, era una dintre cele mai dezonorante fapte pe care le putea face un bărbat. Să procedezi astfel în *an-sherrat*-ul unui aliat, încălcând regulile ospeției... Ar fi rezolvat conflictul dintre ei mai simplu decât orice confruntare față în față.

Auzi glasul Yanassei ridicându-se din mulțime, răstindu-se la bărbați să se dea din calea ei. Ajungând în față, cercetă scena rapid, apoi oftă și se duse lângă Hanani. Femeia templului nu-și dezlipise privirea de pe cadavrul lui Azima. Yanassa se lăsă pe vine lângă ea și, când îi atinse umărul, Hanani tresări violent, dar nu-și mută privirea.

— Gata, gata.

Yanassa trase o pătură din mormanul ce se afla în spatele fetei și îi acoperi umerii, după care îi înveli cu alta picioarele. Întorcându-se către bărbații care priveau, le aruncă o uitătură furioasă.

— Ce-aveți? Nu e limpede ce s-a petrecut aici? Să ia cineva leșul din fața ei, altfel o să-și iasă din minți!

Unte inspiră adânc.

— Unde e Tajedd?

— Aici...

Înfășurat într-o pătură și însoțit de una dintre femeile yusir mai în vârstă, căpetenia dzikeh își croi drum prin mulțime și încremeni, holbându-se.

— Azima! Pe toți zeii, Azima...

Se apropie de cadavru, atingându-i chipul cu o mână tremurândă.

— Cine? Cum?

— Eu l-am omorât, spuse femeia templului.

Dacă murmurele din jurul cortului nu ar fi încetat când Tajedd sosise, nimeni nu ar fi auzit-o. Glasul ei abia dacă suna ca o șoaptă.

— L-am ucis.

— Hanani!

Venise și celălalt preot. Wanahomen se trase într-o parte,

când Mni-inh împinse pe toată lumea fără milă ca să ajungă în față. Se apucă să suduie și din gură îi ieșiră cele mai spurcate înjurături gujaareene. Se apropie de Hanani, dar Yanassa îi îndepărtă mâinile.

— Ce-i cu tine?

Vorbise în gujaareeană ca el să o poată înțelege, deși poziția protectoare a corpului ei și tonul indignat la culme erau cât se poate de limpezi.

— Ultimul lucru de care are nevoie acum este atingerea unui bărbat!

Împărtășitorul Mni-inh nu arătase niciodată atât de furios, se gândi Wanahomen. Vocea îi tremura de mânie.

— E în stare de șoc, vacă barbară, și nu ar fi așa dacă oamenii tăi nu ar fi rănit-o. *Dă-te din calea mea!*

În alte împrejurări, Wanahomen ar fi râs de felul în care Yanassa tresări și se trase înapoi, supunându-se fără să gândească prea mult. Preotul se lăsă într-un genunchi și luă mâinile fetei între palmele sale, trase adânc aer în piept și o privi lung în ochi. Trebui să se așeze în direcția privirii ei, ca să nu mai vadă cadavrul lui Azima. Fata își ridică privirea spre el, tremurând din toate încheieturile.

— L-am omorât, Frate. *L-am omorât*.

Începu să tremure atât de violent, încât Yanassa se alarmă și mai tare, iar preotul abia îi putea ține mâinile.

— L-am omorât!

— Gata, spuse preotul și închise ochii.

Tremurul fetei încetă brusc. Se prăbuși pe spate, adormită. Preotul îi săltă picioarele pe saltea și îi aranjă pătura.

Yanassa oftă și se îndreptă de spate.

— Ce binecuvântare!

Se întoarse spre Tajedd și expresia i se aspri.

— În tribul nostru, un bărbat care violează o femeie merită să moară. Sunt încântată că vărul nostru gujaareean a ales să îl pedepsească în felul acesta.

Tajedd tresări.

— Ești nebună? Sclavul acela mi-a ucis căpetenia vânătorilor!

Arătă cu degetul spre Hanani.

— Îi vreau viața!

Yanassa își puse mâinile în șold.

— Dar ea nu e sclavă! Ce sclavă are propriul cort și atâta

avere?

Arătă în jur. Cortul era împodobit destul de sărăcuț, după gustul oricărui banbarra, dar chiar și Wanahomen vedea limpede că tribul îi dăduse multe lucruri de valoare pentru bijuteria ei din Hetawa.

— Nu e sclavă?

Tajedd clipi nedumerit.

— Nu e sclavă, se auzi glasul lui Hendet.

Wanahomen se întoarse și o zări pe mama sa în spate. Îl salută, cu un semn din cap și trecu pe lângă el.

— Eu însămi i-am dăruit cortul. Fiul meu și cu mine i-am dăruit un loc în familia noastră, așa cum se obișnuiește în ținutul nostru când primim oaspeți.

Dădu din cap spre Tajedd. Un mic gest de respect de la o persoană cu rang înalt către altă persoană cu același rang, amintindu-le tuturor tacit că le era egală în statut.

— Este o preoteasă printre oamenii ei, zise Yanassa. Recunosc că nu are habar de purtările cuviincioase, dar sunt sigură că nu avea de gând să poftească niciun bărbat în cortul ei.

Aruncă spre trupul lui Azima o privire disprețuitoare.

— Mi-a povestit că nu a fost niciodată cu un bărbat și că acest lucru este interzis de Zeița Viselor. Va rămâne fecioară toată viața ei.

— Fecioară?

Tajedd se încordă, înțelegând în sfârșit. Mânia îi străluci pe chip. Se răsuci pe călcâie și aruncă o privire plină de ură spre Wanahomen.

Wanahomen își încleștă fălcile. Fecioria nu însemna nimic în Gujaareh, poate doar o simplă piedică, de care cei mai mulți scăpau atunci când le venea vremea. Aici însă, printre banbarra, fecioria avea o valoare uriașă. Să violezi o fecioară încălca jumătate dintre legi dintr-o lovitură. Clanurile se dușmăneau și triburile se războiau între ele pentru mult mai puțin. Tajedd ar fi băgat mâna în foc că Wanahomen pusese la cale moartea lui Azima. Însă nu-i mai rămânea nicio soluție. Trebuia să respecte regulile jocului.

— Obiceiurile sunt diferite, vere, cât se poate de adevărat, îi spuse Wanahomen rece lui Tajedd, ignorând mânia din ochii lui. Pesemne Azima a confundat felul ciudat al fetei și a crezut că

așa îmbie ea bărbații. Se mai întâmplă și greșeli. Totuși…

Intră în cort și își coborî privirea asupra lui Hanani. Împărtășitorul își ținea degetele pe pleoapele ei. Wanahomen se uită cu atenție și văzu că ochiul învinețit se mai dezumflase.

— Ce ciudat că Azima a lovit-o, nu? Mă mir că fata a mai reușit să-l înjunghie după o asemenea lovitură. Ar fi putut muri din pricina ei.

Se întoarse spre Tajedd, a cărui furie se mai risipise când își dăduse seama de grozăvia faptei.

— O sclavă nu ar fi ripostat deloc, nu? Ele știu mai bine. Într-adevăr, o sclavă nu ar fi fost singură în cort, decât dacă stăpânul ei i-ar fi cerut să aștepte acolo. Pesemne că Azima și-a închipuit că era cortul altcuiva, nu?

Tajedd strânse din dinți plin de neliniște când Unte se întoarse spre el și îl privi printre gene. Puține lucruri aveau o mai mare însemnătate pentru banbarra decât dreptul la intimitate. Fiecare *an-sherrat* al clanului viețuia precum un mic regat înlăuntrul tribului, condus de femeia cu cel mai înalt rang. Înăuntrul *an-sherrat*-ului, bărbații se simțeau în siguranță și își descopereau fața dacă stăpâna încuviința. Femeile se puteau dezbrăca și se bucurau de orice plăcere, însă demnitatea le rămânea nepătată. Nimeni nu avea voie să între în *an-sherrat*-ul altui clan fără să fie poftit, cu excepția unei urgențe.

— Probabil că a fost o greșeală, murmură Tajedd.

— Ce greșeală? întrebă Unte.

Vorbea blând, dar numai un prost ar fi crezut în calmul lui aparent. Wanahomen îi era recunoscător pentru sprijin. Pe de altă parte, tribul yusir era acum amestecat în moartea unei căpetenii dzikeh. Unte trebuia să se ocupe și de asta.

— Să intri nepoftit în cortul unei femei cinstite, să o bați, să încerci să o jefuiești de tot ce e al ei de drept? Sau să intri nepoftit în *an-sherrat*-ul lui Hendet Hinba’ii cu intenția de a distruge averea clanului? Care a fost greșeala lui Azima?

Tajedd nu scoase o vorbă timp de câteva momente lungi. În cele din urmă, își plecă privirea, acceptând dezonoarea. Nu exista nicio cale de ieșire pentru el. Era o simplă chestiune de ales care vătămare va păta mai puțin reputația tribului său.

— Căpetenia vânătorilor mei a murit, Unte, rosti el cu voce grea. Era copilul surorii mele și drag inimii mele. Aș dori să vorbim despre greșeala lui între patru ochi, să vedem cum pot

repara răul făcut de el.
Unte încuviință.
— Da. Este o treabă pentru căpeteniile triburilor.
Se uită spre intrarea în cort, unde oamenii din ambele triburi se înghesuiau ca să prindă câte ceva din ce se discuta.
— Până în zori, lucrurile vor fi limpezi, le spuse el. Nebunia unui singur om nu trebuie să arunce umbre asupra întregii nopți. Vă poruncesc să vă întoarceți la treburile voastre. Rămân numai cei care ne vor ajuta să mutăm trupul lui Azima.
Câțiva dintre dzikeh ieșiră din mulțime, dar cei rămași începură să murmure nemulțumiți. Doar o parte dintre ei plecaseră așa cum poruncise Unte. O femeie făcu un pas în față.
— Unte, va fi dușmănie între noi și tribul dzikeh?
Oamenii se uitară spre Tajedd, care nu-și ridică ochii din pământ.
— Nu, răspunse Unte pe un ton ferm. S-a petrecut o faptă îngrozitoare și Tajedd vrea să se facă dreptate. Legăturile dintre dzikehi și yusiri sunt prea puternice pentru a fi distruse de ceea ce s-a întâmplat.
Wanahomen băgă de seamă ușurarea ce străluci pe multe chipuri și îi văzu pe mulți îndepărtându-se de cortul lui Hanani. Nu-i învinovățea. Auzise povești despre războaiele brutale ce chinuiseră generații întregi. Pe vremuri existau de două ori mai multe triburi banbarra.
Bărbații dzikeh intrară și ridicară trupul căpeteniei vânătorilor, înfășurându-l într-un covor, ca să împiedice scurgerea sângelui. Nu era atât de mult sânge pe cât s-ar fi așteptat cineva, având în vedere că pumnalul nimerise inima. Dar chiar și așa, Wanahomen nu credea că femeii îi păsa de pierderea covorului.
Unte plecă împreună cu Tajedd, dar nu înainte de a-i arunca o privire enigmatică lui Wanahomen, care simți un gol în stomac. Urzeala țesută dăduse roade, chiar și-așa, cu urmări tragice. Tribul banbarra-yusir și-ar putea întări poziția mulțumită acestui lucru, deși Wanahomen nu băga mâna în foc. Chiar și după zece ani, nu înțelegea multe lucruri pe care le făceau banbarra. Purtarea lui Unte era un bun exemplu.
Într-un târziu, rămaseră numai cinci în cort: Wanahomen, Charris, Yanassa și cei doi Împărtășitori. Yanassa se învârtea pe lângă Hanani, deși părea că renunțase să se mai întreacă cu Mni-inh, care terminase vindecarea și acum stătea liniștit alături

de ucenica sa.

— Prințe!

Wanahomen îl privi pe Charris cu ochi plini de vinovăție. Îl lăsase pe bărbat să stea în genunchi tot acest timp.

— Ridică-te, Charris. Ce este?

Charris se îndreptă de spate și vorbi în chakti, uitându-se scurt spre Mni-inh.

— Bărbatul dzikeh era deja mort când am venit. Nu avea niciun semn pe el. Eu i-am înfipt cuțitul în piept.

Wanahomen încremeni. Yanassa se încruntă, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Dar cum e posibil așa ceva? întrebă ea. Un bărbat de vârsta lui și sănătos nu cade mort așa, din senin.

Își miji ochii, cufundându-se în gânduri.

— E adevărat că nu avea cuțit, pentru că nu îi cumpărasem unul. Am crezut că o să se rănească singură cu el, ca să fiu sinceră.

Magie. Nu exista altă explicație. Wanahomen se întoarse și-și pironi privirea în spatele Împărtășitorului.

— Yanassa, lasă-mă cu oaspeții clanului. Charris, du-te cu ea.

Charris făcu o plecăciune, se răsuci pe călcâie și ieși din cort. Yanassa pufni și pentru o clipă vru să se împotrivească, dar, spre ușurarea lui, femeia se resemnă și plecă la rândul ei. În tăcerea care se așternu, Wanahomen scăpă de acoperământul de cap și-și trecu palma peste codițele împletite.

— Vrei să știi cum a murit.

Wanahomen clipi surprins. Știa Mni-inh chakti? Sau pur și simplu ghicise?

— Da, răspunse el. Legea și Înțelepciunea nu spun nimic despre Împărtășitoarele-fecioare care pot doborî un barbar doar cu un strigăt.

— A țipat din cauza a ceea ce a făcut, zise Împărtășitorul, ridicându-se în picioare.

Când se întoarse, Wanahomen îi zări chipul împietrit într-o răceală de gheață. De-a lungul călătoriei lor, i se păruse un om bun și cald, ușor iritat de situația lor, dar hotărât să facă tot posibilul pentru ca toți să fie mulțumiți. Acum nu se mai zărea nimic bun în el.

— Ca să vindecăm un om, îi atingem sufletul și îl învățăm să tânjească după întregire. Ca să rănim un om, trebuie să-i

învățăm sufletul să-și dorească chinul.

Împărtășitorul se dădu mai aproape de el și își lipi palma de pieptul lui Wanahomen. Wanahomen tresări și făcu un pas înapoi, simțindu-se tulburat, dar Împărtășitorul se mișcă odată cu el, continuând să-l atingă.

— Ca să ucidem un om…

Durerea i se răspândi în piept cu o asemenea sălbăticie, încât Wanahomen nu reuși să mai inspire ca să urle. Se dădu înapoi împleticindu-se, zgâriindu-și pieptul, încercând să îndepărteze mâna Împărtășitorului, care se transformase acum într-o gheară ce se înfipsese în tunica lui și în carnea de dedesubt. În momentul în care inima îi urlă în piept și se zbătu să scape de monstrul trimis de Hetawa, pe Wanahomen îl lăsară picioarele. Se prăbuși în genunchi, fără suflare.

— Am văzut ce s-a întâmplat, în visele ei, spuse Împărtășitorul.

Wanahomen se uită la el prin lacrimi de durere și, brusc, înțelese: bărbatul nu ar fi simțit niciun un fel de remușcare, dacă l-ar fi omorât. În pofida legămintelor, în pofida credinței sale de tămăduitor, acum nu mai rămăsese decât furie oarbă.

— Am văzut cum ai adus-o în cortul tău să îți vindece rana. Nu a înțeles ce însemna sărutul tău, dar eu am priceput. Ai însemnat-o drept țintă. *Ai folosit-o drept momeală.*

Inima lui. Durerea îi apăsa pieptul, precum un șarpe sau zece funii, ale căror fibre aspre îl rodeau pe măsură ce se strângeau. Gemu, dorindu-și ca funiile să slăbească măcar o clipă, pentru ca durerea să se mai domolească. Sau și mai bine să se rupă…

Prin ceața viziunii, i se păru că aude cum fibrele pocnesc. O secundă mai târziu putu să respire din nou și Împărtășitorul îi dădu drumul.

— Înțeleg, îl auzi Wanahomen pe Împărtășitor murmurând. A avut dreptate când mi-a povestit de puterea ta. Dacă ai fi fost antrenat, probabil că m-ai fi învins, dar nu ești, tinere Prinț, și aș putea să-ți sfâșii trupul mai repede decât ai fi în stare să-mi distrugi construcțiile.

Mni-inh se apropie. Wanahomen dădu să se retragă, împleticindu-se, dar nu reuși. Durerea îl sleise de puteri.

Împărtășitorul se așeză pe vine lângă el. Nu părea încruntat. Era foarte liniștit, așa cum ar trebui să fie un preot al Hananjei. Întreaga furie i se adunase în ochii negri.

— Spune-mi de ce, prințe!

— De ce?

— De ce ai primejduit viața ucenicului meu? Dacă ai avea cea mai mică idee…

Chipul Împărtășitorului se strâmbă, copleșit de angoasă.

— Nu am prevenit-o că poate ucide în felul acesta. E atât de tânără, se străduiește așa de mult… Noaptea aceasta îi va păta sufletul pe vecie și vreau să știu de ce ai făcut-o, prinț al Gujaarehului, Avatar al Hananjei. Vreau să știu dacă ești un monstru la fel ca tatăl tău, pentru că dacă ești…

Își încleștă un pumn, tremurând de furie înăbușită și, pentru o clipă, durerea din inima lui Wanahomen fu întrecută de teama că preotul nebun îl va ataca din nou.

Încercă să gândească.

— Aveam nevoie…

— Nu mă minți.

— Nu te mint, la naiba! Aveam nevoie de sprijinul lui Tajedd.

Inima încă îl durea, dar trase aer în piept de mai multe ori, bucurându-se de senzația de ușurare din plămâni.

— În câteva zile o adunare a triburilor… va avea loc. Yusir, dzikeh… și alte patru triburi. Vor hotărî dacă se vor alătura războiului împotriva kisuatienilor. Să eliberăm Gujaarehul.

Împărtășitorul îl privi printre gene. De ce, se întrebă Wanahomen, toți preoții Hetawei arătau la fel când voiau să omoare? Deși, dacă ar fi știut că până și tămăduitorii erau în stare să ucidă, i-ar fi spus Colectorului că se poate lipsi de ei.

— Și credeai cumva că hotărârea lor nu-ți va fi favorabilă?

— Șase triburi. Dușmanii nu fac diferența dintre triburile banbarra… patru din cele șase trebuiau să hotărască în favoarea mea. Chiar și cu un număr egal aș fi pierdut sprijinul tuturor. Cei din tribul dzikeh nu ar fi fost alături de mine. I-ar fi putut convinge și pe alții. Trebuia să-i câștig de partea mea acum.

Oare licărul din ochii Împărtășitorului spunea că înțelege? Wanahomen nu îndrăzni să spere.

— Și cum aveai de gând să-i câștigi de partea ta pe dzikeh rănind-o pe Hanani? îl întrebă Mni-inh, bâlbâindu-se când pronunță numele tribului banbarra.

Vru să-l contrazică, spunând că fata nu fusese rănită prea tare. Era limpede că Azima nu reușise să o pătrundă sau să-și

verse sămânța în ea. Se opri la timp, dându-și seama de prostiile pe care intenționa să le rostească.

— I-am făcut să creadă că Hanani era a mea, continuă el. Sclava mea, femeia mea. Azima căuta o pricină ca să se lupte cu mine. Să distrugi averea altui bărbat este o jignire care trebuie răzbunată. El a atacat-o ca să mă provoace.

Wanahomen își ridică privirea spre Împărtășitor. Picioarele începuseră să prindă viață. Oare se putea apăra acum? N-ar fi băgat mâna în foc.

— Dar am nevoie și de Hetawa, deși mi-aș fi dorit pe toți zeii să nu am. L-am pus pe Charris să vegheze asupra fetei și să intervină înainte să... Poate nu mă crezi, dar nu am vrut moartea lui Azima. Și nici nu mi-am dorit ca fata să fie... pătată. Tulburată, da. Jignită. Nimic mai mult.

Împărtășitorul tăcu o vreme, cugetând. Apoi, înainte ca Wanahomen să se ferească, întinse mâna spre chipul lui. Prințul clipi instinctiv și timpul rămase din nou suspendat o clipă. Împărtășitorul își retrase mâna și Wanahomen simți mici înțepături în pleoape. Se ridică în picioare, dându-și seama că trecuse mai mult timp decât își închipuia el.

Durerea din piept dispăruse, la fel și junghiurile din încheieturi acolo unde preotul îl prinsese.

— Colectorii văd ceva bun în tine, rosti Împărtășitorul calm, țuguindu-și buzele. Ei cred că ești mai bun decât tatăl tău. Nu pot spune că am aceeași părere, dar ei sunt mai apropiați de Hananja decât sunt eu.

Se ridică în picioare.

— Fă ceea ce trebuie ca să eliberezi Gujaarehul, dăruiește-ne pacea din nou, dar să nu mai îndrăznești să-mi folosești ucenica în urzelile tale.

Împărtășitorul se întoarse și îngenunche lângă fată. Lăsă să se înțeleagă că va rămâne de veghe la căpătâiul ei toată noaptea. Iar Wanahomen putea să plece.

Puterea i se întorcea în picioare încetul cu încetul și, după mai multe încercări, Wanahomen reuși să se ridice. Îi veni greu să părăsească cortul păstrându-și demnitatea și fără să dea impresia că ar fugi. Împărtășitorul nu-l învrednici cu nicio privire. Nu-i păsa de el nici cât negru sub unghie. Dar lui Wanahomen îi păsa.

Mai târziu, când ajunse în cortul lui, se prăbuși între saltele și

nu se opri din tremurat vreme îndelungată.

23 Negocierea magiei

Copila se săltă în fund și se uită într-o parte și într-alta. După un moment, se ridică în picioare și se învârti. Mama ei deschise gura uluită, apoi își aruncă brațele în jurul ei, îmbrățișând-o strâns, până când fata protestă înăbușit.

— A fost atât de slăbită luni întregi, îi explică Yanassa lui Hanani. Din cauza febrei, mama ei începuse să se teamă că fata va muri. Clanul are o singură fată care să moștenească *an-sherrat*-ul.

Hanani se ridică și ea în picioare, își îndreptă fustele, înclinând capul către mama înlăcrimată, care bâiguia întruna mulțumiri.

— Totul mulțumită Zeiței, spuse ea. Am vindecat febra, dar boala încă mai stăruie undeva înlăuntrul ei. Spune-le, te rog, că fata trebuie să mănânce numai anumite mâncăruri, ca să scape de slăbiciune, mai ales că acum ciclul fertilității a început și pentru ea. Carnea ar fi cea mai potrivită, dar…

Se uită în cort. Era unul dintre cele mai sărace pe care le văzuse în tabără, plin de petice și vechituri, conținând doar câteva podoabe și bijuterii fără valoare, atât de iubite de femeile banbarra.

— Dacă familia nu-și poate permite carne, atunci sunt alte lucruri pe care le poate mânca. Dacă-ți spun numele gujaareene, le vei înțelege?

— Chiar dacă nu înțeleg, voi afla cumva, răspunse Yanassa.

Femeia se ridică în picioare și o conduse pe Hanani afară.

— Prea mulți copii mor fără rost în acest trib. Ar ajuta dacă toți cei din trib s-ar hrăni cu aceste mâncăruri?

— Ar ajuta pe oricine, dar mai ales pe cei tineri și pe tinerele care pot purta deja copii.

— Atunci trebuie să-i spun lui Unte și la târgul de primăvară ne vom strădui să facem rost de ele.

Aruncând o privire spre Hanani, zâmbi.

— Încă o dată, ți-ai demonstrat valoarea. Dacă mai stai mult cu noi, te trimitem acasă cu un cal sau cu doi!

Hanani nu răspunse. Trecuseră două zile de la sărbătoarea primului solstițiu. Una, de la înmormântarea liniștită, fără

bocete, a lui Azima. Nici măcar cei din tribul dzikeh nu veniseră la înmormântare, la porunca lui Tajedd, având în vedere că Azima îi făcuse tribul de rușine. Sclavii se îngrijiseră de tot și, în afara lor, numai Hanani veghease groapa pentru a șopti rugăciuni într-o limbă pe care Azima nu ar fi înțeles-o, rugăciuni oferite unei zeițe pe care el probabil ar fi disprețuit-o.

Din acel moment, își dedicase întregul timp unor activități care să-i alunge gândurile legate de noaptea aceea oribilă. Yanassa o ajutase să-i găsească pe cei care sufereau de vreo boală sau din pricina vreunei răni și, cu ajutorul femeii banbarra, îi convinsese pe cei mai mulți dintre ei să-i accepte magia. Păstrând sfatul lui Hendet în minte, primise darurile ori ajutorul oferit de ei, dar ea știa adevărul. Nu făcuse tămăduiri de dragul lor.

— Încă mai ești tulburată, șoricelule?

Hanani simți privirea intensă a Yanassei. Pentru că fata nu răspunse, Yanassa se posomorî.

— N-am să pricep niciodată inimile delicate ale orășenilor. Să jelești după un bărbat care ți-a adus o asemenea jignire...

Yanassa clătină din cap...

— Îi plângi și pe dușmanii pe care îi omori în război?

— Da.

Femeia tresări.

— Glumeam.

— Eu nu. Crima și violența provoacă stricăciune în suflete, dacă nu sunt făcute cu cele mai pure intenții. De aceea oamenii mei omoară doar din milă și niciodată din furie. De aceea războiul e interzis pentru noi, ori cel puțin era pe vremuri.

Însă lumea se schimbase în așa de multe feluri.

Mni-inh veni din capătul îndepărtat al taberei, o salută pe Yanassa cu o politețe rece, după care rămase lângă ele. O măsură cu privirea pe Hanani de sus și până jos, apoi își lipi mâna de a ei.

— Rezervele tale s-au împuținat.

— Mai am îndeajuns pentru boli și răni mici.

— Am venit aici pentru un război, Hanani. Trebuie să te pregătești pentru mai mult decât atât. Vino. Mă duc să-l văd pe Unte acum. Mai bine i-am cere amândoi.

Yanassa îi aruncă o căutătură curioasă.

— Ce să-i cereți?

— Umori de vise, spuse Hanani.

Sperase să se descurce și fără ele, să lucreze cu puțină magie care îi mai rămăsese și cu propria energie creată de visele ei. Însă așa, nu mai era în stare să facă narcomanție înaltă, dar nici n-ar mai fi putut să ucidă.

Mni-inh încuviință din cap, mustrând-o pe Hanani din priviri.

— Ucenica mea se pare că a uitat că Zeița Hananja, cea ale cărei vise alcătuiesc viața de apoi, ne oferă darul magiei ca să îi slujim pe ceilalți. Propriile vise nu sunt suficiente. Trebuie să cerem donații din partea oamenilor.

— Donații... de vise?

Yanassa se gândi puțin și oftă.

— Ne plac zeii Gujaarehului, la fel ca ai oricărui alt ținut, dar zeii voștri par destul de lacomi. Donația doare?

— Nu, răspunse Mni-inh, și nici nu provoacă suferință, decât atunci când se ia sânge de vise. Dar numai Colectorii au dreptul să facă asta. Dacă am găsi binevoitori dornici să ne ajute, am putea lua o cantitate mică de la fiecare. Ar trebui să fie îndeajuns deocamdată.

Azima ar fi avut mai mult sânge de vise decât ne trebuia, dacă ar fi murit în pace, se gândi Hanani, dar se abținu să pronunțe cuvintele.

— Sămânța de vise va fi și ea o problemă, continuă Mni-inh, vorbind ca pentru sine. Având în vedere sentimentele acestor oameni pentru împreunare, nu sunt sigur cum ar fi potrivit să cerem donații pentru ea. Nu sunt Soră, nu am habar cum se face.

Chipul lui Hanani se înroși.

— Dar avem nevoie și de acea umoare.

Yanassa dădu din cap nedumerită.

— Unte vă va dărui tot ce aveți nevoie. Acum înțeleg de ce oamenii voștri v-au oferit drept zălog. Magia voastră pare a fi o comoară neprețuită.

Încetini pasul când ajunseră în dreptul cortului lui Unte. Se întoarse spre Hanani și îi spuse ferm:

— Voi veni mai târziu, la noapte, să văd ce faci.

Făcu o plecăciune și se îndepărtă.

Mni-inh privi lung în urma ei.

— Se pare că ți-ai făcut o prietenă.

— Da.

Barbarii admirau ucigașii nemiloși și pricepuți.

În cortul lui Unte era mai răcoare decât afară, dar și mult fum, din pricina pipelor ce ardeau pe o plită lângă Unte. Fără văl și acoperământul de cap, Hanani văzu pentru prima dată că Unte e chel. Bărbatul le zâmbi când intrară și le făcu semn să vină lângă masa joasă. Ca de obicei, Wanahomen se afla și el acolo, numai că de data asta stătea drept și grav pe o pernă alăturată. Nici el nu purta vălul. Nu se uită la ei când intrară. Hanani nu simțea nici ea nevoia să-l privească.

— Oriunde mă duc, oamenii mei îmi povestesc de magia ta, spuse Unte, arătându-le pernele din jurul mesei.

Hanani așteptă ca Mni-inh să se așeze, dar el îi făcu semn să ia loc prima și își aminti că acesta era un obicei banbarra. Stânjenită, luptându-se cu sentimentul că nu se poartă cum se cuvine, se așeză lângă Unte. Mni-inh ocupă locul rămas lângă Wanahomen.

— De aceea suntem aici, lord Unte, spuse Mni-inh.

— Lord? Orășenii au maniere frumoase, nu?

Unte se uită la Wanahomen și zâmbi.

— Nu mi s-a mai spus așa de când ai sosit tu prima dată.

Wanahomen se chinui să schițeze un surâs, dar în zadar.

— În ținutul meu e un semn de politețe.

— Ziua în care oamenii mei vor avea nevoie de un cuvânt anume ca să știe cine le e conducătorul va fi ziua în care voi pleca în deșert să-l întâlnesc pe Soarele Tată.

Unte așeză pe masă două cupe micuțe, în care le turnă ceai, fără să-i întrebe dacă voiau să bea. Hanani, luându-se după Mni-inh, duse cupa la buze și sorbi atentă. Spre uimirea ei, ceaiul era rece, aromat și foarte dulce.

Mni-inh ridică din sprâncene, plăcut impresionat de gust, dar lăsă cupa pe masă imediat.

— Fie ca ziua aceea să nu vină niciodată, spuse el. Dacă dorești, unul dintre noi va cerceta cum stai cu sănătatea și poate vom reuși să-ți prelungim viața puțin. Pentru asta însă și pentru orice altă tămăduire, avem nevoie de sprijinul tău.

— Serios?

Mni-inh privi către Hanani. Discutaseră înainte. Printre banbarra, era necuviincios ca o femeie să păstreze tăcerea, chiar dacă femeia era o ucenică simplă, ce încerca să-i arate respect maestrului ei. Și chiar dacă femeia cu pricina nu avea

niciun chef să vorbească. Hanani trase aer în piept și lăsă ceaiul pe masă.

— Puterea ne vine din vise, L…

Se strâmbă.

— Unte. În oraș, în Hetawa, luăm vise de la alții care vin să le ofere ca zeciuială Zeiței. Dar aici nu avem purtători de zeciuială și, foarte curând, vom rămâne fără magie.

Unte se lăsă pe spate, surprins.

— Habar n-aveam că puteți rămâne fără ea. E periculos să oferi vise?

Hanani dădu să scuture din cap că nu, apoi își aminti de Dayuhotem.

— Nu în mod obișnuit. Nu doare și nu durează decât câteva răsuflări.

Unte se uită la Wanahomen.

— Știai de asta?

Wanahomen încuviință din cap și îi privi pentru prima dată de când intraseră. Hanani nu-i putea citi nimic în ochi. Își păstrase o expresie neutră, atunci când privirile li se întâlniră.

— În capitala Gujaarehului se așteaptă ca toți cetățenii să ofere zeciuială, deși eu nu am făcut-o niciodată.

Adăugă, uitându-se le Unte:

— Charris și cu mine suntem singurii care știm ceva despre asta. Dacă îmi dai voie, înainte să plecăm, voi găsi câțiva oameni care să vină de bunăvoie.

— Să plecați?

Wanahomen îl privi prudent.

— În zilele care urmează, așteptăm mulți oaspeți și va fi mai ușor pentru iscoadele shadounilor sau ale altor dușmani să ne încalce hotarele și poate chiar să ne atace pe furiș în canion. Eu și o parte din trupa mea de vânătoare vom veghea de pe culmi până la trecerea solstițiului.

Făcu un gest vag către pereții canionului.

— Aha.

Spre nedumerirea lui Hanani, pe chipul lui Mni-inh apăruse o răceală pe care rareori o zărise.

— Aceasta e pedeapsa ta pentru rolul jucat în moartea omului, punctă ironic preotul.

Se așternu o tăcere stânjenitoare. Privirea lui Wanahomen deveni tăioasă. Bărbatul își mușcă buzele, dar nu spuse nimic.

După ce luă o sorbitură lungă, Unte răspunse în sfârșit.

— Wanahomen nu a făcut nimic rău în ochii oamenilor mei. Azima nu merita să fie căpetenie a vânătorilor, după cum s-a dovedit atunci când a atacat-o pe fiica-sufletului-tău. Nu a fost vina lui Wana.

Așeză cupa pe masă și se uită la Hanani.

— Totuși, știu că ai fost rănită, fecioară a Gujaarehului. Este de datoria unui banbarra-yusir să te aline. De aceea am hotărât să-l trimit departe pe Wanahomen pentru o vreme, astfel încât vederea lui să nu te mai tulbure.

— Vederea lui nu mă tulbură, spuse Hanani.

Toți părură surprinși. Până și Wanahomen.

— Hanani!

Mni-inh se întinse ca să o apuce de mână, vădit îngrijorat.

— Nu-ți dai seama ce a făcut.

Îi privi mâna, apoi chipul, întrebându-se dacă el și-a dat seama cât de mult au durut-o cuvintele lui și faptul că o credea proastă. Nu, nu-și dăduse seama. Suferința se mai domoli. Dar nu dispăru.

— Știu exact ce-a făcut, Mni-inh-frate, răspunse ea, alegându-se cu o nouă privire plină de neîncredere. Știu că l-a păcălit pe acel bărbat și l-a făcut să mă atace, deși nu știu și nici nu-mi pasă de ce. Ca să câștigi și să-ți păstrezi puterea e nevoie întotdeauna și de puțină stricăciune, pe care Hetawa o îngăduie câtă vreme conducătorii noștri păstrează în minte binele poporului.

Fata privi spre Wanahomen.

— Aveai în minte Gujaarehul, prințe?

El nu răspunse vreme îndelungată, iar când o făcu, în vorbele lui se simți o intensitate ciudată. Nimeni n-ar fi putut spune dacă era furios, înspăimântat sau copleșit de altă emoție, dar glasul îi tremură:

— În minte, în inimă și în suflet, Împărtășitor-ucenic. Viața mea nu are alt scop.

Hanani își înclină fruntea.

— Atunci mă văd nevoită să accept ceea ce ai făcut drept voința Hananjei.

Acesta era și singurul motiv pentru care încă nu-și oferise sângele de vise lui Mni-inh.

Unte păru surprins, dar scutură din cap iute și oftă.

— În orice caz, veghea trebuie împlinită. Este datoria lui Wanahomen să păzească tribul.

Wanahomen făcu o plecăciune scurtă.

— Este datoria și plăcerea mea, Unte.

După ce se îndreptă de spate, continuă să o privească încruntat pe Hanani.

— Așadar...

Unte își duse cupa la buze și sorbi restul de ceai dintr-o înghițitură.

— Wanahomen, poți pleca să te pregătești cum se cuvine. Iar voi, prietenii mei gujaareeni, aceasta a fost singura voastră rugăminte?

— Da, spuse Mni-inh.

Șovăi, după care adăugă:

— Pentru moment.

Unte izbucni în râs.

— Începi să înveți, în sfârșit, orășeanule!

Flutură din mână în semn de salut și ridică pipa care încă ardea.

— Întorceți-vă ori de câte ori doriți. Sau rămâneți dacă vreți și bucurați-vă alături de mine de odihna dată de soare.

La fel ca și gujaareenii, tribul banbarra își petrecea cea mai fierbinte parte a amiezii dormind.

— Mulțumim, dar nu, spuse Mni-inh, ridicându-se în picioare. Cel mai bun timp pentru noi este când ceilalți dorm.

— Ah, da. Atunci, odihniți-vă și muncă plăcută!

Ieșiră din cort unul câte unul, iar Wanahomen, fiind ultimul, se asigură că pânza de la intrare e bine trasă. Apoi se întoarse cu fața la ei.

— Puteți lua umorile de vis care vă trebuie de la mine și de la Charris, spuse el. Aș putea s-o întreb și pe mama dacă e dornică să ofere zeciuială. Va fi îndeajuns pentru voi?

— Mama ta nu poate, zise Mni-inh. Corpul ei încă se vindecă. Și Charris trebuie să se ofere singur, căci Hananja nu acceptă donații care vin din obligație.

— Cred că va încuviința. Întotdeauna a fost un credincios devotat. Îl voi chema, ca să îl întrebați chiar voi.

Mni-inh dădu din cap aprobator.

— În ceea ce te privește... sper că înțelegi care sunt primejdiile. Ești în continuare dornic?

Wanahomen le aruncă o privire goală.

— Primejdii?

Ochii lui Mni-inh se măriră. O privi pe Hanani, care se holba la rândul ei, fără să fie nevoie de vreo vrajă ca să-i împărtășească uimirea. Cum de Wanahomen nu știa despre pericole? Oare nu-l prevenise nimeni niciodată?

— Lămurește-mă. Ce fel de primejdii?

Wanahomen surprinsese schimbul lor mut și îi privi printre gene bănuitor.

— N-ai spus nimic de primejdii când a venit vorba de Charris.

Mni-inh scutură din cap, murmurând în barbă. Hanani trebuia să îi explice și Wanahomen își îndreptă privirea spre fată.

— N-ar trebui să oferi zeciuială niciodată, spuse ea.

Încruntătura de pe fruntea prințului se adânci.

— Lămurește-mă, femeie!

— Ar fi periculos. Darul visării e puternic în tine. Chiar și cel mai mic dezechilibru al umorilor te-ar face să-ți pierzi controlul. Fără sânge de vise, care să te țină legat de tine însuți, ai înnebuni.

Prințul tresări, pe chip trecându-i în valuri groaza, confuzia și, în cele din urmă, mânia. După o vreme, rosti:

— Darul visării.

Era o întrebare.

— Pesemne că tatăl tău știa, răspunse Mni-inh.

Preotul zâmbea, dar cu răceală și cu mânie înăbușită, pe care Hanani o găsi îngrijorătoare.

— Spui că nu ai oferit niciodată zeciuială. Toți copiii prințului ofereau zeciuială ori de câte ori se aflau în oraș, dar pentru tine nu s-a găsit niciodată timp?

Mni-inh pufni disprețuitor.

— Dar Hetawa era decăzută în vremurile acelea. Găseai lesne un slujitor al Ei, pe care să-l ungi ca să-ți păstreze taina prețioasă legată de moștenitor.

Wanahomen își încleștă pumnii și trupul i se încordă.

— Despre ce naiba vorbești?

Hanani interveni iute, înainte ca Mni-inh să mai adauge ceva.

— În unii oameni, harul de a visa este prea puternic pentru a sta înlăuntrul minții lor sau pentru a veni doar în timpul somnului, spuse ea. Visele lor sunt vii, iar mintea lor e în stare să călătorească între Ina-Karekh și Hona-Karekh, ca și cum

visarea și starea de veghe ar fi una. O asemenea putere este un dar al Zeiței noastre. Cei care au un astfel de har aparțin de obicei Hetawei.

Ochii lui se umplură de o asemenea groază, încât Hanani se trase un pas în spate. De ce se necăjise așa de rău? Tulburată, continuă:

— Este o mare onoare să ai un har atât de puternic ca al tău. Dacă ai fi fost găsit și ai fi fost antrenat de mic, ai fi putut deveni Împărtășitor sau Colector. Poate chiar ai fi putut sluji alături de Colectorul Ehiru, unchiul tău...

Se opri brusc, dându-și seama ce ar fi însemnat acest lucru. Wanahomen avea aceeași vârstă ca și Colectorul Nijiri sau apropiată. Dacă ar fi fost luat de Hetawa, pesemne că *el*, și nu Nijiri, ar fi fost cel care ar fi ajutat la uciderea tatălui său.

Își acoperi gura cu mâna, pricepând, în sfârșit, adevărul. Înainte de a găsi o cale prin care să-și corecteze greșeala, strânse din buze și se îndepărtă.

— Prințe...

Hanani porni după el, dar Mni-inh o opri, apucând-o de mână.

— Lasă-l!

— Frate!

— Lasă-l, am spus.

Mni-inh privi după prinț, până când veșmintele lui indigo dispărură în mijlocul corturilor.

— Tocmai a aflat că aparține oamenilor pe care i-a urât întreaga viață. Nu va fi ușor pentru el.

— Dar nici tu nu i-ai ușurat vestea!

— Nu, n-am făcut-o, zise Mni-inh.

Nu se simțea niciun fel de scuză sau vină în glasul său.

— Și nici tu nu ar trebui, după tot ce ți-a făcut. Ești prea blândă, Hanani.

Era pentru a doua oară când îi vorbea de parcă ar fi fost nebună. Și, deși nu se cuvenea să simtă mânie din pricina cuvintelor lui și nici să o arate fățiș, se enervă atât de tare, încât își smulse brațul din strânsoarea lui.

— Păi, e mai bine să fiu blândă, nu, Frate?

Mni-inh se holbă la ea, surprins de înfocarea ei. Fata veni un pas mai aproape și avu suficientă prezență de spirit să-și coboare glasul până la nivelul unei șoapte.

— Mânia îți aduce pace? Te asigur că nu e ușor pentru mine.

Altcineva ar putea muri data viitoare când îmi pierd cumpătul. Mai bine m-aș ruga pentru și mai multă blândețe, nu crezi?

— Hanani… izbucni el, după care se opri.

Dar, în loc să-i răspundă, Hanani îl imită pe prinț și plecă.

24 Moștenirea

— Da, spuse Hendet. Tatăl tău știa. Și eu, la fel.

Wanahomen închise ochii. *Ai fi putut deveni un Colector*, îi spusese Împărtășitoarea. Precum Ehiru, care îi ucisese tatăl. Precum Una-une, Secerătorul nebun, mâncător de suflete.

O trezise pe Hendet din somnul de amiază ca să scoată adevărul de la ea.

— De ce? șopti el. De ce nu mi-ai spus?

— Darul e moștenire de la familia tatălui tău.

Hendet vorbea calm și cu răceală, dar el o cunoștea mai bine. Se temea.

— Ai auzit povestea lui Mahanasset, primul prinț, de multe ori, Wanahomen. N-ai priceput niciodată mesajul? A fost primul care a cunoscut minunățiile sângelui de vise, deoarece, fără el, nu putea deosebi realitatea de viziunile care îl torturau…

— Și la asta trebuie să mă aștept și eu? La nebunie?

Wanahomen sări în picioare.

— La demoni și umbre, asta încerci să-mi spui?

— Așază-te!

Vocea ei îl plesni ca un bici. Deschise gura să se împotrivească, dar ea îl țintui cu o privire furioasă și în tăcere.

— *Așază-te*, băiat nebun, și ascultă-mă!

Deși cuprins de furie, se supuse tăcut, îngenunchind pe cea mai îndepărtată pernă. Văzându-l, Hendet oftă și-și frecă ochii.

— Nu te învinovățesc pentru mânia ta, rosti ea într-un târziu.

Wanahomen o privi și o parte din furia strânsă ghem în piept se mai risipi când zări durerea de pe chipul lui Hendet.

— Preotul care te-a testat ne-a spus că puterea darului tău fie te va înnebuni, fie nu-ți va aduce nicio vătămare. Merita să riscăm.

— Șanse egale.

Își încleștă pumnii în poală.

— Aș fi putut deveni un țăcănit lunatic în orice clipă

blestemată și voi v-ați gândit că merită riscul?

— Tatăl tău așa a crezut, da, spuse Hendet încet.

Se holbă la ea și, într-un târziu, rosti apăsat întrebarea pe care o ocolise timp de zece ani.

— *El*... a fost nebun?

Îl izbi dureros lipsa unui răspuns imediat.

— Nu știu, spuse femeia după o pauză lungă.

Se uită într-o parte, frângându-și agitată mâinile în poală. Fusese educată să nu-și arate niciodată neliniștea.

— Cunoștea cu siguranță visul din timpul de veghe. Cu mine se purta mereu frumos, dând dovadă de istețime. Dar lucrurile făcute spre sfârșit... Toate lucrurile acelea...

Amuți. Se lăsă tăcerea.

Atunci pesemne Colectorii avuseseră tot dreptul să îl omoare, își spuse Wanahomen, înainte să apuce să alunge un asemenea gând.

Nu. Hetawa abuzase de tatăl lui, abuzase de toți strămoșii lui. Orice crimă înfăptuită de Eninket fusese doar un răspuns la toate astea.

— Trebuie să înțelegi, adăugă Hendet, cu vocea mai blândă decât de obicei. Dacă preoții ar fi încercat să ia unul dintre ceilalți copii, probabil că ar fi încuviințat, dar nu *pe tine*. Tatăl tău și-a încercat norocul și l-a convins pe preot să spună că îți lipsea harul.

— Toate bune și frumoase, răspunse Wanahomen, dar tu ai fi putut să-mi zici.

Se lăsă iar tăcerea, Wanahomen fiind nespus de încordat, iar Hendet, plină de vinovăție.

— Îmi pare rău, șopti ea, într-un târziu. Ai dreptate, bineînțeles. Eu doar... Aveai atâtea alte necazuri pe cap. Cu cât am ascuns adevărul mai mult, cu atât mi-a fost mai greu să ți-l dezvălui.

Era limpede că Wanahomen nu mai avea ce să adauge. Clătină din cap, oftă și se ridică în picioare. Hendet se întinse spre el neliniștită.

— Unde te duci?

— Să mă pregătesc de veghe. Și să-i găsesc pe Împărtășitori.

— Wana...

Ridică o mână în semn de tăcere, nemaidorind să audă din partea ei alte jumătăți de adevăruri.

— Vorbim din nou când mă întorc.

— Îmi pare rău, repetă ea când el ieși din cort.

Wanahomen întoarse capul, dar nu se simți în stare să-și ia la revedere și pânza de la intrare căzu.

Nu dură mult până când o găsi pe femeia templului.

— Te caută, îi spusese unul dintre bătrânii tribului, când întrebă. Într-acolo s-a dus.

O găsi lângă *an-sherrat*-ul Shatyrriei, mama lui Wutir și bunica lui Wujjeg, făcându-și de lucru. Din neliniștea de pe chipul ei știu imediat că fata băgase de seamă privirile potrivnice ale neamului lui Wutir. Privirile aruncate lui Wanahomen erau și mai rele, dar el îi ignoră.

— Prințe!

Surprinse o oarecare ușurare în glasul ei când îl văzu. În orice altă zi, i s-ar fi părut ironic.

— Te rog să-l ierți pe mentorul meu. E încă furios...

— Știu, spuse Wanahomen. Vino cu mine.

Făcu trei pași înainte să-și dea seama că fata nu-l urma. Când se întoarse, ea îi cercetă chipul și el își dădu seama că Hanani cumpănea dacă e bine sau nu să plece alături de el. Faptul că povestea cu Azima o făcuse mai precaută era un lucru bun. Că simțea nevoia să fie precaută cu el, asta îl aduse cu picioarele pe pământ.

Dar oare nu merit? îi șopti conștiința, când fata se hotărî, în sfârșit, să-l urmeze.

Da. Merita. Tocmai de aceea își va ierta mama. Nu putea să dea vina pe ea când el însuși înfăptuise lucruri nerușinate.

Hanani se tot uita la el, în timp ce mergeau prin tabără, dar nu sparse tăcerea și Wanahomen îi mulțumi recunoscător în gând. Abia când ajunseră la *an-sherrat*-ul Yanassei, fata scoase un sunet, înțelegând.

— Fiul tău.

Wanahomen se opri și se întoarse spre ea. Nu o mai ura, nu după ce-i văzuse chipul în noaptea în care îl omorâse pe Azima. Oare ea îl ura? Se rugă să fie îndeajuns de corectă, să-și respecte cuvântul dat și să-l ajute.

— Trebuie să știu, spuse el. *Tassa* trebuie să știe.

Fata încuviință din cap.

— Pot să încerc testul de patru ani. Darul trece cel mai adesea și cel mai puternic de la tată la fiu. Dacă are darul...

— Nu înseamnă că va fi nebun, nu?

— Nu. Dar ce se întâmplă, dacă va fi? Cum se îngrijește tribul de cei nebuni?

— Îi duce în deșert și îi lasă acolo să moară.

Fata se încordă. Când vorbi, Wanahomen deslуși în glasul ei un dispreț nemaiîntâlnit până atunci.

— Un popor se vede că e civilizat după felul în care are grijă de cei mai puțin înzestrați.

Tresări când auzi unul dintre proverbele lui Mahanasset în gura ei. Pe de altă parte, Hetawa nu precupețea nimic când venea vorba de educația ucenicilor și a acoliților.

— E un oarecare adevăr în aceste vorbe. Dar chiar și în Gujaareh, nimeni nu se așteaptă să le tai gâtul părinților în suferință sau să-ți îneci copilul ce seamănă cu un monstru. Aici nu există Colectori care să se ocupe de toate astea.

— Nebunii nici nu sunt pe moarte, nici nu sunt monștri! Barbarii aceștia…

Se opri, încercând să rămână politicoasă. Wanahomen aproape că zâmbi când îi simți aroganța de gujaareeană. Nu știa că fata are așa ceva în ea.

— Viața în deșert e grea, Împărtășitor-Ucenic. Barbarii nu sunt bogați precum Gujaarehul. Au puține resurse din care trebuie să trăiască. Să nu uităm. Nebunii pot fi periculoși.

Fata dădu din mână iute, furioasă.

— Atunci spune-le să-și aducă nebunii în Gujaareh! îi putem ajuta să ducă o viață lungă și bună. Iar dacă sunt aduși de mici, îi pot ajuta pe alții ca Împărtășitori sau Colectori. De vârsta lui Tassa și chiar mai mici.

Wanahomen se încordă, dar își aminti că femeia nu spusese nimic de Tassa că ar vrea să-l ia și să-l facă unul de-al lor.

— Când mă voi întoarce în Gujaareh, îmi voi pierde fiul, spuse el.

Vorbi pe un ton blând și fără patimă, dar din vorbele lui răzbătea angoasa. Hanani rămase tăcută și mânia începu să i se risipească.

— E primul meu născut, dar nu va sta niciodată pe Tronul Apusului de Soare. După sânge, Tassa este pe jumătate banbarra, dar spiritul lui aparține tribului. Să-l iau de lângă viața și clanul pe care-l iubește, să-l silesc să trăiască sub același acoperiș, legându-l de oameni pe care-i disprețuiește… l-aș

distruge. Înțelegi?

Hanani vorbi încet, pesemne pentru a-și arăta blândețea.

— Nebunia l-ar distruge și ea, Prințe. Avem o singură cale să ne asigurăm că nu va fi așa, dacă sufletul va începe vreodată să rătăcească.

— Nu voi îngădui să devină sclavul sângelui de vise.

Fata lăsă tăcerea să cadă între ei pentru o clipă, parcă pentru a-și pregăti următoarele vorbe și pentru a-și lua inima-n dinți.

— Dacă înnebunește, îl vei duce la Colectori?

— N-am să-i las să mai omoare pe nimeni din familia mea.

— Și-atunci?

— Dacă înnebunește, îl omor cu mâna mea.

Cuvintele rostite nu durură, dar gândurile din spatele lor, da. Și pentru că era gujaareeană, pe chipul lui Hanani se așternu compasiunea și groaza.

— Alegerea ar trebui să fie a lui, spuse ea.

El încuviință curtenitor.

— Da. Dacă va fi nevoie, îl voi întreba. Dar dacă viziunile vor fi început deja și va vorbi vrute și nevrute, dacă alegerea îi va fi fost deja furată de acest blestem, căruia tu îi spui har…

Wanahomen scutură din cap.

— Nu-l voi lăsa să sufere.

Fata oftă și se lăsă păgubașă.

— Îl voi cerceta chiar acum.

Tassa era înăuntru, unde se juca vesel cu o sabie de jucărie, pe care Wanahomen i-o dăruise după una dintre călătoriile sale în Gujaareh. Băiatul ridică pânza cortului, ca să-i poftească înăuntru, cu o bucurie ce vădea prea multele momente de plictiseală.

— Mama mi-a spus să stau înăuntru azi. Dasheuri a găsit un scorpion și m-a provocat să-l ridic cu mâna și asta am făcut. Mama a văzut și s-a înfuriat.

— Așa și trebuia, spuse Wanahomen încruntându-se. Bestiile acelea pot omorî un copil de mărimea ta.

— Știam ce fac, replică Tassa, cu un pic de sfidare copilăroasă.

Își întoarse privirea strălucitoare și curioasă către femeie.

— Ea este cea pe care o ajută mama.

— E tămăduitoare, spuse Wanahomen.

Femeia îi privi pe amândoi, simțind că vorbesc despre ea.

— Din ținutul unde m-am născut. Vrea să-ți citească visele, ca să vadă cum te descurci cu ele.

Tassa le făcu semn să se așeze pe pernele pentru oaspeți din jurul unei carpete mici, pătrate.

— Poate să se uite în visele mele?

În glasul lui se simțea fascinație și nu neliniștea pe care un om mare ar fi încercat-o.

— Cum?

— Întinde-te și îți va arăta, spuse Wanahomen.

După ce Tassa se aruncă vesel pe două perne, Wanahomen îi făcu un semn din cap femeii, care îngenunche lângă băiat.

— Vis… amintesc eu? întrebă Tassa într-o gujaareeană stricată.

Wanahomen clipi surprins, apoi, brusc, pricepu: Yanassa. Hotărâse să-l învețe pe Tassa gujaareeana, chiar dacă, prin tradiție, băieții banbarra nu primeau învățătura fetelor. Pentru o clipă, ochii i se umplură de lacrimi usturătoare, dar clipi iute ca să le alunge. Îi va mulțumi Yanassei mai târziu.

Hanani îl privi și ea uimită, dar zâmbi.

— Pot să te fac să-ți amintești, dacă asta dorești, spuse ea.

Când Tassa se încruntă nedumerit, fata adăugă simplu:

— Da. Îți vei aminti.

Tassa păru foarte încântat.

— Nu-mi amintesc cele mai multe vise, spuse el, în chakti de data asta. Mi-aș dori să-mi amintesc mai mult.

— Poate să te învețe cum, dacă vrei.

Băiatul îl privi printre gene, bănuitor.

— Nu vreau să învăț magie. Asta e ceva străin.

Este jumătate din moștenirea ta, aproape că spuse, dar Wanahomen se abținu.

— Depinde de mama ta, adăugă el, dar acum stai pe spate și liniștește-te pentru o vreme. Altfel magia asta va dura toată după-amiaza.

Tassa se așeză comod.

— Și-acum ce facem?

— Închide ochii. O să-ți pună degetele pe pleoape și vei adormi.

O umbră de îngrijorare trecu peste chipul băiatului.

— Tu ai făcut asta?

— Da. Și Hendet, la fel. Ai văzut că se simte mai bine acum?

— Da, atunci e în regulă.

Închise ochii nerăbdător.

Hanani îi atinse pleoapele cu degetele și începu să îngâne o rugăciune monotonă. Curând, corpul lui Tassa se relaxă și Wanahomen se așeză pe călcâie, așteptând.

Durā mai puțin decât își închipuise. Cinci minute mai târziu, fata expiră și deschise ochii.

— Niște vise atât de blânde, șopti ea. Nu m-am așteptat la asta de la fiul tău.

Neștiind cum să tălmăcească vorbele ei, Wanahomen alese să nu zică nimic.

— Are darul viselor sau nu?

— Nu. Visele lui nu vor părăsi niciodată Ina-Karekh.

Valul de ușurare care îl străbătu pe Wanahomen era dureros și dulce deopotrivă. Împotriva firii, sperase totuși la un alt semn că băiatului îi curge prin vene sânge din sângele său. Nebunia pieri iute și Wanahomen închise ochii și rosti o rugăciune de mulțumire pentru norocul fiului său. Când îi deschise, femeia îl privea.

— Nu credeam că te rogi, îi spuse.

El se încruntă.

— Urăsc Hetawa, nu și pe Zeiță, zise el și se apropie de Tassa.

Din instinct, își luă băiatul în brațe, așa cum rareori îl lăsase Yanassa când Tassa era doar un prunc.

— Dacă ea crede că merit o mică binecuvântare, sunt al Ei îndeajuns cât să-l mulțumesc.

— Și totuși, nu-i urmezi Legea.

Tassa oftă mulțumit în somn, ghemuindu-se la pieptul lui Wanahomen. Bărbatul zâmbi. O să-l necăjească mai târziu pentru asta.

— Nu, nu o urmez. În inima mea, da, dar în fapt... Sunt un bărbat mai aspru acum decât eram atunci când am părăsit Gujaarehul și, recunosc, uneori, mă supără asta. Dar pentru Gujaareh fac asemenea lucruri lipsite de pace. Încerc să fiu sigur că sunt lucruri drepte, dar...

Wanahomen îi aruncă o privire. Vânătăile dispăruseră și Azima murise, dar umbra a ceea ce se întâmplase încă mai stăruia pe chipul ei serios. Bărbatul se posomorî și se strădui ca vorbele lui să ceară iertare, atât cât îi îngăduia mândria.

— Nu întotdeauna reușesc.

Fata se încruntă puțin, dar nu ca să-l dezaprobe, ci ca să mediteze, bănui el. Mai ales că îl privise cum îl ține pe Tassa în brațe. Prințul simți că ea vrea să spună ceva sau să ascundă ceva de el.

— Îi lipsește darul, continuă ea, dar e totuși fiul tău. Copiii lui s-ar putea să-l aibă. Asemenea lucruri sar uneori peste o generație.

Când văzu că Wanahomen nu răspunde, pesemne pentru că nu știa ce, adăugă:

— Va trebui să-i povestești, prințe. Cunoașterea e o armă. Nu-ți lăsa moștenitorii fără apărare.

Fata făcu o pauză.

— Așa cum ai pățit tu.

O privi tăios, furios, dar pe nedrept, căci nu ea era cea care îi ascunsese adevărul. Fata nu se feri de mânia lui, probabil pentru că știa că are dreptate. Gândul acesta îl făcu să se liniștească.

— Îi voi explica totul lui Tassa. Mâine. Îi voi spune și Yanassei și o voi convinge... voi încerca să o conving să-l lase pe Tassa să viziteze Gujaarehul, cândva, în viitor. Trebuie să știe cum să-și ducă copiii la Hetawa să fie testați, dacă va putea.

Hanani se încruntă.

— Ah, mamele sunt cele care controlează asemenea lucruri aici, înțeleg.

Fata cumpăni totul pentru o clipă.

— Voi vorbi și eu cu Yanassa și cu femeile pe care le cunosc. Nu sunt mamă, dar poate dacă rugămintea vine de la o femeie, va fi de ajutor.

— Mulțumesc, spuse Wanahomen surprins. Da, va fi de ajutor.

Dar de ce mă ajuți? se întrebă el în sinea sa. O întrebare fără rost, știa. Era cât se poate de limpede că fata simțea că ajutându-l pe el o slujește pe Zeița Hananja cumva. Și poate chiar voia să-l ajute pe Tassa, iar Wanahomen era doar un mijloc la îndemână.

Hanani oftă brusc și Wanahomen își dădu seama că fata luase deja o hotărâre.

— Mai există o cale de prevenire a nebuniei, spuse ea. Sângele de vise e mijlocul cel mai sigur, dar pentru că nu ai așa

ceva… Ai putea învăța să aduci echilibru umorilor tale, atunci când se desprind de adevăr. Este un lucru pe care cei ca noi, care au treabă cu umorile, trebuie să îl învețe. Dacă le-ai putea stăpâni, sănătatea minții tale ar fi protejată.

Wanahomen chibzui o clipă, apoi îl lăsă pe Tassa jos, astfel încât băiatul să se poată odihni restul amiezii.

— E greu să înveți așa ceva?

— Pentru mine a fost simplu, dar eu deja eram bine antrenată în narcomanție în acel moment. Depinde foarte mult de cât de repede înveți și de cât de răbdător va fi mentorul meu.

— Nu.

Să-l lase pe nenorocitul acela plin de ură să-i tortureze visele? Oare se țăcănise fata?

— Tu mă vei învăța.

— Prințe, sunt doar o ucenică, spuse ea tresărind.

— Nu-mi pasă. Ești în stare să mă înveți?

Hanani șovăi. Nu din pricina îndoielii. Ci dintr-un soi de bunăcuviință, ghici el, scrutându-i chipul.

— Da, dar Mni-inh are mai mulți ani de experiență.

— Atunci, tu vei fi. Dar spune-mi de ce.

Îi veni rândul ei să se holbeze ca la un nebun.

— Pentru că nu-i dai voie mentorului meu…

— Nu. Spune-mi de ce mi-ai povestit despre această posibilitate. Te-am jignit, Împărtășitor-ucenic Hanani. Aș face-o din nou, dacă asta mi-ar aduce sprijinul tribului banbarra și nu am de ce să-mi cer iertare. Și totuși, tu m-ai iertat. De ce?

Fata se trase înapoi și, brusc, de pe chipul ei pieri orice simțământ, încremenind ca o statuie. Pentru o clipă fugară, îi aminti de Tiaanet.

— N-am spus niciun moment că te-am iertat, se răsti ea.

— Atunci de ce mă ajuți?

— Deoarece acum cred că aceasta e motivul pentru care m-au trimis Colectorii. Mi s-a poruncit să eliberez Gujaarehul. Dacă te ajut pe tine, îmi voi îndeplini sarcina.

— Ți s-a poruncit…

Nu știa dacă să râdă sau nu. Cine în toate mințile i-ar fi poruncit unei fete micuțe și timide ca ea să-și elibereze poporul de sub asuprirea străinilor? Și cine s-ar fi așteptat ca ea să și încerce?

Și totuși, acum nu mai arăta micuță și timidă. N-ar fi crezut

despre ea așa ceva, dar ochii ei păreau de piatră acum. Oare întâmplarea cu Azima o schimbase sau dârzenia ei se ascunsese întotdeauna acolo, sub manierele politicoase de gujaareeană? Nu știa, dar o respecta pentru asta.

— Învață-mă magia, spuse el pe un ton blând, căci asta era singura umilire pe care și-o îngăduia în fața unui preot al Hetawei. Îl voi învăța și pe Tassa, pentru ca, la rândul lui, să-i învețe și pe copiii lui. Când voi câștiga înapoi ținutul nostru, o să-i învăț pe toți moștenitorii mei. Gujaarehul nu se va mai teme vreodată că pe tronul său va urca un nebun.

Fata își plecă fruntea.

— Ar trebui să începem de îndată. Mâine. Dar voi vorbi cu Mni-inh mai întâi despre metoda aleasă.

Se ridică să plece. Wanahomen o privi îndelung.

— Plec în munți mâine-dimineață.

Ea săltase deja pânza de la intrare. Se opri și se întoarse. O adiere ușoară, parfumată cu aroma florilor sălbatice, trecu prin deschizătură, înfoindu-i fustele și eșarfele în jurul ei, precum un nor în culori pământii. Părea atât de calmă, o himeră, o femeie a Gujaarehului, chiar și în straiele banbarra, încât lui Wanahomen i se făcu dor de casă.

— Vei dormi acolo?

Fata arătă dincolo de cort, spre dâmburile din apropiere.

— În noaptea asta, da. În zori, voi pleca alături de oamenii mei…

— Atunci voi veni la tine la noapte.

Își coborî privirea și ieși. Pânza de la intrare căzu cu un sunet gol, ca un hohot de râs amar.

25 Negocierea suferinței

Tiaanet își dădu seama de primejdie imediat ce intră în camera unde tatăl ei și alți trei nobili puneau la cale lovitura împotriva kisuatienilor.

Femeia care vorbea era înaltă, palidă, trufașă și puțin mai în vârstă decât Tiaanet, deși purta peste părul împletit în codițe o diademă care arăta că este capul familiei ei. Iezanem, zhinha și fiica doamnei Zanem, de curând rămasă orfană de ambii părinți, ce muriseră misterios în somn. Tonul ei se auzi tăios când rosti

către Sanfi:

— La ce ne folosește nouă acum? Cu o singură lovitură, Hetawa a câștigat înapoi inimile oamenilor, de parcă ultimii zece ani nici n-ar fi trecut.

Primejdia se ascundea în spatele măștii calme de pe chipul tatălui ei, băgă de seamă Tiaanet. Nu-și permitea să se certe cu Iezanem, care vorbea în numele mai multor familii zhinha. Acestea reușiseră să păstreze o urmă de putere sub conducerea kisuatiană. Totuși, nu-i plăcuse niciodată ca o femeie să-i vorbească pe un asemenea ton, așa cum o făcea acum Iezanem și Tiaanet simți cum i se strânge stomacul de frică.

— Inimile oamenilor sunt nestatornice, răspunse el, mulțumindu-i din cap lui Tiaanet pentru că îi umpluse din nou pocalul cu vin dulce. Vor urî Hetawa din nou în clipa în care kisuatienii vor începe să-i omoare drept răzbunare pentru moartea soldaților.

— Nimeni nu poate băga mâna-n foc pentru asta, spuse un alt oaspete.

Era Deti-arah din castele shunha și militară. Pe vremuri nu lipsise mult să devină următorul general al Gujaarehului. Faptul că nu primise încă acest rang fusese singurul lucru care îl salvase de la moarte după ce kisuatienii cuceriseră Gujaarehul.

— Nici că kisuatienii vor plăti cu aceeași monedă, nici că oamenii se vor întoarce împotriva Hetawei. Îi cunosc pe Sunandi Jeh Kalawe și pe soțul ei Anzi Seh Ainunu. Anzi e soldat, nu încape îndoială. Tot ce se poate să-și dorească sânge pentru pierderea soldaților săi. Dar Sunandi va înțelege pericolul din spatele unei asemenea fapte. Soldații cu pricina au jefuit, bătut și violat cetățeni gujaareeni. Să te răzbuni pe Hetawa pentru omorârea unor astfel de scursuri ar înfuria întregul oraș.

— Anzi controlează puterea militară a orașului, spuse Sanfi, sorbind o gură de vin. Cât e de probabil ca un bărbat să-și asculte soția, oricât de bun ar fi sfatul ei, când el e furios și are puterea de a acționa potrivit simțămintelor sale?

— Sunandi vorbește în numele Protectoratului, zise Ghefir, un alt shunha care îi datora lui Sanfi un împrumut deloc mic pentru unele negoțuri.

Își mușcă buza de jos când vorbi, încruntându-se neliniștit, fără să se uite la Tiaanet când fata îi turnă mai mult vin.

— I-au dat această poziție tocmai ca să-l împiedice să facă

asemenea greșeli. Dacă o ignoră și lucrurile o iau razna, mai târziu, el va trebui să răspundă în fața Protectorilor.

— Dar răul ar fi făcut deja, întări Sanfi.

— Ce legătură are una cu alta? se repezi Iezanem pe un ton răstit care o făcu pe Tiaanet să se strâmbe. Ne mișcăm prea încet. Trupele noastre s-au adunat la marginea deșertului. De ce mai așteptăm și nu atacăm? Cu cât amânăm, cu atât Hetawa capătă mai multă putere. În ritmul acesta, chiar dacă vom câștiga, oamenii ne vor sărbători că i-am eliberat, dar tot la preoți se vor duce pentru sfaturi.

— Sau la persoana pe care o sprijină Hetawa, spuse Deti-arah.

Oftă și își uni vârfurile degetelor.

— Prin oraș umblă zvonul că tribul banbarra a trecut de partea noastră și că e condus de un urmaș al familiei Apusului de Soare. Asta e urzeala ta, Sanfi?

Tiaanet se duse la o masă de la marginea încăperii ca să umple butelca. În lunga tăcere de dinaintea răspunsului lui Sanfi, sunetul vinului turnat răsună puternic.

— Nu, spuse Sanfi într-un târziu și un tunet se simți în glasul lui, întunecat și violent. Sunt lucruri asupra cărora ne-am învoit să le păstrăm în taină până în clipa atacului final. E limpede că unul dintre noi a fost slobod la gură.

Deti-arah scutura din cap când Tiaanet se întoarse cu fața spre ei.

— Eu am auzit asta de la Hetawa, spuse el. Am fost cu fiul meu să dăruim zeciuială acum două zile. Preotul care mi-a primit donația mi-a zis că Zeița va răspunde curând rugăciunilor mele de pace, deoarece Avatarul Ei se va întoarce ca să aducă libertatea orașului. Bărbatul părea nespus de fericit, cum nici nu s-ar cuveni pentru un om al templului.

Se lăsă tăcerea. Tiaanet văzu cum Sanfi strânge pocalul cu putere.

— Însă ei ar ști asta și s-ar bucura numai dacă întoarcerea prințului le-ar sluji scopurile, spuse Ghefir, mușcându-și și mai tare buza. Nu-i așa?

— Așa e, încuviință Sanfi potolit. Se pare că Hetawa și prințul și-au întărit alianța fără știrea noastră. Iar asta e… supărător.

— Supărător?

Iezanem se ridică în picioare. Tremura de mânie.

— Așa crezi tu? Cine din oraș va mai dori un Protectorat gujaareean, când Hetawa face din întoarcerea lui Wanahomen un soi de profeție nemaipomenită? Numai din pricina întârzierilor tale, Sanfi. Nu avem de ales, trebuie să acționăm…

— Nu!

Sanfi o privi furios, fără să-i mai pese de politețe. Kisuatienii din oraș sunt în alertă și se tem de o revoltă în orice clipă. Trebuie să așteptăm până când lasă garda jos.

— Dar ar putea dura luni întregi!

— Nici vorbă. Va dura câteva zile.

Ghefir își dădu ochii peste cap, exasperat.

— Sanfi, prietene drag, despre ce vorbești?

Deti-arah îi vorbi mult mai direct, atunci când se aplecă înainte.

— Ce ne ascunzi?

Sanfi oftă și își prinse între degete partea de sus a nasului, de parcă s-ar fi simțit epuizat. Tiaanet știa însă adevărul. Era furios, dar trebuia să pară calm și încrezător.

— Patru Protectori vin la Gujaareh, rosti el într-un târziu.

Ceilalți din încăpere scoaseră un murmur de îngrijorare. Așteptă până când se potoliră.

— Unul dintre negustorii pe care îi cunosc acolo mi-a trimis vorbă, deși Protectorii călătoresc în taină, pentru siguranța lor. Se ocupă cu drumul barjelor pe râu și a fost năimit să-i aducă aici. Ar trebui să ajungă la sfârșitul celei de-a opta zi de solstițiu. Vin să vadă cum se descurcă Sunandi Jeh Kalawe și să hotărască dacă ea ar trebui să controleze în continuare orașul. Sosirea lor poate lucra în avantajul nostru. Orice perioadă de tranziție a puterii este un timp al confuziei.

— Și mai avem și o molimă dezlănțuită în tot orașul.

Se opri și-și înclină capul solemn spre Iezanem, care strânse din dinți. Nu purta culorile doliului, deoarece zhinha nu se prea omorau cu respectarea datinilor, însă durerea ei încă era vizibilă.

— O altă iscoadă de-a mea mi-a spus un secret. Hetawa are vreo 20 sau 30 de oameni închiși acolo, care își petrec viața dormind. Preoții spun că le cercetează boala, în căutarea unui leac. Dar dacă nu e niciun leac?

Iezanem încremeni. Deti-arah se încruntă.

— Nu pricep.

— Un Colector a murit acum câteva zile. Sonta-i.

— Da, rosti Deti-arah nerăbdător. Și ce-i cu asta? Sonta-i era foarte bătrân. Nimic necurat la mijloc că și-a dat zeciuiala finală tocmai acum.

— Și dacă nu și-a dat zeciuiala finală? întrebă Sanfi. Dacă și el a murit din pricina bolii? Dacă s-ar duce vorba că Hetawa, cu toată magia ei, nu poate să controleze și nici să oprească răspândirea bolii? Ce s-ar întâmpla atunci?

Deti-arah făcu ochii mari. Iezanem clătină din cap nedumerită, zornăindu-și cerceii lungi din lapis și aur.

— Orașul s-ar umple de spaimă și neliniște, spuse ea, și Protectorii s-ar întoarce împotriva Hetawei, de vreme ce nu ar mai putea să-și îndeplinească sarcina de bază, aceea de a păstra orașul sănătos și mulțumit. Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat, Sanfi.

Sanfi ridică din umeri, deși Tiaanet îi vedea încordarea.

— Și dacă s-ar întâmpla?

— Tu! rosti Deti-arah, tremurând îngrozit. Tu ai provocat această boală?

Iezanem se răsuci spre Sanfi, cu trupul țeapăn.

— Nu, spuse Sanfi ferm, uitându-se la Iezanem când vorbi. Boala e magică. Cine controlează magia în Gujaareh? Hetawa. Pesemne chiar ei au provocat-o, într-un fel sau altul. Eu pur și simplu vă sugeram să găsim o cale să le reamintim oamenilor și Protectorilor de acest lucru.

Iezanem își ținu răsuflarea. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Ghefir încetase să-și mai muște buza. Numai Deti-arah continua să se holbeze la Sanfi bănuitor, însă nu catadicsi să rostească niciun cuvânt.

Nu mai rămânea nimic de spus. Iezanem și Ghefir se învoiseră să răspândească zvonul prin oamenii lor. Sanfi, fiind unul dintre cei mai însemnați nobili ai orașului, se oferi să aranjeze o întâlnire cu Protectorii, de îndată ce soseau, pentru a le mărturisi îngrijorarea lor cu privire la Hetawa. Tiaanet le dădu oaspeților o tavă cu bucate să-și împrospăteze puterile, după care aceștia își luară la revedere și fata rămase singură cu tatăl ei.

Sanfi nu plecă din camera de oaspeți, privindu-și mâinile, în timp ce Tiaanet făcea curat. Păstră tăcerea atât de mult timp, încât o sperie când vorbi:

— Tantufi a fost adusă?

Tiaanet aproape că dărâmă un vas la auzul cuvintelor. Se îndreptă iute de spate, concentrându-se asupra mișcării, ca să evite încruntătura de pe frunte. Tatăl ei se obișnuise să vadă numai seninătate pe chipul ei. Schimbarea ar fi fost prea bătătoare la ochi.

— Da, tată. Se află în pivniță.

— Du-mă la ea.

Glasul îi era blând.

Tiaanet se întoarse cu fața la el, strângând încordată vasul. Un mușchi de la gât îi tresări.

— Nu mă sfida, Tiaanet, spuse el. Nu în seara asta.

Tiaanet așeză vasul jos, dar nu se mișcă din loc și continuă să aranjeze florile în el. Mintea îi alerga nebunește, încercând să găsească o cale prin care să domolească urgia bărbatului. Furia lui dogorea ca arșița unui foc. Dar cu cât întârzia, cu atât mânia lui se întețea. În cele din urmă, se răsuci spre el, se înclină și porni spre ușa de la pivniță.

Îl auzea mergând în spate, cu pasul măsurat și liniștit ca al ei, deși răsuflarea îi era neregulată și aspră. Umbrele învăluiau coridorul ce ducea spre pivniță. Scara micuță care cobora sub casă era aproape adâncită în beznă. Datorită întunericului el nu-i vedea tremurul mâinilor, dar fata știa că îi simte spaima oricum. Era singurul lucru care o înfricoșa pe lume și amândoi știau asta.

În pivnița mică, o singură lampă ardea pe un raft plin cu vase sigilate. Uleiul lămpii miroasea a isop, dar nu îndeajuns de puternic încât să acopere izul de mucegai pe care îl degajau pereții și podeaua de pământ. Pivnița nu apuca niciodată să se usuce de la o inundație la alta. Obișnuiau să depoziteze aici numai lucrurile care nu prindeau miros. Iar acestea, de obicei, nu însemnau mare lucru, ca și fetița prinsă în lanțuri de peretele cel mai îndepărtat.

Sanfi intră după Tiaanet și se opri, mijindu-și ochii. Fata se sprijinea de zid, legănându-și capul, dar în liniștea de aici, murmurele ei se auzeau limpede, precum zăngănitul cătușei de la gleznă, care se freca de piciorul ei și de peretele de piatră.

— De ce nu doarme? întrebă el.

Tiaanet înghiți în sec. Înainte să poată răspunde, Tantufi își săltă capul. Se concentră cu greutate asupra vocilor, pleoapele

ei zbătându-se peste ochii mari și urduroși.

— Fără somn, bolborosi fata. Fără somn, fără somn, sunt atât de mulți în apropiere.

Sanfi se încordă și-și încleștă pumnii. Făcu un pas spre copilă, întreaga lui postură anunțându-i intențiile. Tiaanet se așeză iute în fața lui.

— Din pricina obișnuinței, tată, spuse ea. Așa s-a învățat de când gărzile o sileau să stea trează. Nu înțelege că tu vrei ca ea să doarmă acum.

— Dă-te din calea mea, se răsti el.

— Nu se va putea abține, tată, va adormi într-un târziu…

El se întinse să-i mângâie obrazul lui Tiaanet, iar fata înlemni.

— Vreau să adoarmă acum, spuse el blând. Magia ei lucrează și dacă nu e conștientă.

Nu. Tiaanet închise ochii, auzindu-și inima bubuindu-i în urechi. Atât de puține lucruri o mai răneau acum, dar împotriva acestui lucru nu avea apărare. *Zeiță, te rog, nu. Nu mai suport să privesc cum o bate. Aproape că a murit data trecută. Nu. Hananja, Te rog, ajută-mă!*

Apoi, ca și cum ar fi primit un răspuns la rugăciunea ei, soluția îi veni imediat în minte.

— Ai promis, tată, spuse ea.

În liniștea sufocantă a pivniței, vocea îi răsună neobișnuit de tare, periculos de aspră, aproape ca a lui Iezanem. Îl zări încruntându-se și mânia lui părea să-și fi găsit o nouă țintă.

Da. Eu, nu ea.

— Ai promis că nu o vei mai răni, după ce s-a întâmplat ultima oară.

Își îndreptă umerii și-și ridică bărbia. Era mai înaltă decât el cu un deget aproape și, de obicei, își ținea capul plecat ca să evite să se uite în ochii lui. Acum o făcea dinadins, sfidătoare.

— Nu ți-am făcut oare pe plac în noaptea aceea, tată? Nu am plătit un preț îndeajuns de mare pentru siguranța ei?

Bărbatul se holbă, înnebunit de mânie.

— Cum îndrăznești? sâsâi el.

— Dacă vrei să doarmă, îi voi da niște ierburi, zise ea.

Tiaanet se apropie și mai tare de el, înghesuindu-l, privindu-l direct în ochi cu furie.

— Și-atunci poți să te bucuri de molima ta. Dar tu nu vrei ca ea să adoarmă, nu? Tu o vrei moartă. Ești prea mânios ca să

gândești limpede acum, tată, deoarece Wanahomen s-a dovedit mai isteț decât tine. Oare de ce te-ai necăjit atât de tare? Va fi un ginere bun. Îi folosește pe ceilalți și minte la fel de bine ca și tine. Și cum o vei mai face, dacă o vei răni pe Tantufi, când ai promis că te vei abține? Ori poate promisiunile pe care le faci în pat nu au nicio valoare? Nu m-ar mira, căci nimic din ce faci în pat nu are nicio...

Se simți aproape ușurată când izbucni furtuna. Epuizase toate felurile în care îl putea întărâta. Bărbatul urlă de furie și o plesni atât de tare cu dosul palmei, încât o azvârli în spate, unde căzu peste o grămadă de saci cu nisip alb, ce urmau să fie folosiți în atrium. Sacii se dovediră îndeajuns de moi, așa că nu-și rupse niciun os, dar izbitura o lăsă fără aer și privirea i se întunecă pentru o vreme.

Îl auzea ca prin ceață zbierând că e la fel de otrăvitoare ca și mama ei, un blestem căzut asupra familiei, un blestem pe care nu îl merita. O apucă de șolduri și fata așteptă să o tragă de pe saci, ca să-și poată vărsa furia în ea. Dar el o lăsă acolo unde căzuse. Simți cum îi sfâșie rochia la spate și cum îi depărtează picioarele. Se mai chinui puțin cu restul veșmintelor, după care o pătrunse nemilos, provocându-i o durere de patru ori mai rea decât lovitura peste față, de patruzeci de ori mai rea decât suferința din prima noapte, când venise la ea în cameră, cu atât de mulți ani în urmă că abia își mai amintea ce se petrecuse, mai puțin rușinea pe care o simțise atunci. Și acum rușinea i s-ar fi putut strecura în suflet, alături de scârba la auzul gemetelor și al sunetelor pe care le scotea când se împingea în ea, dar nimic din toate acestea nu simți, în pofida durerii. Timpul în care se rușinase de el și de ea însăși că e fiica lui trecuse de mult. Acum nu mai conta decât că *ea* suferă, și nu Tantufi. Nu Tantufi.

Din fericire, era prea furios ca să mai încerce să-i provoace plăcere, așa cum obișnuia să facă pentru a-și mai scădea din sentimentul de vinovăție. Violul se termină rapid.

Când el sfârși, fata așteptă, ascultându-l cum trage aer în piept și cum își revine, știind că nu avea să audă nicio scuză acum. Pentru o vreme, va da vina pe ea că l-a provocat. Că l-a silit să o rănească. În cel mai rău caz, se va îngrijora că ea îl va părăsi și va fi nevoită să îndure prezența gărzilor care o vor însoți pretutindeni. O prevenise încă din copilărie că o va vâna cu mercenarii, dacă va încerca să fugă. Nu vor folosi arme

totuși. Le va da voie să îi arate cele mai lente și mai brutale feluri de tortură, în semn de cadou de despărțire pentru copila lui mult iubită.

Dar ea nu se temea deloc. Ce însemna și mai multă durere? Însă îi va face la fel și lui Tantufi, iar gândul acesta o omora.

Abia mai târziu, vinovăția va înlocui mânia tatălui său și, atunci, își va cere iertare și îi va aduce cadouri pe care ea nu și le dorea, făcându-i promisiuni pe care nu le va respecta niciodată.

După o vreme, Sanfi se ridică și părăsi pivnița. Tiaanet zăcu mult timp în același loc, simțind umezeala cum i se răcește pe corp, așteptând măcar ca durerea să se mai potolească în cap, în coaste și în restul trupului. Pluti amețită minute bune, crezând că doar în închipuirea ei niște degete blânde îi ating buzele și pe obraji îi picură lacrimi. Dar n-aveau cum să fie lacrimile ei, căci ea nu mai plângea de ani întregi.

— Dormi, îi șopti o voce la ureche. Dormi acum, dormi. Voi sta trează pentru tine. Ești în siguranță. Dormi.

Tiaanet adormi.

26 Învățătorul

— Mă întreb, spuse Mni-inh, vorbind încet, pentru a-și arăta limpede furia, dacă nu cumva ți-ai pierdut mințile.

Hanani, care stătea lângă bazinul pentru îmbăiat, cu mâinile încrucișate în poală, se bosumflă. O zi trecuse de la ultima lor ceartă. Părea că timpul nu îi adusese la sentimente mai bune.

— E singura cale, Frate.

Mni-inh stătea pe un bolovan, în fața ei. Își împletise părul, în timp ce ea îi povestise ce avea de gând. Acum, pe jumătate gol, cu părul ciufulit, o privea mânios.

— Ucenicul meu, aceasta e o minciună. Nu trebuie să-l ajuți pe prinț în niciun fel și cu atât mai mult nu trebuie să-ți duci planul tău ridicol cu narcomanția până la capăt.

— Ar putea înnebuni…

— *Să înnebunească.*

Hanani se uită șocată la Mni-inh. După o clipă, bărbatul își frecă fața și începu să se învârtă de colo până colo cu pași mari.

— Hanani…

Își scutură capul frustrat.

— Spui că mânia nu-ți oferă pace. Bine. O slujești mai bine pe Hananja decât mine, deoarece eu vreau ca el să fie rănit la fel de tare cât te-a rănit pe tine.

Hanani se încruntă.

— Dorința de răzbunare e firească, Frate, dar nu e niciun fel de pace în ea.

— Știu asta! Dar nu suport urzelile alea de șacal nenorocit pe care le-a țesut în jurul tău. Nu mai zâmbești. Nici măcar nu mi-ai povestit ce s-a întâmplat. Între noi doi e o prăpastie acum, iar înainte eram mai apropiați decât rudele de sânge.

Hanani oftă și închise ochii, căutând pacea. Nu voia să-i vorbească despre Azima. Nici măcar nu voia să se gândească la el. Și totuși, Mni-inh aducea vorba de el întruna, îngrijorându-se pentru ea ca pentru un copil cu o julitură vindecată pe jumătate. Ce însemnătate mai avea că *ea* se născuse rănită?

— Toate astea nu au importanță, Frate, spuse ea, când se simți în stare să vorbească pe un ton calm. Indiferent de ceea ce a devenit prințul, Hetawa a dat o mână de ajutor în crearea…

Mni-inh pufni enervat.

— *Wanahomen* nu are importanță, Hanani. Nijiri e nebun să se bizuie pe el și nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ce i se întâmplă!

Furia se întorcea. Hanani își încleștă pumnii pe coapse și se rugă Zeiței să-i dea putere să își susțină punctul de vedere.

— *El e motivul pentru care ne aflăm aici*, Frate. Ori toate astea n-au avut niciun sens? Suferința pe care am îndurat-o…

Mânia dispăru sub povara repulsiei și a amintirii urâte a mâinilor lui Azima, dar și a momentului și mai îngrozitor când mâinile ei i-au ferfenițit sufletul. Se concentră asupra cuvintelor. Vorbele nu o puteau răni.

— Viața pe care am luat-o. Furia nu mă liniștește, Frate. Dar să știu că ceea ce am îndurat, că faptele mele ar ajuta Gujaarehul… *Asta* mă liniștește, da. Dacă îl ajut pe prinț, voi ajuta Gujaarehul.

Mni-inh se opri ca să se holbeze la ea și pe chipul lui trecu în valuri durerea, mânia, înțelegerea și, din nou, suferința.

— Ar fi trebuit să te protejez, rosti el blând.

Atunci pricepu Hanani de ce Mni-inh se necăjise atât de tare.

— Ce s-a întâmplat cu mine nu a fost vina ta, adăugă ea, cât

putu de blajin.

— Mă aflam la numai două corturi de tine! Ar fi trebuit să aud. Ar fi trebuit *să știu*...

Mni-inh își lăsă brațele să-i atârne pe lângă corp, cu pumnii strânși.

Hanani se ridică, se apropie de el și îi luă mâinile, privindu-l în ochi, ca să vadă că nu îl învinovățește de nimic.

— Nu mai sunt de mult o copilă, Frate! Nu mă poți proteja de toată lumea.

O privi cu ochi plini de regret și își lipi mâna de obrazul ei, așa cum nu o mai făcuse de ani întregi. Se oprise atunci când renunțase și la îmbrățișări, iar ea le dusese nespus de mult dorul ambelor gesturi. Își sprijini obrazul în palma lui, lăsându-l să știe, fără vorbe, cât de recunoscătoare îi e pentru afecțiunea lui, iar Mni-inh scoase un oftat îndurerat.

— Ești fiica pe care n-am știut niciodată cât de tare mi-o doresc, șopti el. Nimeni nu poate iubi o altă persoană atât de mult și totuși să-și păstreze liniștea în inimă. N-ar trebui să te iubesc așa cum o fac eu. Dar nu-mi pasă, Hanani, nu-mi pasă.

Nici mie nu-mi pasă, Frate, își spuse ea în sinea ei. *N-aș regreta niciodată că te iubesc atât de mult.*

Mni-inh rostise adevărul. Ca Împărtășitori, juraseră să fie devotați numai petiționarilor și purtătorilor de zeciuială și celorlalți frați de cale, aflați în slujba Zeiței. Dragostea individuală, dragostea egoistă și puternică a familiei și a iubiților împiedicau devotamentul real.

Hanani nu zise nimic, dar îi acoperi mâna cu a ei. Mni-inh zâmbi, dar pe chipul lui încă se mai zăreau frământările lăuntrice.

— Și iată-mă cum te împovărez și cu necazurile mele. Nu e îndeajuns că te lupți cu tine însăți, acum trebuie să pierzi din timpul tău ca să mă alini pe mine. Iartă-mă!

Hanani clătină din cap, nedorind să vorbească. Însă înlăuntrul ei se relaxă puțin, după ce Mni-inh exprimase cu glas tare frustrările care o chinuiau de zile întregi. Se simțea deja mai bine când preotul oftă adânc și îi dădu drumul.

— Antrenează-ți prințul, o îndemnă el. Dacă poți. E prea bătrân și pesemne cu o minte de barbar. Dar dacă ești hotărâtă, te voi ajuta.

Fata schiță un zâmbet.

— Îți mulțumesc, Frate.

El încuviință din cap posomorât.

— Însă fii atentă. Dacă încerci să strecori niște magie în capul acestui nebun, vei avea nevoie de forță. Haide să vedem dacă sălbaticii de aici gătesc așa cum se cuvine.

Mai târziu, seara, după o masă neașteptat de savuroasă lângă vatra comună a celor care nu aveau sclavi, Hanani îl urmă pe Tassa pe un drum ocolit, printre mai multe platouri care abia erau unite între ele, de-a lungul zidului estic din Merik-ren-aferus. Tassa, născut și crescut în canion, se strecura printre dâmburile cu pietriș și pantele abrupte precum o șopârlă, chicotind pe seama lui Hanani, ori de câte ori ea se împiedica sau se oprea să se odihnească. Dar nu o lăsa niciodată în urmă și pentru asta îi era recunoscătoare.

Într-un moment de odihnă, în timp ce stătea pe o bucată de stâncă și se ruga ca șerpii și păianjenii să rămână în ascunzișurile lor, veni alături de ea, privind-o cu ochi strălucitori și curioși:

— De ce? întrebă el. Mergi, Wana, tu.

Arătă în sus spre vârful costișei, pe care Hanani nu îl vedea. Lampa pe care o ținea în mână arunca un cerc de lumină orbitor, dar dincolo de el domnea întunericul. Ea nădăjduia din inimă că sunt aproape.

— Să-l învăț, îi răspunse, folosind cuvinte simple. Vise.

Imită pe cineva dormind, odihnindu-și obrazul pe mâinile lipite una de alta.

Băiatul se încruntă gânditor.

— Pentru că…

Se strădui să-și găsească vorbele.

— Merge, Wana. La Gujaareh. Tu înveți vise, pentru că?

Îi venea greu să-i explice. Chiar dacă Tassa ar fi vorbit gujaareeana perfect, era încă un copil. Dar văzuse cât de mult îl duruse pe prinț să ascundă moștenirea gujaareeană de copil. Își ridică degetele în fața lui Tassa, dar nu le apropie de chipul lui.

— Îmi dai voie?

Băiatul se încruntă, semănând mult cu tatăl lui în clipa aceea, dar curiozitatea învinse. Încuviință din cap și închise ochii. Hanani își așeză degetele pe pleoapele lui și țesu iute un vis delicat de învățare. Fusese în Palatul Yanya-iyan de câteva ori,

de obicei ca parte a procesiunii anuale de Hamyan. I-l arătă lui Tassa, trecându-l în visul ei, pe sub porțile strălucitoare ale palatului până ajunseră în curtea imensă, unde se opriră înaintea podiumului, de pe care, tradițional, prințul Gujaarehului veghea sărbătoarea anuală. De zece ani nu mai fusese niciun prinț pe podium, dar Hanani îl zărise pe bătrânul prinț, tatăl lui Wanahomen, o dată, în copilăria ei. Se ajută de amintire ca să-l creeze, drept și mândru ca o statuie pe jilțul de lemn alb, cu Aureola aurie precum chihlimbarul a Soarelui de Apus în spatele și deasupra lui.

Apoi, încetul cu încetul, îl înlocui pe prinț cu altcineva: Wanahomen. Stătea pe același tron, cu chipul plin de trufie și de putere, purtând o fustă roșie de mătase și un guler de plăci aurii, cu un acoperământ de cap roșu, ce-i dădea un aer de portret sub coroana de fildeș.

Când încheie visul, Tassa o privi cuprins de uimire.

— *Wana?*

Hanani zâmbi și încuviință.

— Gujaarehul este Orașul Viselor. Wana trebuie să aibă vise bune, sănătoase, ca să ne conducă. Ca să fie prințul nostru. Înțelegi?

Tassa se încruntă, dar nu pentru că nu ar fi priceput, gândi ea. Își ridică genunchii la piept și Hanani zări melancolie în ochii băiatului.

— Prinț, aici, rosti el bosumflat. Căpetenie de vânătoare înainte, sub Unte, căpetenia tribului *după* Unte. Dar…

N-ar fi niciodată mulțumit numai cu asta, intui Hanani. Văzu un nou licăr de înțelegere în ochii lui Tassa și îi păru rău că-i arătase adevărul. Prințul fusese crescut în mijlocul unor minunății pe care nici cel mai avut banbarra nu ar putea să le atingă. Tassa ar putea și el să aibă aceeași glorie, ca fiu al Apusului de Soare, dar pentru ce preț îngrozitor.

Yanassa o lămurise: copiii aparțineau mamelor clanului. Mătușile și bunicile le ajutau să-i crească, iar unchii îi învățau pe băieți cum să se poarte potrivit sexului lor. Bărbații nu aveau nicio putere asupra copiilor lor, ci numai asupra celor născuți de rudele lor feminine. Ca să-i dea lui Tassa dreptul său din naștere, prințul ar fi trebuit să-i fure dreptul din naștere și să-l smulgă de lângă familia banbarra pe care o cunoștea și o iubea.

Când mă voi întoarce la Gujaareh, îmi voi pierde fiul.

Amintindu-și cuvintele prințului, Hanani pricepu două lucruri: că Yannasa era atât generoasă, cât și curajoasă, lăsându-l pe Tassa atât de aproape de tatăl său și că prințul era mai puțin egoist și trufaș decât părea.

Hanani oftă și atinse mâna lui Tassa.

— Părinții mei m-au vândut când eram mai mică decât tine, îi zise ea. Ești foarte norocos că ai părinți care te iubesc așa de mult.

Băiatul nu înțelese. Văzu asta în privirea lui nedumerită. Apoi însă ochii lui se deschiseră larg, sări în picioare și scoase o bucată de piatră cu margini zimțate dintr-o cută a robelor. Era un cuțit făcut în casă, își dădu seama Hanani. Se răsuci cu fața spre partea întunecată a cărării pe unde veniseră, încordată și tremurând.

Din umbră, păși iute prințul. Tassa își ținu răsuflarea și oftă ușurat.

Wanahomen se apropie de ei, în ochi jucându-i un zâmbet la vederea cuțitașului de bucătărie. Îi spuse ceva în chakti și Tassa se strâmbă stânjenit, încercând să ascundă cuțitul. Prințul îi apucă mâna și îi smulse cuțitul ca să-l cerceteze. Clătină din cap, dar ochii i se înmuiară când îl privi pe băiat. Ridică o mână și-l mângâie pe obraz, iar Hanani nu se putu împiedica să nu-și amintească mâna caldă a lui Mni-inh.

Apoi prințul se ridică în picioare și își desfăcu unul dintre cuțitele de la brâu. Plăseaua era din os lustruit, iar teaca, dintr-o piele frumos lucrată. Scoase lama puțin și oțelul luci în lumină. Îl vârî la loc în teacă, înfășură corzile cu franjuri în jurul plăselei și i-l dădu lui Tassa.

Tassa inspiră adânc, primind cuțitul cu ambele mâini. Pe un ton politicos, puse o întrebare, iar Wanahomen încuviință. Cu ochi scânteietori, Tassa bolborosi un mulțumesc emoționat și plecă alergând, adâncindu-se în beznă. Ținea cuțitul la piept și rânjea ca un nebun.

Prințul îl urmări plecând, oftând atât de tare, încât vălul i se ridică.

— Nebunia lui Wujjeg mi-a folosit. Deși Yanassa mă va ocărî.

— Un cuțit e un dar primejdios pentru un copil.

— Da. Dar la banbarra, băieții care visează să fie luptători primesc deja unul la vârsta lui.

Cercetă micul cuțit de piatră, o idee mai șlefuit decât o simplă

piatră colțuroasă, și îl aruncă în mijlocul umbrelor.

— Dacă e așa de hotărât să aibă un cuțit, atunci ar trebui să fie unul care să nu-l lase la nevoie.

Părea neobișnuit de ursuz. Hanani nu reușea să descopere nimic din batjocura și ironia lui obișnuită.

— Dacă așa e datina, atunci Yanassa...

— Yanassa vrea ca Tassa să țină socotelile tribului, să devină povestitor sau fierar. Orice, numai luptător nu.

Wanahomen ridică din umeri.

— Totuși e fiul meu, oricât s-ar împotrivi ea acum.

El surprinsese discuția ei cu Tassa, își dădu seama Hanani. Stâncile răspândeau bine ecoul sunetelor. Într-o noapte așa de tăcută, fiecare vorbă se auzise limpede.

— Ei bine, arareori copiii cresc așa cum își doresc părinții, continuă Wana, mutându-se ca să stea cu fața spre ea, așezându-se cât mai comod pe un colț de stâncă.

— Ai tăi probabil că sunt uluiți.

Hanani își încrucișă mâinile în poală.

— Ai mei nu cred că se gândesc la mine prea des.

El șovăi.

— Ai spus că te-au vândut.

— Da. Făceam parte din casta agricultorilor. În anul acela, recoltele fuseseră distruse. E de datoria unei fete să vadă de bunăstarea familiei ei în vremuri de restriște. I-am rugat să mă vândă.

Wanahomen se încruntă.

— Auzisem că asemenea lucruri se întâmplă în castele de jos, dar... Câți ani aveai?

— Văzusem șase inundații ale râului.

— Șase!

Bărbatul scutură capul neîncrezător.

— Nici nu știai ce le ceri.

Ea ridică din umeri. Nu știuse, dar nu mai conta.

— De ce Hetawa? întrebă el. Nu prea au nevoie de femei... Sau cel puțin așa stăteau lucrurile înainte de tine. Cu siguranță părinții tăi te-ar fi putut vinde pe un preț mai mare unei alte familii dintr-o castă de agricultori care nu avea fiice sau vreunei case cu timbalin.

Hanani privi flacăra lămpii dansând în briza rece. Mișcarea aproape că te adormea ca într-o vrajă de somn.

— A fost alegerea mea, spuse ea. Hetawa mi s-a părut întotdeauna magnifică. Cu toți preoții înțelepți și buni, cu magia de acolo, cu șansa de a învăța oricât de mult aș fi vrut... Chiar și numai pentru câțiva ani și tot mi-aș fi dorit să ajung acolo.

— Și părinții tăi au făcut tot ce se poate pentru fericirea ta, chiar dacă nu mai valorai mare lucru pentru nevoile lor.

O privi lung peste văl.

Un gând care nu-i trecuse niciodată prin cap lui Hanani. Copiilor adoptați de Hetawa, Zeița Hananja le devenea mamă, Slujitorii ei, tați, iar ceilalți copii adoptați, o armată de frați. O ajutase să creadă asta și să uite familia în sânul căreia crescuse, în timpul primelor nopți pline de singurătate și de dor de casă. În cele din urmă, devenise un adevăr pentru ea. Dar pesemne că fusese chiar norocoasă să aibă părinți care s-o iubească atât de mult, încât fericirea ei să însemne mai mult decât dorințele lor.

Își înclină capul către prinț, mulțumindu-i pentru părere. El o privi nervos și se săltă în picioare.

— Începem lecția?

— Da, desigur.

Trecerea bruscă la treburi mai serioase o lovi direct, fără milă. Nu mai cunoscuse niciun gujaareean lipsit de eleganță. Până și kisuatienii se purtau cu mai multă delicatețe.

— Îmi dai voie să te cercetez?

El încuviință din cap și fata se ridică și se apropie de el. Îi venea greu să se așeze cum trebuie în fustele nenumărate, dar reuși, în cele din urmă, punându-și o mână pe umărul lui. Wanahomen se uită la mâna ei, cu o privire ciudată, îngândurată.

— Nu s-a învinețit, spuse el.

— Poftim?

— Acolo unde m-a lovit soldatul kisuatian. Te-ai oferit să mă vindeci în ziua aceea, dacă-mi amintesc bine.

Hanani uitase. Se simțea agasată, mai ales că el încercase să o salveze atunci de o purtare, pe care, mai târziu, Azima o avusese față de ea.

Nu putea și nici nu avea de gând să mai stăruiască asupra acestor lucruri.

— Închide ochii, spuse ea.

Cuvintele și tonul ei erau la fel de stângace ca felul în care

schimbase el subiectul mai devreme și glasul îi sună rece chiar și pentru propriile urechi. Drept răspuns, privirea lui Wanahomen deveni de gheață. Fără să scoată o vorbă, își lăsă capul pe spate și închise ochii.

E prea multă mânie în inima mea pentru asta, își dădu seama Hanani. Dar cuvintele fuseseră rostite și lecția începuse. Nu avea încotro, trebuia să meargă mai departe.

Își așeză degetele pe pleoapele lui și îi căută sufletul. Trebuia să cerceteze nenumărate straturi lăuntrice. Nu numai carne, ci și gheme de voință și emoții. Ar fi mers mai ușor dacă l-ar fi adormit, dar era important ca ea să îl cunoască atât în starea de veghe, cât și în visare. Mni-inh o prevenise și îi spusese că ea trebuie să-i învețe sinele din starea de veghe, indiferent de tărâmul în care pășeau. Așa că trecu de dârzenia, singurătatea, mândria și caracterul lui protector și când intră în artera năvalnică de deasupra inimii lui, îi găsi sufletul. Atunci...

Ce?

Ceva se schimbă.

În locul întunericului din spatele pleoapelor ei, se trezi atrasă într-o beznă și mai adâncă. Pentru o clipă, își pierdu orientarea și își dădu seama că nu se mai află înlăuntrul prințului. Legătura dintre ei rămăsese în continuare acolo. O vedea. Un fir roșu ca sângele ce traversa spațiul. Zeciuiala lui, umblikehul, care îi unea sufletul de carne. Umblikehul lui Hanani era și el vizibil, în acest loc fără formă.

Nu-i plăcea lipsa de forme. Dar chiar când se gândi la asta, locul se lumină și deveni Sala Binecuvântărilor. Cenușie.

Tărâmurile de mijloc. Îngrijorată, Hanani se răsuci spre alcovurile Sălii, unde înainte zărise, acum știa, forța care îl omorâse pe Dayuhotem. Dar nu găsi nimic. Ușurată, se întoarse la statuia Hananjei și la podium și se văzu *pe ea*, o altă versiune a ei, înveșmântată în robe voluminoase care se umflau în bătaia unui vânt venit de nicăieri.

Îngenuncheată la picioarele Zeiței, cu un cuțit în mână, cel pe care prințul i-l dăruise fiului său mai devreme, înjunghia fără milă un trup fragil, care devenise de nerecunoscut din pricina rănilor sângerii.

Hanani țipă. Cealaltă Hanani se opri și se uită în sus spre ea, zâmbindu-i printre lacrimi și stropi de sânge.

Nu! Niciodată nu aș face așa ceva!

Cu mișcări sălbatice, Hanani își înhăță umblikehul și…

…căzu înapoi în sine însăși, atât de rapid și atât de puternic, încât tresări și se dădu câțiva pași înapoi, icnind.

Wanahomen deschise ochii surprins și nedumerit.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu… eu nu…

Era dezorientată și năucă, nu reușea să-și adune gândurile. Oare el nu văzuse aceeași imagine groaznică? Nu-și amintea deloc visele?

— Nu știu. Eram…

— Pe toți zeii, te împleticești ca un bețiv.

Prințul se întinse s-o sprijine, punându-i o mână pe talie și una pe coapsă.

Pe coapsă, așa cum făcuse Azima…

Panica o izbi, înainte să mai apuce să se gândească.

— *Să nu mă atingi!*

Glasul ei părea neomenesc, un urlet inundat de cuvinte. Lovi în toate direcțiile ca să se depărteze de el. Împiedicându-se în fuste, căzu în mijlocul pietrișului, gâfâind, icnind și tremurând atât de rău, încât abia mai respira. Continuă să se miște în patru labe, oprindu-se abia când se lovi de un bolovan imens ce se găsea în mijlocul cărării.

Nu se auzea niciun sunet în spatele ei și groaza lui Hanani începu să se domolească.

— Nu te voi atinge, spuse prințul.

Vorbise încet, cu glas blajin.

— Ce pot să fac să te ajut? M-aș duce după mentorul tău, dar ar însemna să te las singură aici.

Fata începuse să-și recapete controlul. Tremurul aproape că dispăruse când se ridică în picioare cu grijă, căutând să pară demnă, atunci când se întoarse cu fața spre el.

— Nu… nu. Îmi pare rău. Eu… nu știu de ce…

Dar bineînțeles că știa de ce. Amândoi știau.

— Îmi pare rău.

— Dintre toți oamenii de pe lume, *tu* nu ar trebui să-mi ceri *mie* iertare, spuse el.

Hanani nu avea să se gândească la cuvintele lui și nu avea să recunoască regretul din ele decât mult mai târziu.

— Ești în siguranță aici, Împărtășitor-Ucenic. Nu voi mai permite nimănui niciodată să te rănească.

În mod uimitor și de necrezut, vorbele o liniștiră, deși nu ar fi trebuit. Nu avea niciun motiv să se încreadă în el. Totuși, faptul că erau singuri aici și el nu încercase să o atingă din nou avea puterea necesară ca să o calmeze. Tăcerea lui Wanahomen o ajută și ea. Putea să pretindă că el nu se află acolo și să-și caute pacea în sinea ei. Într-un târziu, trase adânc aer în piept și se așeză în genunchi.

— Cred, rosti ea cu grijă, că ar trebui să încheiem lecțiile din seara asta.

Prințul venise și se lăsase pe vine lângă lampa a cărei flăcări dansau. Încuviință din cap. Spre ușurarea ei, nu o întrebă despre ciudățeniile pe care le găsise în visele lui sau dacă se simte bine.

— Lasă-mă să te însoțesc înapoi în tabără.

Fata dădu din cap și se ridică în picioare. Prințul luă lampa și se apropie de ea îndeajuns cât să aibă lumină, dar nu cât să o poată atinge. Hanani nu se uită la el. Tăcuți, porniră spre tabără.

27 Visând cu ochii deschiși

Noaptea avea un aer bizar. Colectorul Inmu băgă de seamă asta când sări de pe un acoperiș pe altul, în drumul său spre Hetawa. Dacă acoperișul ar fi fost de felul celor înclinate, cu țigle monstruoase, preferate de zhinha și de alți străini cu gusturi exotice, Inmu s-ar fi ales cu multe oase rupte. Din fericire, acoperișul era plat. Inmu ateriză prost, rostogolindu-se ca să mai domolească forța izbiturii. Nu-și rănise trupul, ci doar mândria.

Când privi în sus, primi o nouă lovitură. Silueta nemișcată a Colectorului Nijiri se ascundea în umbra acoperișului.

Stânjenit, se ridică în picioare. Spre ușurarea sa, Nijiri nu-l mustră pentru nepriceperea lui. De fapt, deși se învoiseră să se întâlnească aici la sfârșitul colectărilor, Nijiri părea că nu-l observase deloc pe Inmu. Când se apropie de el, văzu că Nijiri stătea neclintit, cu o mână ținându-se de un vas uriaș, cu privirea întoarsă în sine însuși. Pe chipul lui încremenit se citea atât mânie, cât și spaimă.

Nijiri s-ar putea să nu cunoască niciodată pacea, îi spusese

odată mentorul său, Rabbaneh. *Are destulă pentru petiționarii lui, dar cred că nu va găsi niciodată ce are nevoie pentru a fi fericit. Nu aici, în Hetawa, în orice caz.*

Pe Inmu îl tulbura uneori să știe că unul dintre frații săi suferea așa de rău. Cu toții știau de ce: Ehiru. Totuși, Nijiri era un Colector perfect în tot ceea ce făcea. Agil și tăcut la vânătoare, fatal în lupta corp la corp, blând când lua zeciuiala. Oare durerea fără sfârșit îl făcea atât de bun? Imnu habar n-avea, dar se hotărâse să-și cerceteze fratele până când va găsi o cale să-l ajute.

Se dădu și mai aproape de el, alăturându-se umbrelor.

— Nijiri-frate?

Nijiri întoarse capul și, pentru o clipă, Inmu se temu că fratele lui îl va lovi.

— Inmu. Simți?

Senzația stranie de apăsare, care umplea noaptea în jurul lor. O simțise și Imnu când sărise. Părea să umbrească până și lumina strălucitoare a Visătoarei.

— Da, răspunse Inmu încruntându-se. Dar nu știu ce e.

— Am crezut…

Nijiri se opri, înghițind în sec. Când ochii lui Inmu se mai obișnuiră cu întunericul, văzu chipul lui Nijiri acoperit de sudoare.

— Pentru o clipă… Sonta-i e mort, nu? L-am ars…

Închise ochii și se cutremură.

Îngrijorat, Inmu atinse umărul lui Nijiri cu blândețe.

— Frate, te simți bine?

Încercă să-și aducă aminte când trecuse ultima Nijiri prin pranje, ritualul de curățare și întărire, pe care trebuiau să-l facă în fiecare an Colectorii. Da, Nijiri se izolase pe la mijlocul verii, cu câteva luni înainte. Nu putea să aibă nevoie de el din nou atât de curând. Dar ce altceva ar putea să-i stârnească o asemenea tulburare?

Brusc, Nijiri privi în sus.

— Nu, sunt un nebun orbit de amintiri. De data asta e ceva diferit.

Se trase mai departe de mâna lui Inmu și păși pe marginea acoperișului, scrutând bezna.

— Inmu. Vino să vezi.

De-a dreptul nedumerit, Inmu se apropie de Nijiri, urmărind

direcția în care arăta fratele lui cu mâna. O altă clădire, învecinată cu cea pe care stăteau. Prin fereastră se vedea un cuplu în pat, dormind. Soția gemea în somn, dar nu foarte tare. Totuși, sunetele se auzeau limpede în liniștea nopții. Soțul se foia și se zvârcolea, de parcă s-ar fi luptat cu un dușman nevăzut. În timp ce îi priveau, bărbatul gemu și-și mișcă brusc mâna, lovindu-și soția. Femeia nu se trezi, dar continuă să scoată niște sunete sparte, disperate.

Inmu se încruntă. Nijiri nu mai părea chinuit de suferință. Nijiri cel rece și primejdios se întorsese.

— Ceva nu e în regulă, rosti el.

Poate au somnul greu, se gândi Inmu să spună. Dar se înfrână, deoarece amenințarea din vorbele lui Nijiri îl înfricoșase și se temea că fratele său de cale ar putea avea dreptate. Nu știa cum, dar simțea că ceva nu e tocmai cum se cuvine cu cei doi soți.

Apoi își aminti de femeia al cărei vis îl omorâse pe Sonta-i. Anii de antrenament îl împiedicară să icnească, dar când privi spre Nijiri, acesta încuviință din cap.

— Trebuie să-i ajutăm, șopti Inmu.

Chiar când rosti cuvintele, disperarea îi strânse stomacul. Sonta-i le dovedise deja că nu era nimic de făcut. Iar Nijiri dădu din cap că nu, deși în ochi purta aceeași frustrare.

— E ceva mai mult în toate astea, spuse Nijiri. Senzația ciudată, lumina, gustul aerului. Aproape că am uitat în toți acești ani de când am devenit Colector, dar acum știu... Mă simt de parcă *aș visa.*

Inmu își dădu seama că Nijiri avea dreptate. Inmu era Colector de opt ani, călătorind pe marginile tărâmului Ina-Karekh numai cu ajutorul purtătorilor de zeciuială, dar încă nu uitase cum e să visezi de unul singur. Erau momente când tărâmul viselor părea atât de asemănător cu cel din starea de veghe, încât singura cale de a face diferența dintre ele era instinctul. Așa se simțea și acum... Șoapta subtilă a simțurilor, dincolo de lumea fizică, îl prevenea că lumea nu mai e reală.

— *Visăm*? întrebă Inmu.

— Sper că nu, spuse Nijiri, făcând un semn cu capul spre cei doi soți. Sau nu mai avem decât puțin timp până când vom fi uciși precum Sonta-i.

Rabbaneh s-ar supăra amarnic, dacă ar rămâne singurul

Colector, se gândi Inmu, după care își înăbuși dorința nebună de a râde. Un alt sunet ce abia îi atinse marginea auzului șterse frivolitatea momentului.

Se ridică și traversă acoperișul spre marginea din partea opusă. Lumina lunii era puternică aici, așa că vedea sursa necazului cu claritate: un tânăr, nu mai mare decât el, dormea încovrigat pe pragul unei uși. După port și după pătura de pânză roasă care îl acoperea, Inmu bănui că băiatul e servitor și fusese pedepsit pentru cine știe ce greșeală să doarmă afară. Deși treptele nu păreau deloc propice somnului, adormise. Și el se zvârcolea neliniștit, gemând din pricina unui coșmar.

— Nu-mi place deloc ce văd, spuse Nijiri.

Inmu sări speriat. Nijiri se apropiase atât de tăcut, încât Inmu nu-l simțise.

— Visul trece de la un om la altul, spuse Inmu tulburat. Am văzut asta. Negustorul Bahenamin l-a avut, apoi soția lui, apoi servitoarea lor. Celelalte victime trăiau în aceeași gospodărie sau în casele învecinate. Oricine doarme primește visul, dacă purtătorul lui e în apropiere.

Nijiri încuviință.

— Se pare că suntem martorii unei noi molime.

Părea copleșit de nefericire. Împărtășitorii îi adunaseră pe toți cei bolnavi, izolându-i laolaltă în Sala Răgazului. Nu puteau face nimic să-i ajute, dar cel puțin se consolaseră cu ideea că, atunci când bietele suflete vor trece dincolo, nu-i vor mai lua și pe alții cu ei. Acum se părea că vor fi jefuiți și de această mică alinare.

Dar altceva din ce văzuseră îl tulbura pe Inmu.

— Frate, spuse el, noi *am găsit* toate victimele înainte. Santinelele au adus pe toată lumea care suferea din pricina visului, pe toți cei cu care au intrat în contact și pe toți cei care *e posibil* să fi stat pe lângă ei. Pe unii i-au adus chiar împotriva voinței lor.

Inmu și câțiva Împărtășitori însoțiseră Santinelele în timpul acelor călătorii. Părea greșit să folosești vrăji de somn drept armă, mai ales că, dintre cei adormiți cu forța, unii aveau să nu se mai trezească niciodată, însă păstrarea păcii cerea adesea acțiuni dureroase.

— Frații noștri Santinelele au fost atât de meticuloși, încât nu văd cum ar fi putut să rateze pe cineva.

— Dar probabil că așa s-a întâmplat. Și mai avem o

problemă. Mai mare. Unde este sursa visului rău, Inmu? Nimeni nu a descoperit-o.

Inmu cumpăni o clipă și un alt sunet ciudat ajunse la urechile lor. Glasul unei femei? Și încă ceva, mai puternic, familiar. Roți de trăsură, huruind pe piatră.

— Cam târziu pentru călătorii, spuse Nijiri.

— Vreun amărât care și-a lăsat drăguțul și se întoarce acasă. Ori poate care vine de la o casă cu bere.

Inmu ridică din umeri.

Nijiri se răsuci pe călcâie, urmărind sunetul.

— Ai auzit din ce direcție venea?

— De acolo.

Inmu întinse mâna și rămase uimit să descopere că arăta spre Hetawa. Strada care se întindea de-a lungul Hetawei, aproape de zidul de est al clădirii.

Dar de ce se încrunta și mai tare Nijiri?

— *De acolo* a venit, murmură Nijiri ca pentru sine. Nu dinspre străzile din jur, unde sunt casele. Tăcerea domnea și când l-am auzit mișcându-se…

Brusc, încremeni, căscând ochii mari, plini de groază.

— *Indethe…*

Înainte ca Inmu să întrebe ce se petrece, Nijiri se făcu nevăzut. Sărise deja pe streașina zidului de dedesubt și apoi pe pământ, înainte ca Inmu să-și vină în fire. Când Inmu atinse și el pământul, Nijiri dispăruse după un colț.

Întrebându-se dacă fratele său mai mare e întreg la minte, Inmu alergă după el. Însă Nijiri deja pierise printre aleile înguste. Zgomotul pașilor săi abia dacă se mai auzea.

Însă huruitul trăsurii nu venea de departe. Inmu șovăi, apoi se întoarse în direcția sunetului și se strecură pe străzi, astfel încât să-i iasă în cale. În timp ce alerga, apropiindu-se tot mai mult de zgomotul roților pe cărămizi, auzi din nou vocea femeii. Cânta.

La o aruncătură de băț distanță acum. Ajunsese la o încrucișare de drumuri. Trăsura avea să treacă pe lângă el în orice clipă.

— *Zeiță, dulce Zeiță, nu…*

Vocea lui Nijiri, ridicată cât se poate de tare, răsună pe străzile goale. Tresărind, Inmu se opri brusc. *Ce…*

Trăsura, o ricșă simplă cu două roți, trasă de un servitor vânjos, care purta îndeajuns de multe arme ca să joace și rolul

de gardă, trecu pe stradă prin fața lui Inmu. Partea de sus era deschisă, deși acoperită cu o pânză subțire pentru țânțari. Nu reuși să vadă limpede cine sunt ocupanții ei. Raza de lună care sclipi fugar și o adiere blândă de vânt ce undui ușor pânza lăsară la vedere chipul unei femei, care se întoarse când îl zări. Cei mai frumoși ochi pe care îi întâlnise vreodată se uitau la el. Negri precum partea întunecată a Visătoarei, ademenitori precum piatra jungissei.

Și triști. Atât de triști, încât Inmu își dori să se ducă la ea și să-i ofere toată alinarea pe care și-o dorea, numai să nu-i mai vadă expresia de pe chip. I-ar lua zeciuiala finală, dacă asta i-ar cere ea sau ar ține-o pur și simplu în brațe, deoarece nu mai văzuse niciodată pe nimeni să poarte o asemenea povară grea și atâta disperare în suflet.

Nimeni nu putea trăi o așa singurătate.

Ceva se mișcă în brațele femeii. Un copil, își dădu el seama, deși nu zări mare lucru. De cinci sau șase inundații, dormind profund. Privirea din ochii femeii se schimbă. Acum Inmu descoperi căldură în ea și o tandrețe atât de profundă, încât îi veni să plângă. Femeia se retrase în umbrele baldachinului, ținând copila la pieptul ei. Trăsura își continuă drumul și se îndreptă spre unul dintre poduri. Vocea ei se auzi din nou, cântând același cântec blând pe care îl surprinsese mai devreme. Un cântec de leagăn.

Tânjind după ceva necunoscut, așa cum nu i se mai întâmplase înainte, Inmu se holbă în direcția trăsurii mult timp, înainte să-și amintească de Nijiri.

Întorcându-se spre Hetawa, Inmu alergă spre strada ce străjuia zidul de est al clădirii. Își găsi fratele sprijinindu-se de zid, cu fruntea plecată și umerii căzuți, cu pumnii încleștați și apăsând piatra veche, ca și cum ar fi vrut s-o împingă doar cu puterea voinței.

— Frate!

Se repezi la Nijiri.

— Nijiri-frate, la naiba, ce s-a…

— Aici!

Nijiri îl întoarse pe Inmu cu fața spre el și-l apucă de umeri. Avea o privire sălbatică.

— A fost aici. Sursa a fost chiar aici. Oamenii s-au legat de ea. Sursa! A stat aici, a așteptat aici. Înțelegi ce înseamnă asta?

Își lipi degetul de zid.

— *Privește!*

Inmu se uită nedumerit și văzu doar zidul.

— Este zidul de est, Frate. Nu…

Apoi, brusc, copleșit de groază, pricepu.

Fiecare grup din Hetawa avea propria clădire. Nordul aparținea Santinelelor și Sălii Copiilor. Apusul aparținea Sălii Colectorilor, unde se învăța narcomanția. În sud se găsea Sala Binecuvântărilor, precum și oficiile, bibliotecile și clasele folosite de slujitorii Hetawei, de Învățători și de Superior.

Răsăritul cuprindea clădirile ce îi adăposteau pe cei care aleseseră Calea Împărtășitorilor.

Sursa, spusese Nijiri. Sursa molimei cu coșmaruri. *Stătuse toată noaptea lângă Sala Împărtășitorilor în timp ce dormeau.*

— Nu, șopti el.

Nu putea gândi. Abia respira.

— Nu.

Apoi Inmu își aminti de trăsură și de femeie. Îngânând un cântec de leagăn.

Se smulse de lângă Nijiri și alergă pe stradă cât putu de repede, nepăsându-i de zgomotul pe care-l stârnea sau de lipsa de pace a mișcărilor sale. Ce însemnătate mai avea că sandalele sale se loveau de cărămizi sau că hohotea în timp ce alerga? Nimeni din casele din jur nu avea să se mai trezească vreodată.

Ajunse pe aleea unde văzuse trăsura ultima oară și se opri, încercând disperat să-și tragă răsuflarea și să-și domolească gâfâiturile, pentru a auzi huruitul roților.

Însă în jurul lui se lăsase o tăcere nemiloasă.

28 Milă

Imediat după răsăritul zorilor, Hanani intră în cortul lui Mni-inh și se așeză. Bărbatul, abia trezit și cu ochii încă împăienjeniți, îi aruncă o privire și se trezi de-a binelea.

— Ce s-a întâmplat?

Hanani îi povesti prima lecție a prințului, ocolind momentul de panică. Când vorbi despre faptul că a fost azvârlită în tărâmurile de mijloc și despre viziunea în care ea se deda la violență, Mni-

inh căscă ochii mari.

— Era un copil, spuse ea, stând cu mâinile în poală. Un prunc sau un copil micuț. Nu aș răni *niciodată* un copil, Frate. Știu că lucrurile din Ina-Karekh sunt o reflexie a sinelui nostru, dar ceea ce am văzut *nu se găsea în Ina-Karekh.* Ne aflam pe tărâmul dintre deșteptare și visare. Ai mai auzit de așa ceva înainte?

— Nu neapărat.

Își scărpină bărbia, unde, peste noapte, îi crescuseră răzlețe câteva fire de păr tari.

— Ceea ce ai văzut tu pare mai degrabă o vedere adevărată.

Hanani simți cum i se strânge stomacul, iar Mni-inh scutură din cap.

— Dar n-am auzit niciodată ca așa ceva să se întâmple în tărâmul din mijloc. Numai Zeița poate crea lumi, fie în deșteptare, fie în visare. Tărâmul din mijloc e misterios, dar ar trebui să fie *gol*.

Oftă adânc.

— Însă se potrivește cu ceva ce am bănuit mai demult.

— Ce anume?

— Ei bine…

Se sprijini de perne, cu o expresie încrâncenată pe față.

— Am auzit, de ici, de colo, cum că ar fi un motiv pentru care Hetawa a sprijinit familia Apusului de Soare atât de mulți ani. Regele Eninket nu a fost primul care să arunce familia în dizgrație, la urma urmei. Sunt oameni, cu aceleași slăbiciuni și eșecuri ca oricare alții. Dar are legătură cu *ei*, cu această familie mai ales.

— De ce?

— Nu știu.

Îi oferi un zâmbet îngrijorat.

— Există unele taine pe care numai Consiliul și Colectorii le cunosc și… Și știi doar ce cred ceilalți despre mine. Mi s-a spus însă că, acum mulți ani, nimeni nu a rămas uimit că Ehiru, care a fost dăruit Hetawei de mama lui, ca să-l salveze de Eninket, s-a vădit a fi unul dintre cei mai puternici narcomanți din câți au existat. Și mi se pare interesant că Nijiri, care a fost una dintre vocile principale în împăciuirea kisuatienilor în toți acești ani, și-a schimbat felul de a fi când Wanahomen și-a început campania.

Colectorul Nijiri fusese interesat în mod special să vadă că Wanahomen încercase să o protejeze, își aminti Hanani.

Pesemne că familia lui merită salvată la urma urmei.

— Un lucru iarăși curios, spuse Mni-inh, este faptul că fiecare prinț pe care l-am avut a fost înzestrat cu darul visării într-o oarecare măsură.

Hanani clipi.

— Chiar și Regele Eninket?

— Da. Harul lui era slab, dar exista în el. Câțiva dintre ei, inclusiv Primul Rege Mahanasset, au fost foarte puternici și nebuni de legat, înainte ca Hetawa să îi ajute. Am luat o parte din ei, precum Ehiru, pentru noi, dar nu pe toți. Ai grijă cu Wanahomen.

O avertiză ușor cu degetul fluturând.

— Se ascunde bine și s-ar putea să nu-și dea seama că se ascunde. Cu un dar ca acesta, sufletul lui rătăcește între deșteptare și visare mai tot timpul. Nu se poate împotrivi.

Hanani își netezi niște cute invizibile de pe rochie, cugetând. Se simțea mai liniștită.

— Nu cred că a fost o vedere adevărată, spuse ea. Numai Colectorii au darul acesta.

— El *este*, în esență, un Colector, Hanani. Oricât de mult ar urî ideea.

Mni-inh se săltă în șezut și se întinse, încercând să scape de înțepeneala de peste noapte.

— Când îi atingi visele, poți fi târâtă de puterea lor, așa că ai grijă. De aceea, fiecare cale are un antrenament aparte, ca să fiu sincer.

Și de aceea am încercat să te previn și să nu îl pregătești tu. Nu rosti gândul cu voce tare, pentru că nu mai avea sens. De dragul păcii, nu mai aduse din nou vorba despre asta și Hanani îi fu recunoscătoare.

— Ține-te bine de numele tău de suflet și pregătește-te pentru orice.

Mni-inh se ridică în picioare.

— Cât îmi e de dor de băile Hetawei! Zeii au pus apa fierbinte și uleiul parfumat în lume cu un scop.

Hanani nu se putu abține să surâdă, fapt care o surprinse, căci nu mai simțise nevoia unui zâmbet de zile întregi. Vina permanentă rămânea și probabil că așa va fi pentru tot restul vieții ei, căci luase o viață fără să ofere pace și nu exista un păcat mai mare în toată credința închinată Hananjei. Totuși,

teama irațională părea că începe să dispară.

Presupun că trebuie să-i mulțumesc prințului pentru asta. Se vede treaba că Zeilor nu le lipsește simțul umorului.

— M-am îmbăiat deja, Frate. Să mă ierți că nu vin cu tine, spuse ea ridicându-se. Am nevoie de odihnă, de vreme ce antrenarea prințului pare mai complicată decât am crezut. Dar pot să vin să împărtășesc cu tine dansul de seară, mai târziu?

Mni-inh se opri și o privi lung, apoi un zâmbet larg i se așternu pe față.

— Aș fi încântat, spuse el. Nu ne-am mai rugat împreună de mult timp. Atunci, la apusul soarelui.

Hanani îi atinse mâna când trecu pe lângă el ca să plece. El i-o prinse și o strânse, încurajând-o, înainte de a-i da drumul. Se simțea minunat că zâmbește din nou și așa merse până la cortul ei.

O schimbare în zgomotul din tabără o trezi pe Hanani. Trasă cu forța dintr-un vis plăcut, în care se îmbăia în apa fierbinte a Hetawei, aromată cu lemn de santal, fata se întoarse pe tărâmul deșteptării și prin pânza groasă a cortului auzi…

Țipete furioase. Unte, Tajedd și alți oameni importanți ai tribului erau strigați. Urlete și hohote, pline de ură. Și stricăciune.

Cineva bătu în pânza de la intrare. Ridicându-se să o desfacă – acum o ținea tot timpul bine legată – clipi surprinsă când o zări pe Yanassa vârându-și capul înăuntru.

— Încă ești aici? Bine. Nu pleca nicăieri până mâine.

Expresia de pe chipul femeii se vădea neobișnuit de rece și de gravă.

— Wana a prins o iscoadă.

Hanani tresări.

— Am crezut că veghea din seara asta era doar o pedeapsă, de ochii lumii.

— Așa s-a vrut a fi. Dar nimeni nu se aștepta ca un shadoun să fie atât de îndrăzneț, încât să se aventureze pe teritoriul nostru.

Clătină din cap și trânti pânza de la intrare cu o asemenea forță, încât pocni foarte tare, spre surprinderea lui Hanani.

— Vor plăti pentru o așa lipsă de respect.

Cu grijă, Hanani desfăcu pânza mai bine și aruncă o privire

afară. Dincolo de Yanassa, zări o adunare de oameni chiar în centrul taberei. Strigau și gesticulau. Copiii alergau de jur împrejur, agitați și încântați. Doi dintre ei aveau bețe în mâini.

Hanani simți brusc un fior rece, îngrozitor.

— Yanassa! Ce se va întâmpla cu acest shadoun?

— Nimic bun.

Brusc Yanassa își veni în fire și o privi aspru.

— Dar nu e treaba ta. Rămâi în cort până mâine-dimineață și nu băga în seamă ce vei auzi.

Se întinse să tragă din nou pânza de la intrare.

Hanani îi prinse mâna.

— Ce vrei să spui? Va fi violență?

Pusese o întrebare idioată. Violența plutea ca o ceață fierbinte în aer.

— Yanassa!

Mai departe, mulțimea se răsfiră pentru o clipă și Hanani zări iscoada shadoun.

O femeie!

La început îi fu greu să-și dea seama. Hanani se obișnuise să vadă femeile cu fețele boite și încărcate de bijuterii. Această femeie nu purta nimic de felul acesta. Precum bărbații banbarra, îmbrăcase robe lungi și largi pentru deșert, iar pe cap avea un acoperământ ce-i ascundea chipul. Îi smulseseră acoperământul de cap pe jumătate, lăsând la vedere un păr negru, drept și tăiat scurt și o față nu cu mult diferită de a barbarilor obișnuiți. Avea trăsături rotunde și ochi deschiși la culoare, verzulii, iar pielea îi era maronie, ca a vesticilor. Însă avea aceeași atitudine dârză.

Zâmbea, chiar dacă era târâtă de doi luptători din ceata lui Wanahomen.

Nu atât scena o speria, cât expresia întunecată de pe chipul Yanassei.

— Spune-mi ce aveți de gând să-i faceți! porunci Hanani.

Iritată, Yanassa intră în cort, lăsând pânza să cadă la loc în urma ei.

— Nu depinde de mine sau cel puțin nu numai de mine. Vânătorii i-o vor da lui Unte. Unte o va da probabil tribului său. Mai precis femeilor tribului. De noi depinde soarta unei alte femei.

Yanassa își încrucișă brațele.

— Unele dintre noi vor fi îndeajuns de furioase ca să o sfâșie

sau să o arunce de pe stânci, dar cel mai probabil o vom dărui bărbaților tribului. Vor avea ei grijă să sufere îndeajuns cât să-i satisfacă pe toți.

Hanani se holbă la ea, prea revoltată ca să vorbească.

Cuprinsă de remușcări și rușinată, Yanassa își feri privirea. Dar pentru că era și mânioasă, se întoarse să o înfrunte pe Hanani.

— Asta le fac și ei femeilor noastre, ori de câte ori e posibil!

— Și tu crezi că așa e corect?

Yanassa clătină din cap, dar nu ca răspuns la întrebarea lui Hanani, ci la tulburarea ei lăuntrică.

— Ultima femeie a supraviețuit, dacă se poate zice așa. Shadounii au trimis-o înapoi la noi. Distrusă, aiurând...

Își încleștă pumnii.

— Am dus-o la oamenii voștri ca să o ajute, deși ne-am călcat pe inimă. Au încercat, în bunătatea lor. Dar fusese zdrobită dincolo de orice putere magică de tămăduire... I-au vindecat trupul, dar mintea nu. Au omorât-o, ca un gest milos din partea lor. Și ne-am bucurat.

Ochii Yanassei se umplură de lacrimi. Durerea și ura se luptau pe chipul ei, alcătuind un amestec urât.

— S-a întâmplat acum 20 de ani. Mătușa mea. Îmi amintesc privirea ei, șoricelule, și dacă ai fi văzut-o...

Trase adânc aer în piept.

— Nu, nu e corect. *Dar nu-mi pasă.*

Hanani se înfioră, deși în cort nu era frig. Văzuse oameni răniți grav din pricina tragediilor sau a altor ghinioane numai de câteva ori în viața ei de la Hetawa. Când nebunia nu era înnăscută sau rezultatul unor dezechilibre a umorilor, când necazul apăruse din cauza amintirilor și nu a cărnii care le adăpostise... Nu, nici măcar magia nu mai putea face mare lucru. De aceea existau Colectorii.

Totuși, în timp ce se uita la buzele tremurânde ale Yanassei, la fălcile ei încleștate, Hanani înțelese că, uneori, nu le făceai cu adevărat rău sufletelor eliberate, ci acelora care rămâneau în urmă să jelească. Decăderea era cea mai agresivă dintre boli, la urma urmei, și nu avea nevoie decât de o mică rană în care să înceapă să înflorească.

— Rămâi aici, spuse Yanassa.

Chipul i se îmblânzi puțin.

— Unte și Tajedd au de gând să o ia la întrebări pe femeie mai întâi. S-ar putea să o ucidă pe loc, fie și numai pentru că lucrurile mai rele ar întina sărbătoarea solstițiului.

Ieși din cort și Hanani rămase cu privirea pironită pe pânza fluturândă a ușii.

După un moment lung de cugetare, ieși și se îndreptă spre cortul lui Unte.

29 Protectorii

Pasărea-mesager venise și plecase, vestitor al schimbării. Acum, că schimbarea ajunsese la porțile palatului, Sunandi Jeh Kalawe se temea.

Anzi îi puse mâna pe umăr în timp ce așteptau în curte. Locul era liniștit, deși în drumul lor prin palat, Sunandi și Anzi văzuseră mulți curteni, alături de gărzi, grăbindu-se pe holurile de marmură să se pregătească pentru oaspeții neașteptați. Numai servitorii, mare parte din ei gujaareeni și deloc impresionați de sosirea altor kisuatieni, rămăseseră calmi, făcându-și liniștiți datoria. Câțiva kisuatieni se opriră să se aplece în fața lor, însă cei mai mulți nu îi băgară în seamă. Fără îndoială, considerau că Sunandi nu le era de folos pentru ambițiile lor politice, acum că patru Protectori soseau să preia controlul Gujaarehului.

— Nu ai de unde să știi ce vor face, murmură Anzi.

Femeia își ridică privirea spre el, recunoscătoare că în urmă cu șase zile se împăcaseră după nefericita întâmplare. Cei doi soldați colectați fuseseră oamenii lui. Dar el o ascultase când îl prevenise să nu cumva să-i aresteze pe cei doi Colectori implicați. În schimb, el așteptase răbdător, liniștindu-i și pe ceilalți ofițeri agitați, ca încordarea din oraș să se risipească. Când mesajul din Kisua sosise, vestind-o pe Sunandi să se pregătească pentru cei patru membri ai Protectoratului care se aflau deja în drum spre Gujaareh, îi întorsese favoarea, calmând-o și amintindu-i că făcuse o treabă grozavă în conducerea regatului, date fiind resursele limitate și ordinele dificile primite din ținutul-mamă. Nimeni nu putea nega însă că în Kisua avuseseră loc schimbări majore.

Dar nici măcar Sunandi, care știa ce înseamnă asemenea

schimbări, nu putea să spună exact ce consecințe vor avea.

Alesese să îi primească pe Protectori în curtea cea mare din Yanya-iyan, în fața pavilionului cu dom de sticlă care fusese, pe vremuri, podiumul tronului exterior al prințului din Gujaareh. Podiumul era acum un simplu reper pentru vizitatorii care intrau pe porțile palatului și mergeau pe nisipul măturat cu atenție. Soldații ajunseră primii, răspândindu-se în evantai ca să acopere zidurile curții. Urmară servitorii și purtătorii de bagaje și, în sfârșit, 16 tineri puternici care purtau patru palanchine mijlocii pe umeri. Palanchinele erau drapate în țesături verzi, împodobite cu ciucuri și cochilii lustruite. Siluetele dinăuntru abia dacă se zăreau. Grupurile se opriră și lăsară palanchinele pe pământ, în fața podiumului, iar Sunandi și Anzi îngenuncheară ca să-și arate respectul, în timp ce Protectorii ieșiră unul câte unul.

În clipa în care își ridică privirea să le ureze bun venit, Sunandi știu că veștile din Kisua erau cât se poate de rele.

Pe doi dintre Protectori, Sunandi îi cunoștea personal. Sasannante, un mare învățat și poet, pe care Sunandi îl studiase în timpul uceniciei ei. Yao, numită și Mama Yao, deoarece născuse 13 copii și devenise stăpâna uneia din cele mai puternice familii kisuatiene. Pe ceilalți doi îi știa numai după chip și reputație. Unul era Moib, un fost general care își pierduse un ochi în lupta de la Soijaro, împotriva trupelor gujaareene, cu zece ani în urmă. Celălalt, un bărbat atât de înalt, încât probabil suferise îngrozitor în palanchin, probabil că era Aksata, un alt comerciant, a cărui familie își câștigase averea vânzând săbii și armuri armatei kisuatiene. Moib, Ațâțătorul de Războaie, așa i se mai spunea, iar lui Aksata, Profitorul.

Așadar, lucrurile stau chiar rău. Minunat! Nu există decât un singur motiv pentru care Protectorii i-au trimis pe ăștia doi aici.

De parcă i-ar fi auzit gândul, Aksata zâmbi, înclinându-și capul către Sunandi și Anzi.

— Salutări, Vorbitorule Jeh Kalave, Generalule Seh Ainunu. Consiliul vă trimite urări de bine.

Sunandi se ridică în picioare, deși își păstră privirea coborâtă respectuos spre pământ. Lângă ea, Anzi procedă la fel.

— Salutări și vouă, onorați înțelepți din Kisua. Vă urez bun venit în Gujaareh. Călătoria a fost dificilă? Îmi dați voie să vă ofer ceva de băut ori poate doriți să vă odihniți?

— Da, în cel mai scurt timp, spuse Aksata.

Se uită spre ceilalți Protectori. Mama Yao, care intrase în al șaptelea ei deceniu, se sprijini greoi de unul dintre purtătorii de palanchin, dar clătină din cap îngrijorată spre Aksata. Sasannante stătea cu spatele drept, cu o expresie de nepătruns, precum sculptura complicată de pe bastonul din mâinile sale, în timp ce Moib se îndoia de mijloc cu grijă, ca să mai risipească amorțeala din picioare, provocată de călătorie. Aksata părea și el sănătos, dar el abia se apropia de 60 de ani, din bănuielile lui Sunandi. În Gujaareh, unde magia crescuse vârsta cetățenilor, ar fi fost prea tânăr ca să între în rândul vârstnicilor.

Mama Yao e atât de bătrână, că numai călătoria în sine ar fi putut s-o omoare. Nu iubește Gujaarehul, dar nici lipsită de rațiune nu e... Oare ceilalți Protectori speră ca ea să-și dea sufletul, înainte de a face prea multe?

Tot ce se poate.

— Călătoria a fost foarte grea, recunoscu Aksata, mai ales că ne-am grăbit să ajungem aici. Am primit vorbă pe drum despre niște necazuri care merg dincolo de problemele pricinuite de bandiții deșertului. Ceva care are legătură cu Hetawa?

— Da, răspunse Sunandi, pe un ton neutru.

Din nou păsările-mesager sau pesemne un mesager călare, călătorind în sus pe râu pentru a-i întâlni pe Protectori. Nu avea nici cea mai mică idee despre adevărurile sau minciunile primite de Protectori de la iscoadele lor din rândurile slujbașilor ei.

— La începutul Solstițiului, zise ea, doi soldați de-ai noștri au fost colectați. Se pare că violaseră mai multe femei în oraș.

— Ni s-a spus că erau târfe, se băgă în vorbă Moib.

Avea glasul aspru precum pietrișul. Pe gât i se lungea o cicatrice urâtă.

— Gujaarehul are puține târfe, continuă Sunandi. Servitoarele și femeile din casele cu timbalin, dar numai dacă aleg.

Dar nici acestea nu fuseseră niciodată atacate sub Legea Gujaarehului. Dar nu mai avea timp să le explice Protectorilor.

— Femeile atacate de soldați aparțineau altor clase. Un fel de preotese.

Mama Yao își țuguie buzele.

— Târfe sfinte atunci. Fără îndoială, ușor de confundat cu orice altă femeie. Așadar gujaareenii ți-au măcelărit oamenii pentru o neînțelegere?

Se uită la Anzi.

Anzi își încleștă fălcile și pentru o clipă Sunandi se rugă ca soțul ei să-și țină firea.

— *Ei* nu o iau drept neînțelegere, Onorată!

— Firește că nu, spuse Aksata. Ei bine, ne-am așteptat ca așa ceva să se întâmple într-un târziu. I-ați executat pe Colectorii care au înfăptuit omorul?

Sunandi se încruntă.

— Nu, Onorată.

— Nu?

Ceva din purtarea lui Aksata, pesemne rolul pe care îl juca destul de prost, îi spunea că nu era atât de surprins pe cât încerca să pară.

— Atunci sunt la închisoare? O judecată pare un efort prea mare, dar…

Deci asta era. Sunandi aproape că zâmbi. Undeva, în visele de după viață, vechiul ei mentor râdea. Acum știa ce rol trebuia să joace ea.

— Tensiunea din oraș a fost foarte mare, spuse Sunandi.

Se uită dincolo de Aksata, la ceilalți Protectori. Aksata nu conta. El venise cu propriile planuri. Moib, la fel, cel mai probabil. Era chiar posibil ca toți să fi venit cu același scop, dar ea trebuia să încerce. Se concentră pe Mama Yo și pe Sasannante, sperând că nu judecaseră pripit întreaga situație, fără să gândească la rece.

— Din pricina atacurilor tribului banbarra, neliniștea a cuprins orașul în ultima vreme și umblă vorba că o molimă își face de cap printre oameni. Bănuiesc că unii dintre nobilii…

— Îndeajuns, Vorbitorule, spuse Mama Yo.

Se îndreptă de spate și-i aruncă lui Sunandi o privire serioasă.

— Nu am venit aici pentru scuze.

Sunandi închise gura pentru o clipă. Apoi continuă:

— Aș primi bucuroasă orice sugestie din partea ta, Onorată.

Sasannante se uită la ceilalți Protectori și zâmbi.

— V-am spus eu că protejata lui Kinja nu va acționa de capul lui.

— Aș zice că e prea înțelegătoare, aș zice, rosti Mama Yao.

Părea enervată, de parcă s-ar fi așteptat la mai multă împotrivire din partea lui Sunandi.

— Pesemne.

Sasannante o privi pe Sunandi gânditor.

— Vor fi vremuri grele pentru tine, Vorbitorule. Nu e ușor să cedezi controlul pe care l-ai avut până acum. Dar, dacă vei trece cu bine peste toate astea, să nu uiți că tu servești poporul kisuatian, nu pe cel din Gujaareh.

Așadar, toți. Sunandi își plecă ochii, tremurând de mânie înlăuntrul ei. *La naiba* cu ei! Zece ani de nopți nedormite și de diplomație grijulie, iar acum veniseră ei să strice tot.

Dar Sasannante avea dreptate. Ea îi servea pe kisuatieni înainte de toate. Gujaarehul avea propriii protectori, mai periculoși decât consiliul de acasă. Și, dacă prin plecăciunile și zâmbetele arătate acestor proști, putea să găsească o cale prin care să-și apere țara de urgia pe care o pregătea Gujaarehul, atunci așa să fie.

Își plecă fruntea în fața lui Sasannante, întinzându-și mâinile în lateral, într-o formă de supunere cât mai grațioasă și spuse:

— N-am uitat niciodată că servesc Kisua înainte de toate, Onoratule, și pe Protectorii săi, bineînțeles.

Moib chicoti aspru. Aksata dădu din cap și zâmbi.

— Mi-e teamă de ziua în care vei îmbătrâni, Jeh Kalawe, spuse el. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă te vom lăsa în consiliu.

Sunandi își ascunse disprețul în spatele chipului său plăcut. *Lasă-mă să vin și primul lucru pe care îl voi face va fi ca proștii înguști la minte și lacomi, așa ca tine, să fie omorâți în somn.*

— Așadar…

Aksata se întinse, trosnindu-și încheieturile, apoi rânji.

— Spălați-vă păcatele astăzi, tu, Vorbitorule și tu, Generale. Mergeți la Hetawa și aduceți-l pe bărbatul care a îndrăznit să ia o viață kisuatiană. Veniți cu el aici, ca să facem un exemplu din el.

Anzi, dulcele ei Anzi, care își petrecuse ultimele zile învățând de la ea de ce acesta era un lucru greșit, făcu un pas înainte hotărât.

— Onorați, dacă ați putea asculta sfatul soției mele…

Sunandi îi atinse umărul cu mâna și el se răsuci cu fața spre ea. Ea scutură din cap scurt. Erau împreună de aproape zece ani. Ajunsese să o cunoască mai bine decât oricine, cu excepția lui Kinja și a unui preot gujaareean, amândoi morți de multă vreme. Încă se mai minuna că, în vremuri ca acestea, el se uita la ea și putea să hotărască, numai din iubire, să aibă încredere

în ea orbește. Nu-și amintea să fi făcut ceva în viața asta pentru care să merite atâta devotament. Acum îi arătase și făcu un pas în spate.

— Ne vom supune numaidecât, Onorați, spuse ea, făcând o plecăciune.

Anzi îi urmă exemplul, deși plecăciunea lui se vădi mai puțin grațioasă. Nu se prefăcea la fel de bine ca ea.

Aksata încuviință din cap.

— Toate bune atunci. Dacă sunteți amabili, am accepta bucuroși acum ceva de băut și un loc în care să ne odihnim și în care să așteptăm întoarcerea voastră.

Stăteau pe treptele Hetawei. Sunandi și 16 soldați din trupa lui Anzi așteptau ca una dintre Santinele să le anunțe sosirea. Sunandi ceruse ca soldații să fie neînarmați, dar se îndoia că acest detaliu va însemna prea mult pentru mulțimea de gujaareeni care se strânseseră deja în piață, curioși să vadă ce treabă au soldații kisuatieni cu Slujitorii Hananjei. Auzea murmurele ce se ridicau din piață și simțea furia clocotind, dar înfrânată deocamdată. Nu se temea totuși. Niciun gujaareean nu ar fi devenit violent pe treptele Hetawei.

Se auzi zăvorul și ușile mari de bronz gemură când se deschiseră. Abia după aceea i se năzări lui Sunandi să se întrebe de ce fuseseră închise ușile și încuiate pe deasupra, dacă urechile nu o înșelaseră. Era ziua în amiaza mare. Hetawa rămânea de obicei deschisă în timpul zilei.

Atunci apăru Superiorul, părând obosit, dar deloc surprins să-i vadă și Sunandi se concentră iute pe problema de față.

— Bine ai venit, Voce a Protectorilor, spuse Superiorul, înclinând capul către ea.

Se uită la soldați și ridică o sprânceană cu fire crețe și albe.

— Bine ați venit, soldați ai Protectorilor. Sunt uimit să văd că nu aveți armele cu voi.

Dirakha, căpitanul trupei, îi oferi Superiorului o plecăciune scurtă, apoi se uită la Sunandi. Superiorul zâmbi cu un aer ușor înfumurat.

— Înțeleg, spuse el. Mulțumim, Vorbitorule! Suntem recunoscători pentru respectul arătat.

Sunandi înclină și ea capul drept răspuns, dar numai cât să recunoască un egal al ei. Printre gujaareeni, pentru care

Superiorul ocupa al doilea rang ca putere după prinț, gestul ar fi putut însemna deja o jignire, dar preotul pesemne că știa de ce veniseră. Zâmbetul îi pieri imediat de pe chip.

— Colectorii te invită să intri, Sunandi Jeh Kalawe, o pofti el. Și pentru că acești bărbați sunt neînarmați, pot intra și ei. Ar trebui să vezi ceva în Sala Binecuvântărilor.

Sunandi nu se așteptase la asta. Totuși, își ascunse surprinderea și încuviință din cap, urcând treptele pentru a-l urma pe Superior înăuntru. În spatele ei, Sunandi îl auzi pe Dirakha șovăind o clipă, probabil pentru că aștepta un semn de la ea, dar femeia nu se uită la el. Alegerea de a intra în Hetawa va trebui să-i aparțină. Află hotărârea lui când auzi o înjurătură scurtă în sua și tropăitul brusc al celor 16 perechi de sandale.

Trecu de ușă și se trezi în holurile mai reci și mai întunecate ale Hetawei. Clipi des până când ochii i se obișnuiră cu întunericul. Și atunci, se opri brusc, șocată.

De-a lungul culoarului central se vedeau două șiruri de paturi. Probabil că erau vreo patruzeci cu totul, aliniate la distanță egală unul de celălalt. În fiecare pat zăcea o persoană care dormea.

Sunandi se încruntă, mergând de-a lungul culoarului, încercând să înțeleagă ce vede. Era oare un ritual nou? Unii dintre cei căzuți la pat păreau să doarmă un somn greu, cu gemete și se zvârcoleau de parcă nu reușeau să se trezească dintr-un coșmar.

Uitându-se la unul dintre ei, Sunandi încremeni când îl recunoscu pe bărbat. Era unul dintre Împărtășitori, pe care îl întâlnise cu mult timp înainte cu diverse ocazii. Se uită și la ceilalți și un fior îi trecu pe șira spinării. Aproape toți purtau veșmintele Hetawei.

— Cei mai mulți sunt Împărtășitori, dar avem și Învățători și Santinele, spuse Superiorul, privind-o.

Femeia se întoarse spre el. Bărbatul îi zâmbi slab și îndurerat.

— Nu sunt Colectori și copii, mulțumită Zeiței. O mică binecuvântare.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Sunandi.

— Poate că iscoadele v-au spus deja de molimă.

Trecu pe lângă ea, oprindu-se să se uite la câțiva bolnavi.

— Ne luptăm cu ea deja de o lună. Recunosc că nu am dat sfară-n țară, sperând că vom găsi un leac.

Oftă adânc.

— Acum nu mai avem de ales. Zvonurile care umblă în tot orașul spun că *noi* suntem sursa acestei grozăvii. Trebuie să dezvăluim adevărul pentru ca oamenii să-și găsească pacea în adevăr.

Dirakha o luă brusc pe Sunandi de braț.

— Dacă e vreo molimă…

— Molima trece de la un om la altul în vis, spuse o voce familiară și Sunandi se întoarse pentru a vedea o siluetă înfășurată în robe deschise la culoare, care se apropia de ei.

Se opri și făcu o plecăciune, încrucișându-și brațele după obiceiul gujaareean. Codița cu bucle roșietice-maronii se legănă și ea înainte. Colectorul Rabbaneh. Când se îndreptă de spate, Sunandi văzu că, pentru prima dată de când îl cunoștea, bărbatul nu zâmbea.

— Nu vă fie teamă de molipsire, spuse el.

Se uită la Dirakha, care se simți dintr-odată stânjenit și îi dădu drumul lui Sunandi.

— Nu acum. Dar dacă v-ați întinde și ați adormi în preajma lor, nu v-ați mai trezi niciodată.

— De ce nu ne-ați spus nimic?

În ciuda spaimei, mintea lui Sunandi calcula tulburată toate riscurile. Protectorii aveau să profite de această șansă și să dea vina pe Hetawa pentru boala misterioasă. În cel mai bun caz, vor interzice cu desăvârșire magia. În cel mai rău caz, vor închide Hetawa și se vor strădui să nimicească această ramură a credinței în Hananja.

— Am ascuns-o deoarece lucrurile păreau sub control, răspunse Rabbaneh.

Pustietate, își dădu seama Sunandi. Asta se vedea în ochii lui când se uita la frații săi care își dădeau duhul. Nu mai avea nicio speranță pentru ei.

— Cel puțin așa am crezut. Acum opt zile, i-am strâns pe toți cei care sufereau din pricina visului și pe oricine am crezut noi că fusese atins de ei în somn. În jur de 50 de suflete. I-am izolat, i-am cercetat, dar cu speranța că ei vor fi și ultimii, dacă nu reușeam să găsim un leac.

Se uită în jos spre un băiat subțirel, care mai avea puțin până să între în rândul adulților, și închise ochii, parcă pentru a-și ascunde durerea.

— Dar acum două nopți, am fost atacați de făuritorii visului.

Gândurile legate de Protectorat dispărură într-o clipă și Sunandi se holbă la el.

— *Atacați?*

— Așa credem, glăsui o voce nouă din spatele ei, vocea pe care se temuse să o audă.

Își luă inima în dinți și se întoarse cu fața spre Nijiri. Văzu imediat din expresia lui că știa de ce venise și că nu o ura pentru asta. Își aminti ultimele lui cuvinte: *Te voi ierta, indiferent de ce te vor sili Protectorii să faci.*

Rămase uimită cât de ușurată se simțea.

— Sursa visului este un copil, zise Nijiri. Sonta-i a descoperit asta. Nu știu cum de un copil are atâta putere, dar ideea e că cineva folosește copilul ca pe o armă. Eu și fratele meu Inmu am fost martori.

Arătă spre cei care dormeau.

— Ei ne-au făcut asta.

— Și mai rău, interveni Rabbaneh, am descoperit că unii oameni „poartă" visul, fără să cadă în somnul nesfârșit, zile la rândul. Soarta lor e pecetluită ca și a celor care adorm pe vecie, dar ei transmit visul și altora.

Sunandi se cutremură, cuprinzându-și umerii cu brațele.

— O molimă a coșmarelor. Umbre.

Se opri, ceva din spusele lui stârnindu-i unele amintiri.

— S-a mai întâmplat așa ceva înainte? Vise cu asemenea putere?

Superiorul o privi ciudat.

— Nu. Sunt multe feluri neobișnuite de folosire a magiei noastre, dar niciunul nu rănește. În pofida zvonurilor.

— Visătorul Sălbatic, spuse Rabbaneh.

Se lăsase pe vine lângă băiatul cel slăbuț, privindu-l cu o tandrețe sfâșietoare.

— Așa i-a zis Sonta-i, la sfârșit. Am căutat în arhive, dar nu l-am găsit pomenit nicăieri.

Sonta-i. Anunțul morții lui împânzise întregul oraș. Mai mulți meșteri și artizani de renume, cu mare pricepere în obiectele de doliu, creaseră în onoarea lui tot felul de podoabe măiestre. Moartea unui Colector în sine nu era pricină de suferință în oraș, deoarece mai toți Colectorii își alegeau momentul și plecau bucuroși. Acum totuși, văzând angoasa din ochii lui Rabbaneh și

ai lui Nijiri, Sunandi înțelese și ce altceva mai ascunseseră.

Ultimele cuvinte ale lui Sonta-i îi stârniră o avalanșă de amintiri. *Visătorul Sălbatic.*

— Nu ați consultat arhivele din Yanya-iyan, murmură ea, încercând să gândească limpede.

Să găsească amintirea care nu-i dădea pace.

— Toate documentele strânse de Eninket când încerca să descopere secretele Secerătorilor. Ne-a luat ani întregi să le aranjăm, dar îmi amintesc că am citit ceva legat de molima coșmarurilor. Și de Visătorul Sălbatic.

Superiorul încremeni. Rabbaneh și Nijiri se uitară unul la altul, apoi își îndreptară privirea spre ea. Rabbaneh se ridică în picioare.

— Pe mine trebuie să mă arestezi. Da?

Sunandi își plecă ochii.

— Da.

Veni lângă ea, ținându-și mâinile în față.

— Acoperă-mi bine mâinile, doar știi ce putem face cu o simplă atingere.

Îl privi fix. Se așteptase cumva la asta. Dar chiar și-așa... Îi făcu un semn lui Dirakha și se dădu într-o parte, pentru ca oamenii lui să-i lege mâinile lui Rabbaneh.

Nijiri se apropie și el. În spatele lui, un al treilea Colector, un tânăr înalt și subțire, venea pe culoar spre ei.

— Și pe mine, spuse Nijiri. Și pe Inmu.

— Și pe mine, spuse Superiorul, făcând un pas în față.

Îi zâmbi slab lui Sunandi.

— Eu sunt numai un Învățător, dar, din nefericire, acum că ni s-a dus un Colector, voi fi cel mai bun înlocuitor.

Sunandi se încruntă.

— Am fost trimisă numai după Rabbaneh.

— Regula ta spunea că orice suferință adusă unui kisuatian trebuie plătită de patru ori mai mult, nu? spuse Nijiri.

Se uită la frații săi și la Superior.

— Suntem numai patru, și nu opt, dar pesemne că Protectorii ne vor ierta numărul mic, având în vedere că suntem cine suntem.

— Nu pot să vă iau pe toți, se împotrivi Sunandi.

Îl privi pe Nijiri mai ales. Știa cât de mult o vor costa următoarele ei cuvinte.

— Orașul are nevoie de Colectorii lui.

Nijiri ridică o sprânceană, un zâmbet trecându-i peste față.

— Adevăr grăiești, Jeh Kalawe. Dar nu mai putem face nimic pentru Gujaareh acum. Ai simțit starea oamenilor din ultimele zile. Oamenii noștri nu-și mai doresc pacea.

Iar cu tine și cu frații tăi aflați în mâinile noastre, mânia orașului va arde și mai fierbinte. Oh, da. Vedea acum în ochii lui Nijiri. Știa foarte bine cum vor reacționa oamenii Gujaarehului când se va duce vorba că kisuatienii îi arestaseră pe Colectori. Toate vorbele despre Hetawa și despre coșmarurile aduse de ei ar înceta imediat. Tulburarea oamenilor se va transforma într-o urgie fără scăpare. Kisua, și nu Hetawa, va fi ținta furiei lor.

Cea mai simplă și mai sigură cale spre stabilitate. Nijiri o prevenise că Hetawa asta va alege.

Uitându-se în ochii lui, spuse:

— Voi căuta în arhivele de la palat și voi împărtăși cu voi orice document însemnat.

— Orice ar ajuta în acest moment, spuse el.

Îi zâmbi drăgăstos aproape.

— Suntem o influență rea, Jeh Kalawe. Purtarea ta pare gujaareeană zilele acestea.

Îi întoarse zâmbetul, mai puțin jignită decât ar fi trebuit să se simtă.

— Știi că aleg strategia care dă rezultate mai bune. Să sperăm că acțiunile mele vor aduce pace ambelor popoare, fără să suferim foarte mult niciunii dintre noi.

— Atunci trebuie să ne rugăm.

Își întinse brațele în față, când doi soldați veniră să i le lege. Dirakha îi puse să folosească sfoară peste pumnii închiși ai Colectorilor, după care îi prinse unul de altul pe toți.

Soldații îi așezară în șir și îi împinseră afară din templu, apoi prin mulțimea furioasă, către Yanya-iyan.

30 Numele de suflet

Wanahomen ieși din cortul lui Unte și o zări de îndată pe femeia templului, la numai zece pași distanță, apropiindu-se ca o furtună. Își ținea pumnii strânși, ochii negri aruncau văpăi, iar mânecile și eșarfele îi fluturau pe lângă corp.

În alte împrejurări, Wanahomen ar fi admirat apariția. Hanani nu era frumoasă ca Tiaanet și nu avea nimic din îndrăzneala Yanassei, dar te cucerea cu înfățișarea ei, mai ales atunci când își ascundea timiditatea și lăsa să se vadă și cealaltă față a ei. Într-un alt timp și într-un alt loc, dacă fata nu ar fi fost o Slujitoare a Hananjei, Wanahomen ar fi curtat-o fericit. Lumea se aștepta ca prințul să aibă și câteva femei obișnuite printre cele 256 de soții ale sale. Acum totuși trebuia s-o oprească, înainte de a face ceva prostesc.

Se puse în calea ei când nu mai avea de făcut decât cinci pași și o apucă de braț.

— Vino cu mine.

Își ridică privirea spre el, speriată și furioasă, mult prea furioasă, bănui el, ca să mai reacționeze la atingerea lui cu groaza dinainte. Nu știa sigur dacă asta era o binecuvântare sau nu.

— Ce vrei? Dă-mi drumul!

— *Vino cu mine,* naiba să te ia. Ori poate vrei să stârnești o furtună violentă cum n-ai mai văzut în viața ta?

Cuvintele lui îi mai domoliră furia. Se împletici confuză, dar îl lăsă să o tragă departe de cort. El o ținu de braț până la *an-sherrat*-ul mamei lui, unde o duse lângă unul dintre focurile de lângă corturi și o așeză.

— Nu pot să stau așa, fără să fac nimic, în timp ce ei batjocoresc o femeie, izbucni Hanani.

— Văd că nu poți, răspunse Wanahomen, așezându-se în fața ei. Și măcar o dată în viața mea sunt de acord cu felul de gândire al Hetawei în această privință.

Fata clipi des, așteptându-se la o ceartă.

— Atunci de ce…

— Dacă ai fi intrat acolo acum și le-ai fi dat sfaturi celor două căpetenii de trib banbarra despre cum să-și trateze prizoniera, te-ar fi azvârlit afară și i-ar fi oferit femeii cea mai lentă moarte pe care și-o puteau închipui amândoi. Și dacă i-ai fi jignit foarte tare, te-ar fi silit să privești.

Hanani tresări și se albi la față ca varul. Wanahomen nu credea că fata poate deveni mai palidă decât era în mod obișnuit.

— E o barbarie!

— Sunt niște barbari.

Wanahomen își ridică mâna ca să-și îndepărteze vălul și să-și dea jos acoperământul de cap. Își trecu degetele peste codițe, cu o expresie de epuizare. Călărise toată ziua, după ce dormise foarte prost noaptea trecută. Vizita lui Hanani îl lăsase agitat și îngândurat.

— Sunt bărbați vârstnici și căpeteniile unui popor care, până nu demult, îi considerau pe gujaareeni drept dușmanii lor. Ești un oaspete în casa lor, de dragul păcii. Cum *crezi* că ar reacționa dacă le-ai arăta lipsă de respect? Imaginează-ți că lași un străin în Sala Binecuvântărilor, care mai întâi îți spune cum să te rogi, apoi se ușurează pe statuia Hananjei. Cât de dornică ai mai fi să asculți ce are de spus după aceea?

Păru ofensată de ideea unui asemenea păcătos imaginar, apoi însă chipul ei deveni ca tăiat în piatră.

— Dar nu avem de-a face cu o simplă lipsă de politețe, prințe. Vorbim de crimă și de tortură. Unele lucruri sunt greșite în ochii tuturor popoarelor.

— Nu e adevărat.

Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de genunchi.

— În Gujaareh, Colectorii omoară pentru lucruri care, aici, ar fi simple purtări proaste. O sclavă banbarra își poate cumpăra sau câștiga libertatea. În Gujaareh, servitorii noștri nu au nicio speranță să scape de poziția lor. Gândește-te puțin. Pentru Unte și ceilalți, ceea ce ai pățit tu înseamnă cruzime și o tortură pe viață.

— Dar asta... izbucni ea, însă Wanahomen o opri cu un gest scurt.

— Știu. Dar așa văd ei lucrurile. O femeie, luată din familia ei de mic copil, silită să se îmbrace și să se poarte ca un bărbat, silită să fie umilă, când ar trebui să fie mândră, o femeie căreia nu i se va îngădui niciodată să aibă iubiți, copii sau avere sau niciunul dintre lucrurile care înseamnă *o viață bună* în ochii lor? Oricine ar propune așa ceva unei copile aici ar fi numit monstru și ar fi gonit din trib.

Hanani părea uluită de caracterizarea vieții ei. Văzând că, în sfârșit, i-a atins un punct sensibil, Wanahomen continuă:

— Banbarra sunt mai vârstnici decât noi, Împărtășitor-Ucenic, și, ca orice vârstnic, sunt mândri și țin la felul lor de a fi. Nu le putem *porunci*, dar îi putem *ruga* și, dacă se împotrivesc, va trebui să accepți. Dacă insiști, vei înrăutăți lucrurile.

Brusc, fata se încruntă, cercetându-i chipul, acum eliberat de văl.

— Vorbești din experiență!

Wanahomen cugetă o clipă, apoi se hotărî să fie cât se poate de sincer.

— Uneori, un sclav nou se împotrivește situației sale și trebuie îmblânzit. Încep cu bătăile, care țin zile întregi. Apoi trec la arsuri și la amputarea anumitor părți ale corpului socotite mai puțin importante...

Hanani îngheță. Își plecă ochii, uitându-se la mâinile lui. Îi era ușor să-și amintească de vremurile în care cătușele îi cuprinseseră încheieturile.

— Când eram nou aici, și eu m-am împotrivit unei asemenea cruzimi. Dar, după cum am spus, e foarte posibil să înrăutățești lucrurile.

Ea scoase un sunet slab, se ridică și începu să pășească apăsat în jurul focului, ca să-și verse năduful. Un lucru din cale-afară de neliniștitor, pentru o Slujitoare a Hananjei. Manifestarea fizică a supărării nu era văzută cu ochi buni de gujaareeni. El o privi îngrijorat, întrebându-se dacă nu îi făcuse și mai rău. Când se opri pe loc, mâinile i se frământară necontenit, de parcă ar fi vrut să înlăture vreo mizerie de pe ele. Însă vocea ei era calmă atunci când vorbi.

— Îi voi *ruga* să nu folosească cruzimea, spuse ea. Dar ce pot face dacă refuză? Nu aș suporta așa ceva. Nu știu drumul înapoi spre Gujaareh, chiar dacă ar fi fost posibil să o salvez...

Wanahomen gemu.

— Ai înnebunit de-a binelea? Lăsând la o parte faptul că Unte însuși te-ar vâna pentru că ai abuzat de ospitalitatea lui, femeia e o shadoună. Te-ar omorî în clipa în care ți-ai lăsa garda jos, chiar dacă tu ai fi încercat s-o ajuți.

Izbucni într-un râs aspru.

— *Mai ales* dacă ai fi încercat să o ajuți. A crescut în deșert și știe cum să călătorească și să supraviețuiască aici. Tu ai încetini-o.

Hanani rămase încremenită cât timp Wanahomen o certase. Avea spatele drept și pumnii încleștați. Wanahomen se pregăti pentru o nouă înfruntare. Dar Hanani își coborî fruntea, păstrând tăcerea. Băgă de seamă cu o ușoară îngrijorare că fata era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Nu știu ce să fac, spuse ea.

Vocea ei abia dacă se auzea ca o șoaptă.

— Sunt o Slujitoare a Hananjei. Ar trebui să știu ce să fac. Ar trebui să fiu în stare să găsesc un mijloc pașnic de a rezolva problemele.

Scoase un hohot de râs scurt și amar.

— Dar n-ar fi prima dată când aș da greș cu așa ceva.

Luat prin surprindere de schimbarea neașteptată a stării ei de spirit, Wanahomen se ridică și se duse să se așeze lângă ea. Deși habar n-avea ce să zică pentru a o liniști, întinse mâna spre umărul ei, apoi se opri, amintindu-și la timp. Pesemne că încă se mai gândea la Azima, cumpăni el, privindu-i pumnii care tremurau și umerii încordați. Cea mai mare nereușită a ei. Hetawa te învăța că adevărata putere se află în suportarea chinurilor altora, chiar dacă asta însemna durere sau decădere. Ți se permitea să te împotrivești, dar numai după liniște și contemplare, astfel încât să nu devii la fel de decăzut precum cel care te chinuie.

Totul era lipsit de sens. Ce putere ar fi putut câștiga Hanani lăsându-se chinuită, când avea mijloacele să oprească orice fel de tortură? Una era să ai tărie sufletească, alta era să fii nebun. Înțelegea ea oare diferența?

Oftând, Wanahomen hotărî că nici femeile, nici slujitorii templului nu erau deloc întregi la minte. Aproape că îi părea rău pentru ea, așa cum o vedea sfâșiată între pornirile firești și rigiditatea vocației.

— Hananja n-are treabă cu tărâmul deșteptării, spuse el. Nu asta spune Înțelepciunea Hananjei? Ne lasă pe noi să avem grijă de soarta noastră.

— E adevărat…

— Atunci nu căuta răspunsurile în lecțiile Hetawei. Acestea sunt făcute de muritori, nu de zei.

Deși încercase să-și mute gândurile în altă parte, bărbatul nu se putu abține. Pentru o clipă, uitându-se la ea, îl văzu numai pe Nijiri, Colectorul care o trimisese în deșert, și pe Ehiru, Colectorul care-l antrenase pe el. Și îl văzu și pe tatăl său, care murise de mâinile lui Ehiru.

— Muritorii pot fi corupți.

Fata se întoarse spre el, încruntându-se când observă noua lui stare sufletească și se mișcă puțin, făcând mărgelele din păr să

zornăie ușor. El tresări și fata redeveni ea însăși, nu un Colector, nu Hetawa. Doar o fată gujaareeană în veșminte banbarra, atât de zăpăcită, încât n-avea nici cea mai mică idee despre ce să facă în continuare.

Însă pumnii ei rămâneau și acum încleștați, iar în umerii ei zări o încordare aparte, care îi spuse că ea are de gând să facă *ceva*, dacă va putea. Îi plăcea curajul ei. Era la fel de nebună ca și celelalte preotese ale Hetawei, dar cel puțin putea să îi admire bravura.

Visase îndeajuns cu ochii deschiși.

— Am făcut tot ce am putut, spuse el. Împrejurările capturării shadounei au fost destul de ciudate. Am găsit-o în apropierea marginii canionului, în loc deschis, pregătind un foc pentru ceai. Parcă *ar fi vrut* să fie capturată.

Clătină din cap.

— Le-am sugerat lui Unte și lui Tajedd să o întrebăm cât mai multe pentru a-i afla secretele. Asta îi dă o oarecare valoare pentru moment.

— Și ce pot face eu ca să ajut? Dacă spui că trebuie să rog și nu să poruncesc…

— Nimic deocamdată.

Fata deschise gura, previzibilă precum lunile de pe cer, așa că el vorbi mai repede decât ea.

— Uneori, cea mai folositoare alegere este *să nu acționezi,* Împărtășitor-Ucenic. Dacă se ajunge la asta, aș păstra cererea ta ca pe o ultimă soluție. Să ceri îndurare pentru ea de la Unte și de la Tajedd. Spune-le că atacul lui Azima încă te mai chinuie.

Ea tresări ca lovită și încuviință posomorâtă. Poate exista ceva folositor în ceea ce pățise.

— De vreme ce *ești* un oaspete, vor ezita să facă lucruri care să te rănească și mai tare.

Hanani încuviință.

— Pricep. Îți voi urma sfatul atunci.

Șovăi puțin, apoi adăugă:

— Mulțumesc, prințe, că o ajuți pe femeia aceea! Știu că nu e de niciun folos cauzei tale.

El se strâmbă, displăcându-i disprețul ei față de morala lui.

— Nu folosește cauzei mele nici să uit de mine însumi. *Sunt* gujaareean, la urma urmei.

Enervat, își încrucișă brațele. Fata se întoarse spre el și-l privi

atât de intens, încât el începu să se simtă neliniștit.

— Ar trebui să te așezi, spuse ea brusc. Trebuie să te adorm pentru următoarea lecție.

El tresări.

— O lecție? *Acum?*

— Ai spus că nu se mai poate face nimic pentru femeie, cel puțin deocamdată. Ai alte sarcini?

Unte și Tajedd vor trimite după el dacă vor hotărî soarta femeii în curând. Până atunci poruncise trupei să rămână în canion, în loc să patruleze, în caz că shadounii plănuiau vreun atac. Ezack, împreună cu câțiva oameni, urcaseră sus pe coaste, veghind cu atenție orice semn de primejdie. Lucrurile păreau pașnice pentru o vreme.

— Foarte bine, spuse el, așezându-se pe un buștean lângă foc. Cel puțin mă aleg cu un pui de somn.

Hanani se apropie de el și îi cuprinse ceafa cu o mână. Tresări surprins când îi simți degetele căutând orice urmă de încordare. Nu avea nicio jungissa, pe care numai Colectorii o foloseau. Auzise că e greu să faci vrăji de somn în timpul zilei fără așa ceva. Mai liniștit, trase adânc aer în piept ca să-și limpezească gândurile și fata încuviință din cap. După ce consideră că el e îndeajuns de liniștit, se aplecă și îl privi fix în ochi.

— Încearcă să rămâi înlăuntrul tău în tot acest timp, îl îndemnă ea sincer, de parcă vorbele ei ar fi însemnat ceva pentru el. Nu pot să te învăț dacă mă târăști prin toate tărâmurile.

Wanahomen oftă.

— Ești cea mai ciudată femeie pe care am cunoscut-o.

Hanani clipi des și buzele ei schițară un zâmbet pe care el nu-l mai văzuse de multe zile. Își ridică mâna și scoase un sunet înfundat. Wanahomen închise ochii și, o clipă mai târziu, adormi.

Când deschise ochii, *an-sherrat*-ul dispăruse. La fel și femeia, focul, pământul și cerul de deasupra capului. Nu-și zărea propriul trup. Singurul lucru concret era certitudinea că există. Plutea într-o beznă absolută, îngrijorat și singur.

Nu. Nu singur.

— Aici.

Vocea lui Hanani se auzi ca un ecou prin întuneric, deși nu putea s-o vadă. Întinse mâna să i-o atingă pe a ei, dar nu găsi nimic, deși fusese chiar în fața lui pe tărâmul deșteptării.

— Ce e locul acesta? întrebă el.
— Tărâmul dintre Ina-Karekh și Hona-Karekh, dezbrăcat de orice voal sau strat. Nu are nume.
Nu-l ajuta deloc acum că știa.
— Unde ești?
Prezența ei îl înconjură atât de repede și atât de copleșitor, încât nu se putea răsuci fără să o simtă. Nu carnea ei, căci nu o putea vedea sau atinge. Ceea ce simțea era o stare de calm, de control și de feminitate, atât de potrivită firii ei, încât părea să aibă consistență. Moale, caldă, plină de energie. Mirosul, gustul și tot ceea ce ținea de trupul ei erau atât de diferite. Tare ca osul, ca piatra sau ca miezul unui fruct. Nu, acesta nu era miezul ei, ci vălul ei protector și numele ei era…
Fata se trase înapoi și Wanahomen se sili să nu-și arate teama la gândul că ar putea fi lăsat singur în bezna pustie.
— Atât de puternic, spuse ea, dojenindu-l ușor. Atât de curios. Nu aștepți niciodată să fii poftit într-un loc, prințe?
Nu părea mânioasă. Mai degrabă se distra pe seama lui.
— De regulă, *văd* când nu am voie să intru undeva, spuse el iritat.
— În acest tărâm, dacă ceva nu este aici ca să-l poți vedea, trebuie să pornești în căutarea lui cu mare grijă. Dacă trebuie să fii curios, atunci fă-o, dar nu înainte de a te apăra. Unde-ți este numele de suflet?
— Nu am unul.
Calmul ei lăsă locul milei, iar Wanahomen o găsi și mai enervantă decât amuzamentul ei. Simțindu-i probabil iritarea, fata se liniști imediat.
— Iartă-mă, spuse ea. Am crezut că ai urmat măcar antrenamentele pe care le fac toți copiii din Gujaareh…
— Tata nu ar fi permis.
— Înțeleg. Nu contează. Trebuie să faci antrenamentul acela acum. Spune-mi. Știi ce este un nume de suflet?
Wanahomen se rușină că nu știe mare lucru, așa că rosti singurele lucruri pe care le cunoștea.
— Știu că trebuie păzite cu grijă. Dacă cunoști numele de suflet al unei alte persoane înseamnă că ai putere asupra ei în vise.
— Da. În timpul visării, cineva își poate pierde sinele. Un nume de suflet oferă o ancoră pentru tot ceea ce ești. Cu

ajutorul lui, întotdeauna îți vei putea găsi calea. Silabele în sine nu au putere, dar *semnificația* pe care le-o dai tu, încorporarea ideii în sine sunt vitale pentru păstrarea identității tale.

Oftă. Wanahomen simți grija ei, înainte ca fata s-o ascundă.

— Dacă ai fost încă mic, ar fi fost simplu. Ai fi fost mai… flexibil. Acum ești un bărbat în toată firea, care știe cine e…

Vocea ei parcă l-ar fi prevenit.

— Nu va fi plăcut.

— Puține lucruri din viața mea au fost plăcute, femeie, spuse el, săltându-se cât putu de mult, având în vedere că gestul nu însemna mare lucru în locul acesta fără formă.

— Fă ceea ce trebuie.

Senzația prezenței ei se schimbă complet. Încă mai plutea în jurul lui, dar n-o mai recunoștea. Finețea pe care el o crezuse feminină, aparținându-i *ei*, se schimbă într-o senzație metalică, de margini ascuțite, rece. Fata se apăsă în el, atingându-i existența pe care el ajunsese să o priceapă ca fiind propriul sine. Îi lăsă în gură un gust metalic. Se trase înapoi, displăcându-i senzația. Dar ea se lăsă din nou asupra lui.

— Ce faci? întrebă el.

Hanani nu spuse nimic, continuând să se apese în el și, spre stupoarea lui, își dădu seama că nu-i lăsase nicio cale de ieșire. Oriunde se întorcea, o găsea pe ea.

Și când ea se apăsă din nou în el, marginile tăioase ale prezenței ei îl trântiră la pământ, precum o piatră de moară. Îl durea, într-un fel care era mai mult sau mai puțin durere. Speriat, se pomeni țipând în spațiul gol. Oare înnebunise femeia? Pietrișul îi julea pielea, iar carnea îl ardea… Se apăsă și mai mult în el și Wanahomen începu să se lupte acum, înțelegând, în sfârșit, ce făcea ea. Marginile reci și urâte îl sfâșiau în bucățele, săpând în miezul ființei sale. Dacă femeia continua, habar n-avea ce-o să se întâmple. Se va contopi cu ea, ca și cum ar fi fost devorat de un Secerător? Va înceta sufletul lui să existe și carnea lui va muri? Nu știa, dar dacă nu găsea o cale să se lupte cu ea, curând avea să afle.

— Oprește-te, monstru al Hetawei ce ești!

Își adună toate forțele ca să se elibereze. Părea că se luptă cu nisipul. De câte ori săpa un spațiu în care sinele lui să existe, se umplea cu și mai multă esență a ființei ei. Acum, spre groaza sa, își dădu seama că pierde lupta. Ea… cine era? Nu-și mai

amintea, dar și mai important, nu-și mai amintea propriul nume. Ea îi smulse și mai multe bucăți din sine.

— Pleacă de lângă mine! urlă el, dar bezna și tăcerea îi înăbușiră strigătul.

Hanani termină cu învelișul său exterior și se trase înapoi pentru a se pregăti de lovitura finală. Wanahomen gâfâi în strângerea ei, vulnerabil, epuizat și dezgolit, conștient că femeia are acces la sinele său. Dacă îl atingea, va fi distrus. Simțea asta din instinct. Nu mai fusese niciodată atât de îngrozit.

Ea se întinse atunci spre el, spre partea care pulsa ca o inimă și care era la fel de vitală. Wanahomen scânci și se zbătu, pentru ca, în cele din urmă, să strige singurul lucru care îl mai putea salva. Două silabe.

Se auzi un sunet. Pentru o clipă nu știu ce e, dar apoi își aminti. Format în jurul lui ca un cristal, tare și clar ca un diamant, fațetele lui ascuțite luminând întunericul cu strălucirea lor. Cremenea și metalul sclipeau în razele lui. Se retrase, fără să fie rănit. Brusc, pricepu.

El era Wanahomen. Căpetenia vânătorilor din tribul yusir-banbarra, viitorul prinț al Gujaarehului, vlăstarul Soarelui și împuternicitul Zeiței. Dar mai mult decât atât, era…

Deschise ochii, perfect treaz, înapoi în *an-sherrat*-ul mamei sale. Femeia stătea nemișcată în fața lui.

— Niim, spuse el, uitându-se la ea întrebător. Sunt Niim.

Ea îi mângâie părul și zâmbi.

— În vise, da.

— Ce…

Abia își amintea cum să rostească vorbele. Cât timp trecuse? Focul ardea la fel de înalt și totuși parcă trecuseră ore întregi. Sau ani.

— Ce ai…

— Era singura cale să te silesc să îți spui numele. Din fericire, ai avut destulă imaginație ca să trăiești.

Se simțea prea uluit ca să fie mânios.

— Numele acesta…

Se opri, tresărind, când ea îi puse degetul pe buze.

— Acum ai văzut de ce numele se împărtășește numai cu câțiva oameni de încredere.

Zâmbi din nou, râzând parcă de ea însăși.

— Probabil că vei regreta că mi l-ai zis. Ca să nu rămân mai

prejos, ți-l spun și eu pe al meu. Eu sunt Aier, în vise.

Pricepuse acum cât de mult însemna numele. Piatra de sub carnea coaptă și moale a fructului. Se cutremură, uitându-se la ea, sfâșiat între uimire și un sentiment pe care nu-l putea descrie. Dorință? Da, puțină dorință și era suficient de bărbat ca să recunoască. Nu pofta trupească fără limite pe care o simțise pentru Tiaanet și nici valul complicat de emoții pe care-l trăise în timpul relației cu Yanassa, dar ceva similar. Un izvor nesecat de dorință, pesemne. Alături de el, venea un alt sentiment, mai profund, mult mai puternic și mai impresionant decât simpla dorință. Venerație, o stare de liniște. Așa se simțea în rarele împrejurări când se ruga.

— Mulțumesc, spuse el din toată inima.

Hanani își plecă ochii, îi dădu drumul și făcu un pas într-o parte. Prea multă intimitate, își dădu seama Wanahomen. Jurase să-și împărtășească sinele numai cu Zeița. Dezvăluirea numelui ei de suflet se asemăna incredibil de mult cu momentul în care își folosea harul de Împărtășitor. Lui Wanahomen îi era deja dor de apropierea ei și tânjea s-o aibă lângă el. Totuși, ea deja își călcase jurământul din pricina lui. Ar fi greșit să o rănească și mai mult.

Cu o asprime forțată, Wanahomen întrebă:

— Asta a fost tot, atunci? Căile pe care ai vrut să mi le arăți?

— Nu.

Timiditatea ei se întorsese. Vorbea sfioasă și nu se uita în ochii lui.

— De vreme ce nu aveai un nume de suflet, a trebuit să facem asta mai întâi. Dar cred că ești pregătit pentru echilibrarea umorilor din lecția următoare.

Tăcu, încruntându-se. Brusc, Wanahomen deveni atent la zgomotul de dincolo de *an-sherrat*. Strigăte entuziasmate și țipete. Sentimentul de bine pieri cu un fior. O văzu pe Hanani încordată. Însă zgomotului îi lipsea tonul urât și vicios la care s-ar fi așteptat dacă pedeapsa femeii shadoune ar fi fost hotărâtă.

Charris păși de după un cort, părând ușurat să-l vadă pe Wanahomen.

— Au mai sosit două triburi împreună, spuse el. Madobah, zic santinelele, și issayir.

Wanahomen se ridică imediat, uitând de îngrijorare.

— Nu se putea un moment mai bun. Cât de departe sunt?

— La o oră de mers.

— Bun.

Întorcându-se spre Hanani, o găsi neliniștită și nedumerită.

— Nimic nu se va hotărî în privința femeii până mâine-dimineață. Așa e obiceiul ospeției. Și până mâine-dimineață capetele se vor mai limpezi.

Îndrăzni să îi pună o mână pe umăr. Fata păru surprinsă, dar nu tresări și nici nu se feri, așa că el zâmbi și o strânse ușor și scurt.

— Nu-ți promit nimic, dar voi face tot ce-mi stă în putință să îi ofer shadounei o moarte ușoară.

Speranța se așternu pe chipul ei, o îmbunătățire bine-venită a stării ei de mai devreme. Clătină din cap, fără să scoată o vorbă. Plecându-și fruntea în semn de rămas-bun, Wanahomen înhăță vălul și acoperământul de cap și plecă alături de Charris să-i întâmpine pe oaspeții noi.

31 Coșmarul

Mult timp după ce prințul plecă, Hanani rămase între două corturi ale *an-sherrat*-ului, privind dintr-un loc sigur în tabăra banbarra. Lecția cu Wanahomen o sleise de puteri, deși nu acesta era motivul pentru care se ascundea acum în umbre. Avea pur și simplu nevoie de timp ca să cugete iarăși la ciudățenia lumii. Cei din tribul banbarra nu i se păruseră niciodată mai înspăimântători decât astăzi, iar prințul nu păruse niciodată mai normal.

Fără îndoială că lumea s-a întors cu susul în jos. Pesemne zeii s-au îmbătat din nou cu vin-de-cometă, așa cum se povestește în basme.

Căldura mâinii prințului încă îi mai gâdila umărul. Ce naiba se petrecea la fiecare atingere a lui, chiar și sărutul rău-intenționat și neplăcut, pe care i-l dăduse ca să-l păcălească pe Azima, îi rămânea în minte atât de mult timp? îşi petrecuse întreaga viață printre bărbați, mulți dintre ei atât de frumoși că-l puneau pe Wanahomen în umbră. Nu era străină nici de dorințele bărbaților, căci doar oarbă să fi fost ca să nu fi băgat de seamă privirile pofticioase ale unora în timp ce se îmbăia în Hetawa, iar altora le transpirau palmele atunci când îi atingeau mâna.

Interesul prințului le îmbunătățise relația, după ce schimbaseră între ei numele de suflet și totuși nu se deosebea cu nimic de ceilalți bărbați pe care învățase să-i ignore de-a lungul anilor. De ce, atunci, îi venea atât de greu să și-l scoată din minte?

Pesemne pentru că nu are niciun fel de pace în el, se gândi. Dorința celorlalți preoți nu conta pentru ea. Erau bărbați disciplinați, obișnuiți să-și înfrâneze sau să-și direcționeze în altă parte poftele nesănătoase. În schimb, prințul se lăsa, aparent, în voia lor cu plăcere, fără niciun fel de control și fără să-i pese de răul pe care și-l aducea singur liniștii sale lăuntrice sau a altora. Oare teama o făcea atât de sensibilă în prezența lui? O folosise fără milă ca să poată omorî un bărbat. Nu se ridica deasupra barbarilor deloc. *Ar fi trebuit* să se teamă de el. Totuși, Wanahomen nu o mai înspăimânta. Deloc. Se vedea limpede că își regretă faptele. Băgase de seamă frământările lui și dorința de a nu mai face nimic care să-i amintească de atacul lui Azima. Vorbea cu ea mai blând, o bunăvoință pe care o aprecia, oricât de mică ar fi fost. Îl văzuse, de asemenea, chinuindu-se să-și păstreze moștenirea gujaareeană. Îi era imposibil, ca Slujitoare a Hananjei, să îi ignore lupta lăuntrică și să-l considere fără speranță.

Se va duce să-l găsească pe Mni-inh. Va dansa rugăciunea de noapte împreună cu el, ca să vadă dacă gândurile și sentimentele i se vor limpezi după aceea.

— Hanani. Aici erai.

Se uită în jur, plăcut surprinsă să audă vocea mentorului ei. Dar când Mni-inh păși în spațiul dintre corturi, expresia de pe chipul lui părea neobișnuit de posomorâtă.

— Frate! Ce s-a întâmplat?

— Am visat împreună cu Nijiri din nou, spuse el.

Privirea lui se plecă spre pământ. Fata observă cu îngrijorare că el tremură.

— A trebuit să aștept mai mult decât de obicei. Nijiri a fost nevoit să iasă din Hetawa ca să o facă și ca să fie convins că visul se află în siguranță. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Ce anume, Frate?

— Un atac.

Mni-inh strânse din dinți.

— Cineva *a atacat* Hetawa, acum câteva nopți. Visătorul Sălbatic. Jumătate…

Bărbatul se cutremură din nou, cu groaza reflectată pe chip.

— Mai bine de jumătate dintre frații noștri Împărtășitori… Cei mai mulți dormeau, Hanani.

Îi luă câteva clipe ca să priceapă sensul vorbelor lui. Nhen-ne-verra. Fierat, colegul ei ucenic, care uita întruna că e fată și făcea glume porcoase în prezența ei. Toți frații ei mai în vârstă. Mulți dintre ei o dojeneau, se purtau cu ea de parcă ar fi fost ceva exotic și primejdios, dar niciunul nu merita moartea pentru asta. Nimeni nu merita o moarte ca a lui Dayu.

Hanani își duse mâna la gură.

— Sfântă Zeiță, nu!

Mni-inh se sprijini de peretele cortului din apropiere, care se întâmplă să fie al lui.

— Cei care au supraviețuit asaltului inițial sunt infectați cu visul negru și vor avea aceeași soartă ca și cei care au pierit. Vor sta treji cât vor rezista, dar când vor renunța…

Clătină din cap, doborât de durere.

— Între timp, nimeni din Hetawa nu mai îndrăznește să doarmă deloc. Nijiri spune că nouă ne e mai bine aici, departe, decât ne-ar fi acasă. O răsturnare de situație atât de nefericită…

Hanani se sprijini și ea de cort, prea zguduită ca să stea în picioare.

— Cine ar face așa ceva? De ce? Împărtășitorii nu supără pe nimeni. Nu are sens.

— Se pare că supără, dacă cineva răspândește coșmarul dinadins. Pesemne că răufăcătorul s-a temut că va fi prins.

Își încleștă fălcile într-o expresie de amărăciune.

— Dându-ne această lovitură, ne-a distrus posibilitatea de a îngriji bolnavii și de a răspunde cum se cuvine în fața amenințării. Împărtășitorii care au mai rămas nu mai au nicio nădejde să oprească molima acum. Singurul lucru pe care-l pot face este să-și aline frații până la sfârșit.

Era prea mult.

— Voiam să merg acasă, șopti Hanani.

Ochii îi ardeau din pricina lacrimilor, așa cum se întâmplase când prințul îi povestise orori de neînchipuit, dar la ce bun?

— Acum câteva clipe, am pus la îndoială umanitatea tribului banbarra. Dar prințul avea dreptate. Nici noi nu suntem mai buni. Numai un gujaareean ar folosi visele ca pe o armă. Numai noi ne condamnăm dușmanii la o viață veșnică plină de chinuri.

— Și eu am gândit la fel, spuse Mni-inh.

Fata nu mai auzise niciodată o asemenea supărare în glasul lui.

— Pesemne că nu vom fi niciodată în stare să smulgem stricăciunea din noi cu adevărat. Dar este important să continuăm a încerca.

Parcă drept răspuns la vorbele lui Mni-inh, auziră vocea unui copil strigându-i, cu un puternic accent chakti.

Smulsă din melancolie, Hanani plecă să vadă cine e. Tassa stătea lângă cortul lui Mni-inh, uitându-se în toate părțile. Se lumină la față când o văzu.

— Împărtășitor, spuse el. Nu-dari-Unte, căpetenie de trib zice vino. Magie… tu magie…

Se încruntă puțin, încercând să-și amintească cuvântul.

— *Nevoie* tu magie. Da.

Îi făcu semn să vină și îi arătă cortul lui Unte.

Mni-inh ieși și el dintre umbre, îngrijorat.

— E cineva rănit?

— Rănit? Nu. E… e…

Tassa se strâmbă, fără să poată spune ce gândește.

— *Shadouna*, nevoie magie.

Simți un fior pe șira spinării. Oare o răniseră pe femeie?

Mni-inh îi puse mâna pe umăr, cu o privire furioasă și întunecată. Aceeași bănuială era și în ochii lui.

— Voi veni, îl asigură el pe Tassa. Fie și numai ca să le spunem nătărăilor ăstora că nu ne vom perverti magia pentru ei, dacă vor să o vindece doar ca să o rănească și mai tare. Hanani…

— Voi veni și eu.

Mni-inh deschise gura ca să se împotrivească, dar se abținu.

— Am învățat că nu trebuie să mă cert cu tine. Întotdeauna învingi.

Hanani dădu din cap către Tassa. Băiatul îi conduse până la cortul lui Unte.

Când pășiră înăuntru, nu descoperiră nimic îngrozitor, după cum se temuseră. Unte stătea lângă femeia shadoună, care fusese silită să îngenuncheze, încă legată, în mijlocul încăperii pline de fum. Tajedd stătea la o masă și lângă el se găseau alți doi bărbați, cu robele prăfuite din pricina călătoriei: cele două căpetenii de trib proaspăt sosiți. Femeia shadoună nu părea să

fie rănită mai mult decât înainte. Avea o vânătaie la un ochi.

— Cine sunt ăștia? întrebă femeia, privindu-i pe Hanani și pe Mni-inh de sus și până jos.

Gujaareeana ei, probabil singura limbă comună între shadouni și banbbarra, avea un accent ciudat de vioi, pe care Hanani nu-l mai auzise niciodată. Buzele ei se strâmbară a dispreț.

— Acum vă împreunați și cu nordicii? Ăștia doi sunt palizi ca nisipul.

Unte, cu o expresie împietrită pe chip, nu o băgă în seamă. Vorbi către Hanani și Mni-inh:

— Wanahomen mi-a spus adesea că puteți tămădui nebunia.

Hanani tresări. Mni-inh îi aruncă o privire la fel de surprinsă ca a ei.

— Întru câtva, răspunse Hanani după o vreme. Anumite feluri de nebunii reacționează bine la magia noastră, dar nu toate.

Unte dădu din cap, apoi făcu un gest spre femeia shadoună.

— Vă rog să ne spuneți dacă e nebună.

— Gujaareeni!

Tresăriră amândoi, deoarece femeia rostise cuvântul ca pe un blestem. Ura din ochii ei depășea tot ce văzuse Hanani vreodată. Brusc, înțelese de ce căpeteniile triburilor banbarra îi punea la îndoială sănătatea mintală. Femeia tremura.

— Gujaareeni și Hetawa! Știam că oamenii voștri se însoțesc cu câini, sălbaticilor, dar nu mi-am închipuit niciodată că…

Pe neașteptate, scuipă urât din gât. Flegma ajunse chiar la picioarele lui Mni-inh.

În pofida calmului cu care se purtase până atunci, Unte îi trase un dos de palmă femeii atât de tare, încât aceasta căzu într-o parte. Apoi o apucă de veșminte și o ridică, ținând-o până când femeia reuși să stea singură.

Hanani își acoperi gura cu mâna. Mni-inh făcu un pas înainte, cu pumnii încleștați.

— Oprește-te, la naiba!

Unte abia dacă le aruncă o privire și răceala de pe chipul lui îi dădu lui Hanani un fior pe șira spinării. Până și Mni-inh făcu un pas în spate, albindu-se la față. Atunci când vorbi însă, tonul lui era unul împăciuitor.

— Iertați-mă, spuse el, am vorbit fără să mă gândesc. Dar sunt sigur că p… că Wanahomen v-a zis că ordinul nostru, credința noastră consideră violența ca pe un mare păcat.

— Știu, răspunse Unte.

Lui Hanani i se păru că expresia lui se îmblânzește, ca răspuns la cuvintele de iertare ale lui Mni-inh.

— Tocmai de aceea vă cer să vedeți dacă e nebună. Dacă e, nu vă voi cere s-o vindecați.

Aruncă o privire posomorâtă spre celelalte căpetenii de trib.

— Alții ar vrea ca ostatica să fie dată femeilor să se joace cu ea, dar eu nu doresc asta. Dacă e nebună, o vom ucide, ca nu cumva nebunia ei să se răsfrângă și asupra noastră. Dacă e sănătoasă…

Nu mai continuă.

Hanani înțelese și nodul dureros din stomac se mai domoli. Dacă ar fi putut, l-ar fi îmbrățișat pe Unte. Dacă ea și Mni-inh hotărau că e nebună, va avea parte de o moarte rapidă. Ar fi însemnat să mintă dacă femeia era sănătoasă, dar niciun fapt în numele păcii nu putea fi greșit, nu? Se uită la Mni-inh, sperând ca și el să încuviințeze, deși avu grijă să nu-și trădeze sentimentele. Se îndoia că celelalte căpetenii vorbeau gujaareeana, fiind bărbați. Dar era foarte important ca Unte să nu arate niciun semn de bunăvoință pentru shadoună.

— Să nu îndrăznești să mă atingi, se răsti femeia brusc, privindu-l furioasă pe Mni-inh. Știu ce ești, chiar dacă te-au îmbrăcat în straiele lor țipătoare. *Dash ta hinakri en em…*

Începu să vorbească pe limba ei, tremurând de mânie.

— Demoni! Gândaci! Vă interzic să mă atingeți!

— Suntem Împărtășitori ai Hananjei, spuse Mni-inh. Tămăduitori…

— Nu-mi pasă! Lăsați-i pe acești *tteba* să facă ce vor cu mine.

Întoarse capul apoi spre intrarea în cortul lui Unte.

— Mai bine aș sta sub o sută ca ei, decât să fiu în aceeași încăpere cu voi!

Mni-inh se holbă la femeie, apoi se uită confuz spre Hanani. Era nepotrivit pentru un Împărtășitor să vindece cu de-a sila un petiționar. Numai Colectorii aveau dreptul de a folosi magia împotriva voinței unei persoane. Dar, dacă nu făceau nimic, nu știau cum vor acționa banbarra.

— Mă ocup eu, spuse Mni-inh în cele din urmă.

Hotărât, își suflecă mânecile, pășind în față.

Femeia se încordă, cu ochii lucind ca ai unui animal încolțit. Hanani vru să-l prevină chiar cu o clipă înainte ca femeia să se

repeadă la el. Ce voia să facă shadouna, Hanani nu avea idee. Să-l muște oare? Însă Mni-inh își închipuise că va fi atacat, așa că se feri la timp, cuprinzându-i umărul cu mâna.

Shadouna icni, cu ochii strălucitori și se prăbuși la pământ. Sânge de vise. Clătinând din cap cu tristețe, Mni-inh îngenunche, o întoarse cu ajutorul lui Unte și își așeză degetele pe pleoapele ei închise.

Atunci Hanani observă cearcănele adânci de sub ochii femeii și epuizarea pe care furia ei o ascunsese până atunci. Să călătorești singură prin deșert nu fusese treabă ușoară, mai ales pe teritoriul dușmanilor. Biata femeie arăta de parcă nu ar fi dormit de zile întregi…

De parcă nu ar fi dormit de zile întregi.

Vor sta treji cât vor putea de mult, spusese Mni-inh despre frații lor de cale, care acum purtau boala coșmarului.

În tăcerea care se așternuse, Mni-inh gâfâi brusc și deschise ochii. Unte, care o sprijinea în continuare pe femeie, se încruntă îngrijorat.

Dar când vor renunța, în sfârșit…

— Nu!

Hanani se sili să se miște, dar picioarele nu o mai ascultau. Cu ochii minții îl văzu pe Colectorul Sonta-i, pe Dayuhotem.

— Nu…

Era prea târziu. Mni-inh începu să tremure din toate încheieturile și fața i se strâmbă. Scoase un singur sunet, pe jumătate urlet, pe jumătate suspin.

— *Nu!*

Ceva se rupse în Hanani. Alergă spre el, așezându-se lângă Unte. Dar înainte să-l poată prinde, Mni-inh se prăbuși într-o rână.

Hanani se aruncă peste el, folosindu-și toată forța să-l întoarcă pe spate. Trebui să-i închidă pleoapele cu degetele. Privirea fixă din ochii lui era una îngrozită. Se folosi de întreaga ei disciplină ca să se calmeze îndeajuns pentru a intra în somnul de vindecare. Se aruncă în carnea lui, căutându-i frenetic sufletul.

Nu mai rămăsese nimic în el. Doar tăcere.

32 Moartea

Pentru o clipă, când păși în cortul lui Unte, Wanahomen crezu că se întorsese în timp. Hanani înlemnise. Aerul miroasea a moarte și a șoc. De data asta, pe covoare, se zăreau două trupuri: femeia shadoună și Împărtășitorul Mni-inh.

— În numele zeilor, ce s-a petrecut aici? întrebă el.

Întâmplarea fusese atât de îngrozitoare, că numai Tajedd reuși să răspundă.

— Femeia aiura, spuse el, părând amețit. I-am dat apă și mâncare, am amenințat-o, dar ea a continuat să ne blesteme. I-am chemat pe ei atunci, spuse el arătând spre corpul lui Mni-inh și spre Hanani, care stătea cu spatele, ca să vadă dacă e nebună.

— Femeia n-a vrut să fie atinsă.

Vocea unui alt bărbat, pe care Wanahomen nu-l știa. Judecând după puternica asemănare cu Unte, pesemne că era fratele mai tânăr al acestuia, căpetenia tribului issayir.

— Bărbatul-tămăduitor i-a făcut ceva să se liniștească. Când i-a atins pleoapele cu degetele…

Se cutremură.

— Nu am mai văzut niciodată o asemenea privire la un om.

— A fost coșmarul morții.

Glasul lui Hanani, moale de cele mai multe ori, abia se auzea acum. Stătea întoarsă cu spatele, ținând capul mentorului ei în poală. Lui Wanahomen i se păru ciudat să vadă că fata își desfăcuse părul. Cu o mână îl mângâia pe cap, încet și ritmic.

— Visul care omoară ca o boală. Unii nu mor imediat, dar îl poartă în ei, răspândindu-l tuturor celor care dorm în apropiere.

Se opri din vorbit, dar mâna continua să-l mângâie pe Mni-inh.

— Se lasă noaptea.

Wanahomen înlemni.

— Vrei să spui…

În sfârșit, pricepu. Auzise zvonuri despre coșmarul din oraș când îl vizitase pe Sanfi, deși nu bănuise nicio clipă că e atât de grav. Acum își aminti cum o găsiseră pe shadoună, făcând foc pentru ceai. Ceai negru, puternic, care să o țină trează. *Pesemne că știa de boala pe care o poartă. Așa că a venit printre dușmanii ei, nepăsându-i că va muri, atâta timp cât îi lua pe toți cu ea.*

Căpeteniile triburilor îl priveau, așteptând. Hanani vorbise în gujaareeană. Wanahomen înghiți în sec și le explică. Tajedd tresări speriat.

— O molimă! Și cadavrele o pot răspândi acum?

— Magia visului nu lucrează așa. Nu e nicio primejdie.

Wanahomen se uită la Hanani, tulburat de ființa ei încremenită.

— Shadouna a fost, probabil, de curând în capitala Gujaarehului, pentru negoț. De la cucerirea kisuatiană, este singurul trib care are voie să între în oraș. Dacă a petrecut noaptea acolo, lângă cineva care era bolnav... Din câte am auzit, atât e nevoie.

— Animale, mârâi cealaltă căpetenie de trib.

— Probabil a madobahilor, ghici Wanahomen prin eliminare. Niște lași nenorociți! Sunt prea slabi ca să se lupte cu noi, așa că acum folosesc trucuri blestemate?

— Da, spuse Unte.

Se uită în jos spre shadoună, care murise cu un rânjet pe chip.

— Mulți dintre cei mai buni luptători se află aici. Dacă i-ar fi reușit planul, ar fi izbutit într-o singură noapte ceea ce generații de înfruntări sângeroase între noi nu au putut.

Oftă din toți rărunchii și privi trupul Împărtășitorului.

— Spune-i femeii, atunci când socotești tu că e mai bine, că prietenul ei va fi înmormântat cu toate onorurile unui luptător banbarra. Și-a pierdut viața, dar ne-a salvat pe toți.

Wanahomen încuviință din cap. Se așternu o tăcere stânjenitoare. Nu se auzea decât o mișcare firavă, în timp ce Hanani îi mângâia părul lui Mni-inh.

Wanahomen se apropie și se lăsă pe vine, uitându-se la ea. Nu plângea. În schimb, pe chipul ei se așternuse o pace nefirească și asta îi displăcu lui Wanahomen.

— Împărtășitor-Ucenic.

Șovăi pentru o clipă, neștiind dacă gestul lui va fi refuzat, dar apoi își puse mâna peste a ei, oprind mângâiatul ritmic.

Fata se uită la el și masca liniștii nefirești se crăpă. Pentru o clipă care dură aproape o veșnicie, un val de agonie înfiorătoare îi schimonosi fața atât de rău, încât abia o recunoscu. Wanahomen se temu că asemenea durere era prea mare pentru a fi suportată. Fie va înnebuni, fie va muri. Dar momentul trecu, și pe chipul ei reveni liniștea. Hanani inspiră adânc și dădu din

cap, apoi mută cu grijă capul mentorului ei pe pământ.

— Aveți treburi de discutat, spuse ea. Iertați-mă.

— Hanani, zise el, tulburat să-i folosească numele. Ar trebui…

— Te ocupi tu de înmormântare?

Fata nici nu-i auzise cuvintele.

— În pofida împrejurărilor, dacă îl ardem, e bine. Sufletul lui nu mai e nici în Hona-Karekh și nici nu visează în Ina-Karekh. Carnea lui e lipsită de însemnătate acum.

Wanahomen se întrebă unde oare se găsea sufletul bărbatului, deși nu avu curaj să rostească întrebarea cu voce tare.

— Banbarra nu obișnuiesc să-și ardă morții, dar îi voi învăța să facă un rug cum se cuvine.

— Mulțumesc, prințe.

Se ridică în picioare, mișcându-se încet și stângaci, de parcă își folosea toată puterea ca să păstreze masca plină de calm de pe față. Nu mai avea forță și pentru grație.

— Date fiind împrejurările, trebuie să vă cer din nou să donați umori de vise. Am rămas singurul tămăduitor de aici.

— Îi voi spune lui Unte.

Vorbi iute, înainte ca ea să-l întrerupă din nou.

— Hanani, nu ar trebui să stai singură.

Fata se uită la el și în ochii ei se văzură umbrele.

— Cine îmi va dărui pace acum, prințe? Tu?

— Există mai multe feluri de pace, spuse el încruntându-se. Yanassa. O voi ruga să…

— Mulțumesc pentru grijă.

Se întoarse să plece, apoi se opri.

— A fost o întâmplare nefericită și neprevăzută. Când mă voi întoarce la Hetawa, le voi explica fraților mei.

Wanahomen se strâmbă, rușinat de propriul egoism, deoarece undeva, în adâncul sufletului, se temuse de acest lucru. Ea nu-i dărui nicio șansă să găsească un răspuns. Cu un efort aproape palpabil, fata își îndreptă umerii, salută respectuos căpeteniile tribului și ieși din cort.

— Wana! Nu știu obiceiurile ținutului tău, dar…

— În Gujaareh, am trimite-o la Hetawa, spuse Wanahomen cu sufletul greu. Oamenii mei i-ar vindeca rănile sufletului, așa cum se vindecă rănile trupului. Nu lăsăm niciodată asemenea lucruri să se înrăutățească. Aici nu mai e nimeni care s-o tămăduiască.

Unte se posomorî.

— Ei bine, sărbătoarea sfârșitului de solstițiu e mâine-seară. În ziua următoare vom lua o hotărâre, presupunând că și restul triburilor vor ajunge la timp. Într-un fel sau altul, curând o vei putea duce acasă.

Wanahomen se îndoia că Hanani va izbuti să reziste atât de mult timp, dar își păstră gândurile pentru el.

— Mi-a zis că le va povesti fraților ei din Hetawa că moartea lui nu a fost vina noastră.

Se uită în jos la cele două leșuri și se cutremură.

— Însă *este* vina mea. Eu am adus în mijlocul tribului această grozăvie.

Încleștându-și pumnii, își smulse vălul și acoperământul de cap și se lăsă în genunchi. Deși hotărâseră că Wanahomen nu-și va pleca niciodată capul în fața lui Unte, regii nu se plecau în fața altor regi, o făcu acum, apăsându-și mâinile în pământ și lăsându-și fruntea în jos, într-un gest plin de supunere, după datina gujaareeană. Ura vorbele pe care trebuia să le rostească, se ura pe sine însuși, dar nu încăpea nicio îndoială că trebuiau spuse.

— Am fost nepăsător.

Vorbea în gujaareeană. Nu s-ar fi putut umili cum se cuvine în chakti.

— Am presupus că femeia nu ne poate răni și nu am băgat de seamă ceea ce ar fi trebuit, deși semnele erau limpezi. Ai tot dreptul să te îndoiești de mine, Unte. Nu mi-a păsat îndeajuns.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Wanahomen își număra bătăile inimii. Apoi însă simți mâna lui Unte pe umăr.

— Cred că acum îți va păsa mai mult, rosti el foarte blajin.

Vorbi apoi în chakti, pentru ca și celelalte căpetenii să înțeleagă ce se petrece.

— Fii liniștit, Wanahomen. Nimeni nu ar fi putut preveni o asemenea întâmplare.

— Dar am fost neglijent...

Unte scutură din cap.

— Să-ți pese acum de femeia ta, dacă vrei să-ți speli păcatele. Dar nu știu cum aș fi procedat altfel, dacă aș fi fost în locul tău.

Se uită la celelalte căpetenii de trib. Două dintre ele încuviințară. Tajedd se abținu, dar nimeni nu se aștepta la

altceva.

Wanahomen închise ochii pentru o clipă, ușurat, recunoscător și încordat deopotrivă. I se pusese un nod în gât, lucru deloc încurajator într-o încăpere plină de oameni care încă se mai gândeau dacă se vor alătura cauzei lui sau nu. Având în vedere cele petrecute cu puțin timp în urmă, șansele păleau precum ceața încălzită de soare. Deocamdată, nu mai avea ce face. Înghiți cu greu, încuviință din cap și se ridică în picioare.

— Femeia v-a rugat să-l ardeți, spuse el, arătând spre leșul Împărtășitorului.

Unte își frecă bărbia gânditor.

— Avem o peșteră unde se poate face. Spre nordul canionului, departe de câmpuri, acolo unde râul curge pe dedesubt. Sunt multe aerisiri în peșteră. Asta ar trebui să risipească fumul.

— Știu locul. O să-i rog pe oamenii mei să se ocupe.

Se uită spre shadoună.

— Și ea?

Unte zâmbi trist.

— Și ea ar trebui înmormântată onorabil. Ca orice luptător care lovește necruțător pentru poporul lui.

Se lăsase deja noaptea, când Wanahomen plecă în căutarea lui Hanani. Se încălzise teribil și asuda, mirosind a uleiuri și a ierburi, prea obosit să se mai îmbăieze înainte de dimineață. Femeia îl îngrijora. Nu credea că e soiul care să-și facă singură rău sau cel puțin nu aici și nu acum. Ca o bună credincioasă a Hananjei, cel mai probabil va dori să-și doneze sângele de vise înainte să moară.

O zări pe Yanassa într-un grup mic de femei, ascultând un muzicant, nu departe de cortul lui Hanani. Cu sute de oaspeți în canion și dezastrul evitat, se părea că Unte lăsase ca sărbătoarea solstițiului să continue. Chiar și-așa, veselia avea un aer domolit. Muzicantul, Neapha Șapte-Degete, cânta un cântec de jale trist. Wanahomen nu văzu pe nimeni dansând și nu auzi uralele pline de bucurie, atât de obișnuite în noaptea de dinaintea solstițiului. Mâine-noapte poate se vor întoarce la voioșia lor firească, mai ales dacă se vor hotărî să meargă la război. Dar în seara asta, tribului îi lipsea buna dispoziție.

Yanassa îl văzu pe Wanahomen și se scuză în fața

însoțitoarelor ei, ridicându-se și venind să-l întâmpine.

— Te duci la ea?

— Da. Tu ai fost? Cum se simte?

— M-a lăsat înăuntru câteva clipe, dar n-a scos o vorbă din pricina durerii.

Yanassa își plecă ochii.

— Vorbisem înainte de femeia shadoună și nu cred că mai are încredere în mine. Poate tu te vei descurca mai bine.

Carevasăzică lucrurile stăteau cât se poate de prost.

— Mă duc acum.

Se auzi o mișcare agitată înăuntru, când bătu în pânza de la intrarea în cort. Fata ridică pânza ca să vadă cine e.

— Prințe. Ai venit pentru lecția următoare?

El tresări. Era ultimul lucrul la care se gândea.

— În seara asta, nu mi se pare momentul cel mai potrivit…

— Yanassa mi-a spus că triburile vor hotărî peste două zile. Nu ne-a prea mai rămas mult timp ca să te învăț. Vino.

Ieși din cort și-l înconjură până în spate, îndreptându-se spre cercul de foc.

An-sherrat-ul mai avea încă patru corturi, își dădu seama Wanahomen. Își va pune oamenii să-l îndepărteze pe cel al lui Mni-inh în zorii zilei.

Femeia părea să-și mai fi venit în fire față de după-amiază. Nu se zărea niciun semn de durere în mișcările sau în purtarea ei. Și niciun semn de emoție. Fizic părea la fel, mai bine, deși aici pesemne că era vorba de mâna Yanassei. Avea părul împletit din nou, podoabele din metal fiind înlocuite de bănuți de aur, care zornăiau ușor atunci când mergea. Banbarra credeau că zornăitul bănuților alungă ghinionul în vremuri de jale.

Oftând, se așeză pe una dintre pietrele de lângă foc. Ea se așeză în fața lui.

— M-am îngrijit de trupul mentorului tău cât de bine am putut, spuse el. Nu mi-am amintit toate ritualurile și nu am avut niciun fel de pânze cu care să-l înfășor, dar l-am tratat cu demnitate. Oamenii mei strâng lemnele acum. În zori, îl vom duce într-un loc unde vom ridica rugul. Vrei să vii cu mine?

Hanani tăcu o vreme și nimic nu i se putea citi pe chip.

— Nu.

Nicio lacrimă, niciun tremur, niciun semn de suferință. Dacă nu ar fi cunoscut deja amestecul deosebit de forță și de

nesiguranță, atât de obișnuit pentru ea, n-ar fi știut că ceva e în neregulă.

— Ai găsit purtători de zeciuială?

— Yanassa, spuse ea. Și Charris s-a oferit, când a venit să mă viziteze. Și alți câțiva.

— Ai destul acum?

— Am de toate, mai puțin sânge de vise, dar asta era de așteptat fără ajutorul unui Colector. Cei vii se pot lipsi de foarte puțin.

Wanahomen sperase să schimbe discuția și să nu mai vorbească despre moarte.

— Lecția de azi… Va fi la fel de neplăcută ca ultima?

Bărbatul zâmbi, dar fata nu-i răspunse la fel.

— Depinde numai de tine, spuse ea.

Calmul din vocea ei îl călca pe nervi, spre deosebire de glasul ei obișnuit, plin de compasiune.

— Te rog să adormi acum.

Ușor de spus, greu de făcut, gândi el mohorât, dar se întinse totuși pe pământ, sprijinindu-și capul de un bolovan. Cu toate că era foarte obosit, somnul nu veni așa de ușor. Era mult prea conștient de privirea ei asupra lui, de focul care sfârâia, de pământul tare.

— Nu poți dormi.

— Până la urmă voi reuși, se răsti el. Dacă durează prea mult pentru gustul tău, putem termina lecția mâine.

— Imaginează-ți ceva important pentru tine.

— Cum ar fi?

— Un obiect sau un simbol care contează pentru tine. O pictogramă, de pildă. Imaginează-ți. Meditează asupra contururilor ei.

Se gândi o clipă, apoi, cu grijă, desenă în minte imaginea Aureolei Apusului de Soare. Nu imitația mamei sale, ci obiectul real: sculptată, din nhefti alb, un lemn folosit numai pentru obiectele sfinte. Cadrul din bronz, meșteșugit de un artizan cu atâta vreme în urmă, încât nimeni nu-și mai amintea numele lui. Plăci de chihlimbar lustruit, fiecare sculptată din bucăți mari cât pepenele, fiecare dintre ele valorând cât tezaurul unui regat mai mic, care să reprezinte razele încrucișate ale soarelui. Opt din chihlimbar roșu, opt din chihlimbar auriu. Își aminti cum, în copilărie, stătea vrăjit, ascultându-l pe tatăl său care îi povestea

că placa din mijloc, semicercul din aur lat de două palme și roșu ca sângele, reprezenta Soarele, care întemeiase familia lor cu o muritoare. O surprinsese în ochiul lui ce nu stătea locului niciodată. Fusese ascuns într-un munte unde zăpada se așternea într-un strat atât de gros, încât te puteai îneca în ea…

— *Niim.*

Vocea femeii nu-l deranjă de data asta. Ceva se schimbă în el. Brusc, îl trecu un fior mai rece decât vântul de noapte din deșert. Aerul era uscat și avea un gust amărui, precum metalul ruginit. Deschise ochii și descoperi *an-sherrat*-ul învăluit în tonuri de alb și gri. Până și focul care ardea mocnit la picioarele lui își pierduse culoarea. Și mai mult alb, strălucitor și ciudat, acoperea pereții cortului și aproape toate suprafețele. Atinse o grămadă ce se găsea în apropiere și răceala ei îi arse degetele. Zăpadă? Nu o mai văzuse niciodată, dar se gândise la ea, atunci când își amintea poveștile tatălui său… Înțelese imediat. *Visez.*

— Da. Dar nu în Ina-Karekh.

Când se uită în jur, o găsi pe Hanani la câțiva pași mai încolo. Forma visului avea ceva bizar, sclipind din când în când, ca și cum ar fi încercat să-și modifice structura, dar pentru moment, fata îl controla bine.

— Acesta e tărâmul dintre deșteptare și visare, spuse ea. Sufletul tău m-a adus aici din nou și din nou, în loc să mă ducă în Ina-Karekh. Cred că e un semn că o parte din tine a ieșit din adevăr. Ai adesea viziuni?

Wanahomen tăcu pentru o clipă și apoi minți.

— Nu.

Fata rămase atât de mult timp tăcută, încât Wanahomen știu că ea văzuse direct prin el. Dar nu avea de gând să recunoască adevărul în fața ei.

— Nu contează, zise ea. Oricum vreau să te învăț cum să te vindeci singur.

Wanahomen se încruntă confuz, înconjurându-și umerii cu brațele. Frigul îi intra direct prin robe.

— Nu-mi place asta.

— Atunci schimbă-l. Este tărâmul tău, oricum.

— Nu înțeleg.

— Un Colector este cel a cărui minte creează lumi prin actul visării. Le vine firesc. Dacă nu ar fi puterea sângelui de vise, și-ar petrece tot timpul în lumile create de ei. Voi ați numi asta

nebunie.

Wanahomen se înfioră. Fata nu părea afectată de frig, deși purta mai puține veșminte.

— Nu sunt Colector.

Când văzu că ea nu răspunde, schimbă subiectul.

— Cum plec de aici?

— Creează un altul, așa cum ai făcut și cu acesta.

Își amintise poveștile tatălui său și își închipuise un peisaj de vis cu zăpadă. Se hotărî să încerce o altă amintire din copilărie: grădinile din Kite-iyan, palatul mamelor sale și ale fraților lui. Văzu micii palmieri delicați, adulmecă aromele florilor și pipăi cu degetele de la picioare pământul umed de lângă râul din apropiere.

Degetele de la picioare. Purtase sandale, dar acum era desculț. Aerul, cald. Deschise ochii și Kite-iyan se ridica în fața lui. Fără culoare, umbrit, dar de neconfundat.

Hanani privi în jur, clătinând din cap.

— Voința ta e puternică. Dar nu m-am îndoit nicio clipă.

Fata se plimbă prin grădină, deloc armonioasă pentru simplitatea ei și disciplina Hetawei, trecându-și degetele peste plante, bolovani și un zid de piatră.

— Ce vezi aici? E totul în ordine?

Wanahomen se întrebă despre ce naiba vorbea fata.

— Este exact cum mi-o amintesc, da. Numai că foarte cenușie și urâtă.

— Nimic nelalocul lui? Ești sigur?

— Desigur că nu pot băga mâna în foc, n-am mai fost pe-acolo de zece ani.

Dar cât de dor îi fusese! Se jucase în grădinile palatului, în copilărie, de-a v-ați ascunselea cu frații lui și construise castele de nisip cu surorile sale. O ascultase pe mama lui, în zilele de dinainte de boală și înainte ca vârsta să-i slăbească vocea, cum cântă în sua antică. Ascultase…

Un sunet. Ceva din grădină nu suna cum trebuie.

Răsucindu-se pe călcâie pentru a găsi sunetul, începu să se deplaseze printre palmieri și ferigi. Apa. Da, vechea fântână. Aproape uitase de ea. Prins în zidul ei, capul sculptat al unui leopard turna apă în gurile deschise a trei pui, pentru ca apoi apa să se verse într-un bazin, dedesubt.

— E prea moale, murmură el ca pentru sine. Nu e suficientă

apă, se scurge prea încet.

— Potrivește-o cum vrei tu.

Tăcută, femeia venise lângă el. Oare chiar mersese sau se manifestase direct aici?

Wanahomen privi în jurul fântânii, căutând un mecanism, deși fântâna fusese construită cu multe secole înainte și nu știa cum funcționează. Dar Hanani îi atinse brațul.

— Este lumea ta.

Sclipirile ciudate ale formei visului încetaseră. Acum se concentra cu toată ființa asupra lui. Se simți flatat.

— Aranjeaz-o cum vrei.

Brusc, Wanahomen pricepu. Nu avea nevoie de niciun mecanism sau de vreo știință în ale construcțiilor, când el controla tot ceea ce vedea doar cu propria voință. Se concentră să-și amintească precis cum curgea apa. Când sunetul fântânii se potrivi cu sunetul din amintire, un fior îi trecu pe șira spinării, care nu avea nimic de-a face cu fulgii de zăpadă din părul lui, ce încă se mai topeau. Din instinct se uită în sus, privirea fiindu-i atrasă de cer. Nici aici lucrurile nu stăteau tocmai bine. Găsise cerul fără nori, cerul palid al pustietăților de lângă Merik-ren-aferu. Îl transformă într-un cer albastru cu nori ca niște fuioare care vor dispărea până la amiază, dar care se întorceau întotdeauna noaptea.

Simți din nou fiorul, mai puternic acum și, odată cu el, mai trăi o senzație de plenitudine, atât de puternică, încât îi tăie răsuflarea.

— Ceea ce simți acum este echilibrul, îi spuse Hanani. Pacea. Să nu o uiți. Când sentimentul se risipește sau slăbește, întoarce-te aici și repetă ceea ce ai făcut. Sau creează un loc diferit, nu are importanță. Când îți vei invoca numele de suflet, vei umbri simulacrul sinelui din starea de veghe. Când făurești un tărâm în acest loc gol, tot ceea ce vezi… ești tu. Schimbă-l și te vei schimba și tu.

Inspiră adânc, savurând senzația de pace. Îl uimea că nu-i observase lipsa înainte. Însemna oare că aluneca încet în nebunie? Un gând înspăimântător.

— Nu înțeleg cum funcționează.

— Nici nu e nevoie. Nimeni nu înțelege.

Când o privi surprins, fata zâmbea, deși nimic amuzant nu se vedea în ochii ei. Avea senzația că expresia ei aparține

obișnuinței.

— Așa se visează, prințe. Acestea sunt tărâmurile zeilor. Numai cei mai puternici Colectori au speranța că înțeleg. Ei s-au născut din puterea Zeiței, iar restul se luptă să-i imite. De aceea ne conduc și de aceea avem așa de multe speranțe pentru tine, Avatar al Hananjei.

Wanahomen se încruntă, dar își dădu seama că semnele fuseseră acolo tot timpul, la fel de limpezi precum cearcănele de sub ochii shadounei. Crezuse că interesul Hetawei pentru el este strict politic. Aveau nevoie de un nou rege și de ajutor militar, ca să scape de kisuatieni. Acum însă știa. Ei chiar credeau că el este unul de-al lor. Blestemat cu magia lor, neantrenat și lipsit de control, dar binecuvântat cu harurile Zeiței. Pentru Hetawa, asta însemna totul.

Wanahomen nu crezuse niciodată cu adevărat în Hananja. Da, visa și văzuse puterea magiei Hetawei, dar ideea că unei zeițe i-ar păsa de niște creaturi mici care se strecurau în visele Ei i se părea ilară. Povestea avatarului o considera doar un lucru legat de titlu, fără niciun fel de semnificație. Dar dacă acesta era motivul pentru care Hetawa hotărâse să-l ajute, atunci titlul chiar avea putere. Și dacă totul era adevărat? Dacă puterea pe care o avea, potrivit preoților, l-ar putea transforma într-un Colector și ar avea și un scop mai sfânt? Care era acest scop? Și de ce i-l dăruise Ea?

Wanahomen se ridică în picioare.

— Atunci, s-a terminat? Acum voi fi în stare să mă abțin să nu înnebunesc?

— Poți folosi această metodă ca să-ți păstrezi umorile echilibrate, da. Dar rămâi atent, deoarece nebunia ia multe forme și nu toate sunt afectate de sângele de vise. Decăderea tatălui tău e dovada vie.

Wanahomen se încordă și o rafală bruscă de vânt străbătu grădina.

— Tata nu era nebun.

— Atunci crezi că era doar rău? Nici măcar noi nu mergem așa departe, prințe.

Se întoarse spre ea, iritat.

— Nici asta nu cred.

— Știi doar ce a încercat să facă. A torturat un Colector, de două ori, până când acesta a devenit un monstru. A dezlănțuit

monștrii asupra dușmanilor și a aliaților, pedepsindu-i cu o soartă mai rea decât moartea…

— Dar nu așa s-au petrecut lucrurile! El nu era așa! El era…

Grădina se schimbă, inundată de strălucirea orbitoare, deși fără culoare, a soarelui. Acum se afla în caturile de sus ale palatului, stând în balconul apartamentului său somptuos. Se uită în jos, spre el, și văzu veșminte diferite. Acoperământul de șold preferat din piele de leopard și o cămașă largă din mătase adusă de pe alte tărâmuri, peste care avea un guler din jasp, dăruit de mama lui în timpul ceremoniei ce marca începutul tinereții.

Mâinile îi deveniseră mai fine, iar brațele mai puțin musculoase decât acum, după zece ani petrecuți ca luptător neînfricat…

— Wanahomen, se auzi un glas în spatele lui și inima aproape că i se opri.

Se întoarse.

Eninket, acum regele Tronului Viselor, traversă încăperea cu pași mari și apăsați, așa cum îi stătea în obicei când trăia. Cu chipul tot un zâmbet, își desfăcu brațele să-și îmbrățișeze fiul preferat. Aproape paralizat din cauza șocului și a suferinței încă proaspete, Wanahomen îl strânse în brațe, iar ochii i se umplură de lacrimi când visul îi dărui detalii pe care le uitase de mult timp. Parfumul tatălui său, dulce, de tămâie și de ulei de cuișoare. Zornăitul micilor cilindri de aur împletiți în părul lui. Forța brațelor, care, pe vremuri, când nu trecuse de iluziile tinereții, Wanahomen le credea de neînvins.

Ziua. Da, își amintea și asta. Ziua de dinainte ca armatele kisuatiene și gujaareene să se întâlnească la Soijaro, în nordul Kisuei. Ziua dinaintea morții lui.

— Tată, șopti Wanahomen, strângându-l tare la piept. Tată.

Când deschise ochii, văzu ceva care îl enervă. Femeia templului. Îl urmărea atent, cu silueta ei cenușie, albă, fără culoare, din capătul celălalt al încăperii. Imaginea ei dădu să se destrame din nou și de data asta reuși să surprindă licăriri ale celuilalt sine al ei: o siluetă care se jelea și vărsa lacrimi amare. O creatură sălbatică, ai cărei ochi se umpluseră de compasiune amară.

Și ea știa ce înseamnă să pierzi un tată.

Wanahomen se retrase din îmbrățișarea tatălui său, privind

chipul bărbatului care fusese zeul lumii lui vreme îndelungată. Oare trăise tatăl său o asemenea durere în spatele zâmbetului de zi cu zi? Sau îl înșela memoria?

— Ce s-a întâmplat, Wana? îl întrebă tatăl său, pe jumătate zâmbind acum, după ce îi văzuse expresia de pe chip.

— Nimic. Mă bucur să te văd.

Tatăl lui zâmbi larg și îl înconjură protector cu brațul pe după umeri, împingându-l să iasă pe balcon.

Aceasta e lumea ta, îi spusese Hanani. Va vedea numai ce va dori să vadă. Când era un simplu copil răsfățat, fuseseră atât de multe lucruri pe care nu dorise să le vadă la tatăl lui. Acum…

Șovăind un moment, Wanahomen închise ochii și își sili amintirea să devină corectă.

Când deschise ochii, tatăl lui pășise în față, sprijinindu-se de balustradă, privind apusul de soare.

Wanahomen îi vedea acum ridurile de îngrijorare din jurul ochilor, încordarea nefirească din corp. Observă că tatăl lui se ferea să se uite în ochii lui.

— Vreau să știi, începu tatăl lui, că orice aș face mâine, o fac pentru tine.

Secerarea armatelor. Tatăl lui făcuse asta ca să capete nemurirea, după o magie atât de veche, interzisă, încât lumea uitase de existența ei. Deși nu știuse la vremea respectivă, Charris îi mărturisise adevărul mai târziu. Dacă Eninket ar fi devenit nemuritor, Wanahomen, la fel ca și frații săi, ar fi fost sortit să ducă o viață golită de sens, acoperit cu avere și privilegii fără niciun folos. Ca fiu preferat, pesemne că s-ar fi căsătorit cu o fată dintr-o familie din castă înaltă, pentru a întări legăturile familiei cu tronul, dar n-ar fi avut niciun fel de putere, nici măcar dacă s-ar fi apucat de muncă sau de arte. Orice fiu al prințului a cărui glorie concura cu a tatălui său reprezenta o posibilă amenințare împotriva Tronului Apusului de Soare.

Oare ar fi folosit tatăl lui asasini pentru el în acest caz, după cum o cerea tradiția?

Eninket îi aruncă o privire. Cum de nu observase niciodată Wanahomen rușinea din ochii care erau ca și ai lui?

— Vreau să fii în siguranță, rosti Eninket încet. Vreau ca viața ta să fie plină de pace. Poverile conducerii unui regat… Le-aș ține departe de tine, dacă aș putea. Te-aș păstra așa cum ești, nepătat.

M-ai păstra așa cum sunt, tată? Un băiat în trupul unui bărbat? Un animal de casă?

În spatele regelui, femeia templului își feri privirea.

— Wana? Înțelegi?

Eninket se uita la el, tulburat din pricina tăcerii lui.

Da, înțeleg. Ce fel de om alege o asemenea soartă pentru fiul său? Înțeleg exact ce ai vrut să faci.

Totuși, Wanahomen oftă, se frecă la ochi, apoi se întinse să-și apuce tatăl de umăr cu o mână. Însă mâna, deloc spre surprinderea lui, era cea pe care o avea acum. Nu mai era moale, ci ridată și uscată de vânt, întunecată de soare, pătată cu cicatrici de la mânuitul cuțitului, de la lupta cu sabia, de la luptele corp la corp. Devenise bărbatul pe care tatăl lui nu-și dorise niciodată să-l vadă.

— Te iubesc, tată, spuse el, și e adevărat. Nu ți-am spus niciodată destul. Dar greșeala de aici, din lumea aceasta care e sufletul meu…

Închise ochii, urându-se pentru trădarea sa, fie și măcar față de imaginea mai tânără a lui Eninket, dacă nu pentru altceva.

— Ești tu.

Cu toată voința de care era capabil alungă imaginea. Plutiră din nou în spațiul dintre tărâmuri, care își lepădase masca și își arăta acum adevărata sa natură. Beznă nesfârșită, fără nicio formă. Se potrivea cum nu se poate mai bine stării sale sufletești.

— Îmi pare rău, veni o voce de niciunde.

— Cum de e posibil să fii și tu aici? întrebă el.

Se simțea gol înlăuntrul peretelui de cristal care îi proteja eul interior. Toată furia lui arsese. Nu mai ura Hetawa, deocamdată. Înțelesese că avuseseră dreptate atunci când îi omorâseră tatăl.

— Locul se află sub controlul meu, nu?

— O parte din tine mă vrea aici. Pot să plec și să te las dormind. Lecția s-a sfârșit.

— Nu.

Îi porunci zidului de cristal să se subțieze și să devină moale, ca o invitație.

— Rămâi. Ne putem alina unul pe altul.

Brusc, simți zidurile sinelui ei manifestându-se, solide, dar fragile precum osul.

— Nu am nevoie de alinare.

N-o mai auzise niciodată mințind înainte.

Însă înainte de a apuca să o ia la întrebări, fata se retrase.

— Odihnește-te în pace, prinţe.

Blândă ca lumina, fata dispăru.

— Pacea Ei să fie și cu tine, spuse el.

Dar știa că asta va fi o minciună pentru mult timp de aici înainte.

33 Invitația

În întunericul cortului, Hanani își contempla nebunia.

O simțea cum îi năpădește conștiința cu fiecare clipă care trecea. O simțise în Ina-Karekh cu Wanahomen și chiar și în spațiul dintre cele două tărâmuri. Nu știa cum să scape de ea. Și nici nu era sigură că asta își dorea.

Dayu. Negustoreasa Danneh. Mni-inh. *Toți cei de care îmi pasă mor.*

Și nu numai ei, nu? Azima, Colectorul Sonta-i, shadouna fără nume. Poate că nu ea fusese cauza directă, dar implicarea ei stârnise fiecare dintre tragedii. Era un purtător în viață al morții.

M-am temut de banbarra, dar ei ar trebui să se teamă de mine. Ar trebui să părăsesc tărâmul deșteptării înainte de a distruge întregul trib.

Așa lucra nebunia.

Știa că gândurile ei sunt împotriva firii. Hetawa o învățase că nu există semne rele, cu excepția celor trimise de Zeiță sub forma viziunilor. Mni-inh mai ales ar fi furios să vadă că se gândește la o asemenea erezie. Dar oricât de mult se străduia să-și țină gândurile în frâu, întotdeauna o copleșeau, devenind tot mai puternice.

Singura scăpare era să nu simtă nimic și să nu se gândească la lucrurile care îi provocaseră suferință. Îi venea foarte greu, când atât de mulți oameni încercau să-i vorbească, să o atingă, să o aline. Nu înțelegeau. Nimic nu o mai putea alina după pierderea lui Mni-inh. Nimic nu o va mai alina vreodată.

Încovrigându-se pe o parte, între perne, Hanani adormi.

Tribul clocotea de veselie când Hanani ieși din cort de dimineață. Dormise mai mult decât de obicei, trupul ei

nereușind să se trezească odată cu zorii, pentru prima dată de când își amintea ea. Nu visase. Uitându-se în jur, îi zări pe banbarra strânși din nou lângă postul de veghe. După entuziasmul lor și după gesturile făcute, bănui că un alt trib sosise.

Coborî să se spele, de data asta surprinzând câteva femei lângă micul lac. O salutară și îi făcură loc, arătându-i mai multă curtoazie decât înainte. Deși habar n-avea ce ziceau, ghici din glasul femeilor că sunt fericite. Când nu mai reuși să suporte hohotele lor de râs ocazionale, se îndreptă de spate, își luă rămas-bun și plecă. Se lăsă tăcerea, dar fata știa că e privită în timp ce se îmbracă. Fără îndoială că o vor bârfi de îndată ce va pleca, așa că le făcu pe plac și se îndepărtă iute.

Înapoi în tabără, căpeteniile ultimelor triburi sosite, Vilisyo și Amaddur, veniseră să schimbe salutări cu Unte și cu ceilalți. Sclavii forfoteau de colo până colo, încercând să se pregătească pentru noaptea solstițiului și pentru o sărbătoare care, fără îndoială, va fi mai sălbatică decât s-a pomenit vreodată. Femeile tribului păreau entuziasmate, grăbindu-se să se înfrumusețeze. Bărbații nu dădeau prea multe semne de agitație, dar se simțea că sunt bucuroși. Pe măsură ce ziua se scurse, Hanani văzu ciorovăieli, întreceri de dans iute, cu premii în bijuterii, și bărbați ridicându-și vălurile pe furiș ca să-și arate albeața dinților.

Îi venea greu să nu-i urască pe toți.

Însă ura era o emoție și nu avea de gând să-și permită să simtă altceva decât durere ori se va prăbuși. Într-un târziu, se retrase în cortul ei și rămase acolo pentru tot restul zilei.

Spre seară, cineva bătu în pânza de la intrare. Nu voia vizitatori, dar se ridică să deschidă.

Wanahomen păși în cort, lăsând pânza ridicată, astfel încât ceilalți să vadă înăuntru. Spre deosebire de restul petrecăreților, arăta posomorât și bosumflat și nu avea niciun chef de sărbătorit. Hanani zări urna din lut pe care o ducea sub un braț și înțelese de ce.

Wanahomen îi întinse urna.

— E sigilată. Ar trebui să o poți duce înapoi la Hetawa așa cum e.

Fata se uită la urnă și simți prima crăpătură în zidul ei de apărare. Mni-inh, cu ochii lui veseli și glasul blajin, devenise simplă cenușă. Își feri privirea și închise ochii.

— Mulțumesc, prințe. Vrei s-o pui în altă parte, te rog?

Îl auzi ducându-se în partea opusă a cortului. Sunete de piele și de țesătură.

— Am pus-o într-unul dintre coburii tăi. Am învelit-o într-o eșarfă, ca să o protejez.

Fata încuviință din cap și se așeză din nou între perne, fără să poată vorbi din pricina nodului din gât. *Fără emoții, fără emoții.* Repetă gândul, până când deveni real. Când se mai liniști puțin, spuse:

— Hotărârea va fi luată curând?

— Mâine. Poimâine cel târziu. Dacă îmi este favorabilă, trupele se vor strânge și vor fi gata de marș în mai puțin de o zi. Banbarra sunt niște sălbatici, dar eficiența lor militară e cu mult peste a ținuturilor civilizate.

— Și dacă nu e în favoarea ta?

— Puțin probabil.

Da, cineva care înțelegea că războiul nu putea fi ocolit. Auzise din greutatea vorbelor lui. Nu se prea bucura de un asemenea deznodământ.

— Shadouna s-a dovedit mai tare decât toate urzelile mele. Căpeteniile s-au unit acum sub stindardul mâniei. Dacă vom izbândi, sigur vor cere ajutorul Gujaarehului ca să-i șteargă pe shadouni de pe fața pământului.

— Shadounii deja au suferit, dacă molima coșmarului se află printre ei.

— Nu contează. Gujaarehul va avea nevoie de aliați până când vom deveni puternici din nou. Iar eu trebuie să-mi plătesc datoriile.

— Vorbești ca și cum ar fi de la sine înțeles că vei recâștiga orașul.

Wanahomen se dusese la ușa cortului, privind spre tabără sau lăsându-i pe ceilalți să-l vadă că nu face nimic necuviincios. Nu-și îndepărtase vălul, dar ea îl cunoștea îndeajuns ca să-i simtă zâmbetul amar.

— Ce altceva mi-a mai rămas? Dacă dau greș, nicio armată și niciun aliat nu mă vor mai urma vreodată. Va trebui să fug în nord, în exil... Bineînțeles, dacă kisuatienii nu mă capturează și nu fac un spectacol public din execuția mea.

Ridică din umeri.

— Optimismul e mai simplu.

Hanani nu era de acord. Dar…

— Oamenii se vor strânge în jurul tău. Tu ești Avatarul Ei. Poate că *este* menit ca tu să câștigi.

— Nimic nu e menit. Armata banbarra…

Tăcu, parcă și mai mâhnit.

— Tata ar râde de mine cu o așa armată. Dacă trupele tuturor triburilor se strâng la un loc, totalul lor s-ar ridica puțin peste 1600. Se bat ca demonii, dar kisuatienii sunt 4000, în timp ce alți 4000 pot veni din Kisua în opt zile. Trupele nobililor numără și ele vreo 2000 de oameni, de partea mea… Însă aceștia nu sunt soldați în care am încredere. Nu toți aliații mei sunt la fel de onorabili precum Hetawa și triburile banbarra, mă tem.

Era înfricoșat. Vedea în încordarea umerilor lui și în brațele încrucișate. În felul în care privea adunarea de afară, fără să vadă nimic totuși. Nu avea vorbe de alinare pentru el. Ar fi putut să-i recite proverbele Hetawei ori cuvinte de înțelepciune de la Învățătorii ei, dar toate păreau lipsite de sens acum.

— Ei bine, am stat prea mult timp cu tine. Nu vreau să înceapă bârfele.

Își întoarse privirea spre ea, dar în ochii lui nu se putea citi nimic.

— Înțeleg ce încerci să faci. Și eu am procedat la fel după ce… după ce eu și mama am părăsit Gujaarehul. Dar nu rămâne aici, la noapte, Hanani. Tăcerea te va distruge.

Crezuse că a înțeles, deoarece și tatăl lui murise. Dar tatăl lui fusese un monstru, în vreme ce Mni-inh fusese bun, înțelept și blajin. Fata își feri privirea, ca să nu-l urască și pe el, iar glasul ei sună rece ca gheața.

— O să fiu bine, prințe.

— Nu, nu vei fi, se răsti el enervat. Dar ești la fel de încăpățânată și de înfumurată ca orice altă femeie… Pe toți zeii! Nici măcar n-ar fi trebuit să încerc. Fă cum ți-e voia atunci.

Plecă și trase pânza la loc, după ce ieși.

Fata strânse bine legăturile, după care se așeză în bezna și liniștea cortului, dorindu-și să simtă ceva din Mni-inh în cenușa lăsată în urma sa.

Până la căderea nopții, Hanani știu că se va prăbuși.

Wanahomen nu se înșelase în privința tăcerii. Rămăsese în cortul ei pentru încă o oră, holbându-se la cobur și luptându-se

cu dorința de a lua urna, de a o dezveli și de a se încolăci în jurul ei, după ce ar fi desfăcut-o, ca să vadă dacă miroase ca mentorul ei, știind limpede că dacă ar proceda așa, ar începe să aiureze. În cele din urmă, nu avu încotro. Poate că îi ura pe banbarra care se veseleau când Mni-inh era mort, dar să-i urască pe ei era mai simplu decât să-i fie dor de el. Ieși din cort și se uită în jur.

Totul era ca în prima noapte a sărbătorii de opt zile a solstițiului. Oamenii roiau pe ambele platouri mărginite de prăpăstii ale taberei și pe platourile mai mici din Merik-ren-aferu, destinate oaspeților. Aleile dintre corturi erau mai luminate decât de obicei, mulțumită zecilor de lămpi care atârnau de șiruri de frânghii întinse. Întregul canion vuia de zarvă, aerul vibrând de glasuri, muzică, bătut din palme și hohote de râs. Până și sclavii sărbătoreau, lângă un foc aprins la poalele costișei. Pe cer, Visătoarea nu era umflată ca de obicei, chipul ei cu cele patru fâșii fiind trunchiat în partea dreaptă din cauza umbrelor, ce prevesteau o iarnă grea în ținuturile nordice. Pentru prima dată după mai multe luni, steaua strălucitoare, ce clipea în permanență, numită *Myani* în vechea sua ori Băiatul-Frumos, apăruse pe cer sub curbura întunecată a lunii. Un nou an începuse.

Rătăcind prin tabără, avu senzația că e prinsă printr-un vis. Nimeni nu părea să o bage în seamă, nici bărbații, nici femeile, nici copiii care alergau pe lângă ea. Era o piatră de râu, nemișcată, în timp ce viața taberei își urma cursul în jurul ei. Stătea în mijlocul a o mie de suflete și se simțea mai singură ca oricând.

— Hanani! se auzi o voce cunoscută.

Se întoarse și o văzu pe Yanassa, stând cu Hendet și alte câteva femei lângă unul dintre focuri. Yanassa se ridică și veni spre ea, zâmbind și cu brațele deschise.

— Ai ieșit afară! Bine! Doar nu m-am chinuit atâta cu părul tău ca să-l ascunzi într-un cort. Haide, vino!

Era mai ușor să se lase dusă, decât să se împotrivească, așa că o urmă pe Yanassa și se așeză lângă foc.

— Uite, spuse una dintre femei, întinzând spre ea o tărtăcuță scobită.

O luă și bău fără să se uite și își dădu seama ce e abia când gâtul îi luă foc. Înecându-se și tușind, aproape că scăpă

tărtăcuța, dar cineva i-o luă din mână. Hohote de râs sincere o învăluiră. Altcineva o frecă pe spate ca să-și revină.

— Sipri, completă femeia care îi dăduse băutura. Din ceai, da?

— Poftim?

Hanani încă mai încerca să-și recapete răsuflarea.

— Este făcut din aceeași plantă din care bei tu ceaiul rece, care-ți place atât de mult, spuse Yanassa.

Ea îi freca spatele.

— Mai vrei?

Un fel de lichior așadar. Împărtășitorii nu aveau voie să bea, de vreme ce narcomanția cerea o voință neștirbită. Luă tărtăcuța înapoi și mai bău câteva înghițituri, strâmbându-se când tăria ei îi coborî în jos pe gâtlej.

Hendet, care o urmărise din partea cealaltă a focului cu atenție, îi spuse:

— Nu ești bine deloc, Împărtășitor-Ucenic.

Hanani privi spre ea. Yanassa se aplecă să-i studieze chipul, bucuria ei risipindu-se.

— Nu, îi răspunse Hanani reginei Gujaarehului. Nu sunt.

Yanassa îi zâmbi blând și îi luă tărtăcuța cu sipri din mâini.

— O să fii. Vom avea grijă de tine. Stai liniștită.

Hanani nu se îngrijora. Pur și simplu nu-i păsa.

— Ia te uită, spuse una dintre celelalte femei.

Îi urmăriră privirea. La un alt foc, o tânără de 16 sau 17 inundații se învârtea pe lângă unul dintre luptătorii issayir, care stătea în mijlocul unui grup de bărbați. Privirea lui deveni interesată. Își continuă discuția cu ceilalți bărbați, dar era limpede ca lumina zilei că nu le acorda prea mare atenție. Fata avea o bijuterie în mână. Hanani nu vedea exact ce e. Dar când fata trecu pe lângă luptător, îl privi direct în ochi și scăpă obiectul chiar lângă el. Cu o privire inocentă, care nu păcălea pe nimeni, se alătură unui alt grup de femei.

Luptătorul rânji și înhăță obiectul. Bărbații din jurul lui îi dădură coate și-l necăjiră în glumă, încercând să-l facă să scape obiectul, dar fără sorți de izbândă.

— Așadar, Teniant a ales în sfârșit!

Yanassa părea încântată.

— Băiatul e căpetenia vânătorilor issayir. O alegere foarte bună.

— Sunt sigură că își poate înfrâna firea de luptător pentru o noapte, spuse Yanassa, încheind subiectul. Nu cred că oricine poate deveni căpetenie de vânători sub conducerea fratelui lui Unte, mai ales dacă are înclinații să brutalizeze femeile serioase. Tribul issayir nu e tribul dzikeh.

O altă femeie îi făcu semn Yanassei să tacă, uitându-se în jur să vadă dacă nu cumva e vreun dzikeh în apropiere, dar Hanani le ignoră, privindu-l fix pe luptătorul issayir. În inima ei încolți o nevoie, fără formă sau logică. Ar fi numit-o instinct, dacă ar fi catadicsit să gândească. Dar nu avea chef să-și încarce mintea.

În timp ce Yanassa și celelalte femei continuară să se sfădească, Hanani se ridică în picioare. Yanassa îi dăruise un cercel frumos, cu lucrătură complicată, care se prindea de marginea urechii în trei locuri. Își duse mâna la ureche să-l scoată.

— Împărtășitor-Ucenic? se auzi vocea lui Hendet, surprinsă și bănuitoare.

Ignorând-o, Hanani se îndepărtă de foc.

Găsi pe cine voia lângă un foc de la marginea taberei, vorbind în liniște cu oamenii săi. Charris se sprijinea de un zid de piatră din apropiere, veghind discret. O văzu pe Hanani venind înaintea tuturor și se încruntă nedumerit când ea se apropie. Cineva îi făcu un semn lui Wanahomen, care se întoarse să se uite la ea curios.

Hanani simțea cercelul rece în mână. Îl ținea atât de strâns, încât marginile lui mai ascuțite amenințau să o înțepe foarte tare. Fata înaintă, susținând privirea lui Wanahomen cu mult curaj, apoi scăpă cercelul la picioarele lui.

Bărbații tăcură. Nu se uită la ei, nu-i voia pe ei. Wanahomen se holbă la cercel, nevenindu-i să-și creadă ochilor. O privi uluit.

Tăcută, golită de orice emoție, Hanani se întoarse în cortul ei să aștepte.

34 Bocetul

Cei din est spuneau povești despre sufletele care nu-și putuseră face călătoria spre Ina-Karekh din motive felurite și care erau blestemate să meargă veșnic pe tărâmul deșteptării sub formă de ceață sau de mâhnire. Hanani arăta ca unul dintre

aceste suflete.

Wanahomen privi lung în urma ei, apoi se uită spre cercelul de la picioarele sale.

— Nu și-a dorit așa ceva, murmură el.

Îl ridică. Îi era atât de limpede menit lui, încât niciunul dintre ceilalți bărbați nu se repezi să-l ia.

— Nu știe ce înseamnă.

— Mie mi s-a părut că știe perfect ce înseamnă, se împotrivi Ezack.

Avea glasul tulbure, în pofida zâmbetului larg.

— Femeie încăpățânată și înfumurată, spuse Wanahomen, ascunzând cercelul în pumn.

Era rece, deși de-abia se despărțise de mâna ei. Unul dintre ornamente se desprinsese când îi dăduse drumul. Rece și vătămat, exact ca ea.

— Femeie proastă și fără minte…

Se ridică și se repezi după ea, fără să se întrebe de ce se înfuriase atât de rău. Ajungând la cortul ei, intră, își smulse vălul de pe față și îi aruncă cercelul la picioare.

— Ți-ai ieșit din minți! se răsti el.

În cort, nu ardea decât o singură lampă, care atârna de pilonul din mijloc. Hanani stătea departe de el, cu spatele, pe jumătate ascunsă în umbră. Brusc, mânia lui Wanahomen se mai potoli când își dădu seama că fata se holba la coburul în care pusese cenușa lui Mni-inh.

— Nu pot să mă abțin, șopti ea.

Apoi scoase un hohot de râs slab, aproape tremurat, care îl tulbură și mai tare pe Wanahomen.

Bărbatul oftă și își scoase și acoperământul de cap, trecându-și mâna peste codițe din obișnuință.

— Nu de asta ai nevoie, Hanani. Tu ai nevoie… Pe toți zeii, habar n-am de ce ai nevoie. Dar nu de asta.

— Eu hotărăsc, nu?

Se uită la ea uimit.

— Când vine vorba de trupul meu, nu?

Urechea ei era neîmpodobită și înclinată spre el.

— Ieri mă doreai.

— Asta nu înseamnă că acum te vreau!

Spre îngrijorarea lui, fata începu să tremure, atât de violent, încât toate podoabele de pe ea zornăiră. Diferența dintre

tremurul trupului și glasul ei calm, monoton ar fi speriat pe oricine.

— Înțeleg. Iartă-mă, atunci. Am presupus greșit. Voi alege pe altcineva.

— Ce-o să faci?

Se duse lângă ea și o apucă de umeri, întorcând-o cu fața spre el. Parcă ar fi pus mâna pe un animal sălbatic. Se încordă și se uită la el cu ochii mari, înnebuniți și plini de panică. Nu țipă, dar nici mult nu mai avea.

— Hanani...

Wanahomen clătină din cap, slăbind strânsoarea.

— Sfântă Zeiță, uită-te la tine! Nu vrei un bărbat. De ce faci asta?

O parte din panica ei se mai risipi, fiind înlocuită de o suferință așa de mare, încât toată furia lui pieri ca prin farmec. Fata își feri privirea și dădu să se smulgă din mâna lui.

— Nu contează. Știu ce vreau.

— Nu, tu...

— *Știu ce vreau!*

Urlă cuvintele, cu pumnii încleștați, cu fața schimonosită de o mânie atât de intensă, încât, pentru o clipă, bărbatul nu o recunoscu. Apoi se repezi la el, cu degetele ca niște gheare și, brusc, Wanahomen se văzu nevoit să țină fata la distanță ca să nu-i sfâșie gâtul. Sau să folosească magia asupra lui. Totuși, nu avea voie să se teamă de ea acum.

— Ieși! Nu-mi ești de niciun folos, nu am încredere în tine, *nu mă poți ajuta!*

Se luptă cu ea o clipă, după care își dădu seama că trebuie să schimbe tactica. În loc să încerce să-i țină mâinile la distanță, o trase brusc la pieptul lui.

— Poftim, se răsti el, punându-i palmele pe pieptul lui. Vrei să plec? Știi foarte bine ce ai de făcut. Fă-mi ce i-ai făcut și lui Azima.

Fata îngheță, cu ochii plini de groază.

— Nu, nu voi ucide din nou.

— Nu trebuie s-o faci. Mentorul tău mi-a oferit durere odată. M-a pus în genunchi cu o singură atingere. Fă și tu la fel și atunci voi ști că vrei cu adevărat să plec, astfel încât altcineva să poată veni la tine și să-ți fie de folos. Voi ști măcar că te poți proteja singură.

Wanahomen se îmbărbătă, în caz că o judecase greșit, dar știa aproape sigur că nu va fi așa. Într-adevăr, în loc să-l rănească, ea încercă să scape din strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul!

— Ai spus că știi ce vrei! Pe cine ai dori în locul meu? Să ți-l trimit pe Charris? Ori pe Unte mai bine, e bătrân, dar tocmai a făcut un copil anul trecut. Sau îl vei lua pe primul venit care își arată poftele și nu înțelepciunea? În cazul acesta, ar fi trebuit să-l lași pe Azima să te violeze!

Hanani tresări, dar clătină din cap apoi.

— Ce mai contează, prințe? Tu oricum mă urăști. Dă-mi drumul!

Bărbatul trase adânc aer în piept.

— Nu te urăsc. Te-am urât odată, dar greșeam. De fapt…

Wanahomen aproape că izbucni în râs. Chiar nu se așteptase să discute un asemenea subiect cu o preoteasă a Hetawei.

— Ești suficient de atrăgătoare și de bună la suflet, ca să mă simt tentat. Dar e un lucru greșit, nu pricepi? Se întâmplă ceva cu tine, ceva rău și lucrul acesta nu te va ajuta.

Îi săltă capul încetișor. I s-ar fi făcut milă de ea, fie și numai dacă i-ar fi zărit expresia confuză.

În timp ce ea se chinuia să-și găsească vorbele, el îi strânse mâinile.

— Ai zis că nu te pot ajuta. Învață-mă cum să o fac. De ce ai nevoie, Hanani?

Fata nu răspunse, dar se uită spre cobur din nou. Atunci Wanahomen își dori din suflet să nu-i fi dat blestemata aia de urnă, cel puțin nu înainte de a veni vremea să se întoarcă în Gujaareh.

— Mentorul tău s-a dus.

Rosti cuvintele cât putu de blând, dar Hanani tresări de parcă i-ar fi dat o palmă. Lui Wanahomen îi veni o idee.

— Spune-mi ce ar face Mni-inh, Hanani, dacă ar fi aici. Spune-mi cum te-ar ajuta el.

Ce prostie! Dacă Mni-inh ar fi fost viu, ea s-ar fi simțit bine. Dar cei care aveau de-a face cu visele învățaseră să gândească în logica visului, așa că nu-l surprinse s-o vadă încruntându-se și clipind des, în încercarea de a se concentra asupra lui, ca și cum vorbele ar fi căpătat sens.

— M-ar fi ținut în brațe.

Fata își plecă privirea.

— Nu. Nu prea mai făcea asta. Dar eu voiam. Întotdeauna mi-am dorit să mă țină în brațe.

— Foarte bine.

Mișcându-se cu grijă, pentru că fata era încă foarte tensionată, gata să se repeadă, îi dădu drumul la mâini și o apucă de umeri din nou. O trase mai aproape și, când văzu că nu se împotrivește și nici nu intră în panică, o înconjură cu brațele.

— Așa e bine?

Fata se cutremură. Își sprijini capul de pieptul lui. Simți cum în trupul ei se strânge ceva, pregătindu-se…

Și atunci Hanani urlă. Era singurul cuvânt care-i veni în minte când auzi sunetul scos de ea, diferit de un suspin sau de un geamăt. Părea că sufletul i se sfâșiase în două. Era mai rău decât sunetul pe care-l scosese după moartea lui Azima. Fata se lupta cu agonia, cu chinul nemăsurat. Hanani continuă să țipe, agățându-se de el, trăgându-l de haine și tremurând din toate încheieturile, până când el crezu că ea o să leșine de durere.

Cum să oprești un asemenea chin? Suferința trebuie să-și urmeze cursul, așa că o ținu strâns la piept și o lăsă să urle.

Pânza de la intrarea în cort se ridică și cineva se uită înăuntru. Hendet. Ca stăpână a *an-sherrat*-ului, numai ea avea dreptul să încalce intimitatea lui Hanani. Îi privi preț de o clipă, apoi dădu din cap spre Wanahomen, înainte să se retragă și să lase pânza să cadă la loc. Fără îndoială că îi va liniști pe cei de afară, care ar fi putut auzi și și-ar fi putut face idei greșite despre ce se petrece în cort.

Glasul lui Hanani păru să cedeze după 12 sau 13 urlete. Începu să hohotească, neajutorată, disperată și furioasă, deoarece din când în când îl lovea cu pumnul în piept. Acceptă resemnat vânătăile și tunica umedă și, după o vreme, o ridică în brațe și se așeză cu ea între perne, aranjând-o pe fată, astfel încât să-și petreacă toată noaptea plângând pe el dacă va fi nevoie. După izbucnirea ei necontrolată, Wanahomen înțelese că Hanani nu jelea doar moartea lui Mni-inh. Pesemne că plângea și pentru alte pierderi sau poate găsise în sfârșit momentul prielnic să scape de toate emoțiile înăbușite în timpul vieții ei la Hetawa. Indiferent de motive, se trezi că o mângâie pe spate, murmurându-i cuvinte de alinare.

— Nu ești singură, gata, nu te îngrijora...

Cuvinte care păreau să o mai liniștească.

Și poate, dat fiind că acum înțelegea mai bine ce făcuse tatăl său și că se temea de bătălia ce urma, se liniști și el puțin.

Încetul cu încetul, Hanani se potoli. Wanahomen ațipi la un moment dat, trezindu-se când instinctul îl forță. Trecuseră mai multe ore, iar sunetele sărbătorii aproape că se stinseseră. Tribul banbarra era în stare să se veselească toată noaptea, dacă oamenii aveau suficiente motive. Lampa nu mai arunca lumină, dar razele Visătoarei se strecurau prin găurile pentru fum ale cortului. Bănui că trecuse de miezul nopții.

Întoarse capul și văzu că Hanani e trează. Se sprijinea de pieptul lui. Avea ochii deschiși și uscați, dar fata era pierdută în gânduri. Degetele ei încă îi strângeau cu putere tunica. Părea foarte tânără.

— Te simți mai bine?

Fata trase adânc aer în piept, dar continuă să se uite în gol.

— Obosită, șopti ea.

Avea vocea răgușită.

— Atunci ar trebui să te odihnești.

Hanani își ridică privirea și se uită la el. Wanahomen își înăbuși o strâmbătură când văzu o pată mare pe tunică, acolo unde ea își ținuse capul.

— Trebuie să pleci?

— Nu.

Zâmbi blajin.

— De fapt, ți-am acceptat invitația, așa că se presupune că voi sta toată noaptea sau până când te saturi de mine. Te-ai săturat de mine?

Ea își plecă ochii și zâmbi. Era un surâs mic, abia vizibil, dar răsuflă ușurat când îl zări. Era primul lucru normal pe care îl făcuse de atâtea zile.

— Nu. Dar n-am făcut nimic care să ne obosească pe amândoi.

Umerii i se încordară și tulburarea îi cuprinse trupul.

Ar fi trebuit să fie epuizată, după furtuna de suferință, dar el hotărî să nu-i mai amintească de asta. Totuși, voia să-i risipească grija.

— Banbarra vor crede tot felul de lucruri, dar noi doi știm adevărul. Atâta timp cât la Hetawa nu ajunge vestea nopții

petrecute în doi, nu trebuie să îți faci griji. Lasă-mă să mă ridic o clipă.

Hanani păru surprinsă să vadă că încă se mai ține de tunica lui și îi dădu drumul. Bărbatul se săltă în capul oaselor, își scoase tunica și cămașa și le aruncă pe un covoraș să se usuce. Apoi, dând cu ochii de merindele neatinse într-un colț, se ridică și cercetă butelca: ceai rece. Găsi numai o cupă, dar o aduse cu el și o umplu, oferindu-i-o ei. Fata îi mulțumi și sorbi ceaiul dintr-o înghițitură. După ce bău și a doua oară, îi înapoie cupa și el își turnă ultima porție. Se întinse lângă ea, desfăcându-și larg brațul, pentru ca ea să se ghemuiască lângă el.

Hanani șovăi, aparent rușinată din pricina pieptului său gol.

— Pielea se usucă mai repede decât hainele, îi explică el. În felul acesta poți plânge pe mine după voia inimii.

Vorbele lui fură răsplătite cu un nou zâmbet obosit. Epuizarea învinsese. Fata se lăsă pe spate, părul ei gâdilându-i ușor umărul. Hanani își puse mâna încet pe pântecul lui. El oftă, trăgând o pătură din apropiere peste ei, ca să nu le fie frig și gustă satisfăcut blândețea atingerii. Întotdeauna îi plăcuse ca femeile să se bucure de el și din alte motive.

Liniștea se adânci, întreruptă doar de bătaia unei tobe și a mai multor glasuri care cântau o melodie desfrânată. Wanahomen dădu să ațipească din nou, dar vocea lui Hanani îl trase înapoi. Ceaiul îi făcuse bine, nu mai era așa răgușită.

— Nu-mi pasă dacă Hetawa va afla de noi.

Wanahomen închise ochii și o mângâie pe spate, dorindu-și ca fata să adoarmă.

— Lucrurile vor fi dificile pentru tine când te vei întoarce acolo. Și pentru mine la fel.

— O să le spun că eu te-am făcut să vii la mine. Nu-ți pot purta pică pentru asta. Și oricum eu sunt singura vinovată. Tu nu ai făcut niciodată un legământ cu Hananja.

Mâna de pe pântecul lui se încordă. Wanahomen speră că fata nu va încerca să-l lovească din nou.

— Dar nu-mi mai pasă de ce cred ei.

Normal că îi va păsa când suferința pentru moartea lui Mni-inh se va mai domoli și se va gândi din nou la viitor. O va ruga pe Yanassa să-l ajute cu bârfele care se răspândeau ca ciuma printre triburi, pentru a mai reduce riscul ca zvonul să ajungă la urechile mai-marilor lui Hanani.

— Dormi acum, spuse el ferm. Fără lecții de data asta și fără magie. Avem nevoie de odihnă.
Ea încuviință și tăcu, iar Wanahomen adormi.

Orașul, din nou, colorat acum. Aici era Ina-Karekh, visarea adevărată, și nu oglinda sufletului său care se găsea în spațiul dintre cele două tărâmuri. Din nu știu ce motiv părea să fie atras de ținuturile umbrite. Cerul semăna cu o casă mortuară, acoperit cu nori răsfirați care se rostogoleau printre fulgere. Wanahomen stătea pe treptele Hetawei, iar în ușă îl aștepta silueta întunecată a unui bărbat, care se legăna.
— Tată, spuse Wanahomen.
Îl salută scurt din cap.
Omul din umbră nu răspunse și nici nu se mișcă spre el, dar continuă să se legene sacadat. Wanahomen se uită în jos, spre el, dar nu văzu nimic din murdăria care se aduna în visele anterioare. Răul fusese reparat.
— Fiul meu, moștenitorul meu, rosti bărbatul cu o voce gâjâită. Sufletul meu renăscut.
— Nu, se împotrivi Wanahomen mohorât. Fiul tău, moștenitorul tău, dacă așa va fi voința Hananjei, dar sufletul îmi aparține, tată. La fel și viitorul.
Se lăsă tăcerea pentru o clipă. Crezu că simte uimire dinspre duhul ce plutea în ușă. Apoi dinții străluciră din penumbre. Rânjet sau zâmbet, nu putea spune.
— Niim.
Glasul se schimbase. Era mai puțin șuierător, mai uman și mai real.
— Puterea devorează puterea în tărâmurile visului, Niim. Ura și spaima devin și mai puternice. Dar compasiunea… A avut atât de puțină. Și încrederea? Dragostea? Împotriva lor ea nu are putere.
— Cine?
Înfricoșat de schimbarea visului, Wanahomen urcă treptele una câte una.
— Cine, tată? Hanani? Yanassa?
Numele lor nu păreau potrivite.
— Tiaanet?
Parcă mai aproape, dar și mai tulburător.
— Mă avertizezi cu privire la femeia pe care o vreau de

regină?

Dinții sclipiră din nou. De data asta văzu un zâmbet, unul real. *Acesta era tatăl lui.* Simțea în toată ființa sa. Nu o fantasmă, nu o amintire strâmbă, ci sufletul lui Eninket, blestemat să trăiască în ținuturile umbrite, din pricina cruzimii și a lăcomiei. Hetawa îl declarase pe Eninket nebun și așa și fusese în deșteptare. Dar cumva, pe acest tărâm, părea că își găsise un soi de pace.

Eninket, cel care vorbea, părea vindecat.

— Ai grijă de tine, fiule. Să fii un om mai bun decât am fost eu.

— Tată!

Wanahomen se repezi în sus pe scări, nepăsându-i de ororile ce îl puteau aștepta în umbre.

— Tată, nu, stai!

Dar orașul se risipi și tăcerea dintre vise fu singurul răspuns pe care-l primi.

35 Liniștea

Hanani așteptă într-un vis cu Sala Binecuvântărilor din Hetawa. După vreme îndelungată, căci aici timpul nu însemna nimic, era doar un vis și ea îi ținea socoteala mai mult din obișnuință, umbrele strălucitoare de lângă alcovurile pentru donații se mișcară brusc și Colectorul Nijiri făcu un pas în față.

— Hanani? Unde este Mni-inh?

Fata se ridică în picioare, coborî de pe podium și făcu o plecăciune adâncă, încrucișându-și brațele.

— E mort, Colectorule.

Auzi mai degrabă decât văzu cum Nijiri trase adânc aer în piept. Bărbatul nu spuse nimic, dar Sala se cutremură puțin din pricina șocului. Hanani se așteptase la o asemenea reacție, fiindcă și Nijiri îl iubise pe Mni-inh. Îi veni ușor să țină visul stabil, echilibrându-i structura împotriva atacului de angoasă.

— Molima coșmarului, explică ea. O shadoună a adus-o în tabăra banbarra. N-am știut. Mni-inh a încercat s-o vindece.

Îndurerat, Nijiri gemu. Se întoarse ca să-și sprijine mâinile de statuia din piatră-de-noapte a Zeiței. În deșteptare nu și-ar fi permis un asemenea gest, dar în vis nu existau reguli. Când fata își ridică privirea, îl văzu proptindu-se de statuie, de parcă ar fi

avut nevoie de sprijin ca să rămână în picioare. Își plecase fruntea. Fata se așeză pe marginea podiumului și așteptă.

— Până și în deșert! șopti el distrus. Mni-inh era singurul prieten pe care îl mai aveam în Hetawa, în afara fraților mei de cale. Această molimă este o oroare mai rea decât Secerătorul. *Indethe etun'a Hananja,* să umble în pacea Ta până când visarea se va sfârși.

Hanani rămase tăcută, lăsându-l să-și trăiască durerea, așa cum se cuvenea. Când bărbatul se întoarse spre ea într-un târziu, pe chipul lui se citea șocul. Nijiri veni lângă ea și se așeză pe vine, prinzându-i mâinile într-ale lui.

— Iartă-mă, Hanani. M-am gândit mai întâi la durerea mea și am uitat-o pe a ta. Lasă-mă să-ți dăruiesc pacea…

Fata se ridică în picioare și se retrase din atingerea lui pe cât de politicos putu.

— O voi găsi singură, Colectorule. Mulțumesc. P… Cei din tribul banbarra sunt foarte săritori. Mă ajută.

Nijiri tresări surprins, dar încuviință tăcut.

— Molima s-a mai răspândit și la alții înainte să…?

— Nu. Moartea fratelui Mni-inh i-a pus capăt.

— Un lucru oribil pentru care să fii recunoscător.

Păstră tăcerea o clipă și aerul se îngreună de tristețe. Apoi Nijiri dădu din cap.

— Nu mai e timp. Spune-i prințului că orașul e pregătit pentru venirea lui. Dacă va ataca iute, oamenii vor fi de partea lui. Sunt suficient de furioși ca să se lupte și fără el, dar nădăjduim că se vor abține până la momentul potrivit.

— Voi da mesajul mai departe, Colectorule. Cred că planurile prințului se vor împlini în zilele care urmează.

— Bine. Santinelele s-au înțeles cu o parte a castei militare, cu cei câțiva soldați din Garda Apusului de Soare, care au reușit să scape de numeroasele purificări, cu ofițeri din fosta armată și cu câțiva mercenari care au fost convinși să se întoarcă și să lupte pentru libertate. De îndată ce trupele prințului vor începe asaltul, se vor alătura și ei și vor măcina dușmanul din interior. Astfel, apărarea kisuatienilor va fi șubrezită și îi va împiedica să se regrupeze eficient. În rest, totul depinde numai de el.

— Da, Colectorule.

Nijiri tăcu și o privi intens. Hanani alesese să apară îmbrăcată în straiele banbarra, pe care i le dăduse Yanassa, și nu în

drapajul roșu. Ochii Colectorului recunoscuseră neîndoielnic și schimbările mai subtile.

— Tu ești bine cu adevărat, Hanani?

Fata se așteptase la întreabrea lui, dar asta nu o scuti de suferință.

— Sunt mai bine decât am fost, Colectorule, și cred că voi fi și mai bine, cu timpul. Dar…

Hanani șovăi, apoi își deschise inima și își vărsă oful, de vreme ce el intuise ce se petrecea cu ea.

— Dar nu știu dacă voi mai fi vreodată bine pe de-a-ntregul. Mni-inh, el și Dayuhotem…

Fata își plecă fruntea.

— Știu că trebuie să ne iubim toți frații, dar nimeni din Hetawa nu mi-a intrat la inimă, așa cum s-a întâmplat cu ei. Fără ei, sunt ca o barjă pe râu, care plutește fără direcție și care se îndreaptă spre marea cea mare.

Pe chipul lui Nijiri trecu un val de compasiune pe care fata nu-l mai văzuse niciodată.

— Înțeleg, spuse el blând.

Fata îl credea cu toată ființa ei.

— Nu-ți pot oferi niciun fel de alinare. Sângele de vise va vindeca doar suprafața. Va ușura durerea o vreme, când rana e proaspătă și în pericol să se infecteze. După aceea, numai sufletul singur se poate tămădui. Tu ești vindecătoarea și știi mai bine lucrurile astea.

— Noi ne ocupăm de rănile cărnii. Voi, Colectorii, ați avut mereu grijă de suflet.

Nijri zâmbi cu atâta blândețe, încât Hanani se întrebă de ce îl considerase până atunci atât de lipsit de suflet.

— Harurile noastre se împletesc mai bine decât crezi, Ucenico. Mentorul tău m-a învățat asta.

Înainte ca fata să vorbească din nou, Nijiri se opri și se uită în depărtare, încruntându-se.

— Trebuie să plec. Visătorul meu se trezește.

Ca toți Colectorii, Nijiri nu putea visa singur. Probabil că venise la ea cu ajutorul viselor vreunui acolit sau ucenic de-al Hetawei sau al unui frate din altă cale. Lui Hanani i se păru ciudat că el nu-și pusese jungissa pe visător ca să țină persoana adormită.

— Ai grijă de tine, Hanani, spuse el, făcând un pas în spate.

Dayu și Mni-inh nu erau singurii tăi prieteni de la Hetawa, oricât ai crede tu asta. Nu ești singură.
Apoi, ridicându-și mâna în semn de rămas-bun, pieri.

Hanani deschise ochii în penumbra cortului. Nu știa ce oră e, dar zarva sărbătorii nu se mai auzea. Încă mai era activitate în tabără, iar muzica răsuna încet și blând. Copiii nu mai alergau și nici nu mai țipau, ceea ce însemna că ora de mers la somn trecuse.
Hanani încă își mai odihnea capul pe umărul lui Wanahomen. Bărbatul dormea, dar ochii i se mișcau sub pleoapele închise. Fata se întrebă ce părere ar fi avut Nijiri despre hotărârea ei de a-l antrena pe prinț. Oare îi povestise deja Mni-inh? Cunoscându-și mentorul foarte bine, se îndoia. Se întrebă și ce ar fi avut de zis Nijiri dacă ar fi știut că Wanahomen e în patul ei, oricât de nevinovată ar fi fost situația lor. Nu ar fi fost prima din Hetawa să îndure bârfe stânjenitoare. Umbla vorba că Nijiri însuși și Santinela Renamhut aveau o femeie și o fiică în cartierul meșteșugarilor, iar Învățătorul Ide era cunoscut pentru aplecarea lui către ucenicii shunha-întunecați. De fapt, dacă ar fi fost să se ia după zvonuri, mai mulți acoliți din Hetawa și preotesele aveau relații de iubire tainice, deși, cel mai probabil, oamenii exagerau. Hanani nu înțelesese niciodată de ce Mni-inh avea atâta grijă să păstreze distanța între ei doi, când jumătate din Hetawa îi bănuia oricum, iar restul aveau propriile secrete de ascuns.
Fata oftă și se gândi la brațul gros al lui Wanahomen, pe care își sprijinea capul. Colectorul Nijiri ar fi înțeles, hotărî ea dintr-odată. Wanahomen nu era Colector și nu avea sânge de vise să-i dea, dar deținea, în schimb, harul unui Colector. El simțea când e nevoie de alinare. S-ar fi prăbușit dacă n-ar fi fost el. Mni-inh. Închise ochii și lăsă durerea să treacă peste ea ca un val. Avea senzația că cineva intrase în ea și îi smulsese sufletul. Marginile locului gol erau dure și conturate în așa fel, încât ființa mentorului ei să îl umple perfect. Acum nimic nu îl va mai umple. Prezența lui Wanahomen îi mai ușura din durere.
Tulburată de gânduri, se foi, ca să se așeze mai bine. Mâna de pe pântecul lui atinse ceva aspru, o cicatrice. Nedumerită, căci rana vindecată de ea nu lăsase nicio urmă, își plimbă degetele de-a lungul cicatricei și își dădu seama că e vorba de o altă

rană. Nu era lungă, dar grosimea și forma ei o tulburau, fiind așezată chiar sub coaste. Fusese o rană adâncă, se vindecase urât și se deschisese cel puțin o dată, după ce prinsese coajă.

— A fost un cuțit zimțat, spuse Wanahomen.

Vorbise încet, dar Hanani tresări surprinsă. Fata simți cum mâna lui o mângâie pe spate, cât se poate de blând, fapt care o făcu să tresară din nou. Observase că banbarra se atingeau în permanență, în alte feluri decât cele ale gujaareenilor. Se luau de brațe adesea, se înghionteau, mângâiau afectuos copiii și chiar animalele. Wanahomen trăise în mijlocul lor suficient de mult, cât să deprindă și acest obicei. Mângâierea lui ușoară, fără griji, i se părea exotică și tulburătoare.

Apoi se concentră asupra vorbelor lui.

— Un cuțit zimțat? De ce ar folosi cineva așa ceva asupra unui om?

— Pentru a-l face să sufere, presupun. Pesemne că te și infectezi mai ușor după aceea. Aproape că am murit din pricina febrei.

Wanahomen avea glasul greu de somn. În lumina lunii, fata vedea că el nu deschisese ochii.

— E o nebunie să folosești o astfel de armă în timpul unei lupte. Mult prea ușor să lovești cu el într-un moment de neatenție. Dar bărbatul care l-a folosit asupra mea nu era un luptător, ci doar un laș și un decăzut ca orice alt stăpân de sclavi.

Hanani dădu din cap, uimită că supraviețuise fără ajutorul unui Împărtășitor.

— Ai fost sclav?

Wanahomen încuviință și căscă. Se trezea încetul cu încetul.

— Pentru scurtă vreme, eu, mama și Charris. Am fost capturați când fugeam din oraș de negustorii damlushi, care își făcuseră tabără de-a lungul drumurilor ce duc spre nord. Așteptau ca niște vulturi să înhațe orice gujaareean, deoarece știau că armata noastră e în altă parte. Se pare că gujaareenii sunt niște sclavi buni, sănătoși, educați, neiubitori de violență. Deși eram însoțiți de câteva gărzi, am fost copleșiți. Negustorii sperau să se îmbogățească de pe urma noastră.

Hanani se încruntă și îi cercetă încheieturile. Observase și înainte urmele ușoare. Urme de cicatrici.

— Te-au ținut în lanțuri.

Wanahomen încuviință și deschise ochii.

— Ne-au dus în Sud, deoarece se temeau să vândă gujaareeni atât de aproape de casă. În Sud ne-ar fi putut separa și ne-ar fi fost mai greu să scăpăm sau să ne răscumpărăm libertatea. Așa că i-am propus conducătorului caravanei un joc. Nu-mi mai amintesc ce anume. Dacă învingeam, trebuia să ne vândă în apropiere. Am câștigat, dar el nu știa să piardă. Când ne-au pregătit pentru vânzare, m-a înjunghiat și mi-a legat rana ca să nu se vadă. Am fost nevoit să mă prefac că nu simțeam nimic și că nu am probleme cu sănătatea, altfel nu m-ar fi cumpărat nimeni.

Hanani își ținu răsuflarea. O asemenea faptă era plină de stricăciune, dar, pe de altă parte, în locurile departe de Colectori, sufletele decăzute mișunau precum furnicile.

— Tribul banbarra te-a cumpărat?

— Prima soție a lui Unte, Widanu. S-a înfuriat grozav când a aflat de rana mea. Mama ne-a salvat atunci, deoarece eu deja căzusem la pat din pricina febrei și Widanu voia să mă omoare ca să scap de suferință. Mama a negociat cu Widanu pentru viața mea, oferindu-i toate bijuteriile pe care le luase cu ea din Gujaareh. Le ascunsesem într-o peșteră de la poalele dealurilor, înainte ca damlushi să ne prindă. Asta a transformat-o într-o femeie cu valoare în ochii tribului banbarra și valoarea ei a trecut și asupra mea, ca fiu, așa că am fost eliberați. Charris... Widanu trebuia să se aleagă și ea cu ceva. Dar imediat ce mama a strâns din nou avere, întotdeauna a fost isteață, l-am răscumpărat pe Charris. Nu ne-a lăsat să-l eliberăm, deoarece să ai un sclav aduce prestigiu clanului. Bătrân încăpățânat.

Hanani cugetă la cele auzite, trecându-și din nou degetele peste cicatrice, fie doar pentru că era ceva nou la atingere. Nu văzuse multe cicatrici înainte. Magia nu lăsa semne. Fata observă o altă pată pe pielea lui, de mărimea unei monede de sticlă, chiar sub claviculă. Se ridică într-o rână, curioasă, și mai văzu două semne, unul deasupra șoldului și unul lângă inimă. Dacă toate aveau povești asemănătoare, înțelegea mai bine de ce în el se găsea atât de puțină liniște.

În jurul cicatricilor, pielea era fină precum pielea șamoa. Un lucru atât de fragil care cunoscuse atât de multă violență. Își plimbă degetul dinspre claviculă spre umăr, apoi în jos pe brațul lui, trecând peste mușchii tari. Studiase trupurile Colectorilor, ca

parte a antrenamentului ei, cunoștea numele fiecărui tendon și al fiecărui os, cercetase părțile din interior care nu aveau nume pentru a găsi locul sufletului ce se mișca întruna. Acum însă părea altceva. Nu doar simpla contemplare a răsuflării și căldurii unei ființe vii. Era nevoie de atât de puțin pentru a reduce acest întreg plin de viață la o simplă cenușă. Într-o zi, Wanahomen va fi ca Mni-inh, o mică urnă cu nimic în ea. Tot ceea ce conta pentru el se va duce în Ina-Karekh.

Ce important era să prețuiești viața, să o protejezi, să-i înțelegi complexitatea, cât încă omul trăia.

— Prințe, spuse ea.

Wanahomen o privea ușor nedumerit. Numai banbarra mângâiau așa, din senin. În Gujaareh, nimeni nu se purta astfel. Fata îl zăpăcise cu dezmierdările ei.

— Tu ești gujaareean?

Wanahomen se încordă, devenind furios.

— Doar știi foarte bine că sunt…

— Te porți mai mult ca un banbarra, cred, adăugă ea, continuând să-i cerceteze trupul, urmărindu-i răsuflarea vitală.

— Înțeleg de ce. Aici e mai bine să fii banbarra decât gujaareean. Mai bine să fii orice decât gujaareean.

Fata se opri, lăsându-și mâna pe pântecul lui. Sub degetele ei, mușchii de la stomac se încordaseră mai mult decât trebuia.

— Este doar un rol? Ți-ai învelit adevăratul sine cu un soi de mantie? Sau ai devenit chiar mantia între timp? Te întreb, deoarece ai fost foarte bun cu mine, dar ai fost și crud. Nu știu care ești tu, cel adevărat.

Pântecul i se ridica ușor cu fiecare inspirație. Wanahomen tăcu o clipă.

— Amândouă fețele mele sunt reale, presupun, rosti el într-un târziu. Nu prea mă gândesc la asta. Am trăit printre banbarra aproape o jumătate de viață. Când sunt cu ei, gândesc ca ei. Nici măcar nu gândesc în chakti. Dar când sunt în preajma ta și a mentorului tău… Cred că ar trebui să devin mai mult gujaareean. E ciudat să ai doi oameni în tine.

Șovăi o clipă, apoi Wanahomen îi prinse mâna. Fata simți că el îi caută privirea.

— Dar cruzimea nu o am de la banbarra, Hanani, dacă asta vrei să știi. Partea aceea din mine e pe deplin gujaareeană și vine de la tatăl meu. M-ai ajutat să înțeleg asta în ultimele zile.

— Îți face plăcere? Să fii la fel de crud ca tatăl tău?

Wanahomen nu răspunse imediat. Când vorbi, folosi un glas moale, încărcat de rușine.

— Nu. Am nevoie de cruzime. Nu aș fi supraviețuit fără ea așa de mult timp. Dar nu-mi place.

Hanani se ridică în picioare, își scoase încălțămintea și începu să-și dea jos brățările și podoabele pe care Yanassa o silise să le poarte. Le puse într-o trăistuță frumoasă.

— Atunci nu ești decăzut, adăugă fata.

Wanahomen se ridică într-un cot, privind-o încruntat.

— Bine de știut. Dar ce faci?

— Mă dezbrac.

Fata rămase surprinsă de propriul ei calm. În spatele ei, tăcerea așternută aproape că o făcu să tresară. Își trase peste cap cămașa și o agăță într-un cârlig. Când se întoarse cu fața spre el, Wanahomen se holba la ea.

— Nu e o idee bună, Hanani.

Hanani deja se săturase de oamenii care îi vorbeau, de parcă ea nu ar pricepe consecințele faptelor proprii.

— Nu poruncesc. Rog.

Fata păși din mijlocul fustelor, care îi căzuseră la picioare. Bărbatul îi urmărea mișcările, de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor.

— Îl rog pe banbarra din tine, pe sinele tău mai blând sau cum vrei tu să-l numești. Aș vrea să mă împreunez. Vei face asta cu mine?

După ce se întoarse din locul în care agățase fustele, Hanani găsi un Wanahomen înspăimântat. Bărbatul își strângea la piept cămașa, de parcă ar fi vrut să se apere de fată.

— Ți-ai ieșit din minți din nou?

— Nu mi-am ieșit din minți nicio clipă.

Wanahomen o ajutase la timp și îi era recunoscătoare. Părea nedrept din partea ei să-i ceară mai mult bărbatului, dar nimeni altcineva nu ar fi înțeles. Trebuia să spere că partea de Colector din el, oricât de nerafinată ar fi fost, va dori să o ajute din nou.

— Tu vorbești serios. Dar asta e…

Wanahomen îngheță când ea își desfăcu pânza de șold și îi dădu drumul într-un coș.

— Chiar vrei…

Hanani trase de țesătura care o purta pe sub cămașă. Pe

dedesubt nu mai avea decât pânzeturile pentru sâni. Se amuză pe seama lui Wanahomen care nu-și mai lua ochii de la ea, de parcă nu o mai văzuse niciodată în veșminte de Împărtășitor. Pesemne că sânii ei i se păruseră neatrăgători atunci, acoperiți de veșminte bărbătești? începu procesul complicat de desfacere a pânzeturilor, în timp ce el privea ca un bărbat însetat în deșert.

— Ba bine că nu, prinţe.

Wanahomen își dădu ochii peste cap. Pe chipul lui se așternuse îngrijorarea.

— Dar nu mă iubești.

Fata se opri surprinsă.

— Nu, nu te iubesc. Trebuie neapărat?

Pe chipul lui apăru un zâmbet strâmb.

— Bănuiesc că nu. Nimeni nu te poate acuza de lipsă de sinceritate, Hanani. Recunosc.

Bărbatul se ridică în picioare și se răsuci cu fața spre ea, încă strângând cămașa între mâini, dar fără nicio intenție clară să o lase deoparte.

— Dar cel puțin trebuie să ai încredere în mine și...

El își feri privirea.

— După cum ai spus și tu. Am fost crud cu tine.

Hanani oftă și se întrebă dacă nu face cumva o greșeală enormă. Bărbatul simțea lucrurile atât de profund, atât de iute. Sperase ca el să acționeze împins de dorință și nu să trăncănească întruna. Totuși, ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Un bărbat condus de emoții trebuie să cântărească lucrurile înainte de a lua o hotărâre. Mni-inh o învățase asta cu mult timp în urmă, când îl întrebase de ce se oferise voluntar să fie mentorul ei. *N-a fost ceva pentru care să stau prea mult pe gânduri*, îi spusese el. *Am văzut că ai nevoie de un mentor și că ceilalți Împărtășitori se feresc, de parcă feminitatea ta era o boală care se ia. O asemenea prostie m-a înfuriat, cred. Am acționat din pricina ei.*

Gândul că Wanahomen are ceva din Mni-inh, oricât de nereușită ar considera el comparația, o făcu pe Hanani să se simtă mai bine cu privire la hotărârea ei.

— O să te las în visele mele, îl ispiti fata. Am văzut tainele sufletului tău și ți-am arătat câteva dintr-ale mele. Corpul poate fi vindecat, schimbat, sfârșit. E un lucru ușor de păcălit. Dar

sufletul are semnificație și permanență…

Cuta de pe fruntea lui Wanahomen se adânci, așa că fata tăcu. Îi venea greu să explice. Nu avea harul unui Învățător.

— Atunci pentru tine nu înseamnă nimic.

În glasul lui se simțea amărăciunea și ea nu pricepea de ce. Se apropie de el și îi atinse brațul, dorind să înțeleagă, dar nu reuși să se uite în ochii lui. Oare Wanahomen se simțea jignit că ea voia să-l folosească în felul acesta? Poate că da. Dar poate că va reuși să-l convingă dacă îi spune adevărul.

— Nu, prințe.

De aproape, bărbatul mirosea a sudoare și a nisip, dar și a ierburi, ca acelea folosite de cei mai mulți gujaareeni pentru îmbăiere și pentru vindecare. Anason și gălbenele, pe care le văzuse crescând în jurul canionului, dar și ceva mai fin, pe care probabil o cumpărase din Gujaareh, ambră cenușie uscată. Parfumul ei îi amintea de Hetawa, unde era arsă în loc de tămâie. Un alt semn de bogăție, pe care nu-l pusese sub semnul întrebării. La fel și cu țesăturile veșmintelor ei de Împărtășitor. Mai văzuse ambră cenușie la piață și era neînchipuit de scumpă. Dar nu se mira deloc că Wanahomen, în pofida exilului și a unui trai sălbatic destul de sărăcăcios, încă mai găsea căi prin care să se trateze ca un prinț.

Fata zâmbi și îi atinse din nou cicatricea de sub claviculă. El se îndreptă de spate, luat prin surprindere. Piele barbară, dar sânge și oase gujaareene. Wanahomen se gândea la el ca la doi oameni, dar ea vedea numai unul.

— Asta e viață pentru mine.

Hanani se uită în ochii lui, încercând să vorbească îngrijorării oglindite în ei.

— Asta e carne. E durere și slăbiciune. Lucruri care mă înspăimântă. Dar carnea e ceva ce pot controla, prințe. Pot s-o fac mai puternică. Pot s-o vindec, atunci când e bolnavă. Am nevoie de această certitudine acum. Înțelegi?

Pe chipul lui trecură mai multe expresii în valuri, mult prea iute și mult prea complexe pentru a fi înțelese.

— Eu… Da. Oricât ar părea de ciudat, înțeleg. Dar cum rămâne cu legământul tău, Împărtășitor-Ucenic? Ți-am luat atât de multe deja. Nu aș vrea să-ți provoc noi dureri.

— Legământul e al meu. Depinde de mine să-l rup și nu de tine. Mâine, poate voi fi în stare să mă dăruiesc Hananjei din

nou, fără neliniște sufletească. În seara asta însă…

Fata oftă, simțindu-se tânără și bătrână în același timp, dar și nespus de singură.

— Hananja mi-a luat și ea destule, prinţe.

Mai mult decât ar fi avut dreptul să ia. Dar Hanani nu rosti vorbele cu voce tare, deoarece sângele ei de gujaareeană o împiedică să-l tulbure și mai mult.

Wanahomen se uită la mâna ei pe braţul lui, apoi la chipul ei, cercetând-o. Hanani habar n-avea ce căuta el, dar, după un moment, bărbatul se lăsă păgubaș. Dădu drumul cămășii pe podea.

— Carnea nu înseamnă numai durere, glăsui el încet. N-ar trebui să gândești așa.

Fata ridică din umeri și continuă să-și dezvelească sânii.

— Asta e tot ce știu.

— Îți pot arăta mai mult.

Wanahomen părea la fel de sfios, precum îi sunaseră vorbele. Împotriva voinței ei, fata zâmbi.

— Ţi-aș fi recunoscătoare.

Când ultima fâșie de pânză căzu, bărbatul o privi lung, sorbind-o din ochi, cu aceeași plăcere cu care ea îl mângâiase. Când el scăpă de pantaloni, arătându-i cât este de pregătit, fata se apropie de perne, ca să se întindă. Wanahomen o opri, punându-i o mână pe umeri, apoi, spre surprinderea ei, îngenunche la picioarele ei. Răsuflarea lui devenise mai grea, iar în privirea lui se vedea atât dorința, cât și venerația.

— Femeile sunt zeițe, spuse el. Plăcerea este zeciuiala pe care ți-o datorez. Aceasta e calea gujaareeană. Măcar atât îmi amintesc și eu. Este datoria mea de prinţ ca zeciuiala să fie dăruită cum se cuvine.

Vorbele lui nu aveau niciun fel de batjocură sau ironie. Hanani îl privi uluită. Iar când el își întinse brațele și își ridică bărbia, oferindu-se, ceva din sufletul ei, bine strâns, se eliberă.

Fata se apropie de el și brațele lui o cuprinseră în cea mai drăgăstoasă dintre îmbrățișări.

Chiar acolo, în acel moment, pacea se manifesta: tăcere. Erau gujaareeni. Nu aveau nevoie de țipete, gemete sau nume șoptite pentru a-și arăta mândria sau devotamentul. Wanahomen nu-i impuse nimic din ceea ce ea nu voia și nu se dădu înapoi de la nimic din ceea ce ea își dorea. În timp ce o

pătrundea, fata îi simți mușchii încordați, ritmul și răbufnirile răsuflării și felul în care fiecare oftat sau dezmierdare de-a ei răspândea umorile către miracolul cărnii lui. Avea loc o magie reală, nu precum cea din vise, scrisă în sângele atotștiutor, în bilă, ichor și sămânță. În momentul culminant al împreunării lor, Hanani transformă această nouă magie într-o rugăciune pentru Mni-inh, pentru ca Zeița să-i aducă sufletul înapoi acasă. În răsuflarea aceea reținută în lăuntrul ei, când Hanani aproape că plutea în afara sinelui, Avatarul Hananjei o strânse tare în brațe și se cutremură, șoptindu-i fierbinte la ureche: *Da.*

Fata închise ochii, recunoscătoare și plină de pace.

36 Moștenirea

Nu-i fusese greu lui Sunandi să aranjeze anumite chestiuni în interiorul Palatului Yanya-iyan, odată ce Colectorii și Superiorii au fost aduși aici. Protectorilor nu le păsa unde erau ținuți prizonierii, atâta timp cât nu puteau evada. Sunandi îi găzdui în camerele pentru oaspeți, care se potriveau mai mult gusturilor nordice: uși solide cu încuietori și ferestre foarte înguste. Încăperile erau neplăcut de călduroase în timpul lunilor de vară. Nici nu-i de mirare că gujaareenii nu suportau uși la camere. Acum, când se apropiau de sezonul inundațiilor, odăile păreau destul de primitoare. În plus, Sunandi alesese camere foarte spațioase și postase câte o gardă la fiecare ușă, ca să nu creadă cineva că nu face lucrurile cum se cuvine. Totuși, ceruse ajutorul lui Anzi în alegerea gărzilor, care aveau anumite însușiri. Cel pe care îl pusese să vegheze asupra Superiorului era fiul din flori al unui Învățător de la templul Hananjei din Kisua. Alți doi credeau în Hananja cu tărie. O cincime dintre kisuatieni îmbrățișaseră credința Zeiței. Al patrulea venea din Gujaareh, era din casta militară și reușise să fie primit în rândul armatei kisuatiene. Acum era un simplu soldat. În armata gujaareeană, fusese ofițer.

Asemenea gărzi, le va spune ea Protectorilor dacă întrebau, se vor asigura că Superiorul și Colectorii sunt tratați cum se cuvine în timpul privării lor de libertate. Se îndoia că vor întreba, dar înțelept era să aibă răspunsurile pregătite. În cele două zile de când îi adusese la palat, avuseseră loc deja două întâmplări

nefericite. Un potop de arestări când artizanii refuzaseră să livreze obiectele comandate de cetățeni kisuatieni, negustorii nu mai vândură nimic cumpărătorilor kisuatieni sau nu mai primiră monede kisuatiene. După ce mai mulți soldați fuseseră atacați și bătuți de grupuri de gujaareeni furioși, Anzi le poruncise oamenilor săi să patruleze numai câte 16 odată și postase trupe în fiecare cartier al orașului. În ciuda acestor măsuri, interdicția de a umbla pe străzi noaptea și de a face adunări nu împiedicase revolta, prima după multe secole, din cartierul Necredincioșilor. Abia mai târziu aflaseră că o armurărie fusese jefuită în timpul răzmeriței. Cartierul fusese scotocit prin toate ungherele, dar nu se găsise nicio armă. Sunandi bănuia că armele trecuseră deja peste zidul ce despărțea cartierul de oraș.

Singurul lucru care o uimi era faptul că violența încă nu se răspândise semnificativ. Părea că orașul își ține suflarea, așteptând. Ce anume, nici ea nu știa.

Pe coridoarele unde erau ținuți preoții domnea liniștea când sosi Sunandi. O binecuvântare, după etajele de mai sus pline de agitație, unde stăteau și lucrau Protectorii. Într-adevăr, tăcerea îi aminti lui Sunandi de Grădina de Piatră, un spațiu pentru rugăciune din Sala Colectorilor de la Hetawa. Coridorul avea același calm pătrunzător. Trei dintre gărzi o salutară solemn, când se apropie. Ea le răspunse la fel. Cea de-a patra gardă, cel care ar fi trebuit să fie la ușa lui Nijiri lipsea.

Sunandi se opri și privi spre ceilalți. Încă nu dăduseră alarmă și nici nu păreau îngrijorați.

O clipă mai târziu, ușa camerei se deschise și garda, gujaareeanul din casta militară, ieși pe hol. Văzând-o pe Sunandi, își înclină capul respectuos.

— Cina, Vorbitorule, spuse el într-o sua cu accent.

Îl privi lung, până când acesta începu să se foiască neliniștit. Era trecut de miezul nopții. Cam târziu pentru cină, chiar și pentru un Colector lipsit de somn. În cele din urmă, femeia se apropie și el îi deschise ușa ca s-o lase să între.

Înăuntru, camera părea liniștită, luminată doar de o lampă și de razele Visătoarei ce pătrundeau prin câteva ferestruici. Văzu mâncarea așezată pe o masă. Cel puțin garda dovedise istețime. Nijiri stătea pe un pat, cu spatele sprijinit de perete. Se uită la ea cu cea mai nevinovată privire. Deloc dificil pentru el.

Sunandi își încrucișă brațele.

— Bună seara, micule ucigaș. Sau să-ți zic acum micule urzitor?

Nijiri mustăci.

— Am rugat garda să mă ajute să trimit un mesaj unui prieten, nimic mai mult, spuse el. Însă prietenul... nu mai era acolo.

Femeia îl privi nedumerită.

— Garda a transmis deja mesajul?

— Prin visele lui, da. Este ceva ce numai narcomanții cu har pot face.

Nijiri își încrucișă brațele, uitându-se spre cele trei suluri pe care le purta femeia sub un braț.

— Mi-ai adus un dar, Jeh Kalawe?

Sunandi îi ignoră întrebarea.

— Cât timp mai ai înainte să rămâi fără sânge de vis?

Nijiri nici măcar nu clipi, obișnuit de mult cu lipsa ei de politețe.

— Cam trei, patru săptămâni, pentru noi toți. Am avut timp să ne pregătim, îți amintești?

Sunandi răsuflă ușurată în sinea ei.

— Și când va lovi furtuna chemată de voi?

Bărbatul își ridică sprâncenele întrebător, cu aceeași nevinovăție în ochi.

— Furtună?

— Știu că nobilii pun ceva la cale. Și devine tot mai bătător la ochi că orașul se pregătește de luptă. Îi influențezi pe toți în vise?

Nijiri zâmbi sincer.

— Niciun Colector nu are asemenea putere, Jeh Kalawe.

— Ehiru avea.

— Ehiru nu mai era Colector la vremea respectivă.

Vocea lui devenise rece și zâmbetul îi pierise de pe buze. Brusc, Sunandi regretă vorbele, dar nu mai avea cum să-și repare greșeala. Nijiri era gujaareean oricum. Îi va trece supărarea de dragul unei relații pașnice între ei doi. Iertarea va veni mai târziu, dar asta e. Femeia oftă din toți rărunchii și continuă:

— Mai devreme, ai sugerat că unul dintre fiii lui Eninket încă mai trăiește, alături de tribul banbarra. Iscoadele mele mi-au spus că, în oraș, umblă vorba că un prinț va veni să elibereze

Gujaarehul. E adevărat?
Nijiri își plecă ochii.
— Ți-am zis că te voi ierta, Jeh Kalawe. Promisiunea rămâne în picioare, chiar dacă nu îți răspund la întrebări, iar tu o să mă pedepsești pentru tăcerea mea.
— N-am de gând să te pedepsesc, nătărăule! Încerc să te ajut. Și pe tine, și pe mine.
Femeia se apropie de el și își coborî glasul.
— Protectorii au adus încă o mie de soldați, Nijiri. Sunt răspândiți în tot orașul acum, ca să ajute la menținerea păcii și au primit ordine să răspundă cu asprime la orice provocare. Iar pentru cei care opun rezistență, pedeapsa e moartea. Se mai pune și altceva la cale, în caz că apar atacuri sau revolte mai mari. Ceva care să înfrângă spiritul oamenilor. Nu știu despre ce e vorba. Nu mă număr printre favoriții lor acum. Și nici Anzi.
Nijiri se ridică și se duse la fereastră, uitându-se în sus, de parcă ar fi vrut să vadă unde se află Visătoarea pe cer. Sunandi niciodată nu-l mai zărise pe Colector atât de neliniștit.
— N-o să devii favorita lor din nou dacă ne ajuți, Jeh Kalawe. Și atunci, de ce?
Sunandi își dădu ochii peste cap.
— Ajut Kisua. Gujaarehul a devenit prea primejdios ca să rămână în stăpânirea noastră. Câțiva dintre membrii mai lacomi ai poporului nostru, o parte din ei sunt aici acum, se vor îmbogăți, pe măsură ce tensiunile vor crește, dar restul kisuatienilor vor suferi, deoarece Gujaarehul ne devorează resursele și soldații și nu ne răsplătește decât cu bătaie de cap. Sunt îngrozită de molima coșmarului, care ne poate atinge și pe noi. Știi că nu avem nicio apărare împotriva magiei.
— V-am ajuta, dacă am ști și cum să luptăm împotriva ei. Deși e posibil ca oamenii voștri să revină la magie din nou.
— Nu va fi nevoie de magie. Ci de un miracol.
Se întoarse spre ea încet, cercetându-i chipul, apoi privirea îi coborî spre cele trei suluri de sub brațul ei.
— Ai găsit ceva.
Femeia încuviință din cap, înăbușindu-și entuziasmul, apoi se duse lângă masă și mută tava cu mâncare pe podea.
— În căutările lui pentru taina nemuririi, Eninket a adunat o colecție de documente despre toate curiozitățile magice.
Nijiri se strâmbă și o ajută să întindă sulurile.

— Precum Secerătorul.

— Și alte lucruri interesante. Uite, asta, de pildă.

Arătă spre unul dintre suluri, acoperit în pictograme arhaice cu linii groase negre. Nu reușise să citească decât jumătate din ele, dar învățatului căruia îi dăduse tălmăcirile ei și restul documentelor se bucurase așa de tare să vadă cuvintele strămoșilor lui, încât nu-i ceruse decât un sfert din prețul obișnuit doar pentru acest privilegiu nemaipomenit.

— Aici se vorbește de o molimă care aproape a decimat orașul, o molimă pe care niciun tămăduitor nu a reușit să o înfrângă, răspândită prin vis. Au fost sute de victime, iar disperarea a cuprins întregul ținut. *S-a mai întâmplat și înainte,* Nijiri.

— Nu avem niciun fel de înscris cu o asemenea molimă la Hetawa.

— Nu aveți nici înscrisuri despre cum să devii nemuritor, nu? Și totuși, Eninket a găsit o cale. Cineva a păstrat, de-a lungul secolelor, înscrisurile voastre de la Hetawa frumos aranjate și curățate de orice era rău. Mizeria și adevărul se află aici.

Femeia bătu cu palma peste suluri.

Nijiri oftă, deși nu protestă când auzi felul în care descrisese ea Hetawa.

— Probabil că au găsit o cale să învingă visul atunci. Altfel, Gujaarehul ar fi doar o ruină tristă acum. Se vorbește de vreun leac?

— Da.

Sunandi răsfoi sulurile și scoase un altul, pe care-l întinse, alături de primul. Era mototolit și pătat, cu scriere hieratică neciteață. Pe acesta reușise să-l deslușească, într-o noapte, când o tăbliță de pe ușa ei îi avertiza pe Anzi și pe servitori să nu intre. Încă o mai dureau ochii.

— Aici se spune că un copil adăpostește visul, atrăgându-i și prinzându-i în capcană pe toți ceilalți. Când copilul visa orori, sufereau cu toții și mulți mureau. Unii își dădeau sufletul în somn, fără să mai poată mânca și să bea. Abia când copilul era ucis, victimele sale scăpau.

Sunandi se îndreptă de spate și îi aruncă o privire gravă.

— Se mai zice că doar puțini știau și că rezolvarea a fost găsită de Superiorul de la acea vreme. A omorât copilul, Nijiri, și a poruncit moartea tuturor celor care știau de el.

— De ce?

— Nu se știe. Rândurile au fost scrise de un fost acolit al Hetawei, care a fost martor la uciderea copilului, dar nu l-a observat nimeni. Dacă l-ar fi văzut, probabil că l-ar fi omorât și pe el.

Femeia puse mâna pe cuvintele scrise caligrafic și își răsfiră degetele pentru a-i atrage atenția.

— Superiorul acesta nu era decăzut, Nijiri. El a întemeiat calea Împărtășitorilor, a scris unele dintre cele mai frumoase rugăciuni ale credinței voastre și a întocmit legi care au făcut orașul mai bun. A fost un om înțelept. Oamenii înțelepți ucid doar pentru a păstra cele mai primejdioase taine.

Nijiri își ridică privirea spre ea, încet.

— Ce vrei să spui, Jeh Kalawe?

— Că trebuie să îți lași mintea deschisă pentru rezolvări pe care altfel nu le-ai lua în seamă. Decăderea înseamnă intenție, nu acțiune, așa cum mi-a zis mentorul tău cu mult timp înainte.

Nijiri păstră tăcerea pentru o vreme.

— Învățatul care te-a ajutat cu aceste documente, ce i-ai făcut?

Femeia hotărâse deja să-i răspundă, dacă avea să fie întrebată, deși nădăjduise să nu.

— I se va face o înmormântare cuviincioasă împreună cu celelalte victime ale molimei. Pentru că acesta e motivul morții sale.

Nijiri își strânse buzele nemulțumit și Sunandi se aplecă în față, sprijinindu-și palmele de masă. Își apropie capul dinadins de mâinile lungi și fatale ale Colectorului.

— Câți oameni ai omorât de-a lungul anilor, ca să păstrezi tainele lui Eninket?

Nijiri nu se întinse spre ea și nici nu tresări, spre onoarea lui. Sunandi își păstră și ea sângele rece sub privirea de gheață a Colectorului, un motiv de mândrie pentru femeie.

— Colectorii nu ucid, rosti el încet, cu o urmă de ironie în glas care o înfioră pe Sunandi. Noi ducem binecuvântarea Hananjei în mijlocul credincioșilor.

În lumina celor auzite, Sunandi nu mai zise nimic câteva clipe, potrivit obiceiului gujaareean. Cu mulți ani în urmă, descoperise că îi place tăcerea din timpul conversațiilor. Mai curăța din aerul murdărit de vorbe primejdioase și de gânduri păcătoase.

— Nu sunt vreo sfântă, dar și eu fac tot ce trebuie ca să păstrez pacea, spuse ea într-un târziu.

Bătu ușor cu palma peste sulul pătat.

— Omul care a scris asta n-ar fi trebuit să pună povestea pe hârtie. A făcut-o ca să-și salveze conștiința și slăbiciunea lui e șansa noastră. Dar când îi vom găsi pe cei care folosesc oroarea acum ca pe o armă, va trebuie să fim mai vigilenți decât strămoșii noștri. Ne vom asigura că această magie diabolică *sfârșește aici.* Ești de acord cu mine?

— Avem de-a face cu o stricăciune a sufletului nemaivăzută. Hetawa nu va precupeți niciun efort ca să scape de ea.

— Chiar dacă asta înseamnă să omori un copil?

— Poate nu e singura cale.

Sunandi răsuflă ușurată când el șovăi, deși nu-i putea permite lui Nijiri să se încăpățâneze în privința acestui subiect. Femeia va începe să se teamă de Colector, atunci când conștiința lui va pieri complet sau când va face ceva rău fără un scop anume. Atunci frica îi va stăpâni sufletul. Știuse dintotdeauna și acceptase.

— Este singura cale despre care știm că va da rezultate. Mă pot bizui pe tine că o vei face, dacă vom fi nevoiți? Vei colecta un suflet inocent?

Un alt moment de tăcere necesară.

— Nu sunt mentorul meu, răspunse el încet.

Sunandi tresări surprinsă când văzu rușinea pe chipul lui.

— Nu am avut niciodată onoarea lui.

Sunandi ezită, apoi se întinse și îi puse o mână pe umăr.

— Ești diferit de Ehiru, adevărat, dar nu e un lucru rău. El se gândea numai la Hananja, în timp ce tu te gândești și la credincioșii ei.

Nijiri zâmbi trist.

— Nu te lăsa păcălită, Jeh Kalawe. Nu mă gândesc decât la mine. Trebuie să fiu în stare să mă uit în ochii lui din nou, când ne vom întâlni în Ina-Karekh.

Sunandi nu avea să se obișnuiască niciodată cu felul în care Colectorii se gândeau în permanență la propria moarte.

— Se mai spun și altele în document.

Sunandi schimbase subiectul într-o manieră stângace, dar de neocolit în acele clipe. Scoase cel de-al treilea sul și îl întinse peste celelalte două.

— Recunoști ce e aici?

Nijiri privi înscrisul care conținea un fel de hartă. Pictograme cu nume răspândite în toate direcțiile, legate prin linii precise, fine.

— Ar trebui? Nu sunt Învățător.

Nijiri se opri atunci, recunoscând micul însemn al creatorului din colțul de jos al foii și încremeni.

— Inunru.

— Numele era mai des folosit atunci, dar nu avem niciun motiv să credem că e vorba de același Inunru care a fondat credința voastră, narcomanția și calea Colectorilor.

Și bărbatul care dăduse naștere și primilor Secerători, continuă Hanani în gând. Nijiri știa și el asta și ocolirea subiectelor dureroase era un obicei atât în Kisua, cât și în Gujaareh.

Nijiri strânse din dinți, dar nu adăugă nimic și cercetă mai departe liniile de pe sul.

— Ce e aici? Mame, tați, unchi…

Se încruntă a nerăbdare.

— M-am născut în casta servitorilor, Jeh Kalawe. Ne împerecheam după pofta inimii și nu ne-a intereresat niciodată, ca pe cei din castele înalte, cine ne-au fost strămoșii. Ce înseamnă asta?

— Din câte îmi dau seama, fondatorul vostru a cercetat anumite familii. Darul visării se moștenește din familie, nu?

Nijiri încuviință absent.

— Mai degrabă de la tată, decât de la mamă. Ori de câte ori în familia din partea tatălui apare un copil potrivit pentru căile narcomanției, continuăm să-i urmărim.

Femeia îi arătă o mică pictogramă, care înfățișa o pasăre în zbor sub unul dintre nume.

— Acesta e primul caracter al cuvântului vostru pentru *vis*. Inunru îi bănuia pe acești oameni că poartă harul.

Nijiri atinse una dintre liniile care fuseseră desenate în roșu, și nu în negru.

— Dar e vorba de familia mamei aici, spuse el. Sora unei Santinele care a fost o visătoare puternică.

Continuă să meargă de-a lungul liniei trasate.

— A avut trei copii, numai fete…

Degetul lui se opri în spațiul gol de sub linie.

— Aici a pierdut șirul. Dar nu mă surprinde. Femeile nu ne-au interesat niciodată.

— Deoarece femeile rareori moștenesc harul? întrebă Sunandi, încrucișându-și brațele. Sau pentru că credința voastră se ferește de femei?

Nijiri se enervă.

— Noi *venerăm* femeile.

— Dacă neglijați femeile care poartă darul, degeaba. Fata pe care ați luat-o la voi și e Împărtășitor… Cum se numește?

— Hanani.

— E darul lui Hanani puternic?

Nijiri cumpăni o clipă.

— Destul de puternic. Mni-inh…

Se bâlbâi puțin, fără nicio explicație.

— Mni-inh nu s-a plâns niciodată de puterea ei, ci doar de lipsa ei de încredere.

— Ar fi putut deveni Colector, în loc de Împărtășitor?

Nijiri se strâmbă, deși reuși să-și controleze expresia imediat.

— Îi lipsește aplecarea. Dar Colectarea, ca și Împărtășirea sunt două fețe ale aceleiași monede. Așa că, da.

Sunandi bătu cu palma ușor lângă numele celor trei nepoate ale Santinelei.

— Oricare dintre aceste femei e posibil să fi avut harul Colectorului sau forța Împărtășitorului. Femeile înnebunesc adesea aici, în Gujaareh?

Nijiri își feri privirea, tulburat.

— Nu adesea, dar nici nu pot spune că nu s-a auzit de așa ceva. Le dăm sânge de vise, ca să le controlăm nebunia, așa cum am face-o și cu bărbații, adăugă el prudent.

— Dar bărbații care au darul sunt găsiți devreme și duși la Hetawa, înainte să sufere prea mult. Sunt prețuiți, hrăniți. Chiar dacă izolați.

Un gând îi trecu prin minte lui Sunandi, unul urât. Se strâmbă, întorcând chestiunea pe toate fețele.

— Restricțiile voastre împotriva Slujitoarelor s-ar putea să fi avut un scop. Bărbații cu har devin celibatari în Hetawa, în schimb, femeile nu au asemenea restricții. Mai toate fac copii. E ca și cum ai lăsa o iapă într-o herghelie, în timp ce alegi cu grijă armăsarii mai năzdrăvani care au aceleași trăsături. Femeile acestea, arătă ea spre liniile roșii, *păstrează darul visării în*

Gujaareh. Altfel, Hetawa i-ar lua pe toți și, curând, nu ar mai exista nici Împărtășitori, nici Colectori.

Nijiri tăcu multă vreme. Sunandi băgă de seamă că bărbatul privește cu atenție harta, în zona pictogramei creatorului.

— Inunru a hotărât că femeile nu trebuie să slujească, spuse el în cele din urmă. Așa am fost învățat în Casa Copiilor. El spunea că femeile sunt zeițe și magia lor e ca tărâmul visării. Puternică, dar imprevizibilă. Prea nesigură în folosirea narcomanției. De aceea mulți au dat vina pe Hanani, când…

Se opri, încruntându-se.

— Hanani este dovada că femeile cu harul visării nu sunt diferite de bărbați, rosti Sunandi ferm. Câte ca ea or mai exista în oraș, mă întreb? Pesemne unele dintre ele s-au măritat cu bărbați care vin din familiile unde harul deja există. Fiii lor ar putea deveni Colectori, iar fiicele, niște lunatice.

Nijiri tresări, dar clătină din cap. Sunandi ar fi vrut să-i dea o palmă pentru felul în care se împotrivea adevărului.

— Nu toți cei care au darul înnebunesc, Jeh Kalawe.

— Nu, dar cei care înnebunesc nu ar trebui să treacă prin asta.

Femeia oftă adânc, iar Nijiri păstră tăcerea.

— Uneori, se naște câte un copil al cărui dar e atât de puternic, încât devine o primejdie pentru toți cei din jurul lui. Aș pune rămășag pe averea mea că fondatorul vostru căuta un asemenea copil.

— Căuta un copil? Dar de ce…

— Din același motiv pentru care ținea socoteala celor care ar fi putut deveni Secerători! Nemurirea, magia, visele pot omorî armate întregi și chiar popoare. *Puterea.* Fondatorul vostru era obsedat de ea.

În sinea ei, Sunandi se bucură că Inunru murise demult. Nu ar fi vrut să se înfrunte cu un om atât de inteligent, dar atât de nemilos. Slujitorii Hananjei l-au omorât pentru multele lui crime, dar chiar și-așa apucase aproape trei sute de inundații ale râului, folosindu-se de magie pentru a-și prelungi viața. Își petrecuse cea mai mare parte a timpului construind Hetawa și Gujaarehul, pentru ca ele să se potrivească visurilor sale. Suficient timp pentru a-și țese răul.

Ce bine-ar fi ca fructul otrăvit să nu se coacă în timpul vieții mele.

Nijiri oftă din toți rărunchii.

— Asemenea cunoștințe l-au rănit pe Ehiru, când a aflat de ele, spuse el. Prețuia atât de mult credința noastră. Pe mine mă tulbură mai puțin, deoarece am știut dintotdeauna răul pe care-l putem face, dar… *Indethe ne etun'a Hananja.* Nu ne privești de aproape, scumpă Zeiță.

Sunandi se uită spre ușă și se întrebă oare cât timp trecuse. Nu putea să lipsească prea mult din apartamentul ei, fără să stârnească bănuieli.

— Poți să le transmiți aceste informații și fraților tăi de la Hetawa? Prin vise sau cum știi tu mai bine?

— Da. Acoliții sunt răspândiți în tot orașul, departe de Hetawa, unde pot visa în siguranță. Voi lua legătura cu unul dintre ei.

Nijiri se așeză pe pat, solemn.

— Vrei ca Învățătorii să cerceteze înscrisurile cu nașteri ale orașului și să caute familiile care au adus pe lume narcomanți puternici, numai că de data asta ar trebui să se concentreze asupra femeilor.

— Numai familiile puternice sau familiile din care au apărut recent Colectori și Împărtășitori. Nu avem timp să-i căutăm pe toți. S-ar putea să nu găsim nimic, dar cealaltă soluție ar fi să scotocim fiecare gospodărie din oraș ca să găsim un copil ce visează coșmaruri, ascuns în vreun dulap.

— Foarte bine, Jeh Kalawe. Vom face așa cum propui.

Sunandi se apucă să strângă iute sulurile, privindu-l îngrijorată. Nijiri părea foarte supărat, dar poate că starea lui se datora nesiguranței și a faptului că nu-și deschidea sufletul prea des. Femeia nu se abținu și întrebă:

— Aș putea să fac ceva pentru tine? Ai nevoie de ceva?

Nijiri dădu din cap că nu.

— Ai riscat și-așa prea mult.

Încruntătura de pe chipul lui nu dispăru și femeia nu se miră deloc când el vorbi din nou.

— Mai e un lucru care mă tulbură.

— Ce anume?

— Inunru a făcut multe legi care să ne călăuzească în credința noastră. Cu cât aflu mai multe despre el, cu atât înțeleg că toate au avut un scop în viitor.

Sunandi încuviință, bucuroasă că nu e singura care se gândise

la asta. Nijiri își frecă mâinile, de parcă ar fi fost frig în cameră.

— Mai există în oraș o familie de care Hetawa nu s-a atins. Cel puțin nu așa cum ar fi trebuit. Prin tradiție și potrivit legii lui Inunru, fiecare prinț al Apusului ar trebui să aibă harul visării într-o oarecare măsură. Numai Consiliul Căilor din Hetawa știe de această lege. Ca moștenitori ai lui Inunru, am avut grijă să îi respectăm dorința de-a lungul secolelor. De fapt, acesta a fost și motivul pentru care am ales să-l suținem pe Wanahomen. Tatăl lui a încercat să-l ascundă de noi, dar băiatul e un visător puternic. Unii dintre noi au văzut în asta un semn din partea Zeiței.

— De ce ar porunci Inunru așa ceva?

— Nu știu, Jeh Kalawe. Dar am unele bănuieli care mă înspăimântă.

Femeia ghici adevărul din șovăiala lui. Lucrurile deveneau limpezi. Dacă Inunru nu găsea un Visător Sălbatic, voia să creeze unul. Prinții Apusului de Soare aveau multe soții și făceau mulți copii. O asemenea familie lărgită devenea perfectă pentru scopurile lui Inunru. Un asemenea copil în mâini greșite, chiar și neantrenat, era o armă vie formidabilă. În mâinile lui Inunru… Sunandi se cutremură când se gândi.

Acum Hetawa îl ajuta pe Wanahomen, care se cobora din nebuni și magicieni, moștenitorul unui alt monstru, care pierduse controlul. O altă taină primejdioasă a lui Inunru.

Sunandi își puse sulurile sub braț și oftă.

— Ăsta e un alt război, nătărăule! Nu avem suficiente necazuri acum?

Nijiri o privi fix, apoi chicoti. Era primul hohot de râs adevărat pe care îl auzea la el.

— Să te odihnești bine, Sunandi. Mă voi ruga pentru tine în noaptea asta.

Niciodată, din câte își amintea ea, nu-i mai spusese pe numele mic. Nu se simțise jignită de purtarea lui rece, în pofida anilor de prietenie. Era un gujaareean. Și totuși…

— Rămâi în pace, Nijiri, spuse ea, înăbușindu-și un surâs, și ieși din cameră.

37 Căpetenia războiului

Dimineața ajunsese la jumătatea ei, când Wanahomen ieși, în sfârșit, din cortul lui Hanani. Fata încă mai dormea, învelită cu o pătură subțire, înconjurată de mormanul de perne împrăștiate peste tot. Bărbatul se opri să îi sărute gâtul și sânul dezgolit, înainte de a pleca. Ea nu se mișcă.

Afară, tabăra abia dacă se trezise, după ce oaspeții și gazdele sărbătoriseră până la apusul Lunii Deșteptate. Zări câțiva sclavi cu ochi împăienjeniți făcând curățenie și alți câțiva luptători mahmuri bând ceai tare în jurul focurilor aprinse pentru gătit. Ceilalți încă dormeau. Întorcându-se în cortul lui, se spălă iute și își schimbă hainele înainte de a merge la Unte.

— Ia te uită, spuse Unte, când un sclav îl lăsă pe Wanahomen să între în cort.

Unte se răstignise pe o pernă lungă și subțire, cu picioarele în sus, și ținea în mâini un pocal mare. După aroma amăruie, Wanahomen știa că e vorba de ceai pentru mahmureală.

— Niciodată nu alegi calea mai simplă, Wana? Jumătate din tabără e mută de admirație, iar cealaltă jumătate crede că o să ne aduci moartea.

Wanahomen se așeză în fața lui pe o pernă și zâmbi trist.

— Asta e bine. Nu de mult, numai un sfert mă admira. Tu din care parte faci?

— Voi judeca când voi vedea chipul doamnei. Am încredere că a fost satisfăcută, nu?

Printre banbarra, era obligatoriu să te lauzi cu plăcerile din pat. Bărbații spuneau povești despre femei aproape imposibil de cucerit și despre toate pozițiile în care se împreunaseră, în timp ce Wanahomen auzise zvonuri cum că femeile țineau o socoteală undeva pentru rămășaguri, care puneau la întrecere îndemânarea bărbaților tribului între așternuturi. Deși Wanahomen se achitase bine de partea lui cu povești amoroase, unele adevărate, altele mai puțin, nu avea niciun chef acum să vorbească despre momentele lui cu Hanani. Întreaga întâmplare era prea fragilă și prea puternică, aproape sfântă, ca și femeia templului. Nu știa ce să simtă încă.

— Aș zice că da, îi spuse el lui Unte, pe un ton vădit nepăsător. Deși întotdeauna e greu de ghicit cu femeile. Cred că durerea i s-a mai domolit puțin. Suficient cât să nu înnebunească sau să se omoare.

Unte își înăbuși un căscat și se încruntă.

— Chiar era în pericol?

— Noaptea trecută? Pe toți zeii, da! Voi continua să o veghez pentru o vreme.

Wanahomen se întinse să-și toarne ceai.

— Poporul meu nu prea știe cum să facă față durerii.

— Măcar i-ai dăruit plăcere. Deși acum mă tem că prietenii ei, preoții, bărbații cu chipuri reci care omoară noaptea, se vor supăra pe noi.

— Se vor supăra pe mine, da.

Ceaiul avea un gust scârbos, dar conținea ceva care te punea pe picioare. Wanahomen se strâmbă și se sili să-l dea pe gât.

— Vor da vina pe ea, nu pe mine.

— Ar putea spune că i-ai sucit mințile dinadins.

— Preoții au ei hibele lor, dar nu sunt mincinoși. Dacă o vor lua la întrebări, le va povesti că ea mi-a cerut să mă culc cu ea.

Wanahomen oftă și înghiți și ultimele picături de ceai.

— Nu știu ce vor face cu ea atunci.

Unte se ridică în capul oaselor, strâmbându-se și atingându-și tâmplele, ca și cum mișcarea i-ar fi adus suferință.

— Ei bine, oricum se va întâmpla după bătălie.

Întinzându-se după vasul cu ceai, Wanahomen îngheță și se uită la Unte.

— Ați hotărât deja? Dar am crezut că…

— Asnif din tribul madobah era singurul care s-ar fi putut împotrivi, dar l-ai impresionat după moartea vindecătorului. Mi-a spus azi-noapte că dorește să te sprijine, iar ceilalți au recunoscut că și ei vor la fel. Până și Tajedd, deși el nu are încotro.

Unte zâmbi ușor.

— În loc să sărbătorim, i-am chemat să vorbim. Ceilalți își vor informa căpeteniile de vânători, nu, căpeteniile de război, în dimineața asta. Ți-au oferit titlul de căpetenie de oaste. Primul din generația noastră.

Wanahomen închise ochii și murmură o rugăciune scurtă de mulțumire Hananjei, apoi trase adânc aer în piept, simțind în sânge primele semne ale războiului.

— Atunci plecăm mâine, spuse el. Te rog să vorbești cu tribul să adune merinde pentru toți luptătorii și nutreț pentru cai. Voi aranja o întâlnire cu toate căpeteniile de război după-amiază, ca să se pregătească. Trimite un mesager călare. Ne va lua trei zile

de călătorie până la punctul de întâlnire cu soldații gujaareeni.

Unte ridică din sprâncene, amuzat, dar încuviință toate cererile lui Wanahomen.

— Merindele sunt pregătite, de vreme ce ne așteptam la asta. Și nutrețul, și caii. Restul poate fi făcut în grabă. Dar vei avea grijă, Wana, da? Nu vreau să văd cum zece ani se duc naibii.

Wanahomen rânji și îngenunche la picioarele lui Unte.

— Ți-am spus doar că te voi face un rege printre regi, nu? Gujaarehul va fi al meu din nou și toți vor cunoaște puterea tribului banbarra înainte să terminăm ce e de terminat. Vei fi mândru de mine.

Unte se întinse și-l prinse pe Wanahomen de umăr, apoi se ridică și, spre surprinderea prințului, îl sărută pe frunte.

— Deja sunt mândru de tine, spuse el.

Soarele apusese de mult, când Wanahomen se întoarse, obosit, dar mulțumit, pe platoul taberei yusire. Își petrecuse după-amiaza discutând strategiile de luptă cu celelalte căpetenii de război, acum locotenenții lui, în timp ce oamenii din trupe făceau ultimele pregătiri pentru război. Nu mai voia decât să mănânce și să se culce, dar lucrurile se schimbară când apăru Yanassa și i se agăță de braț.

— Yanassa, o salută el epuizat. Adierea vântului e mai proaspătă când apari tu.

Femeia îi zâmbi dulce, deși nu se lăsă păcălită. Voia ceva.

— Ce dar i-ai adus lui Hanani?

Hanani. Se gândise la ea, desigur, dar cu atâtea griji pe cap, uitase complet de dar. Datina cerea ca bărbatul să recompenseze femeia pentru fecioria ei. Deși Hanani nu aparținea tribului banbarra și cel mai probabil nu-i păsa, Yanassa voia să se asigure că el se poartă cuviincios cu fata.

— Pe toate umbrele, murmură el necăjit.

Ea îl bătu ușurel pe braț.

— Cred că brățara ta de gleznă, din ambră, va fi bine primită.

Wanahomen clipi nedumerit. Îi dăruise Yanassei brățara cu mulți ani înainte, când deveniseră iubiți. Femeia i-o dăduse înapoi, atunci când se despărțiseră, dar el sperase întotdeauna…

— Nu știu ce să zic…

— Nu-ți pasă deloc de ea? A fost doar o aventură de-o

noapte?

— Nu, doar că…

Se opri brusc, tulburat. Ajunsese să o placă pe Hanani, în ciuda propriei dorințe, dar la ce bun? Ea nu-l iubea. Îl folosise, cu voia lui desigur. I se părea just, după tot ce îi făcuse… Dar când toate se vor termina, ea se va întoarce la Hetawa și va uita de el, iar el, de ea.

— Aveam de gând să păstrez brățara pentru una dintre soțiile mele, adăugă el.

Yanassa se opri și îl privi mânioasă.

— Întotdeauna aceeași poveste cu tine. O noapte în brațele unei femei și tu vrei s-o închizi într-un palat nu știu unde. Dacă dintr-un motiv sau altul, nu e așa cum vrei tu, atunci ea nu mai valorează nimic pentru tine. Wana, de ce nu accepți lucrurile așa cum ți se oferă, fără să ceri nimic în schimb?

Wanahomen se opri și el și își puse mâinile în șold, nepăsându-i că stă în mijlocul drumului și probabil jumătate de trib îi urmărește.

— Pentru că nu sunt un banbarra, să-mi arunc sămânța în orice femeie care mă vrea și să mă laud cu aventurile din așternuturi!

— Dar nici ea nu e de-a noastră! se răsti Yanassa. Pe toți zeii, nicio femeie banbarra nu e atât de proastă, încât să se mai încurce cu tine, după ce au văzut prin ce am trecut eu. Dar Hanani e ca tine, furioasă, rănită și foarte singură, în pofida aerelor pe care și le dă și are nevoie de cineva care să o ocrotească, chiar dacă, dintre toți oamenii, tu trebuie să fii acela. Dacă-i frângi inima, te voi urî toată viața.

Cu aceste vorbe, Yanassa plecă într-o furtună de eșarfe unduitoare și podoabe zornăitoare, lăsându-l mofluz.

Charris ieși dintre corturi și veni lângă el.

— Tata n-a avut niciodată atâtea probleme cu femeile, nu? întrebă Wanahomen, scrâșnind din dinți.

— Nu, prințe. Dar poate pentru că le ținea pe toate încuiate într-un palat nu știu unde.

Wanahomen îi aruncă o privire aprigă, dar Charris își ținu firea.

Wanahomen oftă și-și frecă ochii prin vălul de față.

— Vrei să-mi aduci brățara din ambră, te rog?

Când Charris nu se mișcă din loc, Wanahomen se uită în jos și

zări un pachețel frumos înfășurat, ce stătea în palma deschisă a lui Charris.

Cu o ultimă privire amară, Wanahomen înhăță pachețelul și porni spre cortul lui Hanani. N-o găsi aici. Întrebă în stânga și-n dreapta și află că apăruse după odihna de amiază, ca să se îmbăieze, după care se întorsese și rugase mai mulți banbarra să ofere umori de vise.

— Cum ți s-a părut? întrebă el un vârstnic de la care ea colectase sânge de vise.

— Destul de bine, răspunse bătrânul, apoi rânji. Deloc nemulțumită, dacă visezi cumva la o altă noapte plină de pasiune.

Abținându-se să-i dea o replică mușcătoare, Wanahomen îi ură o seară frumoasă.

În sfârșit, cineva care o văzuse îndreptându-se spre vârfurile costișei. O găsi pe la jumătatea urcușului, acolo unde îi dăduse prima lecție în narcomanție, cu nici patru zile în urmă. Stătea pe aceeași piatră, cu genunchii la piept și cu brațele în jurul lor, privind spre canion. Culorile apusului de soare se pierdeau în orizontul întunecat.

Wanahomen se apropie și se așeză lângă ea. Fata tresări, revenind cu picioarele pe pământ.

— Bună seara, prințe.

Wanahomen se abținu cu greu să-i îndepărteze fetei de pe față o șuviță groasă de păr în culoarea nisipului. În pofida nopții petrecute împreună, i se părea ciudat să o atingă. Bărbatul își ținea mâinile în poală, într-un gest care îl stânjenea.

— Ce mai faci?

— Mulțumesc, bine.

În tonul ei nu se auzea decât politețe. Bărbatul se întrebă dacă fata era nemulțumită de el. Atunci își aminti cuvintele Yanassei și își dădu seama că Hanani s-ar putea să nu se gândească deloc la noaptea trecută.

— Au hotărât în favoarea ta, spuse ea încet, adeverindu-i bănuiala. Toată lumea vorbește despre asta.

— Curând, se va sfârși totul. Într-un fel sau altul. Și atunci te vei putea întoarce la Hetawa.

Atent la chipul ei, Wanahomen îi surprinse licărul din ochi.

— Da.

Bărbatul își luă inima în dinți și o întrebă:

— Ai regrete?

Fata strânse din buze.

— Griji mai degrabă.

— Ce fel de griji?

Hanani dădu din cap, parcă nesigură pe vorbele sale.

— Pacea pe care am simțit-o odată ca Slujitoare a Hananjei s-a dus. Începuse să piară chiar dinainte de toate astea, dar moartea lui Mni-inh a distrus-o pe vecie. Moartea mă urmărește ca o umbră. Sunt tămăduitoare. Ar trebui să dau viață, nu? Ce înseamnă oare dacă eu fac exact invers?

Wanahomen fu luat prin surprindere pentru o clipă. Oare fata cugetase toată ziua la o asemenea idee? Și ce să răspundă el, care nu e nici pe departe preot?

Bărbatul își îndepărtă vălul, cu privirea pierdută în imensitatea canionului.

— N-ai pricinuit tu moartea lui Mni-inh, spuse el. Iar Azima și-a căutat-o singur, atunci când te-a atacat.

— Dacă aș fi încercat să o vindec eu pe shadoună, Mni-inh n-ar fi murit.

— Dar ai fi murit tu în locul lui. Hanani…

Deznădăjduit, Wanahomen se întinse spre ea. Fata se încordă, așa că bărbatul se opri, lăsându-și mâna să plutească în aer, până când ea se relaxă. O trase spre el și o așeză în poală. Wanahomen avea senzația că fata îl lăsase doar pentru că o surprinsese cu gestul lui.

— Prințe, ce…

— Wanahomen.

— Poftim?

— Am fost în cortul tău și în trupul tău. Măcar strigă-mă pe numele meu blestemat de umbre.

Vorbele lui o scoaseră pe fată din starea de melancolie. Îmbujorarea de pe chipul ei se vedea chiar și în întuneric. Fata zâmbi timid, iar Wanahomen se bucură de mica lui victorie.

— Foarte bine, Wanahomen.

— Bun.

Bărbatul o îmbrățișă tandru.

— Te porți ca o prostuță. Ultima oară când ai fost așa și te-am luat în brațe, ți-a venit mintea la cap. Asta îmi dă curaj să încerc din nou.

Wanahomen se simți ușurat când îi văzu surâsul larg.

— Da, p… Wanahomen. Este ciudat de folositor.

Potolit, bărbatul se așeză mai bine pe piatra tare, ca să nu-i amorțească picioarele.

— A început războiul, spuse el, mai serios. Niciunul dintre noi nu-și mai permite să se poarte prostește acum. Numai dacă trecem prin asta vom reuși să restabilim pacea.

Fata deveni și ea serioasă.

— Am aranjat să călăresc la capătul armatei tale, alături de sclavi și fierari și de cei care nu vor lupta.

Lui Wanahomen nu-i trecuse prin cap că fata va veni cu el. Dar, la urma urmei, nu de aceea îi dăduse Hetawa Împărtășitorii din capul locului? Tulburat, îndrăzni să o mângâie pe păr, gândindu-se la primejdiile din viitor.

— Să porți tot veșmintele astea, o sfătui el. Nimănui nu-i va păsa de o femeie banbarra, nu cu atâția luptători din deșert în preajmă. Dar o gujaareeană singură va fi luată drept o ființă vulnerabilă.

— Se presupune că un Împărtășitor trebuie să fie ușor de găsit. Acoperământul roșu… orice gujaareean știe ce înseamnă. În mijlocul bătăliei, m-ar putea ajuta să ajung la cei răniți…

— *Nu vreau* să fii găsită ușor, se împotrivi el.

Fata se retrase surprinsă.

— Nu am încredere în aliații mei din oraș, Hanani. Ar putea spera să-mi distrugă alianța cu Hetawa, făcându-ți ție rău.

— Nimeni nu ar…

Fata se opri brusc. Văzuse destule ca să știe că el are dreptate.

El se apucă să-i maseze ceafa și umerii, pentru că nu-i plăcea încordarea ei.

— În timpul bătăliei, voi porunci ca răniții să fie duși acolo unde ne vom ridica tabăra. Îi poți tămădui acolo. Imediat ce vom pătrunde în oraș, te voi duce înapoi la Hetawa. Până atunci, ești tămăduitoarea *mea* și vei avea grijă numai de oamenii mei. Ai înțeles?

Hanani îl privi lung și într-un târziu se întrebă ce ar face el dacă l-ar refuza.

— Voi aștepta până când va fi sigur, înainte de a vindeca și pe alții, rosti ea. Dar numai pentru că, dacă aș face altfel, aș provoca mai mult rău.

Wanahomen răsuflă ușurat. Rămaseră astfel minute bune,

până când curbura superioară și roșie ca sângele a Visătoarei începu să umple cerul de deasupra canionului.

— Ești rănită? întrebă Wanahomen, când trecuse suficient timp ca să poată vorbi și despre lucruri mai intime.

— Mă doare puțin. Dar nu destul de tare ca să fie nevoie de vindecare.

Fata ridică din umeri.

— Ai fost foarte atent. Mulțumesc.

Wanahomen se simți iritat că ea părea surprinsă de grija lui. Îl deranja și mai tare faptul că ea nu părea deloc afectată de ceea ce se întâmplase între ei. Părea că fusese doar o altă lecție, după lipsa de căldură din glasul ei. Se repezi să întrebe:

— Îți pare rău, Hanani? Acum, după ce lumina zilei ți-a limpezit gândurile?

Fata oftă, dar spre ușurarea lui, ea clătină din cap că nu.

— Dar ție îți pare rău?

Wanahomen simți încordarea ușoară din trupul ei și rămase surprins să vadă câtă plăcere îi aduse acest lucru. Fata îl plăcea suficient de mult, cât să îi pese de părerea lui cel puțin.

— Singurul regret pe care îl am este că trebuie să te întorci la Hetawa.

Cuvintele lui o întristară pe fată și asta îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Ce se va întâmpla cu tine? întrebă el. La Hetawa?

— Îi voi povesti Superiorului tot ce am făcut. El îmi va hotărî penitența, deși vârstnicii căii mele vor avea și ei un cuvânt de spus. Și Colectorii de asemenea, căci am luat o viață. Bârfele se vor răspândi oricum și reputația mea va avea de suferit. Cei care au susținut dintotdeauna că unei femei îi lipsește disciplina de a o sluji pe Hananja așa cum se cuvine vor fi încântați să audă că au avut dreptate.

Lui Wanahomen nu-i convenea deloc că soarta ei va fi hotărâtă și de Colectori.

— Ce prostii îndrugi, o certă el cu un dispreț vădit, pe care totuși nu-l simțea deloc. Nu ai fi putut deveni Împărtășitor fără disciplină.

— Dar încă nu sunt Împărtășitor. S-ar putea să nu devin niciodată unul. Mni-inh… El era susținătorul meu la Hetawa. El…

Fata se înfioră și tăcu. Începu să tremure.

— Eu și mentorul tău nu am fost prieteni, zise Wanahomen

stânjenit. Pesemne pentru că Mni-inh îl vedea pe tata în mine. Cu siguranță eu vedeam Hetawa în el. Și în tine la început. Dar avea o credință de nezdruncinat. Recunosc că l-am admirat pentru asta. Nu îmi pot închipui că un asemenea om te-ar fi susținut dacă nu ar fi crezut sincer că ești demnă să o slujești pe Hananja.

— La ce bun dacă nimeni altcineva nu are aceeași părere ca a lui?

În glasul lui Hanani nu se simțea niciun fel de putere, doar resemnare. Wanahomen își dădu seama că fata nu ascundea un regret în adâncul sufletului ei, ci o disperare atât de mare, încât o apăsa cu greutatea unei pietre de moară. Era încă o femeie în doliu, în pofida soluțiilor dubioase pe care le alesese ca să-și mai aline durerea. Trebuia atât de puțin pentru ca rănile ei să fie redeschise.

— Preoții nu merită să te aibă printre ei, se răsti el furios. Gândește-te bine totuși. Colectorii te-au considerat demnă de o misiune importantă, adevărat? Mentorul tău te-a crezut demnă de veșmântul roșu. Pentru mine a fost limpede. Unte și tribul lui te respectă. Până și mama te prețuiește. Și crede-mă, nu e chiar așa ușor să-i câștigi respectul.

Hanani nu spuse nimic, dar el simți cum încordarea ei se mai risipește. Încântat, Wanahomen își schimbă poziția și își așeză o mână pe pântecul ei.

— Oamenii de aici nu prea înțeleg asta, dar eu nu mă culc cu orice femeie. Poate vei deveni mama următorului rege gujaareean într-o bună zi.

Wanahomen nu avea cum să-i vadă culoarea feței prin întuneric, dar avu senzația că fata își ferește privirea.

— Nu va fi niciun copil, spuse ea. Încă nu a venit timpul.

Wanahomen tresări, apoi își aminti că ea e tămăduitoare și că ar fi știut. Pentru o clipă, rămase dezamăgit, dar își veni iute în fire.

— În orice caz, spuse el, mângâindu-i coapsa prin fustă și prinzându-i obrazul în căușul palmei, oricât de încântătoare și de atrăgătoare ai fost azi-noapte, nu aș fi acceptat cererea ta, dacă nu aș fi văzut puterea și înțelepciunea ta și nu mi le-aș fi dorit pentru moștenitorii mei.

Hanani îi dărui un zâmbet ciudat și Wanahomen văzu că fata se înveselise puțin.

— Nu prea am idee cum ar trebui să răspund la vorbele tale.

— Spune mulțumesc, rosti el cu o trufie prefăcută. Mi-ar plăcea să mă lauzi pentru îndemânarea mea, pentru gusturile desăvârșite și pentru judecata corectă.

Wanahomen îi mulțumi în sinea lui când fata izbucni în râs și se simți de-a dreptul încântat când ea îi înconjură gâtul cu brațele.

— Îți sunt recunoscătoare că ai fost drăguț cu mine, îi șopti ea la ureche.

Hanani se trase înapoi și îl sărută.

Surprins, Wanahomen o strânse în brațe și îi întoarse sărutul, minunându-se de felul în care fata îi răspundea cu toată ființa. Poate și pentru că era o trădare a legământului ei să fie cu el. Dacă Wanahomen ar fi fost în locul în ei, i-ar fi plăcut să se bucure pe deplin de fiecare clipă. Cel puțin să merite trădarea.

După o vreme, bărbatul o împinse ușurel și scoase din interiorul robelor pachețelul dat de Charris.

— Eu trebuie să îți mulțumesc, spuse el, desfăcând pânza.

Fata își ținu răsuflarea când el scoase brățara de picior. Chiar și în lumina slabă a Visătoarei, se zărea strălucirea podoabelor prinse de ea. Wanahomen i-o legă în jurul gleznei și se văzu nevoit să recunoască sincer că arăta mult mai bine decât se așteptase pe pielea ei fină și palidă.

— Dar de ce? întrebă ea, în sfârșit mișcată de un gest de-al lui.

Mândria lui fusese satisfăcută.

— Mi-ai dăruit plăcere, rosti el.

Wanahomen îi mângâie pulpa. Era singura parte a trupului ei, pe care îndrăznea să o atingă, deși tentația îl îndemna să meargă mai departe. Se așteptase la o singură noapte și deja o avusese. Bărbatul se trezi că își dorește mai mult.

— Pe deasupra, am avut onoarea de a fi primul tău iubit. Lăsând la o parte legământul tău față de Hetawa, acesta e un lucru puternic și special.

Hanani dădu din cap.

— A fost un dar reciproc, prințe. Wanahomen. Și tu mi-ai dăruit plăcere.

— Adevărat. Dar printre banbarra, nimic nu e gratis…

Ea îi acoperi buzele cu degetele, spre surprinderea lui.

— Tu nu ești banbarra.

Hanani se ridică în picioare și se uită la el de sus, cu o privire sălbatică, de barbară, deși calmul ei hotărât era cât se poate de gujaareean.

— Surorile spun că plăcerea o onorează pe Hananja, deoarece aduce pace. În noaptea asta, mă voi ruga ca războiul să se termine repede. Dacă vrei...

Fata își plecă privirea, brusc redevenind sfioasă, apoi îl privi printre gene, într-un fel care îi alungă lui Wanahomen orice regret.

— Poate ne-am putea ruga împreună.

Fata se răsuci și porni în jos pe potecă, mișcându-se atât de iute, încât parcursese deja jumătate din drumul spre tabără, înainte ca Wanahomen să priceapă că tocmai fusese sedus.

Apoi, porni în goană după ea, atent să nu se rănească tocmai acum când cobora panta abruptă.

38 Tainele

Tiaanet și tatăl ei se întorseseră la moșia din ținuturile verzi abia de o jumătate de zi când servitorii veniră să-i anunțe că niște oaspeți se apropiau de casa lor.

— Opt soldați, domniță, și un bărbat cu o suliță, vorbi o fată cu ochii mari. Toți kisuatieni.

Tatăl lui Tiaanet se pregătea să călătorească la poalele dealurilor, unde armatele nobililor se adunau în dorința lor de a recuceri Gujaarehul. Nu mai aveau timp să ascundă coburii sau grămezile de merinde din curtea casei. Fata va trebui să găsească o explicație potrivită.

— Poftește-i înăuntru când sosesc, îi porunci ea fetei. Ai grijă să fie tratați ca niște oaspeți, dar dacă pun întrebări spune-le că tu nu știi nimic.

Fata încuviință și plecă în grabă. Un al servitor rămase în apropiere, părând la fel de agitat.

— Du-te și spune-i tatei ce se petrece.

Bărbatul plecă și el iute.

Nu se cădea ca o femeie shunha să-și întâmpine oaspeții, când servitorii se puteau ocupa de o asemenea datorie simplă. Tiaanet își aranjă veșmintele puțin și se așeză în capătul opus intrării de la camera pentru oaspeți, unde se puse pe așteptat,

întrebându-se ce vor face kisuatienii dacă au descoperit între timp uneltirile tatălui ei. Pesemne că îl vor omorî în mijlocul mulțimii, fără să se grăbească, în felul brutal al justiției kisuatiene. Atunci, ea va conduce familia, iar mama ei și Tantufi vor intra în grija ei. Dar asta se va întâmpla numai dacă kisuatienii nu o vor considera și pe ea vinovată, un lucru foarte probabil. Va fi nevoită să îi convingă fără urmă de îndoială că ea nu a știut nimic. Dacă prinseseră și alți conspiratori, lorzi și doamne care discutaseră complotul în fața ei, neîndoielnic o vor menționa pe Tiaanet alături de tatăl ei. Atunci nu va mai pretinde că n-a știut nimic, ci că a acționat sub porunca tatălui ei. Dacă nu se lăsau păcăliți, le-o va arăta pe Tantufi și toate tainele vor ieși la iveală.

Deși Tiaanet nu mai simțea nimic de multă vreme, un soi de nerăbdare îi cuprinse trupul.

Când soldații intrară, se iscă o oareșicare agitație în fața casei. Auzi vocea unui servitor care se împotrivea gălăgios, urmată de sunetul, pe care îl știa atât de bine, al cărnii lovite cu biciul și de un geamăt de durere. Soldații intrară în camera de oaspeți, flancându-și conducătorul, și, brusc, Tiaanet începu să bănuiască că aceștia nu veniseră de fapt după tatăl său.

Conducătorul purta o suliță scurtă legată la spate în curele, după cum îi spusese micuța servitoare, pe lângă sabia curbată tradițională prinsă pe coapsă. Fiind o biată fată din casta servitorilor, firește că observase numai sulița. Tiaanet văzu lucruri complet diferite. Bărbatul era mult mai scund decât majoritatea kisuatienilor, deși zvelt și musculos, iar chipul lui avea trăsăturile rotunde ale apusenilor. Își purta părul desfăcut, spre deosebire de cei mai mulți gujaareeni sau kisuatieni, uns bine pe toată lungimea lui și retezat la nivelul urechilor. În locul acoperământului larg purtat de cei mai mulți căpitani kisuatieni peste umeri, bărbatul îmbrăcase o blană groasă de animal, prinsă cu o clemă din fildeș complicată. Blana pesemne că venea de la un animal ai cărui colți alcătuiau acum colierul de la gâtul lui.

Un vânător. Un membru al uneia dintre cele mai vechi și mai prețuite caste kisuatiene, deși gloria și numărul lor se micșorase în ultimele secole.

— Tu ești doamna Insurret din casta shunha din familia Insawe? întrebă bărbatul, după care își verifică spusele.

Accentul lui de vorbitor de sua îți zgâria urechile. Deși cunoștea limba foarte bine, Tiaanet avu nevoie de câteva clipe bune ca să priceapă gujaareeana lui aspră și necioplită.

— Nu, ești prea tânără. Tu trebuie să fii domnița Tiaanet, fiica ei.

— Așa este, răspunse Tiaanet, cu o plecăciune grijulie, potrivită rangului bărbatului. Și tu cine ești?

— Bibiki Seh Jofur. Căpitan kisuatian și, de curând, membru al Protectoratului din Gujaareh. Unde este Insurret?

— Nu se simte bine, răspunse Tiaanet.

Spunea acea minciună atât de des, încât îi venea firesc pe buze. I se părea o replică mai prudentă decât să se apuce să întrebe ce se întâmplase cu servitorul ei de la ușă.

— Am grijă de treburile ei de mai multă vreme, cu voia ei și a tatălui meu. Îmi dai voie să-i transmit mesajul tău?

— Îți dau voie să îi însoțești pe oamenii mei în camerele ei, replică el, apoi poți veni și tu cu mine.

Pentru o clipă, Tiaanet jură că nu auzise bine ce i se cere.

— Mama e…

— Acum, te rog.

Bibiki zâmbea foarte politicos.

— Avem mult drum de făcut și aș vrea să mă întorc în oraș până la căderea nopții.

— Ce se petrece aici?

Sanfi intră în încăpere, îmbrăcat în haine de casă, încă ștergându-și de pe frunte sudoarea apărută în urma îmbăierii. Părea înspăimântat în ochii preacunoscători ai lui Tiaanet, ceea ce însemna că se va purta războinic și plin de mânie când va vorbi cu Bibiki.

— Cine ești tu? Servitorii mi-au spus că…

— Ah, lordul Sanfi… Sunt încântat să te cunosc, în sfârșit, interveni Bibiki. Am auzit lucruri grozave despre tine.

Cu o mișcare iute din mână, Bibiki le făcu semn celor doi soldați din dreapta sa. Aceștia traversară camera imediat, trecură pe lângă Sanfi și intrară în casă. Sanfi încremeni și se întoarse să protesteze, dar soldații îl ignorară.

— *Ce se petrece aici?* întrebă autoritar Sanfi.

— O sarcină cerută tuturor familiilor gujaareene nobile de Protectorii voștri.

Bibiki vorbi pe un ton lejer, ținându-și mâinile la spate, cu o

expresie amabilă pe chip, care nu păcălea pe nimeni.

— Se pare că unii dintre nobilii gujaareeni, dar, vai, nu știm sigur cine, s-au apucat să comploteze împotriva guvernării noastre. Mi se pare greu de crezut, mai ales în cazul unor familii precum a voastră, care s-au străduit atât de onorabil să păstreze idealurile ținutului nostru. Dar până nu vom reuși să demascăm răufăcătorii, cu regret vă informez că femeile voastre trebuie să se bucure de ospitalitatea Protectorilor pentru o vreme. Cât, nu știm.

La un semnal invizibil al lui Bibiki, un soldat veni și se așeză lângă Tiaanet.

— Dar asta e ridicol.

Sanfi se uită la bărbatul de lângă Tiaanet, apoi în lungul coridorului unde dispăruseră ceilalți doi și, în sfârșit, la Bibiki. Tremura de furie și era pe punctul de a-și ieși din minți.

— Le luați *ostatice*? Dar noi i-am servit pe kisuatieni cu credință…

— Da, da, spuse Bibiki, pe un ton mai aspru, care o sperie puțin pe Tiaaner, în pofida zâmbetului politicos de pe chipul lui.

— Credincioși, fără cea mai mică urmă de îndoială. Apropo, sper că nu vom avea necazuri cu soldații din gospodărie, nu? Nu am observat niciunul venind încoace peste câmpuri. Cum vă apărați împotriva triburilor banbarra și a altor atacatori?

Sanfi tăcu și din expresia de pe chipul lui se vedea că începuse să facă noi socoteli. Soldații moșiei plecaseră cu o zi înainte, ca să se alăture armatei de la poalele dealurilor. Bibiki deja știa asta, își dădu seama Tiaanet, altfel nu ar fi venit însoțit doar de opt oameni. Sanfi știa și el acum.

— Căpitane, strigă un soldat de la capătul casei.

Abia atunci Tiaanet văzu adevărata primejdie. De la întoarcerea lor din oraș, cu o noapte în urmă, Tantufi fusese ascunsă într-o cămară, până când aveau s-o mute în casa de la câmp cu ajutorul servitorilor, după căderea nopții, așa cum plănuise Tiaanet. Dar dacă soldații cercetau casa…

— Nu, șopti Tiaanet…

Bibiki o privi suspicios, apoi alunecă pe lângă ei și porni să vadă ce descoperiseră oamenii săi. Tiaanet auzi murmure și, după câteva clipe, apărură și soldații. Unul dintre ei o împingea pe Insurret, ținând-o de braț. Celălalt o căra pe Tantufi.

Fetița nu putea merge. Anii în care fusese înlănțuită de podea

îi distruseseră trupul. Avea picioarele fusiforme, iar mușchii i se uscaseră așa de mult, că nu-i mai foloseau la nimic. În pofida orelor de somn permise în Gujaareh, anii lipsiți de odihnă lăsaseră urme adânci pe chipul îmbătrânit înainte de vreme, pe picioarele lipsite de vlagă, în părul rar și subțire, pe pielea cenușie, dar mai ales în ochii ei uriași, înnebuniți. Soldatul o ducea în brațe, sprijinind-o de șoldul lui. Capul îi atârna pe spate.

— Mama, mama, mama, șoptea Tantufi.

Lanțul pe care probabil soldații îl spărseseră ca să o elibereze zăngănea încă prins de glezna ei. Sanfi ascundea cheia de Tiaanet.

Tânăra păși spre Tantufi, dar soldatul de lângă ea sări și o prinse de braț, trăgând-o înapoi. Insurret, care își târșâise pașii docil în strânsoarea soldatului, tresări la auzul vocii copilei.

— Ce caută *aia* aici?

Sanfi se apropie de Bibiki.

— Nu poți…

Un alt soldat întinse o sabie către Sanfi, înainte ca acesta să se apropie prea mult. Nobilul se opri imediat.

— Lord Sanfi! rosti Bibiki plin de reproș.

Bibiki se holbă la Tantufi cu o curiozitate sinceră.

— Mi s-a spus că nu ai decât o singură fiică. Și pe soția ta.

— Te rog, începu Sanfi. Soția mea e bolnavă. Iar copilul…

Sanfi se mai uită puțin la Tantufi, apoi își feri privirea.

— Se vede că e și ea bolnavă. Te rog, lasă-le în pace. Și pe Tiaanet.

Într-o altă viață, în împrejurări diferite, Tiaanet ar fi zâmbit. Tatăl ei nu s-ar fi rugat niciodată de nimeni pentru Insurret sau pentru Tantufi, dacă ar fi fost după el.

— Dar ce au pățit?

Bibiki prinse capul copilei și i-l săltă cu o blândețe surprinzătoare, privind în ochii ei dați peste cap. Ghemul din stomacul lui Tiaanet se mai micșoră, când văzu cu câtă grijă se poartă bărbatul ca să nu o rănească.

— Este o boală veche, răspunse Sanfi. Anumite femei din familie sunt chinuite astfel. Au nevoie de îngrijire permanentă.

Bibiki îl privi blând.

— În oraș se vor bucura de toată îngrijirea necesară.

Tiaanet păși din nou în față, dar nu cât să fie trasă înapoi de

soldat.

— Cu tot respectul, preamărite, tata, eu și servitorii noștri știm cel mai bine cum să avem grijă de ele. În oraș…

— Nu le voi duce la Hetawa pentru tămăduire, dacă de asta vă temeți. Noi, vânătorii, ca și voi, shunha, n-am fost niciodată de acord cu așa ceva.

Bibiki făcu un semn către soldat să prindă capul fetiței așa cum se cuvine, iar bărbatul se supuse. Apoi le făcu semn ambilor soldați să plece cu Tantufi și cu Insurret.

Din senin, Insurret își ieși din minți și se repezi spre Tantufi cu mâinile ca niște gheare.

— *Luați monstrul din fața mea!* Înecați-l, dați-i foc, loviți-l, omorâți-l, sfârșiți cu el, o dată pentru totdeauna, smulgeți-l din capul meu, alungați-l din lumea asta!

Soldatul care o ținea se sperie așa de tare, încât aproape că o scăpă din strânsoare. Insurret profită de neatenția lui și își înfipse degetele în buclele rare ale copilei. O trase de păr așa de rău, încât mai avea puțin și-i rupea gâtul. Pe chipul femeii apăru un rictus de bucurie, iar glasul ei se transformă într-un urlet ascuțit.

— *Înecați-l, dați-i foc, loviți-l…*

— Nu!

Tiaanet o apucă pe mama ei de mână, ca să nu mai rănească fata.

— Mamă, nu!

Soldatul o strânse bine pe Insurret și o smuci îndărăt, dar femeia trăgea de părul lui Tantufi ca o lipitoare, suduind-o în toate felurile. Dintre toți, numai Tantufi rămăsese tăcută și calmă, chiar și atunci când mama ei reuși să îi smulgă un smoc de păr. Sanfi făcu un pas în față, încruntându-se mânios. Bibiki se întinse după sulița lui scurtă, dar Tiaanet se săturase deja.

Se așeză drept în fața lui Insurret, silindu-și mama să o privească.

— De-aia te urăște, îi spuse ea.

Insurret tresări și se trase în spate. Nu se mai zbătu și brațul îi căzu moale pe lângă corp.

— Poftim?

— Uită-te la tine.

Glasul lui Tiaanet se umpluse de dispreț. Nici nu-i venea greu.

— Ești o bestie egoistă, plină de ură, oarbă la durerea copiilor

tăi, care sunt sânge din sângele tău, atât de ranchiunoasă, încât ți-ai ucide propria odraslă. De ce te-ar dori vreun bărbat?

Ochii lui Insurret se umplură de lacrimi.

— Dar, dar…

Chipul femeii se schimonosi. Dădu drumul părului lui Tantufi și își acoperi fața cu mâna.

— Nu ai cum să înțelegi cum a fost pentru mine. Să te port în pântece și să aud șoaptele viselor tale, împingându-mi și trăgându-mi sufletul în toate părțile…

Starea de spirit a lui Insurret se schimbă brusc, trezindu-se parcă dintr-un vis, apoi se uită furioasă printre degete la Tiaanet.

— Ah, dar am uitat. Tu *chiar știi* cum e, nu? Târfă trădătoare!

Femeia își lăsă capul pe spate și pesemne că ar fi scuipat-o pe Tiaanet, dacă fata nu ar fi plesnit-o atât de tare, încât capul i se suci într-o parte. Insurret clipi des, mută de uluire. Atunci, Tiaanet se întoarse spre Bibiki.

— După cum vezi, preamăritule, tata avea dreptate.

Se strădui să-și păstreze tonul calm, dar fără succes. Era prea furioasă pe Insurret pentru ce-i făcuse lui Tantufi. Vocea îi tremura de mânie.

— Numai eu și tata le putem îngriji cum se cuvine.

Bibiki continua să se holbeze la ea. Se uită și la Tantufi, apoi la Tiaanet din nou și își îngustă privirea.

— Înțeleg, rosti el blajin. Copilul este fiica ta, nu sora ta.

Tiaanet nu scoase niciun cuvânt, deși părea că nu mai e așa de tensionată. Ușurare? Pesemne că da. Se strădui din răsputeri să nu-i zâmbească lui Bibiki. *Continuă*, gândi ea… înfometată, dornică. *Vezi atât de multe și atât de bine, vânătorule. Nu vrei să ghicești? Spune-o cu voce tare.*

Sanfi înlemni lângă ea, deși zâmbi larg.

— Ați ghicit corect, preamărite, spuse Sanfi.

Vorbise aproape stânjenit. Nobilul respectabil, silit să recunoască o taină rușinoasă de familie. Tiaanet se întrebă dacă tatăl ei își exersase cuvintele în ultimii șase ani.

— Am trimis-o să trăiască împreună cu rudele ei din Kisua timp de un an și apoi am aflat de faptele ei. Un băiat de prin partea locului, deloc potrivit. Am fost nevoiți să-i păstrăm șansele de a se mărita onorabil. Sigur mă înțelegi dacă ești om cu familie.

— Încă nu sunt, răspunse Bibiki, aruncându-i o privire dispreţuitoare. Dar dacă aş fi, mă îndoiesc că aş fi atât de desfrânat încât să-mi însămânţez propria fiică.

Tiaanet închise ochii pentru o clipă, savurând sentimentul de a nu mai păstra nicio taină. Chiar l-ar putea iubi pe acest Bibiki, dacă ea ar mai fi în stare să iubească pe altcineva în afara fiicei ei.

Sanfi tresări ca ars, cu adevărat doborât, pentru prima dată în viaţa lui de când îşi amintea Tiaanet.

— Eu… dădu el să spună.

Mai deschise gura o dată sau de două ori, dar, în cele din urmă, tăcu mâlc. Pesemne că nu exersase şi acest răspuns.

— Ei bine, rosti Bibiki, lord Sanfi, se pare că ai multe lucruri la care să meditezi.

Se întoarse şi le făcu un semn soldaţilor să se strângă în spatele lui. Cel care venise lângă Tiaanet întinse mâna să o ia după el. Fata păşi în faţă, fără ca bărbatul să o poată ajunge.

— Tiaanet…

Glasul lui Sanfi răsună plin de angoasă.

Fata se întoarse spre el şi îl privi intens. Bărbatul păşi spre ea.

— Tiaanet, n-am vrut niciodată… N-a fost… *Tu înţelegi*, nu?

Ea nu înţelesese niciodată. În toţi anii de când se urcase pentru prima dată în patul ei, nu pricepuse deloc toate cruzimile şi celelalte lucruri pe care i le făcuse el. După o vreme, încetase să-i mai pese, căci de ce să se mai obosească să înţeleagă? Totuşi, obiceiul de a se supune tatălui său, de a-i stârni plăcere i se întipărise prea tare în minte ca să îl ignore chiar şi acum.

— Da, tată, spuse ea.

Chipul lui se lumină, uşurat şi bucuros.

— Nu te îngrijora, spuse el cu o expresie îndârjită. Voi merge chiar eu la Protectori, dacă trebuie, ca să te eliberez. Nu te îngrijora.

Fata nu-şi făcea griji. Nu-i păsa deloc ce se va întâmpla cu ea, cu el sau cu Insurret. Nu-i păsa ce părere au kisuatienii, care nu o răniseră în niciun fel, despre faptul că a dat naştere unui copil făcut cu tatăl ei. Deja îi arătaseră mai multă bunătate şi atenţie lui Tantufi decât familia ei. Nimic din ceea ce aveau să-i facă nu va fi mai rău decât chinurile suferite de ea.

Dar Tiaanet îşi înclină capul către tatăl ei. S-ar putea să-i fie de folos la un moment dat. Apoi, se apropie de Tantufi.

Bibiki o privise gânditor cât durase schimbul de vorbe dintre cei doi, de parcă ar fi ghicit gândurile fetei. Poate că așa și era. Nici nu se obosise să ascundă ceva. Nici nu trebuia. Sanfi văzuse oricum ceea ce voia el să vadă. Când Bibiki dădu din cap într-un gest care ar fi putut arăta respect sau simplă curtoazie, ea îi răspunse la fel. Și el i-ar putea fi de folos. Aceasta se dovedise cea mai însemnată lecție primită de la tatăl ei, cu mult timp în urmă. Oricine putea fi folosit și în nimeni nu puteai avea încredere.

Kisuatienii ieșiră mărșăluind, ducându-le cu ei pe Tiaanet, pe mama și pe fiica ei.

39 Începe războiul

Hanani se trezi în zgomotul unei palme care lovea în cortul ei.

— Trezește-te, șoricelule, se auzi vocea Yanassei prin pielea de cămilă. Știu că nătărăul ăla nu te-a lăsat să dormi, dar n-ai încotro.

Clipind des, din pricina amețelii, Hanani se săltă în capul oaselor și văzu că e acoperită cu o pătură subțire. Spațiul dintre perne unde stătuse Wanahomen era gol acum. Lăsase pânza de la intrare nelegată când ieșise.

— Intră, strigă ea absentă, în chakti.

Yanassa își vârî mai întâi capul, apoi se strecură înăuntru.

— A plecat înainte de ivirea zorilor, rosti Yanassa blând, ghicind confuzia lui Hanani.

Femeia se apropie și se lăsă în genunchi lângă fată. Yanassa întinse mâna hotărâtă și se apucă să-i despletească părul.

— Înainte ca oastea să pornească la drum, sunt necesare multe pregătiri. Ah, ți-a dat-o până la urmă.

Piciorul lui Hanani alunecase de sub pătură și Yanassa arătă cu degetul spre brățara din ambră.

Hanani simți cum se înroșește până în vârful urechilor, dar nu-și ascunse glezna. Nu mai avea niciun sens acum, de vreme ce Yanassa deja o văzuse.

— Da.

Yanassa o bătu ușurel cu palma pe umăr.

— Ar fi trebuit să ți-o dea imediat, bineînțeles, dar să nu-l judeci greșit. Nu a primit niciodată o educație cuvenită unui

bărbat adevărat. Acum înțelegi cum stau lucrurile între voi?

Yanassa îi lăsă părul pe spate și se ridică să aducă noi podoabe din cutia cu bijuterii așezată în apropiere.

— Cum stau?

Nedumerită, Hanani se întinse spre pânzele pentru sâni și se apucă să caute nodul de la capătul lor. După moartea lui Mni-inh, Yanassa venise să-i ofere alinare și să-i ceară iertare pentru vorbele urâte adresate shadounei. În Gujaareh, Yanassa ar fi trebuit să ceară iertare și Zeiței însăși, pentru dorința ei deloc pașnică de a vedea o altă persoană omorâtă într-un fel atât de oribil. Colectorii ar fi avut și ei un cuvânt de spus și i-ar fi căutat în suflet semne ale stricăciunii. Probabil că ar fi fost nevoită să plătească o zeciuială în plus și măcar să treacă printr-un ritual de purificare la Hetawa sau la un alt templu. Aici, în deșert, totul se sfârșise iute cu o simplă cerere de iertare și Yanassa continuă să-i fie aceeași prietenă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Hanani încă se mai chinuia să o accepte ca și până atunci.

— Nu ai voie să te culci cu alt bărbat timp de o lună sau cel puțin până când vei sângera din nou, spuse Yanassa, pieptănându-i părul cu degetele.

Împletiturile îi lăsaseră lui Hanani buclele încâlcite, dar, din fericire, Yanassa părea să se descurce bine cu ele.

— Un bărbat merită cel puțin șansa de a-și dovedi valoarea înainte de a scăpa de el. Ai văzut și tu deja că nu mai e nevoie de o invitație de față cu ceilalți. Poți să-i vizitezi și tu cortul, dacă ai chef și stăpâna *an-sherrat*-ului nu are nimic împotrivă…

Pe neașteptate, femeia oftă.

— Deși cu tot războiul ăsta, după cum îl știu eu pe Wana, s-ar putea să te refuze. Nu-și va permite niciodată asemenea plăceri, când oamenii lui trăiesc bine-mersi și fără ele.

Lăsându-se păgubașă, Hanani uită de demnitate și își trase genunchii la gură, înconjurându-i cu brațele, iar Yanassa continuă să-i aranjeze părul. Wanahomen petrecuse ore întregi cu ea noaptea trecută. O masase și o mângâiase mult timp după ce își consumaseră năvalnic pasiunea. *Vreau să-ți fie dor de mine atunci când te vei întoarce la Hetawa*, îi spusese el în timp ce îi făcea lucruri care o lăsau fără suflare și cu dorința reînnoită. *Dacă tot urmează să fii pedepsită pentru că te-ai culcat cu mine, atunci mai bine să-ți dăruiesc plăcere care să merite un asemenea preț scump, nu crezi?* Iar el nu contenise

să o aducă pe culmile plăcerii, până când fata căzuse într-un somn adânc, fără vise.

Hanani hotărâse că un astfel de rămas-bun e suficient.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, spuse Hanani mai mult șoptit.

Yanassa se opri din aranjatul părului.

— Plănuisem să te previn să nu cumva să te îndrăgostești de el, spuse Yanassa compătimitor. Se agață prea tare. Nefiresc pentru un bărbat. Dragostea n-a fost niciodată o primejdie pentru tine?

Hanani își frământă mâinile în poală. Nu găsea cuvinte care să dea glas tulburărilor sale lăuntrice. Wanahomen săvârșise o grămadă de lucruri rele împotriva ei. Și totuși se purtase cu grijă față de ea, în felul lui aspru, dar amabil. Faptele lui o nedumeriseră profund. Bunătatea lui îi domolise furia. O sâcâia îngrozitor ideea de a rămâne fără el, atunci când toate astea se vor termina. Nu mai suporta să piardă pe nimeni.

Dar situația lui Wanahomen se deosebea mult de cea a lui Mni-inh și a lui Dayuhotem. Poate că Hanani nu îl va mai vedea niciodată dacă el va supraviețui războiului, dar cel puțin va ști că el trăiește.

Yanassa oftă, tălmăcind tăcerea fetei drept un răspuns în sine.

— Sunt bucuroasă că oamenii mei nu se închină la zeița ta, rosti ea într-un târziu. Cere prea mult de la voi.

— Zeița ne dăruiește o putere uriașă. Așa este cinstit. Ca Ea să ceară un preț mare pentru asta.

Yanassa se strâmbă nemulțumită.

— Nu e nimic cinstit în toate astea.

Femeia prinse o ultimă podoabă în părul fetei și se așeză în fața ei.

— Nu poți să pleci de la Hetawa? Noi te-am primi bucuroși.

Hanani se holbă la Yanassa, prea surprinsă ca să se simtă jignită.

— Hetawa m-a crescut din anul în care am văzut a șasea inundație. Este casa mea. Slujitorii Hananjei alcătuiesc singura familie pe care o cunosc.

— Familia face tot ce e mai bine pentru tine! Ce fel de familie e aia care împiedică femeile să-și urmeze firea? Ai aflat ce valoare ai, ți-ai recăpătat mândria. Dacă ai trăi printre noi, ai

putea crește fii și fiice, ai putea clădi un clan bogat cu îndemânarea ta de vindecătoare, ai trăi printre oameni care te onorează așa cum meriți. Îți va da Hetawa așa ceva vreodată?

— Fii și fiice, nu, iar averile pe care le-aș câștiga ar merge la Hetawa, dar…

Se încruntă, cugetând la vorbele Yanassei. Când se va întoarce la Hetawa, dacă i se va da voie să slujească din nou, va fi pedepsită pentru faptele ei greșite. Dacă se va căi așa cum trebuie, poate că într-o zi va avea șansa de a fi Împărtășitor. Atunci și-ar putea spori din nou reputația cu ajutorul cunoștințelor ei, va câștiga acoliți și ucenici pe care să-i îndrume, să-i învețe tainele adânci ale harului ei și – de ce nu? – va intra în Consiliul Căilor…

Se simțea foarte tulburată. Aceasta era calea firească pentru orice bărbat care o slujea pe Zeiță, dar va fi oare și calea ei? Ce acolit ar mai vrea s-o servească, după Dayu? Ce ucenic ar vrea ca mentor o femeie singură și cu o reputație proastă? Ar putea ea să câștige suficient respect din partea fraților de cale, astfel încât să o lase să vorbească în numele lor în cele mai însemnate chestiuni ale Hetawei? Nici măcar Mni-inh nu reușise așa ceva, iar pe el nu îl împiedicase nimic.

Imaginea lui Mni-inh îi înlătură toate îndoielile.

— Ei sunt familia mea, rosti ea ferm. Mentorul meu și-a petrecut jumătate din viață pregătindu-mă și a crezut în mine. El a vrut ca eu să port gulerul rubiniu și să devin Împărtășitor. Nu pot să uit asta, Yanassa.

Femeia oftă și se așeză pe vine.

— Înțeleg. Uneori, ca să ne onorăm familiile trebuie să privim dincolo de nevoile noastre.

Yanassa adună restul de podoabe pentru păr și le puse deoparte. Hanani se uită în oglindă și văzu că buclele îi fuseseră trase de pe față și prinse cu un inel de plăcuțe din bronz ce se petreceau una peste cealaltă. Un aranjament potrivit pentru călătorie. Zări un fir roșu, subțire printre bucle. Îl apucă nedumerită și descoperi că fusese prins în păr, iar un al doilea se întindea lângă el.

— Unul pentru sângerarea lunară, îi explică Yanassa, observându-i confuzia. Celălalt pentru sângele tău de virgină. Cel de-al treilea nu va apărea decât atunci când vei purta un copil în pântece, iar al patrulea, când sângerarea lunară îți va

părăsi trupul pentru totdeauna. Ele sunt firele de însemnare.

— Cum adică însemnare?

— Bărbații au un ritual grozav când intră în al 12-lea an. Își fac nu știu ce la mădulare, dansează cu unchii și cu frații lor, mormăie, trag vânturi și se consideră bărbați. Noi, femeile, nu trebuie decât să ne privim trupurile.

Yanassa termină cu împodobitul părului și își așează mâinile pe umerii fetei, zâmbindu-i în oglindă.

— Iartă-mă dacă ai căile tale gujaareene pentru asemenea lucruri. Nu e o lipsă de respect din partea mea. Printre noi, aceste fire sunt însemnele unei femei.

Yanassa se întoarse pentru ca Hanani să vadă cele trei fire împletite în părul ei.

Hanani habar n-avea dacă în Gujaareh existau asemenea ritualuri. Privi firele Yanassei, apoi pe ale sale și ochii i se umplură de lacrimi.

— Unul dintre preoții de la Hetawa… începu ea.

Se opri, când i se puse un nod în gât. Trase adânc aer în piept și continuă:

— Mi-a spus că n-o să fiu niciodată o femeie adevărată.

Yanassa deschise gura uimită.

— În numele umbrelor, ce știe *el* despre ce înseamnă să fii femeie? Sper că nu i-ai ascultat prostiile, nu?

— Eu…

Yanassa gemu nemulțumită și o întoarse pe Hanani cu fața spre ea.

— Ascultă-mă. Să câștigi onoare pentru clanul tău sau pentru Hetawa ta, *asta* te face o femeie în adevăratul sens al cuvântului. Să te bucuri de frumusețea ta, să-ți cunoști puterea trupului, să ai grijă de lume sau de o parte a ei, apropiată de tine… Firele arată pur și simplu cele mai firești momente din viața ta. Întotdeauna am spus că ar trebui să ne punem mai multe fire, continuă ea zâmbind, unul pentru că avem de-a face cu proști, altul pentru fiecare copil obraznic… Atunci însă capetele noastre s-ar înroși de tot.

Hanani zâmbi pentru o clipă, însă nodul din gât reveni imediat. Înghiți în sec și lăsă firele să se amestece din nou cu părul, hotărându-se să uite pentru moment necazurile.

— Yanassa, îți mulțumesc. Sunt multe lucruri pe care încă nu le înțeleg la tine, dar ai fost bună cu mine și asta contează cel

mai mult.

Lui Hanani îi veni o idee și arătă cu mâna în jurul ei.

— Tot ce am aici. Nu pot să le iau cu mine. Pot să ți le dăruiesc?

Yanassa tresări, holbându-se.

— Mi-ai da mie atâta avere? Dar nici măcar nu aparțin clanului tău!

— De unde vin eu, familia are legătură cu inima, nu cu sângele. Ești prietena mea. Singura, de altfel, din viața mea. Asta are mai multă valoare decât orice avere.

Yanassa dădu din cap și se aplecă să o îmbrățișeze.

— Așa era și firesc, îi șopti ea la ureche lui Hanani. Orice femeie poate înfrunta singură lumea, dar de ce-ar trebui?

Hanani o strânse tare în brațe încercând să nu-și dorească ceea ce nu era cu putință și nereușind decât pe jumătate.

Într-un târziu, Yanassa îi dădu drumul, trăgându-și nasul și ștergându-și ochii înlăcrimați cu mâneca.

— Dacă mai stăm mult aici, armata o să plece fără tine.

Hanani încuviință tăcut, căci nu îndrăznea să vorbească, și se întoarse să termine de împachetat. Coburii abia dacă se umpluseră, deși pusese în ei toate veșmintele de la Hetawa, micile obiecte pentru îngrijirea corpului și ornamentele pentru vindecare, dar și pachetele cu merinde, pe care Yanassa le adusese din partea tribului, pentru călătorie.

— Cu astea ce faci? întrebă Yanassa, ridicând cutia pe care i-o dăruise lui Hanani pentru a-și ține bijuteriile.

— E a ta.

— Poftim? Nu, ai nevoie de ele... Oh, Hananja sfântă, te vor pune să porți iarăși straiele acelea roșii și urâte, nu?

Hanani tresări uluită, dar își aminti că acestea sunt riscurile de a fi prietenă cu o barbară.

— Rolul meu la Hetawa este al unui bărbat. În Gujaareh, când un bărbat o apucă pe calea unei femei sau o femeie pe cea a unui bărbat trebuie să aibă o înfățișare pe măsură.

Yanassa își dădu ochii peste cap.

— Au de gând să-ți dea și un mădular din lut și niște boașe mari din bronz? Să ai grijă, Wanahomen se va supăra, dacă ale tale vor fi mai mari decât ale lui. Și crede-mă pe cuvânt, *le va compara!*

Ideea era atât de ilară, imaginea care-i veni în cap atât de

ridicolă și descrierea lui Wanahomen atât de corectă, încât Hanani nu se putu abține și izbucni în hohote de râs.

— Nu, desigur că nu!

— Ei bine, atunci…

Yanassa se apropie de unul dintre coburi, îl deschise și dădu drumul bijuteriilor lui Hanani înăuntru.

— Am văzut bărbații din ținutul tău. Le plac lucrurile fine la fel de mult precum femeilor. Iar aici bărbații își boiesc ochii, nu? Asta înseamnă că și tu poți.

Yanassa mai puse înăuntru și câteva boieli. Hanani nu știa dacă să râdă sau să geamă nemulțumită.

— Bărbații nu poartă vopsea de buze, Yanassa.

— Atunci să facă bine să poarte de acum încolo!

Legă strâns coburul și Yanassa se apropie de Hanani, luându-i mâinile într-ale ei. Hanani avu nevoie de câteva clipe ca să nu se mai lupte cu hohotele de râs, dar se opri când văzu seriozitatea de pe chipul celeilalte.

— Când te întorci acolo, să nu uiți de tine însăți, îi spuse Yanassa, privind-o intens. Dacă trebuie să te întorci la ei, atunci fă-o așa cum vrei tu. Slujește-O pe Zeiță, *în felul tău.*

Hanani redeveni serioasă, dar își feri privirea.

— Așa e bine și potrivit pentru oamenii simpli. Eu sunt o Slujitoare a Hananjei. Cum să trădez tradiția, să nu ascult poruncile Hetawei și totuși să pretind că urmez calea păcii?

— Nu vei fi niciodată un bărbat, Hanani, oricât de tare vei încerca să-ți ascunzi sânii în pânzele alea strânse. *Nu vrei* să fii bărbat. Iar ei s-ar putea să nu te accepte niciodată, oricât de bine le-ai respecta regulile și le-ai imita purtarea. De ce să nu te bucuri de ceea ce ești? Și să slujești așa cum vrei tu?

Hanani șovăi, zguduită de o asemenea idee. Abia atunci își dădu seama că faptele ei ar putea, la o adică, să deschidă calea oricărei femei care va dori în viitor să se alăture Hetawei. Tot ce va face ea, toate împlinirile ei vor impune un model.

Yanassa avea dreptate și în privința altui aspect. Hanani se străduise întruna să se poarte precum frații ei Împărtășitori. Muncise din greu, se antrenase mai mult timp, se umilise și-și înăbușise toate trăirile din dorința de a fi perfectă și totuși lui Yehamwy îi fusese frică de ea. Unii frați nu o vedeau ca pe o Slujitoare a Hananjei, ci ca pe o femeie care se preface că o slujește pe zeiță.

Să continue la fel, lucru care se dovedise că nu funcționează, ar fi însemnat o încălcare a păcii. Uneori, tradiția însăși distrugea pacea și numai lucrurile noi puteau îmblânzi calea viitorului.

Se auzi o bătaie în pânza de la intrare și un bărbat o strigă pe Yanassa.

— Sunt aici, răspunse Yanassa.

Un tânăr, nu cu mult mai mare decât Hanani, înzestrat cu cele mai frumoase gene, își vârî capul înăuntru. Rosti ceva în chakti și Yanassa încuviință. Băiatul înclină capul către Hanani și se retrase.

— Chipeș, nu-i așa?

Yanassa rânji spre Hanani, care privea lung în urma lui. Fata se îmbujoră.

— Are ochi frumoși.

— Ia-ți gândul de la el, șoricel. E al meu. E olarul tribului, așa că nu va merge la război, mulțumesc zeilor. Wana a fost ultimul luptător cu care am avut de-a face și am suferit destul acum mulți ani.

Se întoarse spre Hanani și ridică un cobur, arătându-i fetei că pe celălalt trebuie să-l ia ea.

— Un olar își folosește cu măiestrie mâinile și când vine vorba de alte meșteșuguri…

Hanani își acoperi gura cu mâna ca să-și înăbușe un chicotit.

— Yanassa!

— Ei bine, chiar așa e.

Cu un zâmbet larg pe față, Yanassa ridică pânza de la intrare și o lăsă pe Hanani să iasă.

— Acum vino cu mine să-ți arăt o minunăție.

Hanani o urmă pe Yanassa prin tabără, salutându-i pe banbarra cu care mai vorbise înainte sau pe care îi vindecase. O parte din ei nu-i răspunseră la salut, mai ales tinerele care n-o mai putuseră suferi după prima ei noapte cu Wanahomen. Dar o salutară mai mulți oameni decât cei care-și feriră privirea și Hanani rămase surprinsă să vadă pe cât de mulți îi cunoștea. Trăise printre ei mai puțin de o lună, dar părea mai mult.

Cele două femei ajunseră la platoul înalt de unde se zărea întreaga lungime a canionului și aici Hanani se opri uluită.

Canionul se umpluse, de la un zid la altul, de-o parte și de alta a râului, cu șiruri de bărbați. Ce vedea acum pesemne că nu era

decât o parte a oastei, deoarece luptătorii se mișcau încet înainte, nerăbdători să-și înceapă călătoria. Hanani aproape că le simțea dorința de a se bate, plutind în aer precum praful stârnit de copitele cailor. Era un sentiment profund tulburător și totuși fata nu voia să se lase în voia lui. Spre marea ei uimire, se simți entuziasmată, plină de speranță. Cu ajutorul acestor luptători, Gujaarehul sigur va fi eliberat și pacea va reveni în ținutul ei pentru alte mii de ani.

Yanassa o sperie zdravăn când trase dintr-un buzunar ascuns un cuțit. Femeia îl ridică deasupra capului și scoase un țipăt ascuțit:

— *Bi-yu-eh!*

Înainte ca Hanani să priceapă ce se întâmplă, alte strigăte se ridicară în jurul ei. Alături de cele două, veniseră aproape toate femeile tribului să-și ia rămas-bun. Și ele își ridicaseră armele deasupra capului, lăsând strigătele puternice să străbată întreaga vale.

Cineva îi atinse brațul și, când se întoarse, Hanani dădu cu ochii de Hendet.

— Cântă, spuse Hendet în gujaareeana ei aristocratică. Pentru victoria luptătorilor. Pentru pace și pentru puține victime, dacă asta te încântă mai mult. Și pentru un sfârșit cât mai iute al întregii nebunii. Gândește-te ca la o rugăciune, dar cântă și tu.

Șocată, Hanani o văzu pe Hendet cum își ridică glasul într-un urlet grav, barbar, în sua.

I se părea un obicei ciudat, dar Hanani îi înțelese semnificația. Ea nu avea nicio armă, refuzând să poarte una, chiar și după întâmplarea cu Azima. Asemenea obiecte nu aveau alt scop decât să provoace și mai multă durere. Dar ea îl omorâse pe Azima cu mâinile goale, nu? Magia era o unealtă folositoare, dar și o armă mortală, cu nimic diferită de un pumnal. Un dar al Zeiței, nu?

Șovăind, Hanani își ridică mâna. Închise ochii, trase aer în piept, lăsă la o parte buna cuviință și se alătură freneziei celorlalte femei. Strigă numele Hananjei și făcu din cuvânt o rugăciune: *Să fie pace din nou, în curând, pentru mine și pentru toți acești oameni și când vei fi terminat cu toate astea, să nu mai iei nimic de la mine.*

Când rămase fără suflare și cântecul femeilor începu să se

stângă, Yanassa o bătu pe umăr. Încrucișându-și brațele în semn de rămas-bun pentru Hendet, care îi întoarse plecăciunea cu grație de regină, Hanani și Yanassa alergară spre scări și porniră să coboare. Tassa aștepta lângă țarc, ținând frâiele calului lui Hanani și părând agitat. El și alți doi băieți o ajutară iute pe fată să o încalece pe Dakha, care lovi din copite, nerăbdătoare să fie împreună cu ceilalți cai. Începură să treacă și ultimii luptători, urmați de potcovari și vânători și alții care aleseseră să călătorească alături de oaste.

Pregătită, Hanani se uită la Tassa și la Yanassa, cuprinsă de o tristețe fără sfârșit.

— Yanassa…

Yanassa o opri îndată.

— Nu ne luăm rămas-bun. Aduce ghinion.

Hanani încuviință, dar nu se putu abține și rosti o binecuvântare.

— Să mergi în pacea Ei, în vis și în deșteptare, Yanassa. Să știi că ne vom întâlni din nou, într-o lume sau alta.

Yanassa zâmbi.

— O să mă vezi în deșteptare, fată nătângă. Imediat ce Wana își ia orașul înapoi, vreau să vin acolo să fac negoț și să mă îmbogățesc. Îți promit că te voi căuta la Hetawa. Să faci bine să porți măcar cerceii! Acum du-te.

Înghițind în sec și îndreptându-și umerii, așa cum i se cuvenea unei femei de valoare și unei Slujitoare a Hananjei, Hanani răsuci calul în loc și se alătură convoiului.

40 Alianța

Cu vântul în spate și mirosul ținuturilor verzi care să-i îndrume, oastea banbarra ajunse destul de iute la Sabesst, printre dealurile vestice ale Gujaarehului. Sabesst era o vale adâncă, bolovănoasă, cu pante abrupte și poteci foarte înguste. O legendă gujaareeană spunea că, la Sabesst, Merik, zeul care dăduse naștere munților, și-a lăsat uneltele jos ca să tragă un pui de somn. Era unul dintre puținele locuri în care o armată se putea strânge în taină.

Călărind în fruntea luptătorilor banbarra, Wanahomen îi conduse prin mijlocul taberei aliaților, încercând să nu se

strâmbe când văzu țarcurile improvizate, șirurile de corturi puse la întâmplare și fierăriile micuțe care nu păreau deloc pregătite să potcovească nici cel mai amărât cal. Bărbații, în schimb, alcătuiau o imagine pe placul prințului. Numărul lor era de trei ori mai mare decât al celor din trib. Însă primii pe care îi zări Wanahomen păreau pricăjiți. Niciunul dintre soldații nobililor nu stătea în formație și nici nu se antrena atunci când el pătrunse în mijlocul lor. Cei mai mulți se holbau curioși la străinii sosiți din depărtări. Soldații purtau tot felul de culori și de blazoane, care arătau legătura lor cu familiile nobile. Nu se încercase deloc unirea lor, printr-o eșarfă sau o culoare anume. Și mai rău, Wanahomen observă că un număr foarte mare de soldați erau bătrâni sau abia trecuți de copilărie. Unii erau prea sfrijiți ca să ridice o sabie sau prea grași ca să stea pe un cal obișnuit.

— *Asta* vrei tu să folosești ca să îi bați pe kisuatieni? întrebă Ezack în chakti.

Bărbatul vorbi totuși încet, pentru ca noii aliați să nu-i audă disprețul din glas.

— Mulți dintre ei ar trebui trimiși în deșert ca să moară și să ușureze povara celorlalți.

Wanahomen îi împărtășea sentimentele, dar nu îndrăzni să se lase copleșit de ele. Oricât de amărâți erau acești soldați, îi aparțineau și alții nu mai avea.

— Mulți sunt tocmiți, spuse el, dar se corectă imediat când văzu privirea confuză a lui Ezack.

Ideea de a lupta pentru bani nu era cunoscută tribului banbarra.

— Nu sunt luptători adevărați. Mai mult ca niște sclavi. Se supun tuturor celor care îi hrănesc.

Ezack țâțâi scârbit.

— Au sclavi care să lupte pentru ei? Și tu ne numești pe noi barbari!

Uitându-se în depărtare, Wanahomen zări primele semne de speranță. Nu toți soldații se apropiaseră atunci când sosise prințul. O parte din ei rămăseseră printre corturi, privind. Se vedea că sunt mai zdraveni, iar în ochii lor găseai și altceva în afara curiozității. Îl priveau mai ales pe Wanahomen, deoarece era singurul din fruntea oastei înveșmântat în indigo. Celelalte căpetenii de război stăteau fiecare cu oamenii lor în spate. Bănuiau cine e.

— Acolo, îi spuse Wanahomen lui Ezack și avu grijă să nu se uite spre oamenii despre care vorbea. *Aceia* sunt luptători, bărbați din casta militară și soldați din fosta armată gujaareeană. Nădăjduisem să găsesc măcar câțiva. Ei vor compensa pentru lipsurile celorlalți.

Căzând pe gânduri, Ezack îi cercetă cu atenție și se îndreptă puțin de spate, de parcă s-ar fi simțit privit.

Undeva, mai sus, se zărea un grup de corturi mari de câmp, fiecare împodobit în stilul complicat gujaareean din pânză galbenă țesută, tivită cu piele și fir auriu, de trei ori mai mari decât cel mai fin cort banbarra. După cei zece ani petrecuți în deșert, Wanahomen disprețuia un asemenea exces. Corturile de câmp luau ore întregi ca să fie aranjate și apoi desfăcute și probabil că fuseseră cărate cu foarte multe animale. Pânza subțire și strălucitoare era frumoasă, dar lăsa să pătrundă aerul rece al nopții și arșița fierbinte a zilei.

Își controlă expresia, atunci când draperiile cortului se mișcară și aliații ieșiră să-l întâmpine. Mai mulți decât se aștepta, aproape 20 de persoane, de vârste și de caste diferite, îmbrăcați în straie bogate și demni în purtare.

— Astea sunt căpeteniile de război? întrebă un alt bărbat.

— Mai degrabă căpetenii de triburi.

— Oamenii tăi nu zâmbesc destul, spuse Ezack. Nu-mi dau seama la ce se gândesc, dacă e să mă iau după chipurile lor de piatră. Unii dintre ei zici că vor să te omoare.

Wanahomen zâmbi.

— Tot ce se poate.

— Ooo! Atunci are un sens.

Ignorându-l, Wanahomen ridică un pumn pentru a semnaliza oamenilor săi să se oprească. Imediat, secunzii lui ridicară și ei pumnii, la fel și căpeteniile de război și secunzii lor și tot așa, până când întreaga mulțime de soldați încremeni. Încântat de disciplina arătată, care sigur îi va impresiona pe cei din casta militară, Wanahomen descălecă și porni înainte.

Recunoscu multe dintre chipuri, din vremurile în care tatăl său îl alesese moștenitor, deși abia dacă-și amintea numele câtorva. Restul, din câte putea ghici el, erau nobili mici sau sărăciți, negustori avuți și chiar o mână de meșteșugari și artizani bine cunoscuți. Vederea unui asemenea amestec de oameni îl încântă și îl tulbură în același timp. Fiecare dintre ei

probabil că adusese resurse suplimentare pentru armată, dar ce însemna cu adevărat prezența lor? câţi dintre ei iscodeau pentru kisuatieni sau, și mai rău, pentru alte ținuturi, păzind cu un ochi treburile unui regat care pe vremuri fusese cel mai puternic? Se temea totodată că greutățile ocupației deveniseră și mai cumplite decât crezuse. Numai o suferință uriașă sau o mânie fără margini putea face un gujaareean să uite de Legea Hananjei.

Dar e o binecuvântare pentru mine. Veniți atunci. Durerile voastre vor fi folosite cum se cuvine.

— Salutări, spuse Wanahomen.

Își îndepărtă acoperământul de cap și vălul. Sufletul i se umplu de încântare când văzu mai multe perechi de ochi recunoscându-l. Semăna bine cu tatăl său, cu excepția înălțimii și a pielii mai colorate, moștenite din partea shunha. Având în vedere că tatăl lui fusese fiul unei dansatoare din casta de jos, cu pielea palidă, Wanahomen se bucurase mereu de acest mic avantaj.

— Prințe, spuse unul dintre ei, un bătrân care îngenunche imediat într-o manuflecțiune.

Ceilalți îi imitară gestul, deși nu toți, observă Wanahomen. Le zâmbi celor care nu îngenuncheaseră și pe fețele lor văzu sfidare și chiar ostilitate.

— Prietenii mei, le vorbi el direct. Nu e nevoie să-mi spuneți *prinț*. Nu încă. Nu până când voi sta în fața Aureolei și nu voi fi primit binecuvântarea Zeiței noastre. Până atunci, voi fi Wanahomen, un cetățean, ca și voi, care vă împărtășește visul de a elibera Gujaarehul.

Înclină fruntea către cei care îngenuncheaseră.

— Ridicați-vă, vă rog.

Se stârni o oarecare agitație printre cei care se ridicară, bărbații murmurând între ei. Într-un târziu, un bărbat pe care Wanahomen nu-l cunoștea, făcu un pas în față.

— Sunt Deti-arah, shunha, din familia Mun-arah. Fii bine-venit, pr… lord Wanahomen. Fiți bun și intrați în cortul nostru, am avea multe de discutat.

Wanahomen încuviință din cap și se întoarse spre Ezack.

— Pune oamenii să ridice tabăra, spuse el în chakti. Alege un loc mai potrivit. Nu-mi place cum e așezată valea.

În primul rând pentru că era plină de oameni în care nu avea

încredere.
Ezack îl privi îngrijorat.
— Dincolo de ea, focurile și corturile noastre s-ar putea vedea. Dacă vrei ca oastea să rămână o taină…
— Acum nu mai contează.
Wanahomen se uită în jurul văii. Atâtea mii de oameni, gata să lupte pentru el. Îi venea să zâmbească întruna și repetă cuvintele în gujaareeană, pentru ca toată lumea să-l înțeleagă.
— În prezent, kisuatienii nu mai au cum să spere că ne pot opri, chiar dacă știu exact unde ne aflăm.
— Aha!
Ezack, care se încruntase, în strădania lui de a înțelege gujaareeana, păru încântat.
— Bine, atunci.
Bărbatul își îndreptă umerii și dădu semnalul de întoarcere. Șirul de soldați porni înapoi pe drumul care venise. Chiar înainte de intrarea în Sabesst, Wanahomen ochise un deal potrivit și bănuia că într-acolo se îndreaptă Ezack. Înainte de a pleca, patru luptători din cel mai înalt rang își struniră caii și descălecară, așezându-se în spatele lui Wanahomen. Unul era yusir-banbarra și celălalt, Charris, fapt care nu îl surprinse pe Wanahomen. Ceilalți doi erau banbarra din alte triburi, un lucru care îl uimi. Se uită surprins la ei, apoi îl zări pe Ezack privindu-l. Ochii lui zâmbeau. Ezack își răsuci calul și plecă.
— Aliații tăi par impozanți, spuse Deti-arah.
Aruncă o privire nervoasă spre bărbații care îl flancau pe Wanahomen. Charris putea arăta destul de fioros atunci când voia, dar până și el părea micuț prin comparație cu ceilalți trei, pe care Ezack îi alesese strict după mărimea lor.
Wanahomen își înăbuși un hohot de râs. Va trebui să-l laude pe Ezack mai târziu.
— Uneori, pot fi impozanți.
Deti-arah încuviință și se dădu într-o parte, invitându-l pe Wanahomen să-l urmeze. Wanahomen se supuse și gărzile banbarra se mișcară imediat după el. După cum bănuia, asta îl tulbură pe Deti-arah și mai tare.
— Lordul meu…
Deti-arah privi semnificativ spre banbarra. Wanahomen îi aruncă o uitătură nevinovată.
— Cu siguranță și tu ai propriile gărzi, lord Deti-arah, nu?

— Așa este, lordul meu, dar…
— Păi, atunci…
Zâmbind sincer, Wanahomen le făcu semn oamenilor săi să-l urmeze și pătrunseră în cort. O clipă mai târziu, foarte nervos, Deti-arah veni după el, împreună cu alți câțiva nobili. Cortul deveni sufocant aproape, cu Charris și ceilalți trei, dar Wanahomen se apropie de masa din mijloc cu ușurință. Oamenii care erau deja în cort îi făcuseră loc.
O tânără înaltă și zveltă stătea așezată, privind intens ceea ce părea a fi o hartă. Wanahomen izbuti să nu-și arate surpriza la vederea ei. Fata își prinsese părul la spate într-o coadă simplă și purta o uniformă de război. O armură din piele mai largă pentru a-i proteja sânii mici, o fustanelă bărbătească, ghete, mănuși de arcaș și o teacă pentru pumnal pe unul dintre șolduri. Ea îl sfredeli pe Wanahomen cu privirea, atunci când intră și, după o clipă, plecă respectuos fruntea în fața lui.
— Iezanem, spuse Deti-arah, arătând spre femeie. Din casta zhinha și din familia Zanem.
— Zhinha *și* din casta militară, lordul meu, îl corectă ea pe Deti-arah. Casta mamei mele are întâietate, dar am ales să fiu cunoscută pentru ambele. Tata mi-a dat mai departe toate însușirile lui. Tu ești Wanahomen.
Deti-arah părea și mai iritat, deși cu greu se putea spune ce-l jignise mai tare: pretenția lui Iezanim că aparține celor două caste, îndrăzneala ei de a nu aștepta să fie prezentată sau simpla ei prezență. Era cea mai palidă gujaareeană pe care o văzuse vreodată Wanahomen, cu un păr de culoarea fierului ruginit, cu o puzderie de pistrui și arsuri de soare de-o parte și de alta a nasului. Nu era deloc frumoasă cu șoldurile ei înguste, buzele atât de subțiri că dispăreau atunci când vorbea și un nas mult prea lat ca să se potrivească restului de trăsături nordice. Și-atunci să te mai miri de purtarea ei bătăioasă? Chiar și printre zhinha probabil că îndurase nenumărate jigniri din pricina înfățișării ei. Însă ceva din puterea și din felul în care se apăra îi aminti vag lui Wanahomen de Hanani și asta îi aduse un surâs pe buze. Iezanem clipi suprinsă.
— Eu sunt Wanahomen.
El dădu din cap către harta care părea să cuprindă străzile Gujaarehului și se apropie de masă.
— De vreme ce ai cercetat bine cum stau lucrurile, nu ai vrea

să-mi povestești și mie pe scurt?

Fata îl privi pieziș; o vreme, apoi bătu cu palma peste hartă.

— Acesta e planul nostru de acum. Ne-am gândit să intrăm în oraș prin poarta vestică, la apus, cu lumina în spatele nostru, pentru ca apoi întunericul să ne protejeze de atacul arcașilor lor. Oamenii noștri din oraș vor ataca gărzile din interior, pentru a-i zăpăci puțin și pentru a ne întâlni cu o apărare mai slabă. Atunci vom pune scările pentru a distruge porțile. În cel mai bun caz nu vom întâmpina nicio rezistență și porțile vor fi deschise, pentru ca noi să putem intra.

Iezanem schiță un zâmbet.

— Atunci va începe adevărata bătălie.

— Pentru palat.

Fata încuviință.

— Trupele kisuatiene se vor retrage în Yanya-iyan, spuse un alt bărbat.

Ghefir, își aminti Wanahomen, un văr îndepărtat din partea mamei lui. Wanahomen clătină din cap spre el și bărbatul îi răspunse la fel de respectuos.

— Acum opt zile, patru Protectori au sosit din Kisua pentru a supraveghea orașul. Kisuatienii vor lupta până la ultimul om pentru a-i proteja. Va fi o luptă crâncenă, pe care trebuie să o câștigăm. Kisuatienii vor plăti scump pentru a-și lua înapoi vârstnicii nevătămați, pentru că altfel propriii lor cetățeni de acasă se vor înarma. Dacă-i luăm ostatici, avem șanse să câștigăm războiul.

Wanahomen clătină din cap, cercetând harta.

— Nu. Yanya-iyan este o țintă proastă.

Expresia de pe chipul lui Iezanem deveni brusc batjocoritoare.

— Serios? Atunci ar trebui să țintim aici?

Bătu cu palma peste cartierul artizanilor.

— Ori poate vrei să salvăm mai întâi castele servitorilor?

— Servitorii, da, spuse Wanahomen.

Prințul ignoră sarcasmul lui Iezanem, știind precis ce simte fata de fapt. Nu se diferea cu mult de cei mai tineri din trupa lui de război. Îngroziți, dar disperați să-și dovedească bravura. Unii își ascundeau teama cu o dorință aprigă de a se război și nu era nimic rău în asta, atâta vreme cât învățau să nu-i pună răbdarea la încercare.

— Scopul nostru ar trebui să fie Hetawa, spuse el. Yanya-iyan

e construit să reziste împotriva oricărui atac. Are porți de metal care nu pot fi urcate ușor, uși care nu pot fi zdrobite cu ușurință. Arcașii ne-ar ochii imediat ce am intra pe aleile care duc la palat, de aceea sunt și foarte drepte. Pe străduțele mai înguste, carurile ar năvăli ca să termine orice suflet rămas în viață. Chiar dacă vom alege asediul, magaziile din Yanya-iyan au provizii și grâne care pot hrăni un sat întreg. Vor rezista acolo până când vor primi întăriri din Kisua.

Ghefir se încruntă.

— Dar Protectorii…

— Trebuie capturați, da… Sunt de acord. Însă există și alte mijloace pentru asta. Cea mai mare slăbiciune a palatului este chiar mărimea lui și nenumăratele intrări. Pentru a apăra o poartă cu o armată e foarte simplu, dar să protejezi fiecare ușă ce dă în grădină, fiecare intrare a servitorilor, fiecare bucățică de zid împotriva unor iscoade solitare? Mult mai greu.

Ghefir făcu ochii mari.

— Asasini? Vrei să-i omori?

Părea îngrozit și pe bună dreptate. Wanahomen însuși rămăsese suficient de gujaareean ca să se înfioare la gândul uciderii unor vârstnici, deși avea de gând s-o facă, dacă asta îi asigura victoria.

— Nu.

Wanahomen arătă din nou spre Hetawa.

— Mă gândeam la alt soi de iscoadă.

Deti-arah clătină din cap.

— Înseamnă că n-ai auzit. Kisuatienii i-au luat ostatici pe Colectori acum opt zile. Sunt ținuți în Yanya-iyan.

— Sunt..

Wanahomen îl privi fix, apoi începu să rânjească. Nu se putuse abține.

— La naiba, ce ocazie nemaipomenită!

— Ocazie?

— Da!

Wanahomen se apleca peste masă pentru a le explica mai bine. Iezanem se trase înapoi, ușor scârbită de entuziasmul lui.

— O simplă distragere a atenției, o singură greșeală printre gărzile kisuatiene și Colectorii vor fi liberi. *În interiorul* palatului. Ar trebui să facem tot posibilul pentru asta. Vom avea nevoie de ajutorul celorlalți preoți. Ei pot vorbi unul cu celălalt prin vise.

Wanahomen căzu pe gânduri.

— Ne vor fi de mare folos, dacă eforturile noastre vor merge în aceeași direcție. Cel mai important rămâne faptul că oamenii se vor strânge în jurul Hetawei. Kisuatienii se pot lupta cu o armată, dar nu cu un oraș întreg.

Pe chipul lui Iezanem se așternură, una după alta, surpriza, uluirea, ranchiuna.

— Hetawa are valoare simbolică, rosti ea în sfârșit. Va fi totodată și o bază bună pentru noi, dacă ne vor lăsa Slujitorii.

Fata îi aruncă lui Wanahomen o privire rece.

— Ne vor lăsa oare?

— Cred că da.

Wanahomen îi întâlni privirea și pricepu că ei știau de alianța sa cu Hetawa. Bun. Atunci să socotească după pofta inimii, în caz că plănuiau să-l trădeze.

— Au făgăduit că vor face tot ce e necesar pentru a readuce pacea în Gujaareh. Dacă asta înseamnă să dăm foc palatului și tuturor kisuatienilor din Yanya-iyan, atunci cred că o vor face.

Se lăsă tăcerea un moment și toți încercară să absoarbă semnificația vorbelor lui.

— Da, spuse un alt bărbat, care nu fusese prezentat și care arăta ca un negustor.

Continuă să-l privească pe Wanahomen cu ochi strălucitori.

— Da.

— Aveți vise mari, spuse Ghefir. Încep să cred că ar putea merge și planul acesta.

Vorbele lui Ghefir risipiră tensiunea din încăpere. Mai mulți nobili hohotiră nervos.

— Mai rămâne un singur aspect important de rezolvat, înainte de a trece la cele mai mici și nesfârșite.

Wanahomen îi privi pe Deti-arah, pe Ghefir și pe Iezanem. Sanfi nu venise și Wanahomen nu voia să-și exprime deschis bănuielile.

— Nicio armată nu poate fi condusă de un consiliu, oricât de onorabil ar fi acesta. În plus, triburile banbarra nu vor asculta de niciun alt gujaareean, cu excepția mea.

Urmă un moment de tăcere mai lung, după care Deti-arah încuviință încet din cap.

— Niciunul dintre noi nu este luptător. Doar Iezanem. Întotdeauna am știut că vom avea mai multă putere cu tine în

frunte.

Deti-arah se uită la Iezanem.

Femeia părea pe punctul de a se împotrivi, dar când Wanahomen se întoarse privind-o rece, ea se dădu bătută.

— Vom respecta ordinele tale, acceptă ea.

Ghefir încuviință viguros din cap.

În sufletul lui, Wanahomen se simțea pregătit de luptă. Aștepta această clipă de zece ani. Era voința Zeiței. Se trezi că și-ar fi dorit ca Hanani să îi fie alături. Ea știa puterea binecuvântărilor Hananjei. Ar fi fost plăcut să se bucure amândoi de pacea momentului.

Dar ar fi fost și periculos, fiindcă ar fi fost ispitit să-i caute cortul mai târziu, în timpul nopții. Nu ca să facă dragoste cu ea, nu înainte de o asemenea bătălie, ci pur și simplu să se bucure de vorbele ei și să-și împărtășească visele. Își luaseră rămas-bun cu trei nopți în urmă, în Merik-ren-aferu și să o vadă din nou acum ar fi fost stânjenitor pentru amândoi. Ea știa asta, înțelesese, pentru că nu încercase să-l mai caute după aceea.

— Atunci așa rămâne, le spuse el nobililor. Pornim marșul de dimineață. Cu binecuvântarea Lunilor și a viselor frumoase, Gujaarehul va fi al nostru din nou. Curând.

Își petrecură următoarele ore strânși în jurul mesei, punând la cale ultimele detalii.

41 Pace sfărâmată

În cea de-a patra zi a noului an, apusul de soare aduse mari schimbări în Gujaareh. Bătălia începu cu un zvon de după-amiază târzie, care se preschimbă iute în panică. Norul de praf din depărtare se apropie și se dovedi a fi o oaste ce trecuse de colinele nisipoase și intrase în ținuturile verzi mai umede, de-a lungul drumurilor pentru irigații, îndreptându-se spre oraș. Puține ore îi mai despărțeau de ținta lor. Unitățile kisuatiene care fuseseră răspândite prin tot orașul pentru a păstra pacea acționară imediat ce mesagerii aduseră noi ordine de la Yanya-iyan. Unii s-au așezat lângă zidurile de apărare, iar alții s-au pregătit în spatele lor pentru a-i proteja, știind că orașul în sine era un pericol mai mare decât armata din afară. O parte plecară la Yanya-iyan, pentru a-și uni forțele cu cei de acolo, în

așteptarea celei mai mari bătălii.
Când zvonurile deveniră vești sigure, cetățenii Gujaarehului ieșiră pe străzi, adunându-se în piețe, parcuri și în scuarurile pentru dans. Câțiva își aduseseră arme sau unelte care să le servească drept arme. Cei mai mulți veniseră de acasă cu mâna goală, dar înfuriați peste măsură. Curajul lor nebun îi făcu pe soldații kisuatieni să se retragă.
Soldații mai puțin norocoși sau prea înceți se treziră înconjurați de mulțimi de oameni, care, nici cu o lună în urmă, ar fi fost simplu de speriat. Acum, aceleași mulțimi le traseră o bătaie soră cu moartea sau îi sfâșiară în bucăți, purtându-le carnea însângerată pe străzi ca pe un trofeu. Aceeași soartă îl aștepta pe orice kisuatian simplu care nu văzuse semnele de avertizare și nu fugise la timp. Prăvăliile artizanilor fură jefuite. Mai multe case de negustori arseră împreună cu femei, copii și sclavi prinși înăuntru. Căzură secerați și cetățeni gujaareeni, cei mai mulți din pricina săbiilor, a cuțitelor sau ale săgeților soldaților, însă numărul orășenilor îl întrecea pe cel al kisuatienilor și pentru fiecare gujaareean ucis, alți patru veneau să lupte.
Printre mulțimile agitate se mișcau cei care așteptaseră exact asemenea împrejurări. Pe treptele Hetawei, Învățătorii predicau în fața valurilor furioase de oameni și îi îndemnau să fie la fel de iuți și de hotărâți precum Colectorii, în violența lor, și să nu prelungească suferința dușmanului mai mult decât era necesar. La poarta vestică, luptătorii din casta militară, înveșmântați în simpli cetățeni, îi atacară pe kisuatieni, încurajând hoardele de oameni care urlau să cucerească pozițiile de apărare. Oferind un sprijin tăcut, dar hotărât, Surorile Hananjei trăgeau în arcașii kisuatieni din intrândurile prăvăliilor sau de pe cupolele caselor de timbalin. Frații lor de la Hetawa, Santinelele, pândeau din umbra aleilor și dezarmau pe cine prindeau, împiedicându-i pe kisuatieni să alcătuiască o apărare eficientă. Îi salvau și pe supraviețuitorii neajutorați care picaseră în mijlocul ambuscadelor ori de câte ori puteau. Oamenii Gujaarehului erau prea furioși și puțină pace rămăsese în inimile lor.
Când se lăsă noaptea și străzile începură să ardă mocnit, ultimii apărători ai porților căzură doborâți de un grup de băieți, înarmați cu cărămizi și cioburi de oale din lut sparte. Deschiseră porțile imediat și în mai puțin de o oră, primii dintre cei trei mii

de salvatori pătrunseră în oraș. Avangarda era alcătuită din barbari fioroși, îmbrăcați în robe deschise la culoare potrivite călătoriilor prin deșert. Oastea își flutura săbiile strălucitoare, strigându-și victoria pe măsură ce umplea străzile. Strigătele fură iute acoperite de uralele gujaareenilor, atunci când conducătorul barbarilor apăru și se duse vorba că, în sfârșit, Avatarul Hananjei venise. Prințul de mult pierdut al Gujaarehului, un tânăr nobil arătos, care purta sabia Soarelui de Dimineață.

Wanahomen își opri calul în mijlocul pieței ce gemea de oameni, privi mulțimea care nu-și lua ochii de la el și rosti trei cuvinte care zburară cu iuțeala viselor pe fiecare stradă și în toate cartierele din apropiere.

— *Am ajuns acasă.*

În aceeași clipă, în partea de est a orașului, Învățătorul Yehamwy stătea pe zidul unei pasarele din Hetawa împreună cu Santinela Anarim și alți doi membri ai Consiliului Căilor, privind cum fumul și flăcările din vest se apropiau tot mai mult.

— Lucrurile au luat-o razna, spuse Anarim.

— Haosul e de vină, adăugă Ni-imeh, una dintre Surori.

Ea și celelalte femei ale ordinului, care nu se luptau, veniseră la Hetawa să se adăpostească, la primul semn de tulburare.

— Crezi că prințul se va opri mai întâi aici?

— Așa i-am sugerat în vise, spuse Yehamwy. Nimic nu e sigur, bineînțeles, fără sânge de vise.

Aruncă o privire spre Împărtășitorul Anakhemat, care încuviință obosit.

— Nu vom ști până când nu sosește și chiar și atunci nu vom ști dacă hotărârea lui a fost influențată de noi sau de propriile dorințe, zise Împărtășitorul. Visele lui au devenit mai precise în ultima vreme. A trebuit să fim subtili. Narcomanția la depărtare este întotdeauna dificilă. Și, de câteva zile bune, nimeni nu a avut timp să călătorească spre marginile tărâmului visării ca să-i dea mai multă forță.

Ni-imeh clătină din cap.

— Atunci trebuie să ne mulțumim și cu atât. Dacă vedem că nu ne cere binecuvântarea când va lua tronul în stăpânire, ruptura dintre Hetawa și Yanya-iyan nu se va mai vindeca niciodată.

— Avem vreo veste de la cei care cercetează orașul? întrebă Yehamwy.

Anarim răspunse:

— Au izbutit să mai găsească cinci familii înainte ca nebunia să înceapă.

Arătă spre orizontul care ardea.

— Au observat că mai multe femei și fete au darul visării, chiar dacă nu sunt antrenate. Numai una a avut viziuni și a arătat semne că-și pierde controlul. Dar puterea ei totuși nu explică molima. Din păcate, din pricina haosului ce stăpânește orașul, cercetările vor trebui amânate.

— Ar ajuta dacă ne-am alătura și noi? întrebă Ni-imeh. Casa Surorilor a scăpat aproape nevătămată. Surorile și ucenicele care au harul narcomanției pot călători deghizate, pentru siguranța lor.

Yehamwy și Anarim se priviră surprinși. Buzele lui Ni-imeh se subțiară, arătând o ușoară iritare.

— Doar pentru că abia acum v-ați dat seama ce putere au femeile nu înseamnă că noi am rămas niște nătânge în tot acest timp.

Expresia lui Anarim se îmblânzi și schiță un zâmbet slab, atât cât își permitea o Santinelă când venea vorba de surâsuri.

— Am fi recunoscători pentru orice ajutor. Dar e posibil să fie nevoie să călătorească în afara orașului. Multe dintre aceste familii aparțin nobilimii sau castei agricultorilor, și acestea trăiesc îndeosebi în ținuturile verzi sau în susul râului.

— Nu-i nimic…

Ni-imeh se opri speriată când un sunet sparse tăcerea curții Hetawei. Se întoarseră și văzură un băiat, prea mic pentru a fi acolit, alergând într-un suflet pe dalele de piatră. Chiar și de la înălțimea zidului, auzeau cum copilul plânge amarnic, în timp ce gonea.

— Pe toate coșmarurile, ce se întâmplă?

Yehamwy făcu un pas în față și trase aer în piept ca să strige copilul. Santinela Anarim îl împiedică, acoperindu-i gura cu mâna, fără să mai țină cont de nimic.

— Casa Copiilor, spuse Anarim.

Casa se vedea din locul lor de observație, la capătul curții lungi a Hetawei, în partea opusă a Sălii Binecuvântărilor. Deși ferestrele trebuiau să fie întunecate, căci copiii se duceau la

culcare devreme, imediat după dansul-rugăciune și după îmbăiere, un șir lung de lămpi se zăreau acum mișcându-se prin toată clădirea și, când vântul își schimbă direcția, auziră țipetele de spaimă ale copiilor dinăuntru. O clipă mai târziu, o altă siluetă apăru alergând printr-una dintre porțile Casei. Acesta era mai înalt. Unul dintre supraveghetorii copiilor.

— Fugiți, kisuatienii! strigă el.

Urletul lui izbi încremenirea Hetawei cu o undă de șoc. Cu toții se holbară la el și până și Anarim îngheță, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Soldați kisuatieni în Casa Copiilor…

Și mai multe siluete veniră fugind după el. Auziră șuieratul ascuțit al unei săgeți în zbor. O clipă mai târziu, Învățătorul tăcu și căzu la pământ.

— Oh, Zeiță scumpă! șopti Ni-imeh.

Yehamwy își duse la gură o mână tremurândă.

— Bahal. Era tânărul Bahal, ucenicul lui Deshephemun…

— Treceți înăuntru, îi îndemnă Anarim. Mergeți în Sala Binecuvântărilor și spuneți-le tuturor să se adune acolo. S-ar putea să vrea numai copiii.

— Numai copiii?

Anakuhemet părea îngrozit.

— Ce vrei să spui?

— Iau copiii ostatici. Eu și fratele meu ne vom ocupa de asta. Duceți-vă acum!

— Cum…

Yehamwy făcu un pas, dar se opri.

— Anarim, cei mai mulți dintre frații tăi sunt…

Se uită spre partea de vest a orașului, unde Yanya-iyan se ridica măreț deasupra acoperișurilor.

— Am mai rămas opt, spuse Anarim cu un zâmbet rece. Opt Santinele ale Hananjei alcătuiesc o armată.

Bărbatul o luă la goană și se pierdu în umbre, iar ceilalți nu mai apucară să se împotrivească.

Așa cum se ploconea până la pământ în sala tronului din Yanya-iyan, de curând numită Sala Protectorilor, lordul Sanfi avea ceva care o făcu pe Sunandi să se gândească la un crocodil.

— O neînțelegere sau pesemne o calomnie netrebnică,

spunea Sanfi.

Se așezase în genunchi imediat după ce intrase. Din cauza aceasta și a altor observații din timpul cinei lor cu mai multe seri în urmă, bărbatul părea în ochii lui Sunandi o reptilă. Ușurința cu care se umilea, de parcă mândria era doar o altă unealtă din vastul lui arsenal folosit să-i păcălească pe cei din jur. Felul în care Sanfi cercetase chipurile celor din sală, căutând orice urmă de slăbiciune. Privirea alunecoasă pe care i-o aruncase lui Sunandi, cântărind-o și alungând-o imediat din zona lui de interes. Nu-i mai folosea acum. Căuta o pradă mai bogată.

— Așa zici tu, lord Sanfi, spuse Mama Yao.

Nici ea nu părea să-l placă prea tare pe Sanfi.

— Avem mărturii de la negustorii străini cum că ai fi cumpărat arme și alte mărfuri de război. Ai vreo explicație?

— Sunt nevinovat, Onorată, se apără Sanfi.

Vorbea într-o sua perfectă, dar exista ceva ciudat în felul în care folosea rugămințile umile. Se vedea că nu e obișnuit cu ele.

— Dacă mă ajută să-mi dovedesc nevinovăția, vă pot dezvălui numele altor nobili care ar fi putut călca strâmb…

Sunandi auzise destul. O revoltase trădarea bicisnică a bărbatului. Tiaanet, hotărî ea, ar face bine dacă și-ar omorî tatăl și ar prelua conducerea familiei, înainte ca el să îi mai chinuie.

— Fără supărare, Onorată, rosti ea, tăindu-i vorba lui Sanfi, nu avem timp de așa ceva. Ultimele vești primite de la poarta de vest spun că aceasta va cădea în orice clipă de acum încolo. Să-l băgăm la închisoare, împreună cu soția și fiicele lui, dacă asta îl încântă, și să ne concentrăm pe apărarea noastră.

Mama Yao încuviință. La fel și Sasannante. Dar Aksata se frecă la ochi, părând plictisit și obosit. Toți erau epuizați. Aksata fusese cel care insistase ca Protectorii să ocupe camera tronului, punându-și scaunele acolo unde, pe vremuri, stătea tronul prințului Apusului de Soare. Servitorii palatului le aduceau mâncare rece și încurcau rufăria. Îi trezeau cu zgomote puternice la ceasuri târzii în noapte.

— Nu e nevoie să ne îngrijorăm, Vorbitorule, spuse Aksata, silindu-se să-i zâmbească lui Sunandi. Poarta de vest nu e o pierdere așa mare. I-am trimis deja poruncă soțului tău să se retragă și să vină cu restul soldaților aici.

— Înțeleg.

Sunandi se concentră, încercând să priceapă ce fel de

strategie folosește Aksata, dar fără prea mare succes.

— Atunci, Onorate, prințul gujaareean și luptătorii lui vor intra în oraș. Vor putea ataca oricând Yanya-iyan.

— Așa vor face, adăugă Aksata și schimbă un surâs scurt cu Moib, care chicoti. Fapt care servește scopurilor noastre pentru moment.

Sanfi asculta cu atenție la picioarele podiumului. Sunandi observă o ușoară încruntătură pe chipul lui, deși bărbatul continua să stea îngenuncheat. Aproape că o distră îngrijorarea lui, având în vedere că tocmai fusese pe punctul de a-și trăda aliații. Pe ea însă o tulbura ideea unui asediu.

Înainte să apuce să întrebe ceva care să îl irite și mai tare pe Protectorul Aksata, se auzi gălăgie la ușa încăperii. O clipă mai târziu, ușa se deschise și o gardă a palatului intră cu pas iute, se opri lângă Sanfi și se lăsă în genunchi.

— Onorați și Înțelepți, iertați-mă pentru îndrăzneală, dar comandantul m-a trimis să vă spun că suntem atacați.

Sua în care vorbea avea un accent aspru ce amintea de cineva de la țară. Pesemne aparținea castei de jos.

— Deja au pătruns în palat. Toți arcașii de la primul etaj sunt morți… Credem că au intrat odată cu trupele care se retrăgeau, purtând uniformele oamenilor noștri…

— Stai! se răsti Mama Yo, încruntându-se. Cum să fie în interiorul palatului? Prințul și armata lui de trădători abia ajunseseră la porțile orașului când am primit ultimele vești…

— Aceștia nu sunt oamenii prințului! o întrerupse soldatul, uitând de buna purtare. Nu știu cine sunt. Au pătruns deghizați, după cum v-am spus… Am găsit 30 de soldați ai gărzii de apărare morți, fără nicio rană care să sângereze, dar mulți aveau gâturile rupte sau zdrobite. Nimeni nu i-a auzit strigând! Iar oamenii în hainele noastre…

Bărbatul tăcu pentru o clipă, scuturând din cap.

— Unii spun că se cațără pe ziduri ca niște scarabei.

Se uită la tavanul încăperii, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu e nimeni acolo.

Sunandi se cutremură și un fior îi ridică părul de pe ceafă, atunci când înțelese despre cine e vorba.

— Santinelele, murmură ea. Preoții Hetawei.

Moib se încruntă.

— Cei care păzesc? Dar eu știam că numai Colectorii…

— Santinelele îi antrenează pe Colectori, Onorați, continuă Sunandi.

Un gest foarte nepoliticos din partea ei să întrerupă un vârstnic, dar trebuia să găsească o cale prin care să le arate cât de primejdioasă devenise întreaga situație. Era o posibilitate la care Sunandi nu se gândise. Și ea vedea Santinelele mai degrabă ca pe niște apărători, decât ca pe niște atacatori. O prostie din partea ei, de vreme ce Nijiri o prevenise. Orașul era acum furtuna pe care el o stârnise, iar frații lui, lumina gata să lovească.

Sunandi făcu un pas în față pentru a sta alături de Sanfi.

— Am văzut un Colector, neînarmat, frângând o sabie cât brațul unui soldat ca pe un pai, iar ei sunt doar niște luptători obișnuiți. Santinelele au datoria de a vâna Colectorii, atunci când aceștia înnebunesc și devin Secerători. Nu folosesc magia, dar au arme și singurul lor țel este să se lupte.

Sasannante interveni:

— Dar am adus aproape toate forțele noastre din Kisua…

Se ridică, negru de supărare.

— Despre câți preoți-luptători vorbim?

— Câteva zeci sau sute. Numai Hetawa știe cu siguranță, spuse Sunandi, clătinând din cap. Onorați, ar trebui să plecăm. Există locuri mai sigure decât acesta.

Mama Yao se zbârli.

— *Să ne ascundem?*

— Da.

Sunandi voia să-i urle cuvântul în față.

— Ne putem ascunde sau putem aștepta aici să ne luptăm cu un dușman necunoscut, de o forță neînchipuită și să sperăm că suntem destul de norocoși ca să învingem. Ce alegeți?

Mama Yao își strânse gura știrbă pe jumătate, dar, într-un târziu, se uită spre ceilalți Protectori. Aksata părea că refuză să plece, dar Sasannante și Moib se ridicară imediat. Când coborâră de pe podium, soldații îi înconjurară din toate părțile și Sunandi le porunci să-i ducă în grădina din Yanya-iyan, locul cel mai sigur al palatului.

Sunandi își jură că, atunci când va îmbătrâni, va asculta de tinerii din jurul ei. Tinerețea nu însemna neapărat prostie, iar pentru adevărata înțelepciune până și cei mai vârstnici trebuiau să muncească din greu.

Cufundat în gânduri, Colectorul Rabbaneh simți prezența unor visători noi dincolo de ușa sa. Patru în loc de unul pentru el, patru pentru Nijiri, alți patru pentru Inmu și patru pentru Superior. Mai departe puțin, alți patru rătăcind în holul de lângă apartamentele pentru oaspeți. Atâția oameni ca să supună trei Colectori? Rabbaneh aproape că chicoti cu glas tare.

Ușa se deschise. Rabbaneh nu se întoarse și ascultă cum trei dintre soldați se răspândiră în tăcere spre colțurile încăperii, înconjurându-l din toate părțile. Cel de-al patrulea... Rabbaneh mirosi pielea și metalul proaspăt ieșit din fierărie și surprinse zăngănitul unei balamale sau al unei încuietori. Așadar, asta puneau la cale.

Ah, Ehiru, prietene, i-ai speriat atât de rău pe oameni acum zece ani. Acum se crede despre noi că suntem Secerători. Fie și numai pentru un asemenea gând și ar trebui să le dau o lecție...

— Colectorule Rabbaneh?

Vorbise tânărul soldat care îl păzise în ultimele patru zile. Rabbaneh avea o simpatie aparte pentru el, un băiat născut în casta artizanilor, ca și Rabbaneh însuși, venind dintr-o familie distinsă de muzicanți din Kisua. Fusese drăguț și îi cântase lui Rabbaneh în timpul meselor. Colectorul va avea grijă să nu-l rănească așa de tare ca pe ceilalți.

Rabbaneh se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre băiat, care ținea în mâini o blestemăție de obiect cum nu se mai văzuse, din piele și oțel, menită să îi silească pe Colectori să-și țină pumnii strânși. Un soi de brățară sălbatică, făcută după model kisuatian. Pe obiect se zăreau tot felul de bride și încuietori. Rabbaneh se strâmbă când văzu un lucru așa de urât.

— Bănuiesc că e pentru mine.

Soldatul încuviință din cap, înghițind în sec. Aruncă o privire spre însoțitorii săi, care stăteau cu săbiile scoase, după care se uită la Rabbaneh.

— Îmi pare rău, Colectorule, dar Protectorii mi-au poruncit. Cu tot ce se întâmplă...

Unul dintre ceilalți bărbați, un soldat mai bătrân și, cel mai probabil, superiorul băiatului, se răsti la el în sua. Rabbaneh, a cărui sua nu depășea limitele unor saluturi oficiale, bănui că bărbatul îi cerea să lase vorba.

Atunci, el va fi primul.

Soldatul nici nu termină bine cu dojeneala, când Rabbaneh își repezi o mână spre ochii bătrânului. În loc să-și așeze încet degetele pe pleoapele omului, îl lovi cu putere. Când soldatul țipă și-și acoperi ochii cu palmele, Rabbaneh se lăsă iute pe vine ca să se ferească de sabia soldatului din stânga. Săbiile nu prea erau folositoare într-un spațiu atât de îngust, mai ales că bărbații se răspândiseră atât de convenabil pentru el. Ușor deranjat că veniseră așa de prost pregătiți să ridice un Colector, Rabbaneh lovi rotula soldatului mai tare decât trebuia. Sunetul osului fracturat se auzi neliniștitor de tare, ca o creangă ruptă de vânt. Urletul lui răsună și mai pătrunzător și acoperi gemetele camaradului său izbit în ochi.

Ar fi trebuit să-i amuțesc, se gândi Rabbaneh, cu un ușor sentiment de vinovăție. *Sonta-i m-ar certa rău, dacă ar fi aici…*

Cel de-al treilea soldat se repezi spre el, cu sabia ridicată și chipul schimonosit de furie. Îi ușură munca astfel, căci nu se deosebea cu nimic de sutele de oameni violenți pe care Rabbaneh îi colectase în cei 22 de ani de când slujea. Trei pumni rapizi direct în bărbie și bărbatul se prăbuși la pământ, amețit și pe jumătate orbit. Nu mai era nevoie să-l adoarmă, dar Rabbaneh o făcu totuși, ca să fie conștiincios.

Întregul atac nu dură mai mult de trei răsuflări și Rabbaneh se întoarse cu fața spre soldatul cel tânăr. Băiatul nu se mișcase din loc, dar se trase înapoi, tremurând ca varga.

— Îmi pare rău, spuse Rabbaneh, cu un glas cât mai blând. A fost necesar…

Rabbaneh se opri, tresărind, când o sabie cu tăișul curbat ieși din pieptul tânărului.

— Colectorule, bălmăji băiatul, după care se uită în jos, la fel de surprins și se prăbuși mort, pe podea.

Atunci Rabbaneh văzu doi soldați kisuatieni pătrunzând pe ușă, înghiontindu-se unul pe altul și strigând spre tovarășii lor, panicați.

Dacă îl confundaseră pe băiat cu Rabbaneh sau acesta fusese pur și simplu în calea lor, Colectorul nu avea să afle niciodată. Se repezi asupra lor, înainte ca aceștia să între în încăpere, acoperindu-le fața cu mâinile și vărsând în mintea lor deșteptată cea mai pură furie. Forța mâniei lui se dovedi atât de puternică, încât soldații urlară când sufletele lor pieiră sfâșiate în mii de bucăți. Lui Rabbaneh nu-i păsa unde se vor duce sufletele. Lăsă

trupurile să alunece la pământ și năvăli pe ușă ca să-i ucidă și pe ceilalți, să-i ucidă pe toți, la naiba cu pacea…

Lovitura primită îi zgudui întreaga ființă și îi alungă orice urmă de furie. Încercă să se întoarcă, împingând sabia care-l lovise fără milă peste față, dar observă cu stupoare că nu se poate mișca. Imediat simți o senzație curioasă, ca o vibrație și crezu că își recăpătase agilitatea.

Soldatul care fusese în spatele lui. Într-o parte a ușii. Rabbaneh nu-l văzuse. Soldatul săltă sabia ca să își ia avânt. Tăișul ei se pătase deja cu roșu aprins.

Rabbaneh ridică pumnul ca să-l pocnească pe soldat, dar mâna îi pluti moale, ca într-un vis. Ce prostie… în vis, controla totul perfect și orice mișcare era o simplă chestiune de voință…

O altă lovitură năucitoare. Rabbaneh întoarse capul, încă uluit de încetineala lui, ca să vadă un alt soldat care se repezise spre el. Acesta avea în mână o altă sabie, din care se zărea numai teaca. Vârful ei se înfipsese între coastele lui Rabbaneh, la mică distanță de coșul pieptului.

— Rabbaneh! glasul lui Nijiri sună panicat și neliniștitor.

Capul soldatului care îl înjunghiase pe Rabbaneh se suci brusc într-un unghi nefiresc. Zbură într-o parte, smulgând în cădere și sabia din trupul Colectorului. Rabbaneh simți nevoia, deloc potrivită și lipsită de respect, să râdă când zări expresia surprinsă de pe chipul leșului, dar deocamdată îl îngrijora mai mult slăbiciunea lui. Se lăsă încet în genunchi, aproape cu grație, dar nu reuși să-și împiedice trupul să se prăbușească într-o parte. Picioarele i se rășchirară într-o poziție umilitoare.

În sfârșit, sosiră Nijiri și Inmu, amândoi părând înspăimântați și îngrijorați. La fel și Superiorul, în spatele lor. Toți îl priveau panicați. Dar de ce? îi omorâseră pe soldați. Erau liberi.

— Protectorii…

Rabbaneh începu să vorbească, dar brusc își dădu seama că uitase ce voia să spună. Ce se întâmpla cu Protectorii?

— Rabbaneh-frate.

Inmu, încă tânăr, în pofida celor șapte ani petrecuți în mijlocul lor, aproape că izbucni în lacrimi.

— Nijiri, nu poți tu să…

— Nu sunt Împărtășitor, spuse Nijiri, cu chipul mai cenușiu ca niciodată. Aș putea să tămăduiesc tăieturi mici. Dar nu așa ceva, nu înainte ca sângele scurs să-i ia viața.

Inmu își înăbuși un suspin. Rabbaneh deschise gura să-i amintească lui Inmu că asemenea ieșiri sentimentale nu erau demne de un Colector. Și că aveau lucruri mai însemnate de care să se ocupe, precum, precum… ce? Nu-și mai amintea deloc. Se chinuia să respire.

— Atunci nu ne mai rămâne decât un singur lucru de făcut, spuse Inmu.

Când Nijiri își feri privirea, pe chipul lui Inmu se așternu durerea mai întâi, apoi resemnarea. Rabbaneh se minuna să fie martorul preschimbării celui mai tânăr frate de cale, dintr-un bărbat sfios, tăcut, într-un Colector al Hananjei.

— Fratele meu, murmură Inmu, aplecându-se să mângâie obrazul lui Rabbaneh, ai servit Hananja foarte bine. Sunt sigur că Ea te așteaptă și te va întâmpina cum se cuvine.

Inmu își înghiți nodul din gât.

— Să-i transmiți dragostea mea lui Sonta-i-frate, da?

Își lipi degetele de pleoapele lui Rabbaneh și acesta nu mai știu nimic în deșteptare.

42 Întoarcerea

Călărind cu ceilalți supuși, în partea din spate a armatei, Hanani intră în Gujaareh pentru prima dată după o lună. Nu părea deloc același Gujaareh pe care îl lăsase în urmă.

Nu se vedea nimic din pricina fumului. O armurărie kisuatiană de lângă poarta de vest fusese înghițită de flăcări. Grinzile se prăbușiseră în interior și doar zidurile din chirpici mânjite de funingine mai rămăseseră în picioare. Din depărtare răzbăteau strigăte, urlete și, din când în când, uralele mulțimii. Dakha se cabră brusc, ferindu-și capul de fum și pășind într-o parte ca să ocolească ceva pe pământ. Hanani struni calul și răsuflarea i se opri când se uită în jos, direct în ochii sticloși ai unui soldat kisuatian. Era doar unul dintre sutele de leșuri răspândite în întreaga piață de lângă poartă.

Un banbarra de lângă ea, cam de vârsta lui Unte, o atinse ușor pe braț și îi șopti ceva liniștitor în chakti. Era unul dintre meșterii care veniseră să le dea o mână de ajutor soldaților, un fel de făuritor de arme. El și alți câțiva banbarra rămăseseră aproape de Hanani pe tot parcursul călătoriei, ca să o protejeze,

deși niciunul dintre ei nu era luptător și nu aveau altă armă în afara cuțitului, pe care toți banbarra îl purtau de obicei. Îi mulțumi recunoscătoare pentru gestul lui de liniștire, deși în sufletul ei se găsea puțină pace văzând coșmarul cumplit ce se numise odată Orașul Viselor.

Pe măsură ce înaintau dincolo de poartă, pe marile drumuri care duceau în jumătatea de est a orașului, Hanani observa ușurată că distrugerile nu erau atât de mari pe cât se temuse. Nu mai ardea nicio altă clădire, deși zări câteva prăvălii care fuseseră jefuite. În case nu ardea nicio lampă, dar oamenii se ițeau din spatele draperiilor lor să se uite la călăreți. În piețe nu domnea liniștea. Leșurile zăceau pretutindeni și, când trecură pe sub o arcadă încă împodobită cu panglici colorate pentru solstițiu, Hanani văzu un soldat kisuatian alergând pe o stradă paralelă. O clipă mai târziu, pe urmele lui, apăru un grup de vreo 12 tineri gujaareeni care urlau.

Cartierul din fața râului era tăcut. Traversară unul dintre poduri și pe Hanani o întâmpină izul familiar al peștelui, acoperit întrucâtva de mirosul de fum și de cai. Când intrară în cartierul artizanilor, coloana încetini brusc și grupul lui Hanani se opri, pentru a lăsa oastea să înainteze. Abia atunci își dădu seama că se adunau în piața Hetawei, singurul spațiu deschis din această parte a orașului, suficient de largă ca să cuprindă atâția oameni la un loc. Când intrară în piață, soldații începură să se aranjeze în grupuri ordonate, scutierii în marginile cele mai îndepărtate și arcașii pe acoperișurile celor mai apropiate case și clădiri. Câteva care de război, agile și strălucitoare, huruiau în sus și în jos pe străzile alăturate.

Hanani zări și oameni obișnuiți, bărbați și femei, de toate vârstele și din toate castele, rătăcind la marginea mulțimii. Un grup de băieți abia ajunși la vârsta alegerii alergară către unul dintre călăreții gujaareeni și începură să implore gălăgios să îi lase să se alăture și ei armatei. Cei mai în vârstă păreau mai șovăitori oarecum, mulți dintre ei întinzându-și gâturile ca să-l vadă pe Wanahomen, în timp ce alții arătau cu degetul către banbarra. Unii își șopteau la adăpostul palmelor, având ochii plini de un entuziasm și o nerăbdare pe care Hanani le considerase înfricoșătoare nu cu mult timp în urmă. Acum, deși încă se simțea tulburată, înțelegea privirea oamenilor. Nu se deosebea cu nimic de furia îndreptățită ce-l cuprindea pe Mni-

inh ori de câte ori credea că Hanani a greșit sau de îndârjirea care-l susținuse pe Wanahomen când fusese sclav sau când suferise din pricina trădării. Nu exista niciun fel de pace în asemenea pasiune și știa cât e de primejdioasă dacă e lăsată la voia întâmplării. Însă niciunul dintre aceste sentimente nu avea stricăciune în ele. Totul depindea de când și de cum erau exprimate.

Când Hanani privi din nou spre zidurile din gresie ale Hetawei, i se umplu inima de bucurie, dar și de neliniște. Aici era casa ei. Frații ei, singura sa familie. Oare o vor întâmpina cu brațele deschise, așa murdărită cum era, pentru că-și încălcase jurământul și pentru că trăise ca o barbară? Oare i-ar putea vindeca suferința pricinuită de moartea lui Mni-inh și de viața pe care o curmase? Sau vor arunca o privire asupra noii persoane care devenise, vor ridica mâinile și vor ruga un Colector să pună capăt chinului prin care trecea?

Agitația din mijlocul soldaților o trezi din meditație. O clipă mai târziu, soldații se traseră într-o parte, făcându-i loc unui bărbat în robe banbarra, suit pe un cal. Ceva familiar din felul în care își ținea umerii drepți îi spuse cine e, înainte ca el să o vadă și să se oprească.

— Împărtășitor-Ucenic, spuse Charris. Prințul îți cere să vii, ca să te ducă acasă.

Speriată, Hanani îngheță pentru o secundă. Nici nu-i trecuse prin cap că Wanahomen va face așa ceva. Până acum nu fusese nicio bătălie și nimeni nu avusese nevoie de însușirile ei de tămăduitoare. Oare se terminase totul? Nu mai folosea nimănui și Wanahomen voia să scape de o povară nedorită?

Nu, nu, se purta ca o netoată. Wanahomen venise la Hetawa, în loc să se ducă la Yanya-iyan. Probabil că vizita lui avea un motiv strategic. Era prudent ca el să o înapoieze Hetawei, atâta vreme cât încă mai putea. Încercând să-și alunge neliniștea, își îndemnă calul să meargă alături de cel al lui Charris.

Tăcut, bărbatul își croi drum printre luptători, până când ajunseră în față, lângă treptele Hetawei. Hanani îl zări pe Wanahomen imediat, deoarece acesta își dăduse jos acoperământul de pe cap și vălul și descălecase. Privea ușile de bronz, exact când Hanani și Charris se apropiară. Wanahomen îi salută respectuos, dar rece.

— Mulțumesc, Charris. Adu-i, te rog, coburii.

Privirea bărbatului se opri asupra lui Hanani și zăbovi așa timp îndelungat. Fata văzu că e ușor tensionat. În ochii lui citea mii de cuvinte. În loc să le rostească, Wanahomen întinse mâna spre ea și spuse numai:

— Împărtășitor-Ucenic?

Hanani coborî de pe cal neîndemânatică, având nevoie de două încercări ca să scape de hamuri. Când se apropie de el, se împiedică, deși nu întâlni niciun obstacol în drum. Wanahomen făcu un pas înainte și o apucă de braț, ținând-o bine până când fata se echilibră. Hanani își ridică ochii și îi întâlni privirea.

— Prințe…

Fetei i se uscase gâtul. Abia dacă reușea să îngaime ceva. Ce se petrecea cu ea? Nu-l iubea. El îi satisfăcuse o nevoie la momentul potrivit, îi fusese prieten în vremuri chinuitoare, dar nimic mai mult. Și-atunci de ce se simțea mai rău decât atunci când o părăsise pe Yanassa?

Wanahomen oftă când îi zări confuzia de pe față și îi puse un deget pe buze.

— Nu spune nimic, murmură el, doar pentru urechile lor. Altfel, am să te opresc alături de mine și un nou război va începe.

Vorbise blând și îi zâmbise, dar Hanani simți cât e de încordat. Brusc, fata pricepu. Dacă i-ar cere, el s-ar ține de promisiune și ar păstra-o lângă el și nu i-ar păsa de ce ar însemna un asemenea fapt pentru proaspătul regat câștigat.

Asta încercase să-i spună Yanassa despre Wanahomen și chiar și Hanani intuise aceleași lucruri. Cu Wanahomen nu exista cale de mijloc. Ura și iubea cu pasiune nebună și putea fi periculos în ambele împrejurări. Nu era o nebunie în adevăratul sens al cuvântului, ci doar o formă mai blândă a nesocotinței care îi distrusese tatăl.

Știind toate acestea, fata abia dacă reuși să schițeze un zâmbet, deși el îi vorbise cu un aer glumeț. Zâmbetul lui palid, resemnat îi lăsă lui Hanani un sentiment de vinovăție în suflet.

— Du-mă acasă, Wanahomen, spuse ea.

După un moment, el încuviință tăcut, îi dădu drumul la mână și se întoarse să urce amândoi treptele. Charris venea în urma lor, cărând coburii lui Hanani peste umăr.

Marile uși de bronz se descuiară cu un sunet care se auzi în întreaga piață, lăsând să se vadă întunericul din spatele lor.

Hanani se uită drept înainte și își ținu capul sus, dar inima îi bătea în piept și mintea i se golise de gânduri. Se opriră pe la jumătatea treptelor, pentru ca Wanahomen să-și desfacă sabia grea de bronz de la șold. Așeză sabia pe treapta din fața lui, desprinse cureaua cu teaca pentru cuțitul banbarra și o puse și pe aceasta alături. Ridicându-și mâinile goale, pentru ca toți să vadă că vine la Hetawa cu venerația cuvenită, făcu un pas în față.

Două săgeți ieșiră din întunericul Hetawei. Una se înfipse în pieptul lui Wanahomen, iar cealaltă în coapsa dreaptă.

Șocul de pe chipul lui Wanahomen depășea orice închipuire. Hanani încremeni îngrozită. Bărbatul se împletici, apoi căzu încet în genunchi. Urletele luptătorilor și ale oamenilor din jurul lor înlocuiră tăcerea mormântală. Furia lor se răspândi ca o flacără în piața Hetawei.

Soldații kisuatieni cuceriseră Hetawa cu o ușurință surprinzătoare. Singura piedică veni din partea câtorva Santinele care îi loviră, în timp ce forțele lui Bibiki aduceau copiii din Casă în curte, pentru a-i duce apoi în Sala Binecuvântărilor. Preoții se dovediseră iuți, tăcuți și mortali, atacând și măcelărind câte patru soldați odată, deși numărul kisuatienilor era de zece ori mai mare. Copiii izbucniseră în urale. Pentru o clipă, se părea că Hetawa va învinge. Dar Bibiki îi opri cu un singur gest, poruncindu-le arcașilor să țintească spre copiii strânși laolaltă pe dalele de piatră ale curții. Santinelele înghețară. Următoarea poruncă a lui Bibiki a fost să îndrepte săgețile către ei.

Tiaanet, care o căra pe Tantufi, și Insurret se găseau printre kisuatieni în acel moment, împreună cu alți 30 de „oaspeți” ai Protectoratului. Tiaanet recunoscu mai mulți ostatici, dar numai doi veneau din familiile alianței. Orenajah, o bătrână zhinha și mătușa lui Iezanem. Și Uayad, fiul de opt ani al lui Deti-arah. Orenajah stătea dreaptă, cu chipul schimonosit de furie, mergând doar când soldații o împingeau de la spate. Uayad se străduia să rămână brav, dar când Santinelele căzură, Tiaanet îl văzu cum își șterge iute lacrimile cu pumnul.

După uciderea Santinelelor, oamenii lui Bibiki îndemnară ostaticii să străbată clădirile Hetawei, în timp ce mici detașamente de soldați se rupeau de grup ca să scotocească

fiecare cotlon, pentru a captura sau ucide orice dușman ascuns. Când ajunseră în Sala Binecuvântărilor, îi găsiră pe cei mai mulți Slujitori strânși acolo, pesemne deja informați despre asalt.

Nu mai rămăsese niciun luptător, doar câteva sute de Învățători în robe maronii și Împărtășitorii cu veșmintele lor roșii, împreună cu acoliții și ucenicii. Stăteau tăcuți și priveau cu un calm nefiresc, așezați pe două șiruri, când soldații lui Bibiki intrară. Un șir de bărbați împiedica accesul la treptele care duceau la podium, astfel încât altarul Hananjei să nu fie pângărit de intenții lipsite de pace. Celălalt șir proteja rândurile de bolnavi, siluete tăcute pe paturi, aranjați câte patru pe o laterală a Hetawei. Victimele molimei coșmarului.

Împinsă de soldați, Tiaanet se opri să se holbeze la cei care dormeau, se împiedică și aproape că se prăbuși când oamenii dădură să înainteze. Un Împărtășitor bătrân, cu chipul foarte palid, păși în față ca să o sprijine.

— Te simți bine? întrebă el.

— Da, răspunse Tiaanet. Mulțumesc.

Când văzu că el nu mai spune nimic, fata își ridică privirea și observă că preotul se uita fix spre Tantufi.

— Vrei să...

— Nu, se repezi Tiaanet, trăgând-o pe Tantufi mai aproape de ea și își continuă drumul.

Bibiki porunci oamenilor săi să înconjoare Sala și aceștia se supuseră ordonați. Soldații și arcașii se strânseră în jurul intrării principale pregătiți să riposteze. Câțiva arcași pătrunseră și în coridoarele din spate ale Sălii pentru a se urca pe balcoane. Bibiki le spuse apoi ostaticilor să se așeze în alcovurile pentru donații, de-a lungul unui perete al Sălii Binecuvântărilor. Încăperile erau micuțe și se umplură rapid cu copii, lăsându-i pe Tiaanet și pe ceilalți ostatici să-și găsească loc pe lângă pereți sau la picioarele coloanelor împodobite cu flori și lujeri agățători. Bibiki se uită lung la oamenii templului și la cei care dormeau, apoi se duse în mijlocul sălii.

— Nu veți păți nimic dacă veți coopera cu noi.

Vorbea tare, pentru că Sala înăbușea sunetele. Tiaanet observă câțiva Slujitori ai Hananjei cum se strâmbă la auzul zgomotului.

— Și bineînțeles dacă orășenii vor considera că meritați să fiți salvați. Dar asta deja nu mai e grija mea, ci a voastră.

O parte dintre Slujitori răsuflară ușurați, dar cei mai mulți păstrară o tăcere încăpățânată, mai degrabă jigniți, decât înspăimântați. După o clipă, un vârstnic în robe de Învățător păși în față.

— Vom coopera, spuse el.

Pentru a-l dojeni pe Bibiki că e prea gălăgios, vorbi foarte încet și Tiaanet abia îi auzi vorbele.

— Dacă ne dați voie, le vom oferi oamenilor voștri mâncare și băutură și ne vom îngriji de rănile lor. Dar fără magie.

Se uită la cei care dormeau și oftă adânc.

— Magia noastră depinde de somn, iar somnul e primejdios în jurul acestor biete suflete, luați seama. Însă ne pricepem la leacurile din ierburi, știm să operăm și facem și puțină alchimie. Nu vă cerem decât să lăsați deoparte violența aici. Ne aflăm în fața Hananjei și Ea prețuiește pacea.

Bibiki se holbă la el neîncrezător.

— Ațâțați fățiș revolta de pe străzi și acum ne dăruiți ospitalitate?

Bărbatul clătină din cap și continuă uluit:

— N-o să vă înțeleg niciodată. Oamenii mei nu vor mânca și nu vor bea nimic din mâinile voastre și nu avem nevoie de leacurile voastre. Dar dacă unii dintre ostatici sunt răniți, vă puteți îngriji de ei.

Învățătorul încuviință și dădu să se întoarcă.

— Cât despre violență, continuă Bibiki, oprindu-l pe bătrân în loc, nu vă promit nimic. Suntem soldați și ne aflăm în război. Vom face tot ce e necesar.

Murmure de aprobare răsunară dinspre marginile încăperii: soldații lui Bibiki, care îi priveau încruntați pe oamenii templului. Învățătorul se uită lung la Bibiki și, după o vreme, pe chipul lui se așternu disprețul. Fără să mai scoată o vorbă, se întoarse și începu să discute cu frații lui.

Epuizată, căci nu se odihnise bine în ultimele patru zile, Tiaanet se așeză în umbra unei coloane, aranjând-o pe Tantufi în poală mai bine, ca să-și mai aline durerea din brațe și din umeri. Ațipise doar de câteva ori, atunci când îndrăznise, cu Tantufi atât de aproape, ba înghesuită pe un cal, ba împinsă în țarcuri improvizate alături de ceilalți ostatici. O ajuta faptul că învățase cu mult timp în urmă să simtă când Tantufi se pregătea să viseze și o trezea înainte ca sufletul să-i fie cuprins

de nebunie.

Deși se dusese efectul poțiunilor obișnuite pe care le lua, Tantufi se chinuise să rămână trează în tot acest timp, ajutându-se de mici obiceiuri pe care și le crease de mică. Își mișca în permanență o parte a corpului, își dădea ochii peste cap, își mușca limba și mâinile și bolborosea întruna cuvinte știute numai de ea. Nu putea s-o țină așa la nesfârșit și Tiaanet deja observase semnele care îi spuneau că, în curând, fetița va adormi cu sau fără voia ei. Mișcările ei bizare încetineau. Ori de câte ori ochii ei rotunzi ca luna se închideau, îi lua mai mult timp să-i deschidă din nou. Cu ajutorul brutal al gărzilor tatălui ei, Tantufi ar fi rezistat mai mult, dar din pricina epuizării ultimelor zile și a liniștii domoale a Hetawei, Tiaanet bănuia că nu va mai dura până când fata va ceda.

Insurret se așeză lângă un perete, în fața lui Tiaanet, privind-o cu ochi strălucitori. Umblatul de colo până colo o făcuse mai lucidă, așa cum nu mai fusese de ani întregi, de parcă greutățile călătoriei îi siliseră mintea să iasă din vârtejul nesfârșit al nebuniei. Asta nu însemna că ura ei se micșorase. Dar, spre ușurarea fiicei ei, femeia nu scosese o vorbă de când soldații o luaseră din casa lor din ținuturile verzi.

— Vreți puțină apă, doamnă?

Un tânăr al Hetawei, pesemne însărcinat de superiorii lui cu această datorie, se opri lângă ea cu un ceainic și o cupă în mâini.

— Mulțumesc, spuse Tiaanet.

Băiatul îi dădu cupa, pe care Tiaanet o lipi de buzele lui Tantufi, apoi bău și ea înainte de a i-o înapoia băiatului.

— Și mama mea, te rog, rosti ea, arătând spre Insurret.

Băiatul încuviință pierdut în gânduri și Tiaanet văzu că el se holba la Tantufi. Aruncându-i o uitătură rece, Tiaanet își schimbă poziția, astfel încât chipul fetiței să fie ascuns de privirile indiscrete. Băiatul tresări la dojana mută, făcu o plecăciune în semn de iertăciune și se întoarse să-i ofere apă lui Insurret.

— N-are niciun sens, murmură Orenajah lângă Tiaanet.

La fel ca și ceilalți ostatici, se uitase curioasă la Tantufi în prima zi, dar deja înfățișarea copilului nu o mai tulbura.

— Orașul a luat-o razna. Nu-i va păsa nimănui că suntem ținuți aici.

Tiaanet știa că tatălui ei îi va păsa și încă foarte mult. Se va

îngriji să ofere recompense în schimbul lor. Îi va păsa atât de mult, încât își va trăda chiar tovarășii din alianță, deși Tiaanet bănuia că pe el nu se va da de gol. Și altora din alianță le va păsa că Hetawa fusese ocupată... atât de mult, încât probabil își vor retrage sprijinul pentru Wanahomen, acum când era atât de important să păstreze unitatea dintre aliați.

— Kisuatienii sunt încă puternici, spuse Tiaanet. L-am auzit pe Bibiki când le-a spus oamenilor lui că restul armatei s-a dus la Yanya-iyan. Dacă alianța prințului va cădea, atunci kisuatienii nu vor avea nevoie decât de puțin efort ca să recapete controlul. Uciderea prințului și cucerirea Hetawei va distruge spiritul oamenilor. Gujaarehul va fi al lor din nou.

Orenajah se încruntă, chibzuind la cele auzite.

— Nu-mi pasă dacă mor, spuse ea într-un târziu. Aș fi cerut oricum un Colector cât de curând. Dar...

Bătrâna se uită spre alcovuri, unde copiii plângeau.

Tiaanet nu se putu abține și privi spre paturile unde dormeau oamenii templului. Împărtășitorii și acoliții se mișcau printre ei, îngrijindu-i cu blândețe, așa cum probabil o făcuseră în ultima lună. Văzu o femeie, mai mare decât ea, căreia i se schimba pânza dintre picioare.

— Nu contează, murmură ea întorcându-se.

Mai văzuse victime ale puterii lui Tantufi. Nu se mai putea face nimic pentru ele. Mai bine să le consideri moarte.

— Trebuie să ne gândim la noi acum.

Din spatele ei, se auzi dezaprobarea slabă al lui Orenajah, dar bătrâna nu mai adăugă nimic.

— Mama, șopti Tantufi.

Tiaanet se uită în jos, spre fiica ei. Ochii uriași și înroșiți păreau lucizi.

— Oamenii.

Cei care dormeau.

— Fii cuminte, spuse Tiaanet. Ți-e foame?

Tantufi scutură din cap viguros.

— Nu, nu, nu.

Fetița se întoarse, privind peste umărul mamei ei, spre cei care dormeau. Pe chipul ei se zărea neputința.

— Atât de mulți, mama.

— Nu contează, o liniști Tiaanet. Numai de mine trebuie să îți pese. Și mie, de tine. Nu a fost mereu așa? Acum stai liniștită.

Tantufi tăcu și începu să se miște din nou haotic, dar privirea îi alunecă spre cei care dormeau. Din când în când, mai scotea câte un șuierat de disperare. În fața lor, Insurret pufni disprețuitoare, dar își ținu totuși gura, așa că Tiaanet o ignoră.

Se lăsă tăcerea peste Hetawa, iar lumea aștepta; ce anume, nimeni nu știa. Un alt acolit trecu pe lângă ele, de data asta cu felii subțiri de pâine. Bibiki îi lăsase pe preoți să meargă la cămări sub pază. Tiaanet luă o bucată de pâine, mai mult ca să rămână trează, pentru că nu îi era foame și o sili pe Tantufi să mănânce din același motiv. Copila începuse să stea nemișcată pentru perioade scurte de timp, un alt semn al somnului primejdios.

Înainte ca Tiaanet să apuce să o convingă pe fetiță să înghită, sări în sus speriată când unul dintre soldații de la ușile principale urlă:

— Căpitane!

Bibiki, care discuta cu soldații lui într-un colț, se duse imediat la intrare ca să vadă ce se întâmplă. Nu se mai auzi nimic multă vreme. Tiaanet mâncă și o hrăni pe Tantufi, mestecând bucățelele pentru ea, fiindcă dinții copilei se mișcau. În cele din urmă, deveni limpede că afară se petrece ceva. Soldații se agitau, înghesuindu-se spre intrare și postându-se la ferestre cu armele pregătite. Tensiunea tulbură aerul pașnic al Sălii.

Tiaanet îl auzi pe Bibiki:

— Nu-mi vine să cred, murmură bărbatul, hohotind ușor. Ei bine, se pare că nebunia se va sfârși mai curând decât am socotit. Să vedem dacă îl putem captura viu.

Bărbații se aranjară iute, deși Tiaanet nu înțelegea ce fac sau de ce. Apoi auzi geamătul ușilor grele din bronz, care se deschiseră larg.

Slujitorii Hetawei se încordară.

— Își pregătesc armele, șopti un Împărtășitor.

Bărbatul își încleștă pumnii.

— Arme!

— Pace, spuse Învățătorul de lângă el, dar nu arăta defel mai fericit.

Apoi se auzi glasul lui Bibiki:

— Acum!

Tiaanet auzi șuierul săgeților. Un vuiet umplu Hetawa, vocile a mii de oameni furioși, bărbați, femei, vârstnici, dar și copii.

Bibiki urlă ca să acopere vacarmul.

— Trageți în prima linie! Împingeți-i înapoi! Voi patru, mergeți să-l aduceți. Iute! Restul, acoperiți-i.

Se iscă o adevărată zarvă la intrarea în Hetawa și, o clipă mai târziu, ușile se închiseră. Mai mulți oameni ai lui Bibiki veniră alergând în mijlocul sălii, unul dintre ei trăgând după el o femeie în veșminte barbare, care se zbătea sălbatic. Un alt kisuatian târa un banbarra în urma lui, dar chiar și de departe, Tiaanet vedea că omul e mort. O săgeată îi străpunsese gâtul. Sângele începuse să se strângă într-o baltă, când îi dădu drumul pe podea.

Cel de-al treilea om pe care îl târau după ei sângera de asemenea, dar bărbatul suduia și se zvârcolea. Wanahomen!

— Vezi-ți de treaba ta, fată!

Glasul lui Insurret o readuse pe Tiaanet cu picioarele pe pământ. Insurret zâmbi și îi arătă din cap spre brațe. Alarmată, Tiaanet își dădu seama că trupul lui Tantufi se înmuiase. Închisese ochii și dormea cu gura deschisă.

— Nu...

Imediat, Tiaanet o zgâlțâi pe copilă, cât îndrăzni de tare, ca să nu o rănească. Ochii lui Tantufi se deschiseră puțin, dar adormi la loc imediat.

— Tufi, trezește-te. Nu trebuie să dormi. Nu acum.

Nu într-o sală plină de oameni care dormeau, cu sufletele deja slăbite de lunga captivitate. Nu în inima Hetawei, înconjurată de narcomanți, care și-ar da seama imediat ce este Tantufi.

Era însă prea târziu. Tiaanet o scutură din nou, ba chiar îi dădu câteva palme, îi ridică mâna moale și-și înfipse dinții într-una dintre cicatricile proaspete, dar Tantufi nu se mișcă. Întotdeauna se întâmpla așa când dormea. Dacă nu se trezea îndată, corpul își cerea recompensa pentru zilele de abuz. Niciun fel de bătaie nu mai putea s-o aducă în simțiri acum.

Neajutorată și îngrozită, Tiaanet își strânse fiica la piept, care începu să viseze încet.

43 Bătălia cărnii

Wanahomen nu se oprea din zvârcolit între mâinile lui Hanani.

— Pe toate umbrele, la naiba cu toți fiii de șacali nenorociți și

cu toate târâtoarele scârbavnice!

Bărbatul o împingea întruna ori de câte ori ea încerca să vadă ce se poate face cu săgeata din piept. Wanahomen îi privi aprig pe soldații care se strânseseră în jurul lor și încercă să se ridice în șezut.

— Nu aveți niciun fel de onoare? Pentru pângărirea Hetawei, veți suferi urgia tuturor zeilor…

Grupul de soldați se despărți și un kisuatian, purtând o mantie neagră din piele de panteră și cu un aer de comandant, se apropie ca să se uite la ei.

— Cel mai probabil așa se va întâmpla, prințe, spuse el cu un puternic accent gujaareean. Dar pentru că tot voi suferi, voi fi mulțumit să știu că, pentru o vreme, poporul meu mă va numi erou. Doar am capturat un ditamai prințul. Iar tu, zise el privind-o aspru pe Hanani, ai harul tămăduirii sau ești doar femeia lui?

Rana din coapsa lui Wanahomen sângera prea tare. Săgeata din pieptul lui intrase adânc și pesemne că îi atinsese plămânul, dar coapsa îi punea viața în primejdie.

— Sunt Împărtășitor-Ucenic al Hetawei, îi spuse ea kisuatianului, apucând bine robele lui Wanahomen și sfâșiindu-le ca să poată vedea rana. Am fost împrumutată prințului pentru a pecetlui alianța noastră.

Auzi mai degrabă surpriza comandantului kisuatian.

— Înțeleg. Ei bine, de vreme ce acesta e scopul tău, te rog să-l ții în viață. Voi trimite pe cineva afară să le spună trupelor lui că va muri dacă vor încerca să doboare ușile.

— Mă ții în viață ca să mă poți executa.

Wanahomen râse amar, dar se strâmbă din pricina durerii din piept.

— Da, da, fă cum poftești, se răsti Hanani, ajunsă la limita răbdării.

Amenințări fără folos și împotrivire prostească. Nu avea timp pentru înfruntarea lor barbară. Dincolo de soldați, văzu câțiva frați de cale adunându-se și, printre ei, recunoscu un chip familiar.

— Nhen-ne-verra-frate!

Nhen-ne-verra tresări și făcu un pas înainte.

— Da?

Bărbatul se holbă când o recunoscu pe fată.

— Hanani?

— Cred că săgeata i-a ciupit marea arteră de la picior, spuse ea.

Se ridică în picioare și desfăcu una dintre cingătorile dăruite de Yanassa, cea menită să poarte semnele de afecțiune ale iubiților ei. O scoase și o prinse bine în jurul coapsei lui Wanahomen, deasupra săgeții.

— Pot să fac tămăduirea, dar nu îndrăznesc încă să scot săgeata. Cred că e singurul lucru care mai împiedică sângerarea bogată…

Se opri când unul dintre soldați se mută într-o parte și îl văzu pe Charris, care încă mai căra coburii ei, cu fața într-o baltă de sânge. Cineva îi smulse săgeata din gât, dar bărbatul nu se mișcă.

— Charris!

Wanahomen încercă să se ridice. Unul dintre soldați îi lipi vârful sabiei de gât și Wanahomen începu să suduie un șir de ocări banbarra.

— Hanani…

Prințul se întoarse spre ea și o privi înfricoșat.

— Ajută-l. Te rog.

Era prea mult sânge în jurul trupului lui Charris. Hanani se concentra să strângă bine cingătoarea în jurul coapsei lui, pentru a mai întârzia să-i spună adevărul. Dar Nhen-ne-verra se lăsă pe vine lângă ea.

— Unul dintre acoliții noștri se va îngriji de el, prințe.

Un băiat mai mare, aproape de vârsta uceniciei, îngenunchease lângă Charris. Îl cercetă doar câteva clipe și expresia de pe chipul lui adeveri bănuiala cruntă.

— Nu, șopti Wanahomen, gemând și suspinând în același timp. Pe toți zeii, nu!

Hanani se sili să se concentreze asupra rănii. Mai târziu va avea timp să-i ofere alinare.

— Cred că avem puțin noroc, îi zise ea lui Nhen-ne-verra. Săgeata din piept nu i-a atins plămânul. Aud aerul și răsuflarea e egală.

Nhen-ne-verra se apropie ca să rupă cămașa din jurul săgeții din piept și să se uite mai bine.

— Ah, da… S-a prins între coaste, e doar o rană a cărnii. O clipă.

Fără să mai stea pe gânduri, preotul smulse săgeata din

pieptul lui Wanahomen. Prințul urlă și se uită urât spre Nhen-ne-verra. Lui Hanani îi veni să zâmbească. Dacă furia și mândria singure ar putea susține un om, atunci Wanahomen s-ar vindeca numai după o zi.

— Dacă ai grijă de piciorul lui, Frate, să tragi săgeata când crezi că se cuvine…

Fata întinse mâna spre ochii lui Wanahomen, dar Nhen-ne-verra o apucă brusc de încheietură.

— Nu-l poți vindeca, spuse el. Nu cu magie, nu aici.

Împărtășitorul arătă spre interiorul sălii și Hanani observă șirurile celor care dormeau.

— Și mai mulți au murit, spuse Nhen-ne-verra.

Hanani încetă să mai respire, îngrozită.

— O dată la câteva zile, ceva trece prin ei precum inundația. Aceștia sunt cei noi aduși de la ultima secerare. Nu putem face nimic ca să-i salvăm. Pe nimeni nu putem salva, de vreme ce somnul de vindecare e suficient ca să adormi de tot.

Tânărul își plecă ochii.

Debusolată de întorsătura de situație, Hanani se uită la Wanahomen, care începea să-și piardă conștiența. Zăcea gâfâind din pricina săgeții ce-i fusese smulsă din piept. Picăturile de sudoare de pe sprânceana lui o aduseră pe fată cu picioarele pe pământ.

— Într-unul din coburii mei, cele purtate de bărbat, îi spuse ea acolitului care se îngrijise de Charris și care zăbovise în apropiere. Ornamentele mele sunt acolo. Te rog să faci pregătirile pentru un ritual de operație.

Tânărul păru surprins, dar se apropie imediat de leșul lui Charris și se apucă să scotocească după uneltele ei.

— Hanani…

Nhen-ne-verra clătină din cap.

— Ai sânge de vise ca să-i ușurezi durerea? Colectorii sunt ostatici și nouă nu ne-a mai rămas aproape nimic. Dacă leșină, coșmarul îl va lua cu el.

— Dacă nu fac nimic, va sângera de moarte, zise ea, străduindu-se să rămână respectuoasă.

Bineînțeles că înțelegea pericolul. O credea proastă? Dar chiar o credea, își dădu ea seama, la fel ca mulți alți Împărtășitori, care îi vorbeau adesea, de parcă ar fi fost încă un acolit, și încă unul tâmpit, chiar și după ce dovedise că este

egala oricărui alt ucenic. Crezuse că se obișnuise cu disprețul lor zilnic. Ce se schimbase în ultima lună încât să nu mai aibă răbdare cu ei?

— Și nu poți folosi magia ca să curеți corpul, continuă Nhen-ne-verra să o bată la cap. Când rana va fi otrăvită…

— Aș fi recunoscătoare pentru orice alte sugestii, Frate.

Îl privi direct în ochi, știind că el nu îi poate oferi așa ceva. Într-un târziu, Nhen-ne-verra își feri privirea și clătină din cap.

Hanani se uită la Wanahomen. Se mai liniștise și acum o privea. Din senin, fata își aminti noaptea în care el o ținuse în brațe ca să-l jelească pe Mni-inh și o frică nebună, dureroasă puse stăpânire pe ea. Se săturase să mai piardă oameni dragi. Una era să-l piardă pe Wanahomen tronului său și datoriei ei și alta era să-l piardă în fața morții.

— Ești puternic, prințe, șopti ea, aplecându-se să-i atingă buzele.

Sângele lui se afla pe degetele ei. Îi lăsă o pată, de culoarea boielii de buze a femeilor banbarra.

— Ai izbutit să supraviețuiești în împrejurări mai grele.

Wanahomen își arcui sprâncenele, surprins de gestul ei. Hanani își dădu seama că niciodată nu-i arătase bărbatului vreun semn de afecțiune. Poate că l-ar fi încântat.

— Desigur că n-am să mor, rosti el și fata se înduioșă la auzul mustrării din vocea lui. Grăbește-te și fă-mă bine!

Hanani încuviință și se ridică în picioare.

Straiele ei largi, murdare de praf și sudoare de cal nu se potriveau cu operația. Își îndepărtă tunica și o lăsă deoparte. Își scoase și cămașa ușoară de pe dedesubt. Încetase să mai poarte pânzele pentru sâni de la prima vizită a lui Wanahomen, deoarece o deranjau atunci când voia să facă dragoste. Fâșiile din piele folosite de femeile banbarra pentru sâni o iritau și ele, așa că, negăsind altceva mai bun, alesese să nu mai poarte nimic pe sub cămașă. Nhen-ne-verra se înroși până în vârful urechilor, așa cum obișnuiau bărbații palizi ca el, dar, după ce aruncă o privire șocată spre sânii ei, își plecă ochii și nu scoase un cuvânt, știind că acesta nu e un moment potrivit pentru a critica lipsa purtării cuviincioase.

Acolitul se întoarse, aducând ornamentele lui Hanani și o cană mare cu apă, urmat îndeaproape de un alt tânăr, care căra vasul lat cu ceară roșie încălzită, ținut într-una din camerele

pentru rugăciuni și necesar în ritualul menit operațiilor. Dacă vreunul dintre băieți se simțea uimit de sânii lui Hanani, se dovediră destul de isteți ca să nu arate.

— Putem să te ajutăm și noi, Împărtășitor-Ucenic? întrebă primul băiat.

Hanani clipi surprinsă. Nu se așteptase ca vreun alt acolit să o mai slujească după moartea lui Dayu, iar doi, cu atât mai puțin. Dar, desigur... Operațiile se înfăptuiau arareori și poate că nu mai aveau altă șansă să mai participe la una.

— Da, mă puteți ajuta. Ține vasul.

Îmbărbătându-se, deoarece ceara încă mai era destul de fierbinte ca să ardă, își vârî mâinile în vas. Ceara de albine, ca și mierea, se spunea că previne formarea puroiului. Fusese amestecată cu fibre hekeh și ierburi cunoscute că ajută vindecarea. Își înmuie mâinile de patru ori, șoptind o invocație către Zeiță de fiecare dată, apoi le ridică în aer. Ceara îi acoperise brațele ca niște mănuși subțiri, elastice.

În timp ce Nhen-ne-verra veni și el să-și înmoaie mâinile, celălalt acolit îi întinse ornamentele puse pe o perniță de piele și fata văzu că le lustruise cu pomadă înțepătoare de acacia. Băiatul le așeză în fața ei în ordinea corectă. Când Hanani dădu din cap aprobator, zâmbetul lui încântat îi aminti pentru o clipă dureroasă de Dayuhotem.

Alungă amintirea, ridică cuțitul lung din opal alb cu tăișul subțire ca ața și se așeză pe vine lângă Wanahomen.

— Vrei să muști ceva tare, prinețe?

Wanahomen se uita în tavan, trăgând puternic aer în piept.

— La ce bun? Dă-i bătaie și gata.

Hanani încuviință, se aplecă în față și îl crestă iute, adânc, până la os de fiecare parte a săgeții. Tăișul subțire al cuțitului trecu prin piele și mușchi ca prin unt. Din nefericire, spre deosebire de untul care nu simțea nicio durere, lui Wanahomen i se tăie răsuflarea și încremeni într-o agonie de neînchipuit. Hanani puse cuțitul la loc pe perniță și Wanahomen izbuti să nu scoată niciun sunet când fata începu să cerceteze rana deschisă cu degetele. Bărbatul respira din ce în ce mai greu și pumnii încleștați îi tremurau.

Lui Hanani îi venea greu să vadă prin sângele care se prelingea, dar observă iute totuși că artera nu fusese vătămată rău. Săgeata îi zdrobise și îi tăiase partea din afara arterei. Un

noroc chior, deoarece capul săgeții acoperea mare parte din gaura creată. În orice altă situație ar fi sângerat deja de moarte.

— Jadul, ceru Hanani și acolitul îi oferi repede un ac subțire, curbat, deja potrivit cu fibre din tendon uscat de cal. Nhen-ne-verra-frate!

Nhen-ne-verra ținu bine de săgeată. Când Hanani dădu din cap, Împărtășitorul o smulse brusc. Sângele țâșni precum o mică fântână arteziană, dar șuvoiul ar fi fost și mai bogat dacă nu i-ar fi strâns coapsa cu cingătoarea înainte. Cât de iute putu, Hanani strecură acul prin arteră de câteva ori și trase bine de fibra uscată. Reuși astfel să oprească sângerarea abundentă, dar nu și scurgerile mici…

— Hanani.

Îngrijorarea din glasul lui Nhen-ne-verra o preveni. Se uită la Wanahomen și văzu că pleoapele acestuia tremurau, iar ochii i se dădeau peste cap.

— Prințe, rosti ea aspru. *Wanahomen!*

Bărbatul clipi des de câteva ori, reușind să-și concentreze privirea asupra ei, deși cu un mare efort.

— Vrei să știi ce mi-a spus Yanassa despre tine?

Wanahomen se trezi ca prin minune, dar gemu încet.

— Ce ți-a spus?

Schimbând acul de jad cu unul subțire din piatra-nopții, Hanani lucră rapid să închidă scurgerile, făcându-i semn unuia dintre acoliți să picure apă sărată în rană ca să poată vedea. Wanahomen scoase un urlet sugrumat și încremeni din nou, gâfâind din greu.

— Oh, multe secrete, spuse ea, ca să-i distragă atenția. Mi-a zis că ai strigat-o pe mama ta odată, când erai în culmea plăcerii, și că Hendet ți-a strigat înapoi prin peretele cortului să faci bine să zici alt nume și să nu o mai stânjenești.

Nhen-ne-verra aștepta, cu mâna pe cingătoare. Imediat ce strânse bine și ultima cusătură, Hanani dădu din cap. Nhen-ne-verra eliberă cingătoarea. Rana se umplu imediat de sânge, dar mare parte din lichid venea de la rană și nu din vena mare. Fata speră ca piciorul să nu aibă vreo infecție. Hanani luă iar acul de jad și începu să coasă mușchiul la loc.

— Imposibil să-ți fi spus așa ceva, scrâșni din dinți Wanahomen.

Bărbatul își închidea și își deschidea palma ritmic, cu fiecare

împunsătură a acului.

— Ești, ah, pe toți zeii, cea mai proastă mincinoasă pe care am cunoscut-o vreodată.

Pielea se prinse cel mai ușor, dar durerea depășea orice închipuire. Hanani lucră cât putu de repede, dar Wanahomen se cutremura ori de câte ori simțea atingerea acului, zvârcolindu-se dintr-o parte în alta și gâfâind precum foalele. Când Hanani termină de cusut, trupul lui Wanahomen se acoperise de sudoare și balta de sânge de sub piciorul lui îi udase fustele lui Hanani de la genunchi în jos.

— Trebuie să-l înfășor, spuse Hanani, într-un târziu, lăsându-se pe spate cu un oftat. Dar am terminat.

Nhen-ne-verra părea și el ușurat și Hanani băgă de seamă cât de tensionat e preotul. Instinctul unui Împărtășitor te îndemna să ataci durerea, nu să o provoci.

Wanahomen nu mai scoase niciun sunet și Hanani îl privi iute, temându-se că a leșinat. Bărbatul era treaz, dar se holba printre stâlpi, cu o expresie confuză pe chip. Hanani îi urmări privirea și văzu o tânără înaltă și zveltă, așa cum erau femeile shunha sau kisuatienele, așezată lângă peretele îndepărtat și cu un copil slăbuț în brațe. Îl scutura zdravăn, murmurându-i cuvinte drăgăstoase să o trezească, dar fetița părea moale și fără oase.

— Aduceți bandajele, spuse Hanani pierdută în gânduri și unul dintre acoliți alergă imediat spre compartimentele dintre alcovuri, acolo unde se țineau toate proviziile necesare tămăduirii. Nhen-ne-verra-frate, femeia aceea…

Nhen-ne-verra se uită în direcția arătată.

— Da, le-am văzut când am intrat. Copila pare că suferă de o mare slăbiciune. M-am oferit să mă uit la ea, dar femeia… Ei bine, sunt shunha.

— Tiaanet? murmură Wanahomen din senin.

Abia dacă îi deslușeai vorbele. Forța care îl susținuse în timpul operației se stingea încetișor.

— Tiaanet?

Dincolo de stâlpi, femeia își ridică privirea. Hanani văzu cât este de frumoasă, deși trăsăturile i se urâțiseră puțin din pricina tulburării. Tiaanet se uită la Wanahomen pentru o clipă, apoi însă își feri privirea și continuă să zgâlțâie copilul din brațe.

— Pot să termin eu, dacă vrei s-o vezi, spuse Nhen-ne-verra.

Hanani încuviință și se ridică în picioare. Era cu adevărat o

priveliște cu fustele îmbibate de sânge de la genunchi în jos. Avea propriul acoperământ roșu acum, gândi ea mohorâtă. Își coji ceara de pe mâini și i-o dădu acolitului care aștepta, apoi se îndreptă spre femeie.

— Iertați-mă, spuse ea.

Femeia își ridică privirea. În ochii ei se vedea o dorință hotărâtă, arzătoare de a proteja, care o făcu pe Hanani să se oprească. Așa cum stătea deasupra lor, Hanani pricepu ce voia să spună Nhen-ne-verra. Copilul era foarte bolnav, deși Hanani nu recunoscu boala care o chinuia. Fetița aproape chelise și, deși Hanani bănui că avea cinci sau șase inundații, dacă se lua după mărimea trupului, pielea ei era subțire și fină ca a unei bătrâne. Oasele îi ieșeau atât de rău prin piele, încât Hanani văzu care dintre ele se rupseseră în trecut și care se vindecaseră strâmb sau cu cioturi. Copila nu fusese niciodată hrănită așa cum trebuie.

Destule necazuri suferise. Și mai rău, copilul dormea.

Silindu-se să-și mute privirea, Hanani se concentră asupra femeii. Mamă? Soră? Mamă, hotărî ea, urmându-și instinctul.

— Dacă vrei, o putem îngriji noi pentru tine, îi spuse lui Tiaanet.

— E bine aici, se răsti femeia.

Hanani dădu din cap încet.

— Boala aceasta e ceva magic, îi explică ea. Copilul tău nu se va mai trezi singur. Dar vom încerca să îi oferim puțină liniște.

Hanani făcu un semn spre ceilalți care dormeau.

Fetița gemu atunci, strâmbându-se în somn și arătând și mai îmbătrânită. Trupul i se încordă, cât era el de fragil și începu să se zvârcolească precum Wanahomen, chinuită de un coșmar lăuntric. Hanani își feri privirea. Așa murise Mni-inh.

Un zgomot trecu prin Hetawa ca un vânt și o trezi pe Hanani din melancolie. Se întoarse, nedumerită și își dădu seama despre ce e vorba. Cei care dormeau. Unii se mișcau în somn, gemând la fel ca fetița. Sunetul se formase din suferința mai multor voci.

— Oh, Zeiță, protejează-ne!

Nhen-ne-verra sări în picioare, strângându-și pumnii încă plini de ceară.

— Te rog, nu încă o dată.

Soldații kisuatieni păreau și ei neliniștiți și unii dintre ei își

ridicară armele. Comandantul veni în mijlocul încăperii și se încruntă când văzu agitația celor care dormeau.

— Ce se întâmplă? întrebă Hanani, însă pricepu brusc.

Nhen-ne-verra îi vorbise de ceva care trecea peste ei din când în când. Acum înțelese că era vorba de un coșmar, același coșmar, care îi ataca pe toți în același timp.

Dar…

— Nu, nu, nu, scânci copilul în somn. Nu, tati.

O clipă mai târziu:

— Nu! strigă o femeie din apropiere și restul cuvintelor se pierdură într-o bolboroseală de neînțeles. Nu, tată, te rog!

Un bătrân gemu și el încetișor:

— Tată, te implor… nu, nu…

— Nu, se jelui un alt bărbat, cu un trup solid, care avea aspectul unui soldat sau al unei gărzi.

— Nu, oh, zei, te rog, nu…

Ultimul scoase un strigăt înspăimântat, agonizant. Deschise ochii larg și se arcui în sus, fără să vadă nimic. Unul dintre Împărtășitorii care se îngrijea de bolnavi alergă spre el, dar nu mai apucă să ajungă și luptătorul căscă gura și se prinse de piept cu mâna. Se cutremură și se lăsă moale, cu ochii dați peste cap. Împărtășitorul se așeză pe vine, îl cercetă și gemu cu aceeași angoasă ca a celui care trecuse în altă lume.

Lui Hanani i se ridică părul de pe ceafă. Se întoarse încet, spre femeie și copilul ei ciudat.

Femeia, Tiaanet, după cum o strigase Wanahomen, o privea pe Hanani încordată ca un animal sălbatic. Într-o secundă, Hanani pricepu ce se întâmplă și ce legătură avea copilul cu asta. În aceeași clipă, femeia văzu că Hanani știa.

Fetița încremeni în brațele ei, înăbușindu-și un suspin. Imediat, ceilalți bolnavi începură să strige, unii dintre ei urlând cât îi țineau plămânii. De parcă ar fi auzit un semnal, femeia se repezi, sărind în picioare și o împinse pe Hanani cu putere. Fata căzu la podea și Tiaanet alergă pe lângă ea spre capătul Sălii Binecuvântărilor.

Soldații kisuatieni, neatenți din cauza strigătelor bolnavilor, nu reacționară la început. Hanani se ridică în picioare cât putu de repede și țipă ca să-i prevină, dar vocea ei se pierdu în vacarm. Abia când strigătele încetară, unele dintre ele oprindu-se brusc, reuși Hanani să se facă auzită.

— Frații mei, copilul acela!

Arătă în urma femeii.

— Copilul acela e sursa coșmarului!

Soldații observară și ei în sfârșit, dar niciunul nu se afla lângă Tiaanet. Oamenii templului se mișcară mai iute și porniră după femeie îndată. Femeia trecu prin ușa cu draperie grea care ducea în interiorul Hetawei.

Comandantul kisuatian înjură scurt și strigă ceva peste locul în care stăteau bolnavii. Patru soldați săriră în urmărirea femeii. La ușă se produse o oarecare agitație când soldații se ciocniră de cei trei Împărtășitori. Hanani voia să se ducă după ei, dar datoria o împiedică. Până când Wanahomen nu se întrema cât de cât, nu avea cum să-l părăsească. Se întoarse lângă el, îngenunche și îi luă mâna.

— Tiaanet, murmură el. Femeia era Tiaanet. Sunt sigur de asta.

Se încruntă, tulburat.

— M-a văzut. De ce nu...?

— S-a temut pentru copil, cred, spuse Hanani.

Unul dintre acoliți curățase sângele vărsat și îi bandaja piciorul lui Wanahomen. Celălalt îi așeza o perniță de piele și ierburi peste rana de la piept. Hanani le mulțumi băieților, care răspunseră cu seriozitate.

— Dacă acel copil este sursa coșmarului care a omorât atâția oameni, se explică multe. O cunoști?

Wanahomen încuviință. Hanani se îngrijoră când văzu că Wanahomen încă mai asuda și acum începuse să tremure ușor. Îl atinse pe băiatul care îi punea o cataplasmă și îi făcu semn să aducă apă și o pătură.

— Shunha. Tatăl ei e unul dintre aliații mei. Sperasem... Copilul *ei* ai spus?

— Așa cred.

Fata se opri speriată când cineva își croi drum prin mulțimea din jurul lui Wanahomen. Învățătorul Yehamwy.

— Ucenic, ce ai văzut? Ești sigură în privința copilului?

Hanani clipi des, zguduită de înfățișarea Învățătorului și de întrebarea lui. Yehamwy avea fața suptă și încercănată, de parcă nu ar mai fi dormit de zile întregi și pesemne că așa se și întâmplase. Pe chipul lui se zărea o asemenea tulburare încât o sperie și mai tare pe Hanani.

— Nu sunt sigură, nu, zise ea. Dar mi s-a părut că cei care dormeau reacționau la visele copilului.

Fata adăugă, șovăind:

— Prințul spune că femeia e Tiaanet, din casta shunha. Copilul e fiica ei.

Yehamwy își ținu răsuflarea și se întoarse spre un alt Învățător pe care Hanani nu-l cunoștea. Învățătorul clătină din cap posomorât și spuse.

— Urmașa lui Insurret. Una dintre familiile pe care n-am apucat să le cercetăm.

— E un șarpe, se auzi o voce dintre coloane și când se întoarseră văzura o femeie între două vârste care stătea ghemuită lângă peretele îndepărtat.

Asemănarea dintre ea și Tiaanet te izbea, la fel ca și licărul de nebunie din ochii ei.

— Întotdeauna îmi sâsâie în minte, iar când dorm e și mai rău. Am știut că ne va otrăvi, încă de când era în pântece. Abia așteptam să scap de ea. Acum a dat naștere unui alt copil-viperă și sper să o omoare. Să o omoare!

Cei doi Învățători se priviră intens.

— Insurret?

— Așa se pare.

Yehamwy își luă inima în dinți și se așeză lângă ea.

— Salutări, doamnă Insurret, spuse el. Povestiți-mi. Cum adică fiica ta îți sâsâia în minte?

Insurret se posomorî brusc.

— De ce întrebi de ea? Toată lumea întreabă de ea. Toată lumea o vrea pe ea, și nu pe mine.

Yehamwy se foi neliniștit, dorindu-și să fi putut chema un Împărtășitor care să tămăduiască nebunia femeii. Se aplecă în față, vorbindu-i iute.

— Trebuie să o găsim, doamnă. Dacă e adevărat ce credem, ea și V... Ea și copilul au cheia prin care putem salva multe vieți.

— Așadar, și tu o vrei.

Ura pură din glasul lui Insurret îi dădu lui Hanani un fior pe șira spinării. Dacă nu ar fi văzut nebunia din ochii femeii, ar fi ghicit-o din tonul ei.

— Ia-o, dacă o dorești. Nu-mi pasă. Vine la mine jelindu-se, așa face, se plânge că tatăl ei... Că tatăl ei...

Insurret începu să se legene înainte și înapoi, cu chipul

tensionat. După un moment de tăcere, își frecă mâinile de genunchi și scutură din cap.

— O târfă nenorocită și mincinoasă! Dacă el a făcut așa ceva, atunci e numai vina ei. *A ei!*

Yehamwy se trase înapoi, iar pe chipul lui, ca și pe cel al lui Hanani, apăru uluirea și repulsia. Bărbatul deveni și mai serios și încercă din nou.

— Așa or sta lucrurile, doamnă, dar trebuie să înțelegem boala care o chinuie pe copilă. Ne spui ceva despre asta? Poate să elibereze fetița oamenii pe care îi prinde în visele ei?

— De ce întrebi despre *ea*?

Insurret îl privi mânioasă.

— Monstrul acela ar fi trebuit strâns de gât când s-a născut. Dar el întotdeauna face așa cum îi place *ei.* „Lasă-mă s-o țin”, zice ea și *el* se supune, întotdeauna. Așa o fetiță frumoasă, mult mai frumoasă decât mine. Copilul e povara ei, așa că de ce să-mi pese mie de demonul acela mic, ieșit dintr-o târfă?

Înainte ca Yehamwy să poată reacționa, Insurret se repezi și-l împinse cu putere. Strigând surprins, Yehamwy încercă să se ridice și se împletici în spate. Deși Hanani văzu ce se va întâmpla, nu se mișcă destul de iute. Dând din mâini, Yehamwy căzu peste picioarele lui Wanahomen.

Prințul urlă, cuprins de agonie și, înainte ca ultima răsuflare să-i iasă din plămâni, își dădu ochii peste cap și pleoapele îi fluturară.

— Nu!

Fără să-i mai pese de nicio regulă, Hanani îl împinse pe Yehamwy cât colo, dar era deja prea târziu. Erau înconjurați de bolnavi, de supraviețuitori care încă mai gemeau și se zvârcoleau. Wanahomen urma să ajungă în cea mai rea dintre orori.

Iar Hanani avea să piardă încă o persoană pe care o îndrăgea, din pricina blestematei de Zeiță a viselor.

Nu, nu-l voi pierde.

Fără să mai stea pe gânduri, Hanani își lipi degetele de pleoapele lui Wanahomen și se aruncă în mijlocul coșmarului.

Lumea era făcută din roșu și oase. Se rostogoli, atunci când căzu, și urlă din toți rărunchii. Bărbatul care fusese Wanahomen se trezi micșorat până la neființă. Amintirea deșteptării exista încă în el, deși depărtată și palidă, precum copilăria. Nu mai era prinț. Lumea roșie îl transformase. Aici era doar un lucru slab, în partea cea mai de jos a unei ierarhii de neînțeles și știa dincolo de orice îndoială că nu mai trăgea nădejde să scape. Aici nu se găsea în oglinda știrbită a spațiului dintre tărâmuri și nici în umbra sufletului strălucitor al Hananjei. Se afla într-un loc diferit, care aparținea altcuiva și, în lăuntrul lui, *speranța* era un cuvânt fără de sens.

Nu se lovi, ci se împotmoli. Roșul din jur părea gros și plin de cheaguri pe alocuri, nu îndeajuns de solid ca să stea în picioare, dar destul de tare cât să se târască. Așa că se târî, înnămolit până la gât în mizeria caldă și înmiresmată, iar brațele și picioarele i se întindeau nefiresc ca să poată înainta, trecând pe lângă oase ce nu aveau sens. Cranii umane cu mai multe fălci, mâini cu zece degete, grămezi închegate dintr-o materie necunoscută. Wanahomen izbucni în plâns, căci inima i se umplu de o disperare, pe care nu o simțise niciodată pe tărâmul deșteptării. Era singur și înfricoșat. Se simțea atât de slab. Curând, gustul a ceea ce urma să se întâmple îi aminti de merele amare… Sau poate era doar noroiul. Va întâlni stăpânul acestui tărâm.

Bărbatul se zbătu anotimpuri nesfârșite. Când lumina și căldura îl izbiră de undeva de sus, crezu că în sfârșit venise moartea și o parte din el se bucură. Dar focul care sfârâia prin haosul roșu avea o curățenie ce nu aparținea acestui loc. De unde venise? Nu știa, dar simțea o invidie prostească. Focul îl învălui și-l scoase din nămol.

— Acest loc violează sufletul, auzi un glas cunoscut de femeie.

Cine era ea? Habar n-avea, dar se agăță de prezența ei strălucitoare și fără formă, simțindu-se recunoscător că nu mai este singur.

— Nu am mai văzut niciodată o construcție atât de putredă. Apără-te, prințe!

Nu pricepu la ce sau la cine se referea. El era prinț? Și ce construcție?

Atunci însă haosul roșu vibră puternic și oasele de dedesubt

se umflară, în timp ce o masă uriașă ieși târându-se din țesătura peisajului. Avea o formă lungă, sinuoasă, ca a unui șarpe, dacă șerpii ar fi putut avea grosimea unui râu. Pe lungimea lui răsăreau mădulare mișcătoare, ca ale unui scorpion sau ale unui miriapod, fiecare dintre ele având la capete mâini umede și mari cât o casă. Multe mâini erau încleștate în pumni și, când suiau și coborau, odată cu unduirile creaturii, bărbatul observă și inele pe degete. Acesteau lăsau urme pline de sânge în carnea buretoasă a pământului atunci când mergeau.

Însă capul creaturii care se ridică din noroi, cocoțat pe un gât gros și lung, îl făcu pe Wanahomen să zbiere, căci acesta era *tatăl lui.*

Avea același chip, deși schimonosit din pricina unei expresii în care se amestecau lăcomia și răutatea. În sfârșit, Wanahomen văzu cum arăta nebunia părintelui său. *Acesta* era monstrul care aproape își distrusese poporul pentru a-și hrăni ambițiile și care devorase viitorul fiului său cu același nesaț fără margini. Un monstru mai oribil decât Secerătorul, căci amândoi mâncau vieți, dar numai unul o făcea dinadins. *Drăgăstos.*

Când bărbatul urlă, femeia străluci orbitor, cuprinsă de o furie imensă.

— *Tu,* mârâi ea.

Smuls din groaza care îl sufoca, bărbatul văzu cum femeia de lângă el căpătă formă, dar ea nu se potrivea cu amintirile lui. Când scotoci printre ele, îi veni în minte ceva fin. Degete delicate, o coamă de păr bogat de culoarea nisipului umed, un glas bâlbâit, sâni cu sfârcuri mari, maronii, care aveau gust de apă sărată și de miere. Nu știa de ce și cum își amintește asemenea imagini. Femeia de aici se deosebea de închipuirile lui. Ea se îmbrăcase ca un bărbat, în acoperământ de șale prea strâmt pentru coapsele ei pline, un guler prea larg pentru umerii ei înguști, cu părul strâns la spate într-un coc. Unele lucruri din înfățișarea ei îl sâcâiau, pentru că nu păreau firești. Acoperământul de șale era roșu, dar stropit cu pete umede și întunecate. O roșeață groasă îi acoperea mâinile delicate. Sânge? Nămolul gros și amar de aici? Nu știa, dar substanța deveni elastică precum mănușile fine când palmele se strânseră în pumni.

— *Dă-ți masca jos!* porunci ea.

Avea o voce ca o șoaptă, dar atât de plină de ură, încât lumea

roșie se înfioră. Un vânt rece de niciunde bătu peste câmpia de oase. Chipul femeii se încețoșă și se dublă. Sub masca plină de furie se zărea o altă ființă, care jelea amarnic. Când ea urlă următoarele cuvinte, bărbatul simți hotarele nebuniei în ele.

— Cum îndrăznești să pretinzi că ești Mni-inh, când tu l-ai omorât? *Dă-ți masca jos, monstrule!*

Uită de ea, gândi bărbatul. Știa că e adevărat, chiar dacă nu pricepea cum.

Femeia dispăru de lângă el și o zări alergând peste noroiul roșu, de parcă ar fi pășit pe pământ tare, *direct spre monstru.* Acesta se ridică în aer, de o sută de ori mai mare decât ea, fluturându-și pumnii și urlând precum un elefant înnebunit de furie.

Bărbatul continua să-l privească țintă, uitând de propria nefericire. Când disperarea i se mai potoli, Wanahomen începu să înțeleagă.

Nu numai tatăl lui. Bestia purta fețele *tuturor* taților, al oricărui tată, al golului lăsat de absența unui tată, pentru oricine îndrăznea să se uite la el. Se folosea de acele chipuri și de amintirile pe care le stârnea ca să lovească în tăcere și să lase răni de nevindecat. Sub masca lui de coșmar însă…

…*coșmar, coșmar, pe toți zeii, stai, acesta e un vis…*

…care era chipul lui adevărat?

Pumnii bestiei izbiră pământul. Substanța roșie se cutremură și se umflă, aruncându-l pe Wanahomen pe spate, în mâl. După ce se chinui să se ridice, bărbatul observă șocat că monstrul căzuse lat. Mai multe dintre brațele lui de pe o parte se zdrobiseră sub greutatea lui și se zbârceau văzând cu ochii. Acolo, mișcându-se printre mădularele ce se agitau haotic, zbierând ca o nebună, se afla femeia. Ea îi atinse un alt braț, și acesta muri. Mușchii lui se înnodară și pocniră cu un sunet precum al unei frânghii retezate.

Femeia se ridică în picioare și îi urlă direct în față.

— Dă-o jos! Dă-o jos!

Chiar atunci, unde vălurite ieșiră din gura femeii și glasul ei frânse gâtul bestiei, care deveni negru ca puroiul ucigaș. Monstrul zăcea pe pământ, iar chipul lui…

…*tata, nu, nu, nu el…*

…se schimonosi în agonie. Femeia îl omora cu fiecare atingere. Îi îmbolnăvea carnea și îl ucidea doar cu voința.

Ceva nu era în regulă. Bărbatul simțea asta în miezul ființei sale. Ea nu era delicată, așa cum crezuse. Făcuse o greșeală. Dar ea nu era nici sălbatică, nici răzbunătoare și nici aducătoare de moarte. Wanahomen știa foarte bine că suferința poate jupui sufletul, lăsând în urmă răni care supurau până când durerea nu mai putea fi ușurată decât prin mânie și violență. Dar ea nu era așa. Ea era...

...*sâmburele din fructul copt. Cremene și metal, sânge și lacrimi. O rugăciune când ești pe culmile plăcerii...*

...Aier. Ea era Aier.

Iar el, nu era un laș oarecare, fără nume. Nu se pierduse în acest tărâm de anotimpuri întregi, de secole, de o eternitate. În deșteptare, fusese un luptător. Ridică mâna, încleștă pumnul și își aminti senzația unei plăsele între degete. Chiar atunci, în mâna lui apăru o sabie. Da. Sabia tatălui său, Mwet-zu-anyan. Sabia prințului Apusului de Soare.

Sabia lui. Pentru că în deșteptare, el era Wanahomen, căpetenia vânătorilor yusir-banbarra. Iar în visare...

(Hanani. Ea se numea Hanani și era iubita și tămăduitoarea lui.)

...În visare, el se numea Niim.

Iar Niim era un visător puternic și nemilos, nepotul celui mai mare Colector al Gujaarehului, vlăstarul unor regi nebuni și deștepți. El era Avatarul Hananjei. Va fi prinț într-o bună zi și, când totul se va termina, va fi menit să stea la dreapta Zeiței Viselor însăși.

Prințul Gujaarehului se ridică în picioare, cu sabia în mână, și străbătu lumea roșie să o aducă în fire pe Slujitoarea Hananjei.

Grădina Yanya-iyan era puterea tainică a palatului. Nu se putea intra în ea decât printr-o ușă de sticlă, o ușă reală care putea fi zăvorâtă, nu intrândurile deschise și nefolositoare ale gujaareenilor. Avea în ea un mic adăpost cu toate cele necesare grădinăritului: săpăligi ascuțite, furci cu dinți mari, topoare, cuțite lungi. Zidurile ei erau acoperite cu plăci groase de obsidian, menite să păstreze căldura noaptea, dar și să reziste oricărei încercări de a fi doborâte cu un berbece. Plăcile permiteau creșterea plantelor exotice, aduse din ținuturi îndepărtate, inclusiv ierburi otrăvitoare ce puteau fi folosite împotriva unui dușman ca o ultimă soluție de salvare, în caz că

zidurile picau.

Colectorii și Santinelele o ocupaseră cât ai clipi din ochi. Anzi își aliniase oamenii să-i apere pe Protectori, ordonându-le arcașilor să ţintească spre uși în valuri, când Santinelele își începuseră asaltul. Nu se așteptaseră ca ușa de sticlă să reziste și așa se întâmplă. O piatră fusese aruncată de pe coridoarele de dincolo de grădină și soldaţii lui Anzi se pregătiră, când sticla se sparse în mii de cioburi. În locul unui strigăt de luptă, Sunandi auzi apoi un sunet familiar, care îţi dădea fiori pe șira spinării. Șuieratul ascuţit al pietrei jungissa.

Când Sunandi se trezi, stătea răstignită într-un pat de flori liti și lujeri de lacrima-lunii, iar Nijiri se aplecase asupra ei.

— Mi s-a spus, rosti el încet, că mai mulţi soldaţi au luat cu asalt Hetawa și că fraţii mei, copiii noștri și alţi cetăţeni gujaareeni sunt ostaticii lor acum.

Vorbele lui o scoaseră din moleșeală. Se ridică în șezut, se uită în jur și îl văzu pe Anzi, alături de alţi soldaţi kisuatieni îngenuncheaţi într-un colţ, înconjuraţi de preoţi-luptători cu priviri dure. Sunandi, Protectorii și ceilalţi curteni kisuatieni, fuseseră eliberaţi în mijlocul grădinii și erau păziţi și interogaţi de Colectori.

Dacă Protectorii fuseseră atât de idioţi încât să atace Hetawa, să zică mersi dacă scăpau doar cu un interogatoriu neplăcut.

Nijiri se apropie și mai mult de ea și, în ciuda relaţiei lor lungi, Sunandi începu să tremure sub privirea lui. Pe chipul lui nu se vedea niciun fel de compasiune, iar în ochii lui, niciun fel de prietenie.

— Nu știai de asta, Vorbitorule? întrebă el.

— Nu știam, Colectorule.

Nijiri putea să bage mâna în foc că femeia ar fi încercat să-i oprească dacă ar fi aflat de planul Protectorilor. Lucrurile stăteau cum nu se poate mai prost din pricina Hetawei. Noul prinţ al Gujaarehului, căci el câștigase, oriunde se va fi aflând, avea interesul să-i ţină pe Protectori în viaţă. Hetawa nu avea un astfel de motiv, iar acum oamenii ei erau furioși, chiar dacă pe chipurile lor reci, dar pașnice, nu se citea nimic.

Nijiri clătină din cap. Lângă el, celălalt Colector, cel mai tânăr, care se numea Inmu parcă, arăta mânios, deși Sunandi se simţi mai puţin tulburată de el. Mânia de pe chipul lui Inmu era fierbinte și umană. Furia ce se vărsa din ochii lui Nijiri îţi îngheţa

sângele în vine.

— Care dintre voi ați pus la cale asemenea mârșăvie împotriva Zeiței? întrebă el, uitându-se de-a lungul șirului de oameni. Vorbește și arată-te pentru judecată.

Aksata se încruntă.

— Nu ai niciun drept să ne judeci, spuse el. Nu am înfăptuit nimic rău și…

Nijiri își repezi mâna în față și, o clipă mai târziu, Aksata se prăbuși la pământ leșinat, cu o piatră jungissa în formă de libelulă zumzăind pe fruntea lui. Nijiri îi făcu un semn iute din cap lui Inmu, care îngenunche și își lipi degetele de ochii lui Aksata.

— Oh, zeilor.

Sasannante țipase când pricepu ce se petrece.

— Nu poți să-l omori, nu poți!

După o vreme, Inmu se ridică în picioare și îi întinse jungissa lui Nijiri înapoi. Ca un gest în plus de disprețuire, Inmu lăsă leșul lui Aksata răstignit într-o poziție lipsită de demnitate. Sasannante scoase un geamăt îngrozit, apoi tăcu.

— Opriți-vă! strigă Anzi din partea cealaltă a grădinii. Sunandi se uită furioasă la el, îndemnându-l cu privirea să tacă, dar el o ignoră. Cum îndrăzniți? Protectorii din Kisua sunt…

— Orașul Hananjei se supune Legii Hananjei, spuse Nijiri.

Bărbatul ridicase vocea. Până și Anzi se supuse la auzul furiei din tonul lui.

— Dacă nu dorești să fii judecat după Legea Ei, nu ai ce să cauți aici.

Mama Yao, cu o bravură pe care Sunandi ar fi admirat-o în împrejurări mai normale, își îndreptă umerii.

— Suntem în război, Colectorule, spuse ea. Nu există nicio lege în război. Și oamenii voștri au înfăptuit orori. Îi vei judeca și pe ei?

— Da. Toți cei cu sufletele decăzute din pricina violenței trebuie să moară. Pacea lor îi va alina și îi va vindeca pe ceilalți. Astfel, Legea va fi respectată.

Nijiri o privi printre gene pe Mama Yao.

— Tu ai ordonat atacul asupra Hetawei?

— Nu, nu eu, spuse ea, încruntându-se și clipind des.

Afirmația lui Nijiri că avea de gând să ucidă cetățeni gujaareeni o tulburase pe Yao. Era pentru prima dată când

Sunandi o vedea pe femeie uluită.

— Dar am susținut dreptul Protectorilor de a face ceea ce cred ei că e mai bine pentru Kisua.

Nijiri nu se mișcă, dar Sunandi crezu că furia lui începe să se domolească. Bărbatul își aținti privirea asupra lui Sasannante.

— Și tu?

— Nu știam nimic de acest atac, spuse el, cu un glas abia șoptit și nefericit.

Nijiri îl privi și pe el printre gene.

— Dar ai bănuit, totuși.

— Da, dar nu am crezut că vor merge până la capăt cu asta! A acționat de unul singur, pesemne pentru că știa că ne vom împotrivi. Sau poate pentru a ne proteja de represalii.

Sasannante dădu din cap disperat, privind trupul lui Aksata.

După un moment, Nijiri se apropie de Moib.

— N-am avut nimic de-a face cu asta, se repezi Moib și Nijiri lipi jungissa de fruntea bărbatului, care căzu greu ca un bolovan.

Când se lăsă pe vine lângă trupul lui Moib ca să îl colecteze el de data asta, Anzi strigă din nou.

— Doar ți-a spus că nu a fost implicat, blestemat să fii!

— Mințea, spuse Nijiri calm.

Închise ochii și zece răsuflări mai târziu, Moib muri și el.

Ridicându-se, Nijiri se întoarse spre Anzi.

— Vrei să te duci la Hetawa să-ți chemi înapoi tovarășii?

Anzi scrâșni din dinți tremurând de furie.

— Nu-ți dau ție socoteală!

Spre surpriza și ușurarea lui Sunandi, Nijiri se mulțumi să încuviințeze din cap. Bărbatul se răsuci spre Mama Yao.

— Te rog, poruncește-i generalului Anzi să facă așa cum i se cere, spuse el. Ați pierdut. E alegerea voastră dacă rămâneți să dați ochii cu prințul nostru și aliații lui barbari sau vă începeți călătoria înapoi spre Kisua. Dacă alegeți să plecați, vă vom însoți oamenii până la porțile orașului și vă vom da provizii pentru călătoria în deșert.

Mama Yao părea profund zguduită. Cu toții știau că Moib mințea. El și Aksata puseseră totul la cale. Faptul că Nijiri simțise minciuna arăta că puterea lui era mai devastatoare decât orice vrajă de somn.

Yao se uită la Sasannante, care dădu din cap. Oftând adânc,

Mama Yao îl imită.

— Generale, spuse ea, te rog să duci ordinele noastre căpitanului Bibiki la Hetawa. Ostaticii să fie eliberați, iar el și oamenii lui să se întoarcă aici, împreună cu restul kisuatienilor din oraș. Vom pleca de îndată acasă.

Tiaanet se împiedică alergând pe dalele de piatră ale curții Hetawei și aproape că se rostogoli împreună cu Tantufi printre trupurile de acolo. Se îndreptă de spate și văzu un soldat kisuatian la picioarele ei, cu gâtul frânt și o expresie de uimire pe față. Oamenii lui Bibiki încă nu veniseră să strângă leșurile după lupta cu Santinelele și călcase strâmb pe brațul întins al bărbatului. Ca și Bibiki, omul purta o piele de animal drept mantie, o blană auriu-roșiatică scurtă, țesută cu rozete alburii. Un alt vânător. Habar n-avea de la ce animal venea blana, dar în mâna bărbatului zări un pumnal lung cu plăsea de os. Fără să mai stea pe gânduri, Tiaanet o săltă pe Tantufi pe un umăr și se aplecă să înhațe arma.

Momentul de răgaz trezise din nou istețimea din ea. Se îndreptase spre Casa Copiilor cu speranța slabă că ar putea scăpa pe acolo în oraș, folosindu-se de aceeași intrare pe care veniseră kisuatienii. Acum însă se auzeau strigăte în urma ei. Soldații dăduseră alarma. Fără îndoială că lăsaseră gărzi în Casa Copiilor și la fiecare ieșire din Hetawa. Nu avea cum să scape. Trebuia să se ascundă.

Ieși din curte și se repezi spre una dintre multele alte clădiri ale Hetawei. Un coridor, niște scări, un intrând acoperit cu draperie. Se trezi într-o cămăruță, cu un pat nefăcut lipit de perete, câteva policioare și cufere cu obiecte personale. Pesemne un dormitor care aparținea unuia dintre oamenii templului.

O așeză pe Tantufi pe pat, iar ea se ghemui lângă draperie răsucind întruna cuțitul în mâini.

Cu mama ei de gardă, Tantufi continua să viseze.

Nu-l urâse pe Azima.

Acum știa asta. Se îndreptă hotărâtă spre monstrul doborât, spre Visătorul Sălbatic. Își ținea mâinile pătate cu roșu ridicate în laterală. Azima fusese un străin pentru ea. Îl omorâse de frică și de furie și din simpla dorință de a supraviețui. Dar nu-l cunoscuse. Nu-i făcuse nimic să-i câștige ura. Se purtase ca un

netrebnic cu minţile sucite.

Visătorul Sălbatic flutură un pumn imens către ea, mârâind cu vocea lui inumană, dar nu se mai temea de el. Păşise prin coşmarurile unei zeiţe, de ce să o mai sperie un simplu muritor? Ridică un zid de sânge în jurul ei, care încercui pumnul din toate părţile. Da, acesta era trucul când tămăduiai pe tărâmul umbrelor, deşi, pe vremuri, tare greu mai înţelesese. Sufletul unui petiţionar nu voia vindecarea în asemenea împrejurări. Voia şi mai multă durere şi urâţenie. Voia ca, astfel, cineva să înţeleagă şi să accepte mizeria vieţii, murdăria şi fierea ei. Ca să intri într-un suflet prins în ghearele coşmarului, trebuia tu însuţi *să devii* un coşmar.

De aceea nu reuşise Sonta-i să-l omoare. El nu trăise cu emoţii şi nu avea cum să-l înţeleagă. Iar Mni-inh, cu toată îndemânarea şi firea lui iute, nu avea nimic după care să tânjească visătorul: furie disperată, care clocotise la foc mic, timp îndelungat. Nu ştia ce înseamnă să fii trădat, *alungat*, *dispreţuit*, *chinuit* de cei care ar fi trebuit să te hrănească şi să te protejeze. Nu ştia cum e să fii slab printre cei puternici şi să nu primeşti nici cel mai mic semn de respect datorat oricărei alte fiinţe vii. Nu ştia cum e să te simţi mic şi neînsemnat în ochii celorlalţi.

Sonta-i? Mni-inh? Azima? Pentru o clipă, amintirea lor alunecă în neant, apoi însă reveni şovăitoare.

Dar chiar dacă Mni-inh ar fi înţeles cum să străpungă apărarea bestiei, nu ar fi avut destulă ură în sufletul lui ca să-l înfrângă.

— Mi l-ai luat, spuse ea.

Îi atinse pumnul încordat şi acesta se zbârci sub atingerea ei. Carnea bestiei se carboniză, iar oasele deveniră cenuşă. Monstrul urlă deznădăjduit, iar fata începu să meargă pe lungimea lui, omorându-l bucată cu bucată. Oare bestia se retrăsese speriată din pricina vorbelor ei? Greu de spus. Şi oricum nu-i mai păsa.

— Pe Mni-inh. Şi mi-ai luat şi…

Se opri o clipă, încercând să-şi amintească numele. Îi reveni în minte încet, literele străbătând marea de sânge şi de oase.

— Pe Dayuhotem, da, şi pe el. Ai distrus atât de mulţi oameni; atâtea suflete decăzute din pricina ta. *Nu vei mai lua pe nimeni!*

— Hanani!

Fata ignoră cuvântul. Nu mai conta cine e aici. Acum nu mai conta decât ura. Plesni o bucată mare din trupul creaturii și văzu cum pielea devine cenușie și se părează ca un puroi ce se răspândește rapid. Bestia se zvârcoli, încercând să scape, dar ea își ținu mâna acolo, arătându-și dinții și apăsând, până când carnea moartă se topi între degetele ei. Greu de controlat atâta fiere de vise. Avea prea multă în ea, curenți întregi de suferință ce se învolburau nebunește. Monstrul trebuia să sufere. Fata trebuia să aibă grijă să nu-l omoare prea curând.

— N-ar fi trebuit să te naști niciodată! țipă ea.

Creatura se răsuci din nou, neajutorată de data asta, tremurând și gemând în disperarea ei. Bun.

Din nou un glas, în spatele ei.

— Nu e niciun fel de pace aici, Hanani. Cruzimea asta nu ți se potrivește.

Nu-i mai păsa de ce i se potrivește și ce nu.

— Pleacă!

— O să mă omori dacă nu plec?

Fata scutură din cap, ca să scape de oaspetele nepoftit. Să te omor? Da. S-ar simți foarte bine să omoare pe oricine i-ar sta în cale. Nu. Un singur suflet de aici merita ura ei.

— L-a omorât pe Mni-inh! se răsti ea, încercând să se concentreze. Trebuie să moară.

— Dar nu așa.

Se lăsă tăcerea.

— Amintește-ți cine ești, Aier.

Fata tresări.

Încetă să mai toarne fiere de vise în mâinile bestiei, clipind des.

— Aier? Cine e…

Țesături roșii care fluturau, ceară roșie, carneol roșu, bâlbâit, o statuie din piatra-nopții, ochi închiși, zâmbetul lui Mni-inh, gura lui Wanahomen, părul ei desfăcut, tămâie, ceară de albine, sunetul clopotelor, gustul de sipri, jungissa, Dayu, un câmp cu grâne legănate de vânt, glasurile pe jumătate uitate ale părinților ei. *Mă leg în numele Hananjei să nu fac rău.*

Hanani icni și se uită în jos spre monstru, care se încolăci iute la picioarele ei, fără să mai arate ca un monstru. Un trup micuț cu picioare ca niște fuse. Scâncea din pricina torturii. Când

Visătorul Sălbatic se uită la ea, Hanani văzu ucigașul lui Mni-inh: un copil.

Doar un copil, care ar fi putut deveni o fetiță deșteaptă și veselă, dacă cineva nu i-ar fi smuls sufletul și nu ar fi călcat-o în picioare fără milă. O fetiță care gemea și se ferea de Hanani, ridicându-și mâinile, ce fuseseră rupte de atâtea ori deja, ca și cum ar fi vrut să se apere de loviturile ei.

Ce făcuse?

— Ca să rănești pe altcineva, trebuie să-ți înveți sufletul să tânjească după propriul chin, se auzi glasul în spatele ei.

Vocea... Wanahomen, vocea era a lui Wanahomen! Vorbele lui îi amintiră de Mni-inh și tresări puternic holbându-se spre copilă. Wanahomen continuă trist.

— Cred că a suferit destul, Hanani.

— Oh, Zeiță, șopti ea prăbușindu-se în genunchi.

Fetița încerca să se târască acum, dar nu reușea. Picioarele ei slăbite se împotmoliseră în mâlul moale pe care sufletul ei îl crease. Brusc, Hanani știu că mai fuseseră și alte dăți. Alți netrebnici care o chinuiseră și de care fetița nu scăpase. Alte vorbe crude și bătăi. Alte momente nesfârșite, disperate, dureroase, în care tânjise să se odihnească, fie și numai pentru scurtă vreme...

— Mama, șopti copila.

O rugăminte către cineva *ca să o salveze de Hanani.* Fata întinse mâna spre copilă, dar fetița scoase un șuierat înfricoșat.

— Îmi pare rău, spuse Hanani, într-un târziu, când reuși să-și adune gândurile sub povara oroarei. Îmi pare rău, nu am gândit, iartă-mă, te rog, n-am vrut să te rănesc.

Era o miniciună. Hanani dorise să-i distrugă fiecare părticică a trupului.

— N-am vrut să-ți fac rău *ție*.

Măcar atât era adevărat. Bestia cu mâini, o manifestare a temerilor copilei, născută din toată violența coborâtă asupra ei, asta urâse Hanani. Dar uitase cea mai însemnată regulă a unui Împărtășitor. O persoană nu era alcătuită din visele ei. Niciun narcomant nu putea înfrunta invocațiile unui suflet în visare fără o inimă liniștită, altfel risca să se piardă în vis și să uite de sine. Acestea fuseseră primele lecții primite de la Mni-inh.

Wanahomen se apropie.

— Hanani?

— Nu știu ce să fac, șopti ea. Nu a mai rămas niciun fel de pace în mine. Nu știu cum să fiu lucrul de care are ea nevoie.

Nu reușea să rostească *Împărtășitor*. Pentru că nu mai era unul.

— Nu-mi vine nimic în cap. Nu știu cum să o ajut.

Wanahomen oftă și se așeză pe vine lângă ea. O cuprinse cu brațul pe după umeri și o trase mai aproape.

— Nu are nimic. Vei găsi o cale.

Cu coada ochiului, o văzu pe copilă că încetează să se mai târască și că se uită la ei cu ochi mari și rotunzi.

— Niciodată nu am simțit asemenea mânie, Wanahomen…

Tânăra încă mai tremura din pricina ei. Îi plăcuse să urmărească bestia, să-i provoace durere, gândindu-se că nu are nevoie de nicio armă, pentru că mâinile erau destul de primejdioase. Încă mai avea stratul de ceară roșie pe ele… Nu. Oare chiar era ceară? I se urcă stomacul în gât. Disperată, își zgârie brațele și încheieturile ca să scape de roșul orbitor, folosindu-se de unghii și fără să-i pese de zgârieturile pline de sânge pe care le lăsa în urmă. Wanahomen se încruntă și îi prinse mâinile ca s-o oprească.

— Fără atingere, spuse copila.

Speriată, Hanani văzu că Visătorul Sălbatic se ridicase în picioare. Aici, pe tărâmul visării, fata nu mai era beteagă, nu dacă ea așa își dorea. Acum stătea dreaptă, chiar dacă se clătina ușor și îi privea. Îl privea pe Wanahomen și chipul i se umplea de o ură nefirească.

— Fără atingere, fără somn; dacă nu atingi, nu suferi.

Wanahomen deschise gura să spună: „Dar nu o rănesc, nebuno…”

În clipa următoare, gura lui dispăru.

Bărbatul inspiră adânc, făcu ochii mari și își duse mâna acolo unde fusese gura. Dar palmele lui dispărură și ele, zbârcindu-se până când îi rămaseră doar cioturile de la încheieturi. Nu se vedea nicio urmă de sânge. Cioturile arătau fine, iar carnea vindecată, de parcă nu ar fi avut niciodată palme. Apoi brațele i se desprinseră și dispărură până la cot. Wanahomen scoase un sunet scurt, panicat…

— Nu!

Hanani sări în picioare, așezându-se în fața lui. Visătorul Sălbatic se strâmbă și îi aruncă o privire furioasă. Hanani simți

că-și pierde sinele, micșorându-se tot mai mult și mai mult. Nu mai era Hanani, ci mama, plină de furie...

Nu! Sunt Aier!

Încleștă pumnii și se luptă să rămână ea însăși. Aceasta era puterea Visătorului, aici, în lumea pe care o crease între cele două tărâmuri. În Ina-Karekh, visele reflectau sinele, așa cum poruncise Zeița Hananja. Dar în construcția Visătorului Sălbatic, sinele se reflecta *pe ea*, ceea ce Visătorul zărise în victimele ei sau dorise ca ele să devină. Oare copilul își dădea seama că omora oameni, de multe ori străini ce nu făcuseră nimic să merite urgia ei? Hanani nu știa, iar Wanahomen căzu în spatele ei, urlând ca un animal, când picioarele îi pieiră niciunde. Atunci spaima din sufletul lui Hanani dispăru și ea.

— Gata, spuse fata, făcând un pas înainte.

Voința Visătorului o împinse din nou și de data asta o lăsă să o schimbe, cel puțin la suprafață. În lăuntrul ei, încă mai era Aier. Înfățișarea i se modifică și deveni mai înaltă, cu pielea mai închisă, zveltă ca o trestie, mai frumoasă decât fusese ea vreodată pe tărâmul deșteptării.

— Gata, gata, glăsui ea blajin și îngânând un cântec de leagăn. Nu-ți fie teamă.

Furia Visătorului Sălbatic se domoli. Făcu un pas în spate, apoi altul în față și o expresie de neliniște și deznădejde se așternu pe chipul ei îngust.

— Mama?

Hanani se întinse spre ea și o îmbrățișă, strângând-o tare la piept. Copilul tremură și-și îngropă fața între sânii lui Hanani.

— Mama, rosti ea, zâmbind.

— Da.

Hanani o mângâie pe umerii osoși, degetele ei lăsând în urmă fire delicate și roșii. Atâta durere în copil! Nicio o magie nu ar fi putut să i-o ușureze. Sufletul Visătorului Sălbatic absorbi sânge de vise așa cum deșertul înghite apa, până când lui Hanani nu-i mai rămase nimic, decât propriul sânge de vise, pe care, dacă l-ar fi dat, ar fi costat-o viața. Nu ar fi deranjat-o să plătească acest preț, dar nu ar fi rezolvat nimic. Visătorul avea nevoie de prea mult. Hanani și-ar fi putut turna întreaga viață în copilă și nu ar fi contat deloc.

Sufletul ei fusese distrus dincolo de puterea magiei de a vindeca, îi povestise Yanassa odată, vorbindu-i de durere, de

pierdere și de milă. Frații ei Împărtășitori omorâseră femeia, pe mătușa Yanassei. Ceea ce nu-i spusese Yanassa, pesemne pentru că nici ea nu știa, era că Împărtășitorii i-au trecut în neființă și sufletul, în loc să îl lase să călătorească spre Ina-Karekh. Un suflet atât de decăzut n-ar fi putut să-și găsească pacea niciodată, nici cu magia lăuntrică a unei femei, nici cu ajutorul unui Colector. Ar fi plutit în durere și întuneric în mintea Zeiței, căutându-i pe cei asemenea ei, suferind coșmaruri pentru întreaga eternitate. Mai bine să pui capăt sufletului decât să îl lași așa.

Yanassa probabil că ar fi înțeles, dacă ar fi aflat. *Ne-am fi bucurat pentru asta.*

Când firele roșii se terminară, Hanani închise ochii și începu să trimită fire negre.

Dar nu ca să provoace durere de data asta.

— Calm, șopti ea la urechea copilului. Tăcere.

Cu un glas amețit, atât de obosit, încât îi aduse lacrimi în ochi lui Hanani, Visătorul Sălbatic întrebă:

— Somn?

— Somn, replică fata. Da, poți dormi acum. Cât de mult vrei.

Visătorul Sălbatic se lăsă moale în brațele ei cu un oftat adânc și mulțumit. Hanani reuși cu ușurință să țeasă fiere de vise în oftat, învârtind firul întruna, trăgând răsuflarea copilei în afară, până aceasta se opri. Îi veni la fel de ușor să desfășoare sufletul însuși.

Lumea urâtă de sânge și de oase dispăru. Hanani și Wanahomen plutiră într-un întuneric mai pur, în spațiul dintre tărâmuri. Nu mai rămăsese nimic din sufletul Visătorului Sălbatic. Încetase să mai existe.

— Prinţe, spuse Hanani încet, prin întuneric. Du-te înapoi pe tărâmul deșteptării acum. Zi-le fraților mei, dacă nu și-au dat seama până acum, că molima coșmarului a dispărut.

După un moment de tăcere, în timpul căruia pesemne Wanahomen își controlase toate părțile corpului să vadă dacă le mai are, bărbatul răsuflă lung.

— Îi mulțumesc Zeiței.

Tăcu din nou. În spațiul fără nimic, fata simți bănuiala lui subită.

— Dar poți să le spui și tu, nu?

Ea oftă.

— Nu, prințe. Nu pot.

Tăcere, șoc și spaimă. Wanahomen nu voia ca ea să moară. Voia ca ea să fie a lui, nici nu-i de mirare. Așa cum Yanassa o prevenise, Wanahomen se agăța prea tare.

Ți-ai împărtășit puterea cu mine, Niim, când am avut nevoie după moartea lui Mni-inh. Dar asta nu se poate împărtăși.

— Sufletul meu este și el decăzut, zise Hanani.

În bezna moale, vocea ei răsună ca un ecou grav.

— De două ori am ucis cu mâinile care erau menite să vindece și mi-am călcat legământul. Ba chiar m-am bucurat de suferința altuia. Din nou și din nou, am pângărit toate jurămintele. Dar încă O mai iubesc pe Hananja, îmi cunosc datoria.

Mânia lui stârni valuri în întuneric, spațiul încercând să devină altceva, dar încă prea fragmentat în mii de bucăți și prea haotic pentru a se contura clar. El nu avea controlul unui Colector, ci doar puterea lui.

— Nu, nu, nu vei face așa ceva, Hanani, îți interzic…

— Nu ai niciun drept să-mi interzici.

Îi tăie vorba, fără să-i mai pese de lipsa politeții. Era obosită, atât de obosită. Toți cei pe care îi iubea muriseră și visele ei pieriseră. Poate că nici nu se va chinui să călătorească în Ina-Karekh. Poate că va rămâne aici pur și simplu și își va lăsa sufletul să dispară în neant, așa cum făcuse ea cu cel al Visătorului Sălbatic.

— Nu mi-a mai rămas nimic în Gujaareh.

— Atunci du-te înapoi la Merik-ren-aferu, se repezi el. Stai cu banbarra. O să le spun celor de la Hetawa că ai murit.

— Nu te prosti, prințe. Accepți decăderea de dragul meu? Și distrugi tot pentru ce ai luptat?

Bărbatul tăcu uluit și fata dădu din cap.

— O Slujitoare a Hananjei nu se teme de moarte. Și eu…

Se opri atunci. Totul în ea o durea. Blestemat să fie că nu o lăsa în pace. Nu se gândea decât la el? îi va fi dor de el. Nu voia, dar așa se va întâmpla… O nouă pricină de suferință, încă o povară, peste multe altele, pe care abia reușise să le ascundă cât de cât.

— Vreau să mor, spuse Hanani, într-un târziu. Te rog.

Acum totul era aranjat. Dacă se vădea un om întreg la minte, civilizat, va fi destul. Niciun gujaareean nu ignoră dorința altuia

pentru pace.

Dar Wanahomen era pe jumătate barbar și pe jumătate nebun. Și prinț pe deasupra, obișnuit să i se facă pe plac. Un luptător obișnuit să-și croiască singur calea. Mai nou, și Colector. Bărbatul se apropie de ea și când ea se împotrivi, Wanahomen îi rosti numele de suflet. Nu ca să o rănească, deși ar fi putut, așa cum și ea l-ar fi putut răni, cunoscându-i la rândul ei numele. O ținu în brațe și o strânse tare la pieptul lui, pentru ca ea să-i afle speranțele și dorința, la fel de limpezi ca ale ei.

— Nu te voi lăsa, șopti el.

— Ți-am spus doar, nu ai niciun…

— Sunt Avatarul Ei, blestemato, iar asta îmi dă oarecare drepturi! Dacă faci asta, mă vei răni așa cum te-a rănit pe tine pierderea lui Mni-inh.

— Ești egoist.

— Da, sunt. Dar nu înseamnă că mă înșel.

Prinsă în mrejele lui Wanahomen, fata simți firul spaimei lui. Din obișnuință, îl urmă și găsi rădăcina înfiptă în sufletul lui, chiar în spatele inimii. Dacă l-ar fi îndepărtat, ar fi lăsat o gaură și poate chiar o rană fatală. Dacă o pierdea, rana se va deschide ca o floare chiar aici.

Atât de surprinsă rămase Hanani de descoperirea ei, încât începu să-l asculte, în loc să-l respingă.

— Lasă Colectorii să hotărască, spuse Wanahomen iute.

— Ce anume?

Mâini pe care nu le vedea o strânseră și mai tare în brațe.

— De unde presupui tu că vei fi judecată drept decăzută? Ești doar un Împărtășitor, Hanani, și ucenic pe deasupra. Du-te înapoi, pe tărâmul deșteptării. Spune-le adevărul.

Un fior de spaimă veni dinspre el, repede înnăbușit.

— Vor înțelege, ca mine, că alegerile tale nu au avut nicio intenție decăzută.

Surprinzător, vorbele lui aveau sens. Dar înainte ca el să jubileze, fata adăugă:

— Mă voi prezenta în fața Colectorilor, prințe. Și voi respecta judecata lor, oricare ar fi aceasta.

Teama lui se domoli puțin, deoarece știa la fel de bine ca ea că Hanani înfăptuise crime grele. Colectorii nu prea erau cunoscuți pentru îngăduință și Legea Hananjei lăsa puțin loc nuanțelor.

— Așa să fie, rosti el într-un târziu.
Fata se minună când simți resemnarea lui solemnă.
— Ești Împărtășitor al Hananjei. Știam ce înseamnă asta încă de când te-am întâlnit. Mă voi supune alegerii tale.
Atunci, el porni împreună cu Hanani spre tărâmul deșteptării, pentru a-i întâmpina atât amenințările, cât și promisiunile.

45 Bătălia sângelui

Tiaanet umbla singură prin oraș ținând în mână cuțitul vânătorului. Străzile pline de fum și de umbre mișcătoare răsunau ușor la sunetul scos de sandalele ei. De câteva ori auzi pași sau voci pe aleile din apropiere, dar nu văzu pe nimeni. Orașul încă mai gemea de furie, dar nu îndreptată spre ea. Deocamdată o lăsa în pace.
Lăsase trupul lui Tantufi în cămăruță pentru ca oamenii templului să o găsească. Vor observa carnea rănită și neglijată a copilului și îi vor arăta bunătate. Poate chiar vor aduce bocitoare care să verse lacrimi pe care nimeni altcineva nu le va vărsa. Poate că vor folosi magia ca să vadă cum fuseseră ultimele ei ore. Tiaanet auzise că puteau face asta. Și poate vor vedea că Tantufi strigase după mama ei din somnul adânc. Poate vor vedea că Tiaanet o ridicase pe Tantufi în brațe și o udase cu lacrimile ei amare. Vor vedea că Tantufi se cuibărise în brațele ei, îngropându-și fața la pieptul ei, oftând mulțumită. Și poate chiar vor simți teribilul și minunatul moment când ceva inexplicabil vibrase în trupul lui Tantufi și apoi în Tiaanet. O forță care atinsese răni vechi și adânci și pe care le alinase puțin. Îi vindecase chiar una sau două dintre cele mai vechi și mai groase. Dar când momentul trecu, o rană proaspătă și crudă le înlocui, căci Tantufi murise în brațele ei.
Trecu de colțul străzii și intră în cartierul castelor înalte.
Soldații kisuatieni dispăruseră din Hetawa, atunci când ea plecase. I-ar fi fost simplu lui Tiaanet să rămână unde era și să-i aștepte pe Slujitorii Hananjei să o găsească. Nu se mai temea de ei, cu Tantufi dusă pe lumea cealaltă. În schimb, când Visătoarea își începu a doua cursă pe cerul întunecat, Tiaanet părăsi Hetawa prin Casa Copiilor. Rătăcise întruna de atunci, mai ales ca să ocolească zonele zgomotoase și cu foc, dar știuse

tot timpul unde vrea să ajungă.

Găsi casa lor din oraș cufundată în întuneric. Cei mai mulți gujaareeni nu-și încuiau ușile, dar Sanfi poruncise altfel. Se pregăti să folosească cheia ascunsă în zona de oaspeți, dar ușa se deschise atunci când apăsă pe clanță. O închise încet și ascultă pentru o clipă. Sunete furișate veneau dinspre holurile din spate, iar pe unul dintre ele zări o lumină slabă. O singură lampă probabil, cu fitilul scurt, ținută de cineva care nădăjduia să nu fie văzut de vecini.

Tiaanet se îndreptă direct spre lumină.

O copleși frica. Acesta fusese efectul nefericit al puterii care o omorâse pe Tantufi sau poate Tufi îi făcuse asta cumva. Pesemne fetița crezuse că îi oferă un dar. Poate că, într-o zi, Tiaanet va fi recunoscătoare pentru întoarcerea emoțiilor pierdute cu mult timp în urmă, dar nu acum. Nu când inima îi bubuia în piept și amintirile urâte din spatele ochilor o chinuiau.

Nu merita oare? Stătea în pragul camerei de zi, privindu-și tatăl care scotocea printre hârtiile din frunze de trestie și mormăia în barbă. Pe parcursul anilor în care Sanfi o torturase fără milă, Tiaanet se retrăsese într-o lume fără sentimente, dar Tantufi nu se bucurase de un asemenea refugiu. Dacă Tiaanet și-ar fi putut păstra dezgustul față de sine, poate că ar fi izbutit să iasă din încremenirea care o silea să se supună voinței tatălui ei. Oare o mamă bună nu ar fi găsit cheia pe care Sanfi o folosea ca să țină copilul înlănțuit? O mamă bună nu ar fi tocmit un asasin?

O mamă bună nu ar fi omorât-o pe Tantufi cu mâna ei, dacă nu exista altă cale pentru a scăpa de suferință?

Fata se asigură că nu i se vede cuțitul.

— Tată, spuse ea.

Sanfi se sperie îngrozitor, scăpând sulul din mână și aproape că dărâmă lampa. Când o văzu, spaima de pe chipul lui lăsă loc încântării.

— Tiaanet! Ochii Zeiței sunt asupra mea! Ce... Cum... Ai scăpat de soldați? Am fost la Yanya-iyan, i-am implorat pe Protectori, dar n-au vrut să mă asculte...

Tiaanet se uită în jur, când păși în cameră. Trei dintre ghivecele cu flori fuseseră mutate într-o parte sau dărâmate, scoțând la iveală compartimente tainice despre care nu știa că există. Într-unul dintre ele zări un mic cufăr gol. Într-un săculeț

deschis, care stătea pe podea, lângă Sanfi, văzu bani, bijuterii și suluri ce purtau pecetea proprietății. Alături, se zărea și o cheie familiară, prinsă de un șnur lung.

— Tantufi a murit, spuse ea, smulgându-și privirea de pe cheie.

O rază de veselie lumină chipul bărbatului, dar Sanfi își drese iute glasul și pretinse că e copleșit de tristețe.

— Da, păi, sănătatea surorii tale era...

— Fiică, tată. Nu mai e nimeni aici. Nu trebuie să ne mințim în față.

Aplecându-se din mijloc, păși pe lângă un scăunel de lemn, ca să se apropie de el.

— Fiica mea și a ta.

Sanfi se încruntă mânios, așa cum se întâmpla ori de câte ori i se amintea de perversiunile lui.

— Și de mama ta ce știi?

— E încă la Hetawa. O vor vindeca, îmi închipui, atât cât poate fi ea vindecată.

Fata văzu cum încruntătura lui se adâncește și cum socotește care sunt riscurile ca o Insurret sănătoasă să povestească preoților despre multele crime ale soțului ei.

— Trebuie să părăsim orașul, spuse el într-un târziu, întorcându-se să ridice sulul. Am cunoștințe în orașele din susul râului și în Kisua care ne pot ajuta. S-ar putea să mai existe o cale care să ne salveze planurile, dacă...

Tiaanet înfipse cuțitul vânătorului kisuatian direct în spatele lui Sanfi. Folosi ambele mâini ca să-l răsucească, deși cuțitul era destul de ascuțit, dar fata dori să se asigure că acesta trece printre coaste.

Bărbatul se întoarse cu fața spre ea, arătând mai degrabă nedumerit.

— Tiaanet?

Sanfi își duse mâna la spate și se chinui să ajungă la cuțit, apoi și-o aduse în față și căscă ochii la vederea sângelui.

— Ce... Tu...

Fata nu nimerise inima. Iute, înainte ca el să-și revină din șoc, îl împinse în spate cu ambele mâini. Bărbatul se împletici și se prăbuși peste săculeț, răstignindu-se caraghios printre cufere și suluri. În timp ce el se chinuia să se ridice, Tiaanet ridică unul dintre ghivecele metalice pentru flori. Era prea greu pentru ea,

dar reuși să-l care până în dreptul lui.

— Tiaanet!

Nedumerirea lui deveni spaimă. Se trase cât mai departe de ea, panicat, uitând să mai păstreze discreția.

— Tiaanet!

Fata dădu drumul ghiveciului. El se feri cu o mână în ultima clipă și ghiveciul îi alunecă peste gât și piept, dar nu îl lovi în cap. Scoase un bălmăjit aproape gâtuit, pesemne pentru că arma îi intrase și mai adânc în plămân sau în vreun alt organ, dar încă se mai lupta ca să se elibereze, deși cu mai puțină putere acum. Tiaanet se uită la el pentru o clipă, se apropie și se așeză cu fundul pe ghiveci.

Lampa rămase fără ulei. Atât de mult îi luă lui Sanfi să moară. Lumina Visătoarei care pătrundea prin fereastra înaltă era un înlocuitor de nădejde, dar Tiaanet descoperi că nu-i place să privească. O făcu totuși, pentru că altfel nu avea să fie niciodată sigură că el murise. Oricât de mult se sili să-și amintească lucrurile îngrozitoare pe care i le făcuse, oricât de multă ură se strânsese în inima ei și pe care nu îndrăznise să o simtă înainte, ochii i se umplură de lacrimi când îl văzu cum se chinuie să tragă aer în piept. Mâinile îi tremurară, când îi atinse gâtul să vadă dacă lui Sanfi i se oprise inima. Mai rămase o vreme cocoțată pe ghiveci, ca o măsură în plus, dar, în cele din urmă, se ridică, mai ales că i se făcu și greață.

Mort. Era mort. Mort. Mort.

Tiaanet izbucni în plâns.

După ce se mai liniști puțin, luă săculețul și împachetă niște haine de călătorie și merinde. Luă cu ea și cheia de la lanțul lui Tantufi, agățându-și șnurul de gât și vârând cheia în brocartul rochiei. Nu se gândise deloc la semnificația gestului. Nu spera să-și amintească de fetiță cu ajutorul uneltei care o înrobise. Dar așa simțea că e corect și, pentru Tiaanet, care supraviețuise atât de mult timp bizuindu-se pe rațiune și nu pe emoție, păcălindu-și tatăl, fără a-l putea depăși în forță, să lase un sentiment să-i conducă acțiunile era ceva nou, aproape ca o ușurare.

În pragul ușii se opri brusc, simțindu-se pierdută, căci nu se gândise nicio clipă ce va face după ce îl va omorî pe Sanfi. Când ultima rază a Visătoarei dispăru deasupra acoperișurilor, își ridică privirea și observă steaua cea mai de sus a constelației

numită Îndurerata. Apărea numai în primul anotimp al anului nou. Luna Deșteptată deja se târa din ascunzătoare ca să o acopere. Totuși, steaua strălucea mai aprins decât oricare alta de pe cer.

Întorcându-se ca să o urmeze, Tiaanet porni la drum.

46 Prințul Apusului de Soare

Lumea se schimbase din nou când Wanahomen deschise ochii.

— Salutări, prințe.

O voce familiară, deși nu una bine-venită. Wanahomen privi într-o parte și dădu cu ochii de Colectorul Nijiri, care se ghemuise lângă el.

— Wana!

Wanahomen clipi des. Ezack se afla de cealaltă parte și se ridica acum în picioare când văzu că prințul se trezise.

Wanahomen se săltă în capul oaselor și gemu de durere. Avea trupul înțepenit și se simțea sleit de puteri, de parcă nu ar fi dormit deloc. Se frecă la ochi și abia atunci își aminti că e rănit. Dar nu avea nicio durere în piept sau în coapsă și când se uită, descoperi că rănile se închiseseră, lăsând numai găuri însângerate în robele lui banbarra.

— Hanani, spuse Nijiri. Ea te-a vindecat, chiar în timp ce te salva de Visătorul Sălbatic. Cum te simți?

— Obosit, răspunse Wanahomen.

Ar fi putut dormi și o săptămână.

— Și mi-e foame.

— Te hrănim noi, spuse Ezack într-o gujaareeană stricată, rânjind fericit. Sau ne hrănești tu pe noi, acum că ești un rege bogat.

Wanahomen se uită în jur. Lumina soarelui și curcubeiele pătrundeau în Sala Binecuvântărilor prin ferestrele cu vitralii colorate și prin ușile de bronz larg deschise. Zăcea pe una dintre nenumăratele bănci pentru tămăduire, care fuseseră aranjate pe podium, la picioarele statuii Zeiței. Dincolo de Colector și de Ezack, se vedeau mai mulți oameni, banbarra, gujaareeni, Slujitori și Surori. Iezanem discuta aprins cu un Învățător. Deti-arah se ghemuise să stea de vorbă cu fiul lui. Nu se vedea

niciun soldat kisuatian. Paturile unde zăcuseră bolnavii dispăruseră și ele.

— Ai dormit toată noaptea și mare parte din zi, spuse Ezack serios. Am crezut că *fuh atât* de kisuatieni au otrăvit la tine, dar preoții au spus nu. Ei spun că tu ocupat cu magia.

— Așa e, rosti Wanahomen încruntându-se.

Amintirile erau încețoșate, greu de pătruns. Dacă ar fi fost vreodată antrenat să și le amintească, poate că mintea lui ar fi fost mai limpede acum, dar nu-și amintea decât o mare roșie și repulsie. Și parcă... un copil înspăimântat? Ceva despre Colectori?

Se uită la Nijiri, observând abia atunci că bărbatul arăta frânt de oboseală. În mișcările Colectorului apăruse un soi ciudat de greutate care îl nedumeri pe Wanahomen o clipă, dar brusc își aminti numărul uriaș al morților. Charris! Atunci pricepu starea de spirit a lui Nijiri.

— S-ar putea să nu îți amintești niciodată, spuse Nijiri. Nici măcar cei crescuți în Hetawa nu pot explica ce se petrece în vise la lumina zilei. Destul să știi că molima coșmarului a încetat și Gujaarehul este, cel puțin în vise, sigur.

Amintirile apăreau precum ceața de dimineață în mintea lui Wanahomen, arzând imediat ce se conturau clar. Își scutură capul ca să și-l limpezească și se ridică în picioare cu grijă. Îl luă cu amețeală, dar senzația se risipi iute.

— Bolnavii au încremenit, câtă vreme tu și Hanani v-ați luptat cu Visătorul Sălbatic, continuă Nijiri, ridicându-se odată cu el. Nu s-au trezit, dar n-au mai murit. Așa am știut că se schimbase ceva. Câteva momente mai târziu, au început să se trezească. A fost semnalul care ne-a anunțat victoria ta.

Câteva momente. Lui i se păruse că trecuseră ani întregi.

— Și kisuatienii? întrebă el ca să-și mai alunge gândurile și se întinse cât putu de tare.

— Au plecat din oraș la răsăritul zorilor. Acestea au fost condițiile pe care le-am oferit când s-au predat.

Wanahomen se trezi brusc.

— S-au predat?

Un preot în vârstă, care vorbea în apropiere cu luptătorii înveșmântați în negru, se întoarse și îi zâmbi lui Wanahomen.

— A fost necondiționat, spuse el. Mi s-a povestit că au abandonat Yanya-iyan într-o grabă lipsită de pace și bănuiesc că

au fost motivați de mulțimea de cetățeni furioși care începuseră să se strângă la porțile palatului.

Wanahomen se uită întrebător la Ezack. Barbarul, care reușise să urmărească discuția cât de cât, ridică din umeri.

— Nicio săgeată n-a pornit din arcurile noastre, spuse el în chakti. Au murit câțiva când au tras în tine, dar mai puțini decât ne-am așteptat. Cei răniți au fost deja vindecați. Dacă ne-ai fi spus că va fi așa de ușor, am fi venit să-ți luăm orașul cu mult timp în urmă.

N-a fost nimic ușor, aproape că spuse Wanahomen, dar Ezack nu era gujaareean. Nu ar fi înțeles.

Prințul se întoarse spre Colector.

— Acesta nu e războiul pe care l-am avut în minte. Eram pregătit să înfrunt care și sulițe, dar demoni ai visului și magie?

— Zeița ne dă poverile pe care suntem în stare să le ducem. Nu întotdeauna sunt poverile la care ne așteptăm.

— Ar trebui să aveți acum numai poveri obișnuite, prințe, spuse vârstnicul, care veni lângă băncuță.

Preotul îl bătu prietenește pe umăr, deși Wanahomen nu-l mai întâlnise niciodată.

— Poate că asta te va ajuta…

Făcu semn din cap spre doi copii ai Hetawei, fiecare dintre ei purtând un obiect învelit într-o pânză. Unul dintre obiecte era un baston lung în forma învelitorii. Celălalt… Wanahomen își ținu răsuflarea, intuind ce e înainte să îl vadă. Băiatul se opri în fața lui și cu ajutorul prietenului său desfăcu obiectul, dezvăluind plăcile roșii și aurii ca ambra ale Aureolei Apusului de Soare.

— Le-am dus în tainițele noastre și le-am păstrat bine când kisuatienii au ocupat orașul, vorbi încet vârstnicul, iar Wanahomen atinse respectuos Aureola Apusului de Soare.

Prințul o ridică în lumină, minunându-se de cât de tare strălucea. Mai tare decât își amintea.

— Dacă dorești, voi ruga un băiat să o ducă pentru tine când pleci la Yanya-iyan.

Să călărească pe străzile orașului cu Aureola în spatele lui… Wanahomen înghiți nodul din gât și dădu aprobator din cap spre băiat, care zâmbi fericit și începu imediat, ajutat de prietenul lui, să se pregătească.

— Sunt multe lucruri de făcut. Gujaarehul trebuie reclădit, spuse Wanahomen când își regăsi glasul. Mi-ar plăcea să am

sprijinul Hetawei. Și ale castei shunha și zhinha, dar și ale aliaților mei banbarra.

Se întoarse cu fața spre oamenii strânși pe podium și aproape că intră în panică atunci când îi văzu urmărindu-l cu atenție. Dar își veni iute în fire.

— Desigur că vei avea sprijinul Hetawei, rosti ferm bătrânul.

Probabil Superiorul de acum, ghici Wanahomen.

— Și al castei shunha, se auzi Deti-arah, ridicându-și fiul în brațe, pentru ca acesta să poată vedea. Nu pot să vorbesc în numele castei zhinha, dar…

— Pot eu, interveni Iezanem, privindu-l aprig pe Deti-arah pentru îndrăzneală. Ne-am dat zălogul deja pentru această alianță și pentru familia Apusului de Soare. Însă unele aspecte vor trebui discutate.

Îi aruncă lui Wanahomen o privire sfredelitoare, iar el înclină fruntea, în semn că a înțeles. Va trebui să dea mai multă putere nobililor decât o făcuse tatăl lui și foarte probabil și negustorilor și militarilor. Nu-l deranja neapărat, dar dacă ea credea că el va fi o simplă păpușă în mâinile lor, atunci Wanahomen spera că fata e pregătită să lupte într-un alt război.

Poate ar fi mai bine să mă însor cu ea. Așa i-aș închide gura.

— Asta înseamnă că eu sunt acum căpetenia de război? întrebă Ezack în chakti.

Se întinse din toate încheieturile, satisfăcut.

Wanahomen se holbă la el, neștiind dacă să se amuze sau să-l dojenească pentru îndrăzneală.

— Asta va depinde numai de Unte.

— La naiba. Nu mă place deloc.

— Îi voi trimite o recomandare în numele tău, spuse Wanahomen, dacă ții trupele yusire aici și îmi servești ca gardă a palatului pentru vreo opt sau șaisprezece zile. Am nevoie de luptători de încredere, în caz că mai sunt asasini prin preajmă.

Ezack se lumină la față.

— N-am omorât niciodată un asasin. Vor fi mulți?

— Să sperăm că se vor înfricoșa la vederea atâtor luptători barbari furioși.

Ezack oftă.

— Presupun că am mai putea rămâne. Unte nu se va supăra, fiindcă femeile vor veni în oraș curând ca să se tocmească cu negustorii de aici. Nu e o ideea rea să fie câțiva dintre noi în

apropiere, în caz de vreo răzmeriță, deși, ca să ți-o spun pe-a dreaptă, oamenii tăi s-au bucurat foarte tare când te-au văzut și nu-mi închipui că o vor lua razna din nou.

Bărbatul se opri și privi spre un zhinha care trecea însoțit de o servitoare micuță cu sânii goi, la un pas în spatele lui. Toți vânătorii se holbau la ea. Wanahomen își puse în cap să-i educe puțin despre cum stă treaba cu obiceiurile gujaareene.

— Că tot vorbim de bucurie, vei da o petrecere?

— Mai târziu, răspunse Wanahomen.

Prințul se întoarse spre Superior, dar întâlni privirea Colectorului.

— Mai întâi îi vom jeli pe cei morți și ne vom îngriji de cei vii. Toate la vremea lor. Așa e calea păcii, nu?

Colectorul încuviință tăcut.

— Așa e, întări Superiorul.

— Atunci să-i dăm drumul, spuse Wanahomen.

Deși nimeni nu izbucni în urale, starea de spirit a Hetawei se schimbă ușor. Wanahomen zări încântarea pe multe fețe, când aceștia se întoarseră la treburile lor sau plecară să înceapă procesul lung și greu al vindecării unui popor rănit profund. Ezack îl salută elegant pe Wanahomen, apoi coborî de pe podium probabil pentru a vorbi cu celelalte căpetenii de război. Colectorul dispăru, așa cum o făceau toți ca el. Când Superiorul dădu să plece, Wanahomen îl apucă ușor de braț și îl opri.

— Toate la vremea lor, Superiorule, glăsui el încet. Împărtășitorul-Ucenic Hanani ce face?

Superiorul deveni serios.

— E bine. S-a trezit cu câteva ore înaintea ta și ne-a povestit ce a aflat pe tărâmul visării. Dacă dorești, îi pot transmite salutările tale…

— Nu, mulțumesc, i le voi transmite chiar eu.

Superiorul șovăi, părând oarecum iritat.

— Ne-a vorbit deschis de moartea lui Mni-inh, șopti el. Și de… și de celelalte întâmplări care au avut loc în deșert. Îmi dau seama că ai început să ai un fel de afecțiune față de ea… Că sentimentele tale…

Bătrânul trase adânc aer în piept și clătină din cap.

— Suntem familia ei, prințe. Cel mai bine e să nu o mai vezi niciodată.

Numai educația primită de la mama lui îl împiedică pe

Wanahomen să nu îi dea o replică usturătoare Superiorului. Va trebui să învețe din nou tactul, își dădu el seama, plin de regrete. Limba ascuțită care îi slujise atât de bine printre banbarra nu se mai potrivea cu Gujaarehul.

— Dacă aceasta e decizia ei, atunci negreșit o voi respecta, răspunse el respectuos, în ciuda lipsei de docilitate din vorbele lui. Așa că o voi vedea acum, ca să aud asta de pe buzele ei.

Superiorul îl privi cu acreală, dar resemnat.

— Vino cu mine.

Wanahomen porni după el către inima Hetawei.

Sute de trupuri fuseseră așezate pe dalele de piatră ale curții. Victimele coșmarului, kisuatieni și gujaareeni care muriseră în timpul revoltei, Santinele căzute în bătălia pentru Hetawa... și Charris. Superiorul se opri la o distanță cuvenită, iar Wanahomen se apropie să-și vadă vechiul prieten și o salută pe una dintre Surorile Hananjei, care înfășura leșul bărbatului, pregătindu-l pentru incinerare. Însă Charris pe care îl știa el plecase de mult din acest corp și, după numai o clipă, se îndepărtă.

Hanani stătea în genunchi. Părea că se trezise de ceva vreme, fiindcă avusese timp să se spele și să se schimbe în veșmintele Hetawei pe care le purtase la prima lor întâlnire, deși cu anumite schimbări, băgă de seamă prințul. Fata își lăsase părul pe spate, împodobit în stilul femeilor banbarra. Buclele groase de culoarea nisipului erau ridicate de pe obraji cu o bandă de piele ornată cu mărgele. Pe lângă koholul de la ochi, pe care orice gujaareean îl folosea împotriva soarelui orbitor, Hanani își colorase buzele în maroniu-deschis, ce i se potrivea de minune. Încă mai avea brățara din ambră deasupra gleznei și încălțase o pereche de sandale simple, comode.

Gulerul, care îi înconjura gâtul și umerii, avea zeci de rubine mici lustruite și carneolul obișnuit.

Cuprins de o neliniște bruscă, Wanahomen se opri în spatele ei și își drese glasul. Pentru o clipă, crezu că ea nu îl auzise.

— Colectorii m-au judecat și au spus că nu sunt decăzută, rosti ea într-un târziu.

Atunci, Wanahomen își aminti. Târgul pe care îl făcuseră, în disperarea lui de a o aduce înapoi în Hona-Karekh, înapoi la viață. Nu-i trecuse prin cap că ea se va oferi judecății înainte ca el să se trezească. Femeie blestemată și încăpățânată! Dar se

bucura nespus că o lăsaseră să trăiască.

— Bun, zise el. Nici nu erai.

— Așa se pare.

Fata oftă și mângâie chipul lipsit de viață din fața ei.

— Dar am omorât patru suflete până acum.

Vorbele ei îl nedumeriră pe Wanahomen, până când zări corpul micuț și sfrijit. Îi recunoscu fața, acum liniștită.

— Mila nu înseamnă crimă, o dojeni el. Ai fost o binecuvântare pentru copil, Hanani. Uită-te la ea. A încetat să mai sufere. Neîndoielnic a fost voia Zeiței.

— Dar ce înseamnă?

Hanani își ridică privirea spre el. Fata nu plângea, dar durerea și tristețea din ochii ei înmuiară inima bărbatului. Wanahomen se înfurie. Nu promisese Superiorul că se vor îngriji de ea? De ce o lăsau aici, în mijlocul morților? Ca să îi invidieze?

— Moartea lui Dayu a fost o întâmplare nefericită, dar nu mă pot ierta pentru ea. Mni-inh, la fel. Azima... Acolo a fost pură stricăciune, oricât ar zice altfel Colectorii. Iar ce i-am făcut copilului în visare... Ce înseamnă faptul că am înfăptuit asemenea păcate și acum sunt Împărtășitor? Ce înseamnă faptul că m-am rugat pentru îndrumare și acesta a fost răspunsul?

Arătă cu mâna spre trupul Visătorului Sălbatic.

Wanahomen se bosumflă. Iată dovada că el nu era Colector, în ciuda așa-zisei sale puteri de a visa ca nimeni altul. Nicio vorbă de alinare nu-i venea în minte. Iar aici, în mijlocul Hetawei, nu putea să o ia în brațe și să o strângă tare la pieptul lui. Nu când Hanani purta gulerul în jurul gâtului, ca o lesă însângerată.

— Nu mă mai simt ca un Împărtășitor, prințe.

Fata își întoarse din nou privirea spre leș.

— Nu mai știu ce sunt acum.

Wanahomen nu mai suporta chinul fetei. Era foarte supărat pe Superior și pe frații ei de cale și pe cel care aranjase astfel lucrurile, mai ales că înțelegea că totul nu era decât un spectacol pus la cale pentru ochii lui. Ca să-l avertizeze că îi lipsea harul de a-i ușura suferința. O răneau pe ea ca să-l îndepărteze pe el.

Bărbatul se ghemui lângă ea și o luă de mână.

— Părăsește Hetawa.

Fata clipi surprinsă.

— Poftim?

— Fata a murit pentru că așa a trebuit. Uneori, pentru pace, e nevoie de astfel de lucruri. Fie că accepți, fie că nu, nu mai rămâne aici, îngropată în durere. Vino.

Wanahomen o trase de braț, ca să o ridice, apoi o luă cu el și se îndreptă spre Sala Binecuvântărilor. Superiorul se mișcă iute și se așeză în fața lor, indignat să-i vadă ținându-se de mână.

— Prințul meu, Împărtășitorul Hanani are sarcini…

— Da, îl întrerupse Wanahomen, să se îngrijească *de cei vii*, nu de cei morți. O duc acolo unde e nevoie de ea.

Superiorul rămase atât de surprins la vorbele lui, încât nu mai adăugă nimic.

— Unde? întrebă Hanani.

— Bărbații, femeile și copiii orașului au trecut printr-o bătălie.

— Atunci lasă-i să vină aici, spuse Superiorul pe un ton sever. Acoliții și Surorile sunt afară acum, adunându-i pe cei care nu pot călători, iar Santinelele se ocupă de cei care se împotrivesc păcii. Vom încerca să-i tămăduim atât cât putem și avem nevoie de Hanani aici…

— Dar *ea* nu are nevoie *de voi*.

Wanahomen își auzi mânia din glas și își dădu seama că pierduse orice urmă de tact, dar nu-i mai păsa deja.

— Ce veți face? O s-o îndopați cu sânge de vise și o veți închide într-o chilie până când se oprește din plâns? Nu de asta are nevoie.

— Și tu presupui că știi ce e mai bine pentru ea, rosti Superiorul apăsat, dar fără să ridice glasul. Vom…

— Destul.

Hanani vorbi mai blând decât ei doi, dar din vocea ei răzbătea clar scârba.

— Nu găsesc niciun sens în toate astea, Superiorule. Cer câteva zile de răgaz. Știu că e nevoie de fiecare Împărtășitor, dar… Acum nu sunt bună pentru nimeni.

Superiorul se holbă uluit.

— Ei bine, nu prea se cade, dar e o cerere chibzuită. Și totuși…

— Mulțumesc, spuse Hanani, luându-i vorba din gură cu o lipsă de politețe care aproape îl lăsă fără suflare.

Trăgându-și mâna din strânsoarea lui Wanahomen, Hanani se

îndepărtă de ei și porni spre Sala Binecuvântărilor. La fel de uimit, Wanahomen schimbă o privire nedumerită cu Superiorul.

Însă la ușa Sălii, Hanani se opri și se întoarse spre ei.

— Prințe?

Fără să-și poată înăbuși un zâmbet triumfător, Wanahomen îl salută scurt din cap pe bătrân și se repezi să o prindă din urmă pe fată.

Wanahomen călări spre Yanya-iyan cu Aureola purtată pe un cal în spatele lui și cu Hanani așezată chiar în fața lui, pe șa. Dacă Charris și Hendet ar fi fost alături de ei, negreșit că s-ar fi împotrivit unui asemenea gest. Nu numai că mărturisea astfel întregului oraș că Hanani e iubita lui – numai zeii știau cum avea să reacționeze Hetawa când se va duce vorba –, dar arătându-i femeii o asemenea favoare își strica imaginea. Toate familiile nobile și bogate din oraș căutau acum să se alieze cu el. Alegerea primei soții din rândul familiilor de nobili i-ar fi întărit regatul și așa fragil. Wanahomen nu-și mai făcea iluzii cu Tiaanet. Dar ce altă femeie de rang înalt, cu relații bogate, va mai fi dornică să-i devină primă soție, când el arătase întregii lumi că are deja o favorită?

Mergeau pe străzile largi ale orașului, cu armata și aliații în urma lor, iar Wanahomen înclina fruntea spre mulțimile care se strânseseră să strige de bucurie și să plângă la trecerea sa. Lui Hanani părea să nu-i pese de nimic. Se sprijinea de el și își lipise capul de umărul lui. Ținea ochii deschiși, dar se vedea că e pierdută în gânduri și chinuită de frământări. Wanahomen nu știa dacă fata se simte mai bine, fiind atât de aproape de el.

La Yanya-iyan, pe chipurile servitorilor și ale curtenilor se zărea bucuria și o oarecare familiaritate pe care Wanahomen și-o amintea din zilele tinereții sale. Kisuatienii se dovediseră înțelepți când păstraseră la curte atâția oameni pricepuți în treburile palatului. Tocmai de aceea, prințul le-o încredință pe Hanani să aibă grijă de ea, poruncindu-le să o trateze ca și cum ar fi soția lui. Când Hanani plecă alături de servitori, Wanahomen deveni posomorât. Fata nu se uitase în urmă.

Prințul își petrecu următoarele ore împreună cu oamenii săi pentru a discuta paza orașului și pentru a pune bazele noii structuri a regatului. O muncă istovitoare, dar trebuincioasă. Visătoarea își arătase deja cele patru fâșii când se retrase în

apartamentele ce aparținuseră tatălui său. Aici, servitorii îl îmbăiară și îl parfumară, îi desfăcură codițele și le împletiră din nou ca pe o funie, îl dezbrăcară de hainele banbarra și îl înveșmântară într-o tunică aurie și o fustanelă din pânză atât de fină, încât abia se simțea pe piele.

Pe Wanahomen îl copleși o senzație nefirească de goliciune. Sleit de puteri și însingurat, se duse la Hanani.

Fata stătea încovrigată între pernele de pe patul rotund. Servitorii o îngrijiseră și pe ea, înlocuindu-i bentița de pe cap cu o diademă din aur și cuarț. O îmbrăcaseră într-o cămașă lungă din în fin care se unduia pe formele ei, dar care era mult prea diafană pentru o femeie cu pielea albă. Vederea unei femei îmbrăcate nu-i stârnise niciodată lui Wanahomen o asemenea dorință, dar își înfrână poftele atunci când se apropie de pat. Știa cu instinctul lui de luptător că, dacă se dovedea neîndemânatic acum, o va pierde. Brusc, el își dădu seama că prezența ei în viața lui conta mai mult decât orice.

Wanahomen se așeză lângă ea și așteptă. După cum sperase, Hanani se întoarse cu fața spre el. Abia atunci observă că fata încă mai purta gulerul rubiniu de Împărtășitor.

— Felicitări, spuse el, făcând un semn din bărbie spre obiect.

Un gest lipsit de grație și necioplit, dar ar fi fost o prostie să se prefacă.

— Mni-inh ar fi mândru de mine.

Fata se ridică și îi atinse părul proaspăt împletit.

— Așa cum ar fi și tatăl tău de tine.

Wanahomen nu se putu abține. Îi prinse mâna și îi sărută palma, apoi o mângâie pe braț ca să-și mai potolească dorința. Spre încântarea lui, din ochii fetei dispăru melancolia, dar pentru scurt timp.

— Nu știu ce să fac, spuse ea. Hetawa... Am stat astăzi în Sala Împărtășitorilor, în Sala Binecuvântărilor și m-am simțit ca o intrusă. Mi-am petrecut toată viața acolo, dar nu mai e casa mea.

— Poate că sentimentul se va risipi cu vremea, se sili Wanahomen să zică.

— Nu. Nu cred.

Hanani înghiți cu greu, chinuindu-se să-și găsească vorbele.

— Încă o iubesc pe Zeiță. Cred că mi-ar plăcea să mai tămăduiesc, însă mai târziu. Dar să mă întorc la viața aceea...

Nu mai am putere, prințe. Nu după cât am pierdut. Nu când știu ce aș fi putut avea.

Wanahomen se bucură în sinea lui când ochii li se întâlniră, dar fata își feri privirea.

Lin, lin. Voia atât de multe de la ea, dar lucrurile dintre ei încă mai erau fragile.

— Rămâi aici și vei hotărî când vrei tu. Patru zile, opt zile, un anotimp, un an. Oricât de mult ai nevoie. Petrece-ți ziua în rugăciuni. În grădină, dacă te încântă.

Și fiecare noapte cu mine.

— Aici nu te va necăji nimeni.

— Sper că nu te aștepți ca, drept răsplată pentru ospitalitatea ta, să…

El îi atinse buzele, așa cum făcuse și ea nu cu mult timp în urmă.

— După cum tu însăți mi-ai spus odată, nu suntem barbari. Iar Gujaarehul e liber de kisuatieni. Acum ne putem purta din nou ca oamenii civilizați și să fim buni unii cu alții *fără* vreo recompensă sau vreun motiv anume.

Fata îi zâmbi sfioasă, dar surâsul dispăru iute de pe chipul ei. Îl tulbura îngrozitor să vadă cât e de delicată fericirea ei. Hanani își frecă nasul de mâna lui și se strânse lângă el, căutând alinare. Wanahomen o strânse în brațe și îi adulmecă aroma caldă. S-ar fi mulțumit să rămână așa toată noaptea. Dar fata își săltă capul și îi căută gura. Limba ei avea dulceața dorinței.

Lin, își aminti el, și brusc epuizarea lui dispăru în neant. Dar înainte să apuce să o seducă lent, așa cum își închipuise el, fata se retrase brusc.

— Nu te iubesc, prințe, rosti ea tulburată. Înțelegi? Aș vrea, dar o parte din mine refuză. I-am pierdut pe toți cei pe care i-am iubit. E mai ușor, mai sigur să nu te iubesc.

Năucit, Wanahomen se așeză într-un cot și se gândi la vorbele ei. Într-un fel, era de așteptat. Îl primise în patul ei când încă mai jelea, ca să-și ușureze inima. L-ar fi dorit oare în alte împrejurări? Greu de spus. Tărâmul deșteptării nu se asemuia cu cel al visării. Nimeni nu se schimba doar pentru că așa voia altcineva. Wanahomen avea doar două posibilități: să accepte sau să respingă ceea ce i se oferea.

Și nu voia s-o respingă. Îi era limpede ca lumina zilei.

— Nu mă voi preface că îmi place lucrul acesta, spuse el și îi

puse mâna pe pântec. Sunt destul de trufaș ca să-mi doresc ca orice femeie care se culcă cu mine să mă iubească. Pe de altă parte, sunt prinț. Dragostea nu e o trebuință. Îți datorez onestitate totuși. Mă gândisem să mă căsătoresc cu tine. Dar am învățat de la Yanassa că e o idee proastă să ceri o femeie de soție prea repede, înainte de a pune la punct unele treburi.

Wanahomen pretinse că e mândru.

— Aș putea aștepta patru zile.

Bărbatul se bucură când o văzu zâmbind.

— M-ai întrebat odată dacă ești un simplu nimic pentru mine. Vreau să știi că nu e adevărat. Ești prietenul meu, Wanahomen. Unul dintre puținii oameni pe care i-am numit astfel. Pesemne că e important. Eu nu prea știu să-mi fac prieteni, prințe. Nu știu să fiu nici iubită, darămite soție. Nu știu ce vreau.

Wanahomen se apleacă și o sărută pe frunte.

— Atunci stai până când afli.

Fata nu spuse nimic și bărbatul se îngrijoră.

— Tu vrei și copii, rosti Hanani solemn. Dacă mă vrei de soție.

— Bineînțeles. Vei fi o mamă grozavă…

Se opri când îi zări expresia de pe chip.

— Nu vom putea face niciodată copii, prințe, spuse ea. Darul visării aparține șansei. Voia Zeiței nu poate fi prezisă. Dar ți-am spus și înainte… Ai putea fi Colector… Nu s-a mai născut niciodată un copil dintr-un Colector și un Împărtășitor. Nici nu ar trebui să se nască un asemenea copil. În cel mai bun caz, am putea întări darul visării care există în familia ta… destul de primejdios chiar și-așa. În cel mai rău caz, am da naștere unui alt Visător Sălbatic.

Wanahomen rămase mut câteva clipe bune. Se ridică în picioare, atât de tulburat, încât nu reușea să-și exprime sentimentele în cuvinte.

Oftând din toți rărunchii, Hanani se săltă în capul oaselor, sprijinindu-se de spatele lui. Răsuflarea ei îi mângâia ceafa.

— Îmi pare rău, prințe. Dar nu voi minți niciodată. Poate că așa fac iubiții adevărați, dar eu sunt cine sunt…

Se bucura că Hanani îi spusese adevărul? Fata ar fi putut să păstreze tăcerea, să se culce cu el ani la rândul și să pretindă că e stearpă. Era tămăduitoare, ar fi putut împiedica orice nu-și dorea. Dar era mai bine pentru el să știe și de ce?

Totuși, ea nu-l iubea. Nu-i voia sămânța pentru copii. Nu avea

nevoie de averea lui, căci se putea întoarce oricând la Hetawa. Nu-i trebuia puterea lui, căci avea propria forță. Și-atunci, ce-ar fi putut el să-i ofere? Nu era obișnuit să se simtă atât de pierdut.

— Dacă vrei să plec, începu Hanani.

— Nu.

— Prințe…

Bărbatul se întoarse și se așeză din nou pe pat. Îi mângâie buclele și i le îndepărtă de pe chipul de fată simplă, de la țară, întrebându-se ce naiba se întâmplă cu el. Din pricina Yanassei, care îl respinsese, o voia pe femeia din fața lui atât de mult? Pentru că Tiaanet se dovedise o prefăcută? Ideea sumbră că nu le va iubi și nici măcar nu le va plăcea pe celelalte soții, cu care se va căsători din obligație? Tânjea după o singură femeie care să-l iubească. Nu era un vis imposibil, nu? Tatăl lui o avusese pe mama lui. Iar inima lui Wanahomen o alesese pe ea. Tocmai pe *ea.*

— Nu sunt sigur de nimic pe lumea asta, Hanani, decât că nu vreau să pleci.

Neliniștea de pe chipul fetei se risipi și ea se relaxă.

— Mulțumesc.

Hanani se trase mai aproape și își puse mâna într-a lui. Fetei îi plăceau mâinile lui Wanahomen mai mult decât orice altă parte a corpului lui. Bărbatul o lăsă să-și încrucișeze degetele cu ale lui și să îi mângâie palma cu degetul ei mare. Când fata îi ridică palma să i-o sărute, gulerul i se mișcă și pietrele se loviră între ele. Wanahomen mai găsi un lucru de care era sigur. Trase adânc aer în piept.

— Dacă facem un copil sau nu depinde numai de judecata ta de tămăduitor, spuse el și mângâie gulerul cu pietre prețioase.

Erau frumoase, rubine splendide, ce ar fi putut sta alături de bijuteriile din palat. Hetawa îi dăruise valoare, în sfârșit.

— Voi pune servitorii să aducă toate cele necesare. Pomezi, învelișuri pentru mădular. Nu e nevoie să-ți risipești magia, dacă nu vrei să rămâi grea. Putem folosi și alte căi prin care să ne oferim plăcere unul altuia. Dar eu pe tine te doresc, Hanani, nu Hetawa. Alege-mă sau nu. Voi trăi, orice-ar fi. Important e să alegi.

Fata își atinse gulerul o clipă, gândindu-se, iar el își ținu răsuflarea. Wanahomen știa că se purtase nedrept cu ea, cerându-i să aleagă. Hetawa nu era doar o putere a

Gujaarehului, era familia ei. Hanani îl privi cu ochi limpezi. Se vedea că luase o hotărâre.

Când fata se ridică să-și desfacă gulerul, bărbatul abia dacă reuși să-și stăpânească bucuria. Știa el ce știa. Îi veni greu să nu zâmbească atunci când Hanani aranjă frumos gulerul, pentru ca apoi să se întindă lângă el.

— I-am dăruit destule Zeiței, spuse ea, ridicându-și bărbia.

Fata vorbise cu glas aspru.

— Am dăruit tuturor destule. A venit vremea să am ceva și pentru mine.

Așa că Wanahomen încercă să-i dăruiască ceea ce fata își dorea. Se mișcă încet când o atinse, lăsându-i timp să chibzuiască, gata să se oprească dacă se răzgândea. Numai că Hanani se mulțumi să geamă atunci când o mângâia și îi gusta carnea moale. Cu grijă, bărbatul se așeză între picioarele ei ca să o pregătească și fata scoase un sunet de plăcere pe care el avea să-l audă în cele mai frumoase vise de mai târziu.

O pătrunse apoi cu blândețe, cu venerație… Nu erau femeile zeițe? Nu precupeți niciun efort pentru plăcerea ei, chiar și-atunci când ajunse pe culmile extazului, conștient că aceasta ar putea fi singura lui șansă să o câștige. Hanani părea satisfăcută când focul aproape că se stinsese, așa că o îmbrățișă cu gingășie, amintindu-și de dojenile Yanassei și, epuizat, adormi.

Dar când se trezi de dimineață, Hanani plecase.

47 O slujitoare a păcii

Când Hetawa din Ina-Karekh prinse viață în jurul ei, Hanani dădu cu ochii de Nijiri, care o aștepta.

— Salutări, Colectorule!

Bărbatul se afla pe podium și se întoarse cu fața spre ea. Se rugase până atunci.

— Carevasăzică, te-ai hotărât.

Fata încuviință și se apropie de el. În vis, purta veșmântul de Împărtășitor și duse mâna la gât ca să-și îndepărteze gulerul rubiniu. I-l întinse și, după o clipă, bărbatul îl primi.

— Îl voi înapoia și în deșteptare, dacă trebuie… începu ea.

— Nu. Visele contează mai mult.

Gulerul dispăru din mâinile lui.

— Îmi pare rău, Hanani. Nu mi-am dorit niciun moment ca acest test să-ți facă atât de mult rău.

Ridurile de pe chipul lui Nijiri se adânciră și ochii lui păreau mai bătrâni decât ultima oară când se întâlniseră în vis. Îi povestise atunci de moartea Colectorului Rabbaneh. În deșteptare, Hanani și-ar fi păstrat gândurile pentru ea, dar în visare nu avea niciun sens.

— Ai fost la fel de rănit, Colectorule!

Nijiri nu se obosi să nege.

— Îți vei găsi pacea cu el?

— Pacea? Cu Wanahomen?

Într-o altă zi, mai veselă, pesemne că fata ar fi râs.

— Nu. Nu știu. Tot ce-i cu putință. În mine există un gol, pe care nimeni și nimic nu-l va umple, Colectorule! Nu știu ce să fac în privința asta. Sângele de vise…

Fata scutură din cap. Nu găsea cuvinte ca să explice, dar simțea cu claritate că sângele de vise nu-i va face bine.

Nijiri nu putu decât să ofteze a încuviințare.

— Timpul și prietenii vor umple golul, Hanani. Dar…

Bărbatul își feri privirea.

— Pierderea nu va dispărea niciodată, nu de tot. Cel puțin, așa a fost pentru mine.

Spre marea ei surprindere, fata găsi alinare în vorbele lui. O ajuta să știe că nu va înceta niciodată să ducă dorul oamenilor pe care îi iubise. Nu se simțea… bine. Dar așa era drept, ca pierderea credinței să-i lase o cicatrice veșnică.

Hanani se întoarse spre ușile de bronz din capătul îndepărtat al Sălii. Nijiri plecă de lângă statuie și porniră amândoi pe culoarul dintre stâlpi.

— Eu și Inmu am găsit o cale să dăm de sufletele pierdute în tărâmul dintre deșteptare și visare, spuse el. Mulți nu-și mai amintesc cine au fost. Să poarte durerea Visătorului Sălbatic a fost prea greu de suportat pentru ei. Dar sunt destul de întregi pentru ca sufletele lor să fie trimise în Ina-Karekh și lăsate acolo în pace.

Hanani își ținu respirația, oprindu-se brusc.

— Mni-inh? Dayuhotem?

— Încă nu. Dar nu mai durează mult.

Fata închise ochii, simțind cum îi dau lacrimile. Golul din ea parcă se mai micșorase. Era ca și cum cineva aprinsese o

lumină în sufletul ei. O adiere blândă și caldă, nefolositoare în întunericul absolut, dar tot era mai bine decât nimic.

— Aș vrea să-i pot vedea din nou.

Nijiri nu spuse nimic. Datina cerea să liniștești o persoană îndurerată, spunându-i că, într-o zi, se va reîntâlni cu cei dragi. Dar Ina-Karekh era infinită. Hanani ar fi putut să caute vieți la rândul, fără să găsească un suflet cunoscut, darămite două. Tăcerea lui Nijiri era un răspuns onest și Hanani îi mulțumi în gând.

Însă și speranța avea onestitatea ei. Atâta vreme cât trăia, fata avea să viseze și, fiindcă era femeie, putea să continue căutarea și după moarte. Așa că se hotărî: îi va vedea din nou, într-o bună zi.

— Mulțumesc, Colectorule!

— Vrei să tămăduiești și de aici înainte?

— Mi-ar plăcea. Iubesc să ajut oamenii. Dar Superiorul avea dreptate. Nimeni nu are trebuință de harul meu aici, în Gujaareh. Hetawa are destui oameni.

— Lumea nu înseamnă numai Gujaarehul, spuse Nijiri misterios, apoi se opri.

Ajunseseră la ușile de bronz, care, în Ina-Karekh, se deschideau spre un spațiu uriaș și strălucitor, fără contururi precise, și nu spre piața bine-cunoscută. Calea ce ducea înapoi pe tărâmul deșteptării.

— Mni-inh te-a pregătit bine, spuse Nijiri, așa că am încredere în judecata ta. Ai grijă să nu-l mai înveți pe prinț și altă magie, dacă te hotărăști să-l păstrezi. Ai fost înțeleaptă când l-ai învățat echilibrul, dar îi lipsește disciplina pentru a încerca artele mai înalte ale narcomanției. După toate eforturile făcute pentru el, ar fi păcat să-l pierdem prea iute.

Hanani își plecă privirea și încuviință.

— Da, Colectorule!

Nijiri îi luă mâinile într-ale lui.

— Întotdeauna vei aparține Hetawei, Hanani. Fie că slujești în felul nostru, fie în al tău, încă suntem frați. Să nu ne uiți, da?

Hanani zâmbi și, fără să vrea, păși în față și-și aruncă brațele după gâtul lui. Nijiri tresări puternic, pentru că nimeni nu-i îmbrățișa pe Colectori. Într-un târziu, bărbatul se liniști și o strânse în brațe.

— Mi se pare limpede, îi șopti el în păr, amuzat, că trebuie să

avem o discuție cu Surorile, ca să ne învețe cum să ne purtăm cu femeile în viitor.

— Adevărat, spuse Hanani și închise ochii. Rămas-bun, Colectorule!

Când deschise ochii în Hona-Karekh, rămase trează în brațele lui Wanahomen multe ore.

Unul dintre luptătorii banbarra acceptă să o însoțească pe Hanani la Merik-ren-aferu. Fata se așteptase ca Unte să îi pună bețe-n roate, dar, spre surprinderea ei, căpetenia îi încuviință toate cererile. Mai târziu, îi povesti și lui Hendet, care alesese să rămână alături de banbarra.

— Sunt barbari, spuse Hendet, ridicând din umeri. Noi aproape că am uitat ce înseamnă să faci niște alegeri grele. Ei, nu.

— Și... tu?

Hanani rostise întrebarea cu o oarecare neliniște. Îl părăsise pe fiul ei, la urma urmei, și nu știa ce simte cealaltă femeie despre asta.

— Am făcut niște alegeri mult mai grele decât îți închipui, continuă Hendet și se îndepărtă.

La cererea ei, banbarra îi ridicaseră o tabără solitară la capătul îndepărtat al canionului, pe un platou solid și nu prea înalt, ca să nu se sperie prea tare. După ce bogatele piețe ale Gujaarehului se deschiseseră și pentru ei și după ce Wanahomen îi plătise pe luptători pentru faptul că îl păziseră, tribul hotărâse să plece în călătoria lor obișnuită de primăvară spre ținuturile apusene. Asta însemna că Hanani se mai putea bizui pe protecția și ajutorul lor pentru încă un an.

În schimbul gulerului ei cu rubine, primise un cort frumos și provizii îndestulătoare. O dată pe săptămână, un călăreț venea să-i aducă merinde și vești. Yanassa și celelalte femei din trib veneau și ele adesea, uneori aducând oaspeți. Un copil cu șira răsucită, o femeie căreia îi căzuse părul, un bărbat cu o rană stânjenitoare între picioare. Hanani îi trimisese înapoi vindecați și astfel veniră mai mulți. Banbarra din celelalte triburi începură să călătorească pentru a o vizita și, așa cum se înțelesese cu Unte, erau bine-veniți în Merik-ren-aferu, indiferent de relațiile, bune sau rele, care existau între triburi. Micul ei platou era un teritoriu de sine stătător în ținutul yusirilor, mai puternic decât

orice alt *an-sherrat* al vreunei alte femei și nimeni care se apropia sub flamura armistițiului ca s-o vadă nu putea fi rănit, nici măcar cei din triburile cu care yusirii se aflau la cuțite. Încă nu reușise să-l convingă pe Unte să-i lase și pe shadouni să vină, dar Hanani nu renunțase la idee.

În schimbul protecției și ajutorului dat de trib, Hanani nu le lua nimic yusirilor când își folosea harul asupra lor. Până și cei mai săraci din trib veneau la ea și fata îi vindeca. Nu trecu mult timp și oaspeții începură să apară în fiecare zi. Chiar și Unte o vizită o dată să vadă ce face cel mai prețios trofeu al tribului, iar ea îi repară genunchii înainte de a pleca.

Yanassa o convinse în cele din urmă să se apropie mai mult de yusiri, deși Hanani se îngrijora că îi va îngreuna eforturile de a fi cunoscută drept un aliat neutru și nu doar o parte însemnată a tribului. Totuși, nu avea ce face, pentru că nopțile în deșert se dovediră lungi și reci, iar Nijiri avea dreptate. Prezența celorlalți o ajutau să controleze durerea. Participă la sărbătorile și ritualurile tribului, ba chiar luă o fetiță, pe care o vindecase de febră mai demult, drept ucenic. Copila era o visătoare slabă și nu putea folosi decât cele mai simple vrăji de somn, care să o ajute la amestecul de ierburi și la operații. Era bine să aibă pe cineva care să învețe de la ea.

La îndemnul Yanassei, Hanani chiar îl încercă pe tânărul care îi aducea de bunăvoie săptămânal proviziile. Era mai tânăr decât ea, timid și mult mai bâlbâit decât fusese ea vreodată. Băiatul o plăcea la nebunie și nu-și ascundea deloc sentimentele. Și ea îl plăcu, mai ales după ce văzu încântarea lui când îl pofti să rămână la ea peste noapte. Totuși, se dovedi că făcuse o greșeală. Tânărul făcea dragoste bine, cu mult entuziasm, dar ea nu mai dori să-l vadă după aceea. Dezamăgirea lui când își dădu seama de respingerea fetei îi îndureră pe amândoi. Hanani îl primi din nou, din milă, până când ea înțelese că purtarea ei e lipsită de respect. Tânărul merita o iubită care să îl vrea cu adevărat.

Cugetând la povestea lor de iubire, dar și la nevoile ei, se hotărî să trimită o misivă la Gujaareh prin următorul mesager care plecă într-acolo. Patru zile mai târziu, la un an după ce îl părăsise, Wanahomen sosi în Merik-ren-aferu.

Bărbatul nu țipă la ea. Nu îi ceru nicio explicație. Mai târziu,

Hanani avea să afle că Yanassa, Hendet, Ezack și Unte îi influențaseră mult purtarea calmă. Refuzaseră să-l conducă pe Wanahomen în tabăra ei, până când nu le promisese că își va păstra cumpătul. Încă nu era destul de furios ca să pornească un război împotriva celor șase triburi, deși nici mult nu mai avea.

Prințul se așeză pe marginea platoului, lângă Hanani, amândoi lăsându-și picioarele să atârne într-o prăpastie adâncă de vreo zece metri. Arăta chipeș cu un acoperământ de cap împodobit cu mărgele de lapis, cu mănuși împletite și o mantie din brocart, lungă până la glezne. Wanahomen îmbrăcase robe simple de culoarea nisipului. Fata se simți șleampătă și ștearsă pe lângă strălucirea lui.

Dar Wanahomen nu-și lua ochii de la ea. Iar Hanani nu știa ce înseamnă asta.

— Îmi pare rău, rosti ea într-un târziu.

— Te-am forțat prea tare și prea repede, șopti el. Eu trebuie să-mi cer iertare.

Hanani tresări, fiindcă nu se așteptase să-și ceară iertare. La vederea expresiei sale uluite, Wanahomen se înfurie și Hanani își ascunse zâmbetul cu repeziciune. Surprinzător, dusese dorul încruntăturilor lui.

— Bănuiam că vei fi aici, spuse el, când fata își reveni din surprindere. Unde ai fi putut pleca atât de repede? Dar nu am venit, firește, pentru că eram furios.

— De înțeles.

— Și pentru că am sperat că, într-o zi, te vei răzgândi și te vei întoarce la mine.

Fata se uită în jos, spre sandalele care atârnau deasupra văii și le lovi puțin între ele.

— După cum am și făcut, chiar dacă nu pe de-a-ntregul.

— Atunci, ce vrei de la mine?

Wanahomen se întoarse spre ea, privind-o cu trufie. Nu reușise să-și ascundă pe deplin purtările de barbar. Încordarea se vedea din felul în care nu-și dezlipea ochii de pe chipul ei și din forța cu care strângea marginea platoului, atât de tare, încât i se albiseră încheieturile.

— Aș vrea să fiu iubita ta din nou, spuse ea și simți cum obrajii îi iau foc. Și prietena ta. Și poate chiar mai mult, dacă mă primești.

Prudența de pe chipul lui Wanahomen o răni pe Hanani.
— Depinde, rosti el pe un ton neutru. Mă iubești?
Fata încuviință și bărbatul răsuflă ușurat.
— Ai fost o parte din spațiul gol care există în mine, continuă ea. Nu mi-am dat seama la început, pentru că golul părea nemărginit. Însă Colectorul Nijiri a avut dreptate. Timpul și prietenii mi-au ușurat chinul și acum înțeleg că sunt mai fericită cu tine decât fără tine.
Wanahomen tresări.
— Dacă e așa, atunci îți voi cere să te măriți cu mine.
Când Hanani îl privi surprinsă, prințul strânse din dinți. Fata uitase de încăpățânarea lui.
— Dintr-un motiv pe care nu îl înțeleg, Hanani, simt că trebuie să fim uniți.
Fata aproape că zâmbi, dar momentul avea prea multă greutate.
— Sunt dornică, deși nu știu nimic despre căsnicii. Nu ar trebui să le întâlnesc oare pe soțiile tale mai întâi? Ca să mă asigur cel puțin că e pace între noi.
— Nu am alte soții.
Hanani se încruntă. Trecuse un an de la eliberarea Gujaarehului și orice prinț avea dușmani.
— Nu e… nu e puțin iresponsabil pentru prințul Apusului de Soare să nu aibă soții? Și nici moștenitori?
— Am un fiu deja și am o femeie care mă iubește și mă vrea, dar amândoi sunt pe jumătate sălbatici. Fug în deșert ori de câte ori încerc să-i iubesc. Dacă aș fi fost un bărbat mai slab de înger, m-aș fi pierdut până acum.
Hanani își vârî capul între umeri, ca să-și ascundă zâmbetul. Wanahomen se destinse și atinse mâna fetei, acolo unde și-o ținea, pe coapsă. Îi mângâie ușor piciorul și îi ridică puțin fustele. Hanani surâse când văzu ce caută el. Brățara din ambră, pe care ea încă o purta. Wanahomen păru nespus de încântat și închise ochii, oftând din toți rărunchii.
— Să nu mai fugi de mine, Hanani, șopti el răgușit.
Ea își puse mâna peste a lui.
— Nu voi mai fugi.
— Și vei fi prima mea soție?
— Eu…
Fata tresări brusc… Nu se gândise prea mult la faptul că el nu

mai avea alte soții.

— Primă soție? Dar nu sunt din casta înaltă. Nu am relații însemnate, averea mea printre banbarra e de râs dacă o compari cu a oricărui gujaareean…

— Nu-mi pasă.

— Dar…

— Femeie, *nu-mi pasă*! Dar dacă te satisface, oamenii simpli vor fi încântați să audă că mi-am luat o soție din casta de jos. Va fi limpede pentru toată lumea că nu i-am uitat pe cei care m-au ajutat să recapăt puterea. Iar căsnicia noastră poate simboliza împăcarea dintre Hetawa și Apusul de Soare.

Făcu un gest de nerăbdare.

— Ce răspuns îmi dai?

Fata nu reuși să deschidă gura. I se pusese un nod în gât, dar nu din pricina mâhnirii, așa că se mulțumi să dea din cap că da. Wanahomen lăsă să-i scape un oftat lung și ultima rămășiță de încordare se risipi și ea.

— Voi aranja ceremonia, atunci. Ceva rapid, ca să nu te răzgândești și cu mult vin, de vreme ce știu că banbarra vor fi încântați peste măsură. Poate chiar două ceremonii. Una în oraș, pentru ca preoții de la Hetawa să poată participa, și una aici… Unde ai prefera să locuiești după aceea? În Yanya-iyan sau în Kite-iyan?

O surprinse pe Hanani cât de ușor îi veni să ia o hotărâre. Sau poate că era simplu prin comparație.

— Pune-ți celelalte femei în palatele tale. Eu voi sta aici și voi fi tămăduitorul triburilor.

— Să stai aici și să fii…

Se holbă la ea, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Prima soție a prințului nu are voie să-și strice mâinile cu nicio muncă.

— O primă soție a prințului care s-a născut în casta agricultorilor, care a fost dată la spate de Hetawa și care e o aliată a triburilor banbarra firește că-și va găsi împlinirea în munca dedicată Zeiței. Nu-i va încânta și asta pe oamenii simpli?

— Pe toate visele negre, și ce fac dacă vreau să te văd?

Fata ridică din umeri.

— Atunci vii aici. Nu e o călătorie mai lungă decât cea până la Kite-iyan, nu? Deși aici va trebui să uiți de servitori. Platoul nu e

destul de lat pentru un alt cort…

Wanahomen gemu atât de tare, încât ecoul vocii lui se izbi de peretele îndepărtat al canionului.

— Pe toți demonii și toate umbrele, ești cea mai ciudată femeie pe care am cunoscut-o vreodată! Nu pricep și pace de ce te doresc atât de mult.

— Mă bucur că mă dorești, spuse ea încet.

Wanahomen se uită la Hanani și furia de pe chip i se risipi. O luă de mână din nou și fata nu se feri.

Priviră tăcuți umbrele, care se lărgeau în josul zidurilor roșii din Merik-ren-aferu. Un moment de trecere pașnic către un nou început. Hanani se ridică în picioare, oferindu-i mâna lui Wanahomen. Bărbatul se enervă puțin, apoi se lăsă ajutat de ea.

Când ultima rază de lumină pieri pe cer, fata îl duse în cort, unde prințul o strânse la piept. Se lăsă tăcerea. O clipă de încântare pentru Hananja, căci până și cel mai mic act de pace este o binecuvântare pentru lume.

Glosar

Acoliți: Băieți între doisprezece și șaisprezece inundații, care au ales să între în serviciul Hananjei, dar nu s-au jurat într-una dintre cele patru căi.

Anzi Seh Ainunu: Un general kisuatian, desemnat să supravegheze ocupația Gujaarehului.

Armata: La fel ca și Slujitorii Hananjei, o ramură a serviciilor publice din Gujaareh și o castă în care te poți naște sau poți fi introdus.

Aureola Soarelui la Apus: Simbol al Autorității și al divinității Genealogiei Apusului. Este o emblemă constând în două fețe alternative de roșu și de auriu, aranjate după modelul razelor de soare în jurul unui semicerc de aur, care este așezat la capătul unui baston sculptat din lemn alb de nhefti.

Banbarra: O rasă din deșert, dușmană a Gujaarehului de multă vreme. Este alcătuită din șase triburi independente care domină comerțul din O Mie de Pustietăți. Se urăsc cu shadounii.

Castă: Clase sociale/vocaționale din Gujaareh și Kisua, stabilite din naștere. Un individ poate depăși casta sa desemnată numai după intrarea în serviciul public (cum ar fi

Hetawa sau în rândurile armatei).

Castele de jos: Castele de la baza ierarhiei sociale gujaareene. Îi include pe agricultori și pe servitori.

Castele de mijloc: Castele din mijlocul ierarhiei sociale gujaareene. Îi include pe negustori și pe meșteșugari.

Castele înalte: Familia regală gujaareeană, shunha și zhinha. În Kisua, castele înalte includ sonha și vânătorii.

Colectorii: Cei care urmează una dintre cele patru căi ale Serviciului Hananjei, responsabili cu aplicarea Legii Hananjei.

Consiliul Căilor: Împreună cu Superiorul, constituie instituția de conducere din Hetawa. Include membrii superiori ai Santinelelor, ai Învățătorilor, ai Împărtășitorilor, precum și ofițerul de legătură (fără drept de vot) din partea Surorilor. Din curtoazie, Colectorii operează sub autoritatea acestei instituții, cu toate că sunt oficial autonomi.

Curele pentru șold: Curele folosite pentru menținerea acoperământului de șold.

De patru ori patru: patru ori patru ori patru ori patru sau două sute cincizeci și șase. Un număr sfânt.

Donație: Ofranda lunară de vise, cerută tuturor cetățenilor Gujaarehului. Donatorii se mai numesc și *purtători de zeciuială.*

Estici: Termen colectiv pentru popoarele din ținuturile îndepărtate de la estul Mării Gloriei.

Familia Apusului de Soare: Familia regală a Gujaarehului, care se presupune că este descendenta Soarelui.

Fiere de vise: Una dintre cele patru umori de vise care formează baza magiei gujaareene. Adunată din coșmaruri, este utilă pentru oprirea creșterilor vătămătoare și distrugerea țesuturilor inutile ale trupului.

Fire de însemnare: Pentru femeile banbarra, un set decorativ de fire, purtate pentru a marca etapele vieții: prima sângerare, pierderea virginității, nașterea, ultima sângerare.

Fustanelă: Veșmânt purtat în special de bărbații din Gujaareh, constând dintr-un șal până la genunchi, din hekeh sau țesătură plisată de în.

Gujaareh: Oraș-stat a cărui capitală (de asemenea numită Gujaareh sau Orașul Viselor sau Orașul Hananjei) se află la gurile râului Sângele Zeiței, la Marea Gloriei.

Guler: Articol decorativ, purtat în Gujaareh și, ocazional, în Kisua. Constă într-o fâșie în jurul gâtului de care atârnă

ornamente ce împodobesc pieptul și umerii.

Hanani: Un Împărtășitor-Ucenic al Hetawei.

Hananja: Unul dintre copiii divini ai Lunii Visătoare și ai Soarelui. Zeița Viselor, asociată, de asemenea, cu moartea și viața de apoi.

Hekeh: Plantă fibroasă din valea Râului Sângelui, cultivată în Gujaareh și de alte națiuni riverane. Folositoare la confecționarea de pânzeturi, funii și multe alte produse.

Hetawa: Templul central al credinței în Hananja și centrul fizic al vieții spirituale din Gujaareh. Hetawa controlează învățământul, legile și sănătatea publică.

Hieratică: Forma prescurtată sau „cursivă” a limbii gujaareene scrise.

Hona-Karekh: Tărâmul stării de veghe.

Ichor de vis: Una dintre cele patru umori de vise care formează baza magiei gujaareene. Adunată din visele „aberante” obișnuite, este utilă pentru repararea vătămărilor trupului.

Ina-Karekh: Tărâmul viselor. Cei vii pot vizita acest tărâm pentru perioade scurte de timp, în somn. Cei morți locuiesc acolo pentru totdeauna.

Indethe: Cuvânt în sua pentru atenție/onoare/dragoste.

Inundație: Eveniment anual în care râul Sângelui Zeiței se revarsă peste albia sa și umple valea Râului Sângelui, refăcând fertilitatea solului. De asemenea, este și jalonul după care se iau locuitorii văii pentru a marca schimbările perene, cum ar fi vârsta.

Inunru: O măreață și onorată personalitate din istoria credinței în Hananja.

Împărtășitorii: Cei care urmează una dintre cele patru căi ale Slujirii Hananjei, responsabili cu sănătatea orașului. Ei se folosesc de narcomanție și, ocazional, de chirurgie și de tratament cu ierburi.

Înțelepciunea Hananjei: Culegere de proverbe, profeții și alte înțelepciuni tradiționale pe care credincioșii Hananjei trebuie să le învețe.

Înțelepții Fondatori: Fondatorii Gujaarehului, iar cel mai cunoscut dintre ei este Inunru.

Învățători: Cei care urmează una dintre cele patru căi din Slujba Hananjei, responsabili de educație și de dobândirea

cunoștințelor.

Jungissa: Piatră rară, care rezonează ca răspuns la stimuli. Narcomanții antrenați o folosesc pentru a induce și a controla somnul. Toate pietrele jungissa sunt fragmente din sământa Soarelui, căzută pe pământ din stele.

Kisua: Oraș-stat din regiunea de est a continentului-patrie al Gujaarehului.

Kite-iyan: Palatul de rezervă al prințului, locuința nevestelor sale și a copiilor.

Lacrima-lunii: Floare care crește de-a lungul râului Sângele Zeiței și care înflorește numai la lumina Lunii Visătoare. Este sacră în credința Hananjei.

Legea Hananjei: Organismul legal care guvernează Gujaarehul. Principiul său de bază este pacea.

Luna Deșteptată: Sora mai tânără a Lunii Visătoare. Vizibilă doar pentru scurtă vreme înainte de răsărit și după apus (până când apare Visătoarea).

Luna Visătoare: Mama tuturor zeilor și zeițelor, în afară de Soare și Luna Deșteptată, și stăpâna cerului. Mai este numită și „Visătoarea”.

Magie: Puterea vindecării și a viselor, folosite de Colectori, Împărtășitori și Surorile Hananjei.

Manuflecțiune: Gest de respect oferit numai celor care sunt purtătorii favorurilor zeilor. Petiționarul se lasă într-un genunchi, încrucișânduși brațele (cu palmele în afară) înaintea lui. O versiune mai puțin complicată a acestui gest (cu brațele întinse în față, cu palmele în jos, cu o plecăciune depinzând de nivelul de respect arătat) este oferită ca un salut de rutină sau ca gest de scuze în Gujaareh.

Merik: Unul dintre copiii divini ai Lunii Visătoare și ai Soarelui. Macină munții și umple văile.

Merik-ren-aferu: O vale spre nord-vestul capitalei Gujaarehului, la marginea deșertului O Mie de Pustietăți. Căminul tribului yusir-banbarra.

Mnedza: Unul dintre copiii divini ai Lunii Visătoare și ai Soarelui. Aduce plăcere femeilor.

Mni-inh: Un Împărtășitor al Hetawei.

Narcomanție: Priceperea gujaareenilor de a induce somnul, de a controla visele și de a folosi umorile viselor. Popular, numită *magia viselor*.

Nesfârșitul: Marele Ocean dinspre vestul Mării Gloriei.

Nhefti: Copac cu trunchiul gros, robust, care crește în apropierea munților din valea Râului Sângelui. Lemnul său este alb-chihlimbariu și are o patină sidefie naturală când este șlefuit. Folosit doar pentru obiecte sfinte.

Nijiri: Colector al Hananjei. Lotusul albastru.

Noaptea Hamyan: Cea mai scurtă noapte a anului, când visele devin atât de puține, încât Zeița Hananja flămânzește.

Nordicii: Termen colectiv pentru membrii diverselor triburi aflate la nord de Marea Gloriei. Termen politicos pentru barbari.

Nume de suflet: Nume dat copiilor gujaareeni pentru protecție în Ina-Karekh.

Numerografică: Simboluri grafice/descrieri folosite în matematică, despre care se spune că au propria magie.

O Mie de Pustietăți: Deșertul care se întinde la capătul sudic al Teritoriilor Gujaareene spre cele mai nordice limite ale Protectoratului Kisua.

Operație: un ritual de vindecare primejdios, dar necesar la răstimpuri, pe care numai cei mai avansați Ucenici sau Împărtășitori îl pot practica.

Orașul Hananjei: Numele alternativ pentru capitala Gujaarehului.

Orașul Viselor: Numele popular pentru capitala Gujaarehului. Cunoscut de asemenea și drept Orașul Hananjei. Oficial, numele orașului este, simplu, „Gujaareh”.

Patru: Numărul benzilor de pe fața Lunii Visătoare. Un număr sfânt, așa cum sunt și multiplii săi.

Pictograme: Forma scrisă hieroglifică/simbolică a limbii gujaareene, bazată pe sua scrisă. Folosită pentru cererile oficiale, poezii, adnotările istorice și scrierile religioase.

Prințul/Stăpânul Apusului/Avatarul Hananjei: Conducătorul Gujaarehului pe tărâmul deșteptării. La moartea sa, este ridicat pe tronul Ina-Karekh, unde domnește lângă Hananja până când vine un nou Rege (fie ca el să odihnească în pacea Ei pe vecie).

Protectorii: Consiliul Înțelepților care conduce Kisua.

Purtător de zeciuială: Cineva desemnat de Hetawa să primească binecuvântarea Hananjei, în schimbul unei zeciuieli de umori de vise.

Rabbaneh: Colector al Hananjei, macul roșu.

Rege: În Gujaareh, prințul decedat cel mai recent (fie el primit în pacea Ei pentru totdeauna).

Sanfi: Un bărbat shunha, tatăl lui Tiaanet.

Santinele: Cei care urmează una dintre cele patru căi ale Serviciului Hananjei. Ei păzesc Hetawa și cu toții lucrează pentru Zeiță.

Sămânța de vise: Una dintre cele patru umori de vise care formează baza magiei gujaareene. Adunată din visele erotice, este folositoare pentru stimularea creșterii care se petrece, de obicei, numai în pântec (de exemplu, creșterea membrelor noi).

Sânge de vise: Una dintre cele patru umori de vise care formează baza magiei gujaareene. Adunată din visul final, din momentul morții, este utilă pentru aducerea păcii.

Sângele Zeiței: Râul al cărui izvor se află în munții din Kisua. Gurile sale se află la Marea Gloriei, în nordul Gujaarehului.

Sclav: În Kisua, dușmanii căzuți în captivitate, datornicii, săracii, străinii indezirabili și criminalii condamnați la sclavie pe o perioadă de câțiva ani. Sclavia este ilegală în Gujaareh.

Secerătorul: Un practicant al narcomanției al cărui suflet a fost devorat de pofta pentru sângele de vis. Posedat de o mare putere și de o decădere fără margini. O grozăvenie.

Servitor: În Gujaareh, un membru al celor mai de jos caste sociale/vocaționale. Servitorilor nu li se permite să strângă avere, dar își pot alege singuri stăpânii.

Shadoun: Trib din deșert, cândva dușmanii Gujaarehului, acum aliații kisuatienilor.

Shunha: Una dintre cele două ramuri ale nobilimii gujaareene, ai cărei membri pretind că sunt descendenții legăturilor dintre muritori și copiii Lunii Visătoare. Shunha păstrează obiceiurile și tradițiile din patria-mamă (Kisua).

Slujitorii Hananjei: Preoți jurați în serviciul Zeiței.

Sonha: Nobilimea kisuatiană, care se pretinde descendentă din legăturile dintre muritori și copiii Lunii Visătoare.

Sonta-i: Colector al Hananjei, beladona indigo.

Sunandi Jeh Kalawe: Femeie din rândurile nobilimii sonha din Kisua, desemnată ca guvernatoare și Voce a Protectoratului în Gujaareh.

Superior: Conducătorul administrativ al Hetawei, ale cărui decizii sunt luate împreună cu Consiliul Căilor și cu Colectorii.

Surorile Hananjei: Ordin (independent de Hetawa)

constând, cu precădere, din femei, care colectează sămânța de vise din oraș.

Tărâmul umbrelor: Locul din Ina-Karekh creat prin coșmarurile tuturor celor care visează. Cei morți în suferință sunt duși acolo pentru a rămâne pe vecie.

Teritoriile: Numele colectiv dat orașelor și triburilor care au jurat credință Gujaarehului.

Tiaanet: O fecioară shunha din familia lui Insurret.

Timbalin: Narcotic popular în Gujaareh. Permite visele necontrolate.

Ținuturile sudice: Nume colectiv pentru diversele triburi dincolo de gurile râului Sângele Zeiței. Multe dintre ele sunt state-vasale ale Kisuei.

Ucenici: Tineri care au trecut de vârsta maturității și au început un antrenament specializat într-una dintre cele patru căi.

Umblikeh: Legătura care unește sufletul cu carnea și permite călătorii extracorporale spre alte tărâmuri. Când este tăiată, moartea se produce instantaneu.

Umorile fizice: Sânge, fiere, ichor (plasma) și sperma.

Umorile viselor: Energii magice, adunate din vise, folosite de Împărtășitori pentru vindecare.

Una-une: Colector al Hananjei, decedat recent. Mentorul lui Ehiru.

Vârsta alegerii: În Gujaareh și Kisua, vârsta de trei ori câte patru, sau de douăsprezece inundații. Este vârsta la care tinerii cetățeni sunt considerați destul de mari ca să urmeze o vocație aleasă, să curteze o soție sau să ia multe dintre hotărârile importante.

Vârsta bătrâneții: În Gujaareh și Kisua, vârsta de patru ori patru câte patru, sau vârsta de șaizeci și patru de inundații. Este vârsta la care cetățenii sunt considerați destul de bătrâni ca să dețină funcții de conducere sau respectabile. În Kisua, cetățenii sunt considerați vârstnici la vârsta de cincizeci și doi de ani.

Vârsta maturității: În Gujaareh și Kisua, vârsta de patru ori câte patru, sau cea de șaisprezece inundații. Vârsta la care tinerii cetățeni primesc toate drepturile legale și ale majoratului și pot fi confirmați în alegerea vocației lor.

Vedere adevărată: Viziune despre viitor sau trecut.

Vedere falsă: Vis care pare să fie o viziune despre viitor sau

trecut, însă este prea distorsionată pentru o interpretare sau, pur și simplu, imprecisă.

Veșmânt de corp: O îmbrăcăminte purtată de bărbați și femei în Kisua. Veșmântul unei femei este lung până la gleznă, iar al unui bărbat, până la genunchi sau mai scurt și însoțit de un acoperământ de umăr.

Veșmânt de șold: îmbrăcăminte purtată în special de bărbații din Gujaareh, constând în două fâșii lungi de pânză (lungi până la genunchi sau glezne) unite la șold cu ajutorul unor curele din piele sau lanțuri metalice.

Vindecarea: Orice artă a tămăduirii fără magie, inclusiv terapia cu plante și chirurgia. În Gujaareh, aceste arte sunt practicate de Împărtășitorii Hananjei în primul rând.

Vocea din Kisua: Un ambasador care reprezintă Kisua. Titlul corect pentru o Voce este cel de „Vorbitor".

Wanahomen: Fiul lui Eninket, moștenitorul familiei Apusului de Soare.

Yanyia-iyan: Principalul palat al prințului în capitală, sediul guvernului din Gujaareh.

Zburător: Pasăre de pradă nocturnă care vânează în O Mie de Pustietăți. Este un semn rău să vezi zburătorii în timpul zilei, sau departe, în deșert, în afara sezonului ploilor.

Zeciuială: Ofranda obligatorie a fiecărui cetățean al Gujaarehului către Hananja.

Zeița: În Gujaareh, termen alternativ pentru Hananja. În Kisua, acesta se poate referi la orice zeitate feminină.

Zhinha: Una dintre cele două ramuri ale nobilimii din Gujaareh, ai cărei membri se pretind descendenți ai legăturilor dintre muritori și copiii Lunii Visătoare. Zhinha cred că forța Gujaarehului constă în abilitatea sa de a se adapta și de a se schimba.

Mulțumiri

Ca și în cazul romanului *Luna ucigașă*, mulțumirile mele se îndreaptă, în primul rând, spre surse și apoi spre oameni, dar în acest caz oamenii mi-au furnizat resursele, așa că merită să fie răsplătiți în mod special.

În 2004, am câștigat bursa de cercetare „Călătoriile lui

Gulliver”, oferită de SLF, Fundaţia pentru literatură speculativă. Bursa a fost mică, de numai 600 de dolari, dar mi-a permis să călătoresc în canionul Chelly din Chirile, Arizona, în interiorul rezervaţiei navajo. Am făcut unele cercetări care mi-au sugerat că civilizaţia anasazi, poporul antic care a locuit pentru prima dată în interiorul canionului (ocupat de poporul navajo acum, dar care îi respectă pe ocupanţii anteriori), s-a prăbuşit brusc din cauza unei revolte religioase fără precedent. Fie o religie străină, care a migrat din sud, fie conflictele interne au dezvoltat în interior o nouă revelaţie, lovind în acelaşi timp cu o secetă îngrozitor de lungă. Pe atunci, aveam în cap ideea vagă a unei serii fantasy plasată într-o cultură care se confruntă cu o asemenea revoltă. Acele idei s-au risipit pe parcurs şi s-au regăsit în multe dintre romanele şi nuvelele din capul meu, dar lucrul care mi-a rămas bine înfipt în minte a fost însuşi canionul, căruia am încercat să-i închin un omagiu sub forma lui Merik-ren-aferu. Satul cocoţat al tribului yusir-banbarra se bazează pe satele anasazi pe care le-am văzut şi care au fost amplasate la nu mai puţin de 300 de metri deasupra văii canionului. Aşadar, mulţumesc SLF, pentru şansa pe care mi-ai oferit-o de a vedea aşa ceva.

(Pentru mai multe informaţii despre anasazi, navajo şi alte popoare americane care făceau chestii cool pe vremuri, vă recomand din inimă cartea lui Charles C. Mann, *1491: New revelaţions of the Americas Before Columbus*. M-a impresionat. De asemenea, cartea lui Robert Lister şi Florence Lister, *Those Who Came Before*, fotografii încântătoare ale ruinelor.)

Vă rog să reţineţi că SLF este o organizaţie non-profit, iar donaţiile către ei sunt scutite de taxe. Dacă vreţi să ajutaţi şi alţi scriitori să vadă lucruri grozave, ar trebui să donaţi la www.speculativeliterature.org!

Mulţumesc celor de la Totsonii Ranch din Chirile, de la care aproape că am primit un tur călare fantastic, dar, din păcate, canionul era inundat din cauza dezgheţului de primăvară şi ar fi fost prea periculos să mă duc. Mi-au povestit în schimb o grămadă de lucruri despre canion, gratis. Mulţumirile mele călduroase merg şi spre Tim de la Canyon de Chelly Jeep Tours, care m-a dus într-o călătorie extraordinară, la mare viteză (da, când canionul era inundat), prin canion şi care m-a informat, când mi-am exprimat îngrijorarea despre o posibilă moarte

violentă în apă, că cel puțin voi muri făcând ceva interesant.